

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CURSEBOUND

A CURSE OF BLOOD
BOOK ONE

SADIE KINCAID &
LJ MORROW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

LANET

KANIN LANETİ: 1. KİTAP

**SADIE KINCAID LJ
MORROW**

RED HOUSE PRESS LTD

*Kasvetli, ateşli bir vampir tarafından becerilmeyi hayal eden
tüm okuyucularımız için Luca Da Firenze burada,*

Sevgiler, Sadie ve LJ xxx

İÇERİK UYARISI

Bu kitap karanlık bir paranormal romantizm kitabıdır ve bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdaki konuları içermektedir:

FMC'ye yönelik cinsel saldırı girişimi (MMC tarafından değil) Şiddet
Açıkça cinsel içerikli sahneler

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>

Bölüm 29

Sadie Kincaid'in diğer eserleri

ÖNSÖZ

ROSA

Bayanlar, gözleriniz o kadar yakışıklı bir erkeğe takıldığında, nefesinizin kesildiğini hissettiğiniz anı bilir misiniz? O kadar doğal olmayan bir şekilde yakışıklı ki, onun gerçek olduğuna ve tam önünüzde durduğuna inanamıyorsunuz. Genellikle pahalı bir parfüm reklamını ya da Navy SEAL'leri anlatan bir TV dizisini izlediğinizde gördüğünüz türden bir yakışıklılık, ya da bu durumda ikisinin birleşimi?

Ben, yakıcı gözlerden, dolgun dudaklardan, dünyayı taşıyacak kadar geniş omuzlardan ve yüzündeki, sizi ne kadar vahşi hissettirirse hissettirsin, kendisinin daha da fazla hissettiğini söyleyen bakıştan bahsediyorum.

Sadece sesiyle bile sizi kıvrandırabilen türden bir adam. Size hayatınızın en iyi seksini yaşatacağını, sizi saygı duyup koruyacağını ve aynı zamanda sizi deli gibi becereceğini bildiğiniz türden bir adam. Acıyı zevke, zevki coşkuya, coşkuyu da günlük bir olaya dönüştürebilen bir adam.

Öyleyse, bu adamın hayatınıza girdiğini hayal edin. Sıkı tutunup bu yolculuğa çıkmamak aptallık olur, değil mi? Birkaç dezavantajı olsa bile. Birkaç küçük sorun. Mesela... muhtemelen yüzlerce insanı öldüren acımasız bir avcı olması. Mafyayı kitap kulübü gibi gösteren kötü bir suç imparatorluğunun parçası olması.

Teknik olarak ölü gibi.

Kahretsin. Kimse mükemmel değildir... Ve bu, işleri ilginç hale getirir. Pes edip kendimi ona teslim etmeli miyim? Yoksa

aramızda uçuşan kıvılcımlar beni canlı canlı yakan şiddetli bir cehenneme dönüşecek mi?

Evrenin benimle uğraşmaya kararlı olduğunu düşünürsek, başka seçeneğim var mı?

BÖLÜM 1

ROSA

Başka bir şehir, başka bir çatı, başka bir gece, diye düşünüyorum, ceketimin içine daha da sokuluyorum. Bu çatının kiremitleri gevşek, oluklardan otlar çıkıyor ve yağmur yağıyor. Çok, çok fazla yağmur. Ayrıca —burada ekstra cazibe puanı— yaklaşık bir milyon güvercin... ve güvercinlerin bıraktığı tüm güzel şeyler. İğrenç.

Onlardan biri benden birkaç santim uzakta oturuyor, soğuktan tüylerini kabartmış, boncuk gibi gözlerini sağa sola çevirerek bu garip insanın kendi bölgesinde ne yaptığını anlamaya çalışıyor. Sabah üçte saatlerde. Yağmurda.

"Merhaba," diye fısıldıyorum. "Ben Rosa Capelli. Sihirli bir kolyeye sahip bir vampir avcısıyım. Sahilde uzun yürüyüşler yapmayı ve ne kadar berbat durumda olduğumu gizlemek için süper sert biriymiş gibi davranmayı seviyorum. Sen nisin?"

Güvercin bana merakla... ya da belki de acıyarak bakıyor. Ama cevap vermiyor, ki bu iyi bir şey. Uçan fareler cevap vermeye başladığı anda, başının belada olduğunu anlarsın.

Doğrusu, burada ne yaptığımı merak eden tek kişi kuş değil. Son iki saattir gözetleme yapıyorum ve pembe tavşan kulakları ve dantelli peçeler takmış bir grup sarhoş kadından daha ilginç bir şey görmedim. Görünüşe göre, İngilizlerin bekarlığa veda partisi bu.

Tıpkı bu kışımı uyuşturan çiseleyen yağmurun İngilizlerin yazına denk geldiği gibi.

Daha önce indiğimde, enerji tüketen bir sıcak dalgasının pençesindeki Chicago'nun bunaltıcı sıcağından kurtulduktan sonra, gecenin serin esintisini memnuniyetle karşıladım. Şimdi, birkaç saat, bir kiralık araba ve otel barında iş adamlarının iki başarısız buluşma girişimi sonra, o sıcaklığı özlüyorum. Ve pizzayı. Ve çatı katında olmamayı.

Güvercin bana doğru temkinli bir şekilde koşar, gagasını indirip kaldırır, göğsü sığ nefesleriyle sarsılır. Ben sessizce tıslama sesi çıkarırım, ta ki o kanatlarını çırpıp komik bir yürüyüşle geri çekilene kadar.

Eski bir dans kulübünün çatısında uzanmış, aşağıda solmakta olan gece hayatına bakıyorum. Bir zamanlar Boom Boom Box olarak biliniyordu, ta ki pencereleri tahta ile kapatılıp kapıları çivilenene kadar. Artık sanırım sadece, seçenekleri tükendiğinde insanların gittiği, şehrin köhne bir köşesindeki bir kutu.

Sokaktaki diğer barlar gece için kapanmaya başladı. Parlak ışıklı mekanlardan dökülen kalabalıklar seyrelemiş, barmenler, garsonlar ve kapı görevlileri ellerinde sigaralarla ortaya çıkmış, son temizlikten sonra bitkin görünüyorlar. Sandalyeler istiflenmiş, yerler silinmiş, para sayılmış, ışıklar kapatılmış, sonra eve. Şu anda son kısım bana çok iyi geliyor.

Kendimi uyandırmak ve zihinsel olarak kendime bir tekme atmak için yanaklarımı sertçe ısıyorum. Buraya bir iş yapmak için geldim ve bu iş sızlanmak, yakınmak ve kendime acımak değil. Ailemin hala bir arada olduğu ve bu işi tek başıma yapmayabileceğim zamanları hatırlamanın bir anlamı yok. O zamanlar geride kaldı.

Melankoliye kapılmak tehlikelidir. Cesur hissetmem lazım, bitkin değil. Tutmam gereken sözler, uymam gereken vizyonlar ve öldürmem gereken çirkin bir vampir var. Tabii ortaya çıkarsa. Saçımı kapüşonumla daha sıkı örterim ve etrafımdaki sokakları taramaya devam ederim.

Bu pislik herif haftalardır vizyonlarımda beliriyor. Gecelerimi onun yozlaşmış kafasında geçirip, ardında bıraktığı yıkımın izlerini görmek gerçekten çok eğlenceli oldu. Tüm vampirler tehlikeli olabilir, ama hepsi bu herif gibi açgözlü, ahlaksız, tek başına yıkım ekibi olan canavarlar değildir. Ama öyle olduklarında, ben devreye girerim.

Ancak kısa bir süre önce, onu buraya, dünyanın öbür ucundaki bu sefil yere kadar takip etmek için yeterli ipucu buldum.

Avlamam gereken kişiyi bana gösteren “Çağrı” adlı vizyonlarım mükemmel değildir. Dün gördüklerim bugün geçerli olmayabilir. Onu gözden kaçırmış ya da işaretleri yanlış yorumlamış olabilirim, ya da son anda spa tatiline çıkmış olabilir. Tüm yolculuk boşa gitmiş olabilir, ancak bunu söylemek için henüz çok erken. Gece nöbetimden saatlerim kaldı — gözetleme görevimden.

Aşağıdaki sokakta, yalnız bir kadın parlak kırmızı topuklu ayakkabılarla sendeleyerek, kaldırımında rastgele sallanıp duruyor. Sürüden ayrılmış hasta bir ceylan. Hedefimi cezbetmek için bir manzara varsa, işte bu o.

Ellerimi esnetiyorum, ekipmanımı kontrol ediyorum ve harekete geçmeye hazırlanıyorum. Ceylan, ana caddeden ayrılan karanlık bir sokağa giriyor ve sonra... ortadan kayboluyor.

Bir dakika önce sarhoş gibi yürüyerek oradaydı, ama göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Bu, sonunda dövüşe başlayacağım anlamına geliyor ve ben çok heyecanlıyım.

Ayağa fırlayıp gevşek bir kiremit üzerinde kayıyorum. Korkmuş güvercin sürüsü, toz ve tüy bulutu içinde uçup gidiyor. Binanın yanındaki paslı demir yangın merdivenine doğru koşuyorum, ilk basamakları inip bir sonraki basamağın kenarından atlıyorum. Bir su birikintisine düşüyorum — çok yağmur yağdığını söylemiş miydim? — dengemi yeniden kazanıp sokağa doğru koşmaya başlıyorum.

Durup havayı kokluyorum ve gece görüşümün düzensiz ışığa alışması için bir saniye bekliyorum. Burası kırık ampullerin ve karanlık gölgelerin, karanlık köşelerin ve gizli tehlikelerin diyarı.

Onun silüetini, taşan bir çöp konteynerinin yanında görüyorum. Onu görmem gerekmiyor. Kokuyu alabilecek kadar yakınlım ve koku hiç de hoş değil. Çürüyen et, durgun kan ve kötü nefes kokusunun karışımı. Çöp konteyneri daha iyi kokuyor.

Kız hiç ses çıkarmıyor, damarlarından akan kanının iğrenç sesini saymazsak tabii, sanki kalın bir çamaşır suyu giderden akıyormuş gibi. Vampirler kurbanları için bunu zevkli hale getirebilirler, o kadar iyi hale getirebilirler ki insanlar en azından başlangıçta onlara isteyerek giderler,

ama o, Vampir Cazibe Okulu'nda bu dersi, Kişisel Hijyen 101 ile birlikte atlamış gibi görünüyor.

Adı Rogan ve o bir canavar. Bir zamanlar şüphesiz bundan daha fazlasıydı, ama bunu umursamak benim işim değil; benim işim onu durdurmak. Ben Çağrıldım ve onu yeterince gördüm ki, onun bu gezegenden silinmesi gerektiğini anladım.

Göğüslerimin arasında asılı duran altın muska ısınmaya başlıyor, boğazımda bir sıcaklık hissediyorum. Hiç şaşırtıcı değil, tehlike altında olduğumda harekete geçiyor ve en az 30 santim daha uzun ve 45 kilo daha ağır ölümcül bir düşmanla karşı karşıya kalmak üzereyim. Bazen, gizli veya ince bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda, bu çok yararlı oluyor. Ama böyle zamanlarda, bu gerçekten "hayır, Sherlock" durumu.

Sırıtarak, kendimi savaşa hazırlarım. Bu kısmı her zaman sevmişimdir. Ne olacağını, sonra ne yapmam gerektiğini tam olarak bildiğim kısmı. *Hayatta kalmak*. Bunu garip bir şekilde sakinleştirici buluyorum. Dikkatli olmak, benim için boyama kitabı ile oturmak gibi bir şey. Savaşmakla, hayatta kalmakla meşgulken, başka bir şey hissetmeye vaktim olmuyor.

"Merhaba!" diye sesleniyorum, sesim sokakta duyulmayacak kadar alçak ama bir vampirin kulaklarının duyabileceği kadar yüksek. "Bay Rogan!"

Sönük bir gürültü duyulur. Tahminimce, kızın cesedi bir patates çuvalı gibi yere atılmıştır. Ağır, yavaş adımlar. Karanlık bir silüet yaklaşmaktadır.

Vay canına. Beklediğimden daha da iri. Boyu 1,90-1,95 civarında, WWF güreşçisiyken emekli olup donut dükkanı açmış birinden bekleneceği gibi, kasları yağlanarak şişmiş. Ortadaki kel bölgeden aşağıya doğru uzayan gri saçları var ve burnu en az birkaç kez kırılmış, ama düzeltilmemiş. Dişleri dışarıda, alt dudağına takılmış, kanla kırmızılaşmış ama altında tütün sarısı rengi görünüyor. Evet. Kesinlikle yakışıklı vampir poster takvimine girebilir.

"Büyük bir hata yaptın, kaltak," diyor, sesi öfkeyle kalın ve derin. Aksanı Orta Batı Amerika'ya ait. Öğle yemeği için uzun bir yol kat etmiş, tıpkı benim onu öldürmek için uzun bir yol kat ettiğim gibi.

"Oh," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Adımı biliyorsun. Daha önce tanışmış mıydık?"

Bana, elektroşokla vurulmuş bir gergedan gibi saldırıyor ve neredeyse aynı derecede zarif. Yaklaşmasına izin veriyorum, bana hakaretler yağdırırken kulak zarlarım titriyor. Kibar bir adam değil ve ben bundan zevk alacağım.

Kanlı elleriyle bana uzanacak kadar yaklaşmasına izin veriyorum, ama temas kurmadan hemen önce sola dönüp spor ayakkabılı ayağımı uzatarak onu basitçe ayağından çeliyorum. Büyükler her zaman kendilerine fazla güvenirler. Yağmurla ıslanmış parke taşlarına yüzüstü düşüyor ve duyulabilir bir çatırtı geliyor. Oops. Görünüşe göre burnu yine kırılmış.

Kazığımı kaldırıp öldürmek için eğildim. Ama o sadece yere düşmüştü, tam olarak ölmemişti. Kocaman kafasını kaldırıp elime aldığı kazığı benden aldı. Kazık taşların üzerinde kaydı ve ben bileğimden dirseğime kadar yayılan keskin acıyla çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Dönüyor, dikleşiyor ve saçımı yakalamaya çalışıyor ama sonunda sadece başlığımı yakalıyor. Bu dersi uzun zaman önce öğrenmiştim: vampirler okul bahçesindeki kızlar gibi dövüşürler.

Onun tutuşundan kurtulup göğsüne bir tekme atarak onu birkaç metre geriye savuruyorum. Bu sürtüğün dövüşme tarzından açıkça rahatsız olan adam kükreyerek tekrar üzerime saldırıyor. Oyun oynamayı bırakma zamanı geldi. Ceketimin içinden ikinci bir kazığı çıkarıp onun üzerine doğru koşmasını bekliyorum. Kazığı neredeyse ölmüş kalbine saplıyorum.

Şok içinde bana bakar, elleri kazığı tutmaya çalışır, donuk, kan çanağına dönmüş gri gözleri sarıya, sonra da beyazlaşır, yüzündeki deri pul pul dökülür. Toz gibi parçacıklar elmacık kemiklerinden ve çenesinden düşer, kafatası çatlar ve parçalanır. O büyük bir piçti ve geri kalanının da aynı şekilde parçalanması birkaç saniye sürer. Bir dakikadan az bir sürede, bir zamanlar en üstün avcı olan bu yaratık, kan lekeli giysiler yığını ve rüzgarda uçup giden öğütülmüş kemik tozu yığına dönüşür.

Ellerimin neye dokunduğunu fazla düşünmeden kendimi temizliyorum. Buraya gelme amacımı yerine getirdim ve tatmin olmam gerek. Bu benim ilk cinayetim değil. Hatta bu hafta işlediğim ilk cinayet bile değil. Son zamanlarda çağrılar aralıksız geliyor ve en son ne zaman rüyasız bir gece uyuduğumu hatırlamıyorum.

Buna alışmış olmam gerekirdi ve alıştım da, ama her zaman o son an vardır, öldüklerini anladıkları o saniye, sana bakıp bunu hak etmek için ne yaptıklarını merak ettikleri an. Neredeyse insan gibi göründükleri bir an.

Bu düşünceyi kafamdan silip, Tay Tay gibi silkeliyorum ve yaralı ceylanıma bakmaya hazırlanıyorum. Çöp konteynerinin yanında yatarken acınası bir şekilde miyavlıyor, bu da onun ciddi bir zarar vermeye yetecek kadar uzun süre onu elinde tutamadığı anlamına geliyor. İyileşecek. Ve o, Rogan'ın hayatını alarak birçok kişinin hayatını kurtardığımı hatırlatıyor bana.

Ona doğru yürümeye başladığımda, yavaş bir alkış sesi duyuldu ve gece havasını doldurdu. Alkış alıyordum. Ne için? Ve daha da önemlisi, kimden?

Sinir uçlarım karıncalanıyor, muska o kadar ısınmış ki cildime yapışmış bir disk gibi yanıyor. Kaçma içgüdümü görmezden gelip, yeni bir kavgaya hazırlanıyorum. Bu gece zaten bir sefil domuzu cehenneme gönderdim. İkincisini de göndermek zorunda kalırsam, sorun değil.

"Bravo, Signorina Capelli. Harika bir gösteriydi." Derin ses etrafımdan geliyor gibi. Amerikan aksanı var, ama İtalyan aksanı o kadar mükemmel ki, ana dili İtalyanca olmalı.

Nefes alıp, onun kim ve ne olduğu konusunda bir ipucu arıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum. Tüm örümcek hislerim bana onun da bir vampir olduğunu söylüyor, ama Rogan'ın aksine, bu vampir kokusuyla kendini ele vermiyor. Sadece odun, baharat ve her şeyin izleri... Evet, çok, çok hoş. Diğer birkaç duyumu da karıncalandıran türden bir hoşluk - vücudumun çok daha aşağısında yaşayan duyular.

Sağ elim hariç, tamamen hareketsiz duruyorum. Sağ elim, üçüncü ve son kazığıma doğru yavaşça ilerliyor. Küçük, kot pantolonumun arka cebinde saklı, ama yeterli güçle işi halletmek için yeterince derine girebilir.

Onu duyabilmeli, hissedebilmeli, algılayabilmeliyim. Hayatta kalmam, tehdidi görmeden önce nerede olduğunu bilmeme bağlı. Bu sefer hiçbir şeyim yok ve onun tüm bu zaman boyunca beni izlediğini bilmediğim için tamamen çıldırıyorum. Konuşmasaydı, onun varlığından habersiz olacaktım. Dostum, gerçekten bu kadar yorgun muyum? Yoksa o gerçekten bu kadar mı iyi?

Ayak sesleri duyuyorum ama gereğinden fazla ağır adımlarla yürüdüğünü hissediyorum, bu da bana kendimi hazırlamak için fırsat veriyor. Titrek bir sokak lambasının soluk sarı ışığına çıkıyor ve sonunda onu görüyorum. Uzun boylu, Rogan ile yaklaşık aynı boyda, ama benzerlikleri burada bitiyor.

Bu yaratık canavardan çok tanıya benziyor. Her şeyi gergin, sıkı ve tamamen seksi.

Gözlerimi onun vücudundan ayırıp, düşmek üzere olan bir Rönesans meleğinin yüzüne bakıyorum — keskin hatları, sert çenesi ve günahkar derecede çekici dudakları. Kalın siyah saçları, dipsiz siyah gözleri. Benim gibi İtalyan. Benim gibi İngilizce konuşan.

Ölü. Benim gibi değil.

BÖLÜM 2

ROSA

"O kazığa ihtiyacın olmayacak," diyor, birkaç adım önümde durarak. Kol mesafesinin hemen dışında.

O da siyah giyinmiş - uzun kaslı bacaklarını saran takım elbise pantolonu, omuzlarının geniş hatlarına yapışan sırlıslıkla gömlek.

Silahı sıkıca tutmaya devam ediyorum. "Öyle mi? Neden olmasın, sorabilir miyim?" Güzel bir yüzün söylediği için gardımı düşürmeye niyetim yok. O, tanıştığım ilk çekici vampir değil.

Başını bir tarafa eğip, gözleriyle beni içime içmeye çalışarak beni inceleme şekli, kim ve ne olduğumu tam olarak bildiğini gösteriyor. Hayatta kalan sadece üç Kahin'den biri olduğumu tam olarak biliyor.

Bu karşılaşma beni kafam karışık bırakıyor. Sadece uzun boylu, esmer ve ölü olan beyefendinin sıvı gibi gözlerine bakıyor olmam değil. Buna nasıl tepki verdiğim de önemli.

Nabzım hızlanıyor ve parmaklarım uzanıp, o pazıların görüldüğü kadar sert olup olmadığını keşfetmek için kaşınıyor. O güçlü, yaşlı ve baş döndürücü ve varlığı bu yetenekli iz sürücüyü başı dönen bir genç kıza dönüştürdü.

Kendine gel, diyorum kendime. O bir vampir. Muhteşem bir vücuda sahip, ama yine de bir vampir. Bu onu öldürmem gerektiği anlamına gelmez - tüm vampirler düşman değildir - ama onunla yatamayacağım anlamına gelir. Beynim bunu biliyor, ama libidom dinlemiyor.

Gözleri yüzümü tarıyor, bakışı o kadar yoğun ki, uzanıp bana dokunmuş gibi. Neredeyse çenemde parmaklarını hissedebiliyorum, yüzümü öpmek için yukarı doğru çekiyor, ama fiziksel temas kurmamış. Bütün bunları sadece gözleriyle yapıyor.

Aynı gözler göğsüme düşüyor ve meme uçlarım sertleşince sessizce küfrediyorum. Sutyenimin altında acıyor, sıkılmak, ısırılmak, emilmek için can atıyorlar.

İstemedenden, zihnimin gözünde bir görüntü belirliyor, o kadar canlı ki sanki onu yaşıyormuşum gibi: Siyah ipek bir yatakta çıplak olarak yatıyorum, kollarım başımın üzerinde. O, bir eliyle iki bileğimi de tutuyor ve beni altında sıkıştırıyor. Göğüslerimi o kadar sert emiyor ki, vücudumdaki her bir duygu sert bir zirveye ulaşıyor, o beni sabit tutarken ve beni arzuyla doldururken tüm özdenetimim kayboluyor.

Görüntü geldiği kadar çabuk kayboluyor, ama hasar çoktan verilmiş. Ağzımdan küçük bir iç çekiş kaçıyor ve amım o kadar sert kasılıyor ki, orgazmın başlangıcı gibi hissediyorum.

"Sana zarar vermek istemiyorum, Rosa." Adım dudaklarında bir fısıltı gibi. Mükemmel, şehvetli dudakları, bir kadını öpmek istediği tüm gizli yerlerden öpmek için yaratılmış. Sesinin tınısı, adımın dilinde yankılanışıyla titriyorum. Soğuktan olmalı. Evet, sebebi bu.

"En azından şu anda değil," diye ekliyor şeytani bir gülümsemeye.

O benim adımı biliyor ve bir noktada bana zarar verebileceğini ima ediyor. Kafamı pisliklerden kurtarıp oyuna geri dönmem gerekiyor.

"İslenmiş ve üşümüşsün," diyor. "Gerçek bir beyefendi gibi sana ceketimi verirdim, ama gördüğün gibi ceketim yok ve ben bir beyefendiden çok uzağım. Belki daha sıcak ve kuru bir yere gidebiliriz. Ve daha özel bir yere?"

"Neden?" diye soruyorum açıkça. Görüntülerden, normalde kontrol altında tuttuğum bedenimi saran arzudan sarsıldım. Hiç böyle tepki vermem. Ne bir vampire, ne bir insana, ne de başka bir şeye. Bundan hoşlanmıyorum ve kim olduğumu hatırlamam gerekiyor.

Ben bir Kahin ve bir Capelli'yim. Capelli'ler Vecchissime'dir, yüzlerce yıldır

Yüzyıllar öncesine dayanan bir mirasım var ve ben zayıfları güçlülerden korumak için buradayım.

Ama şu anda, korunmaya ihtiyacı olan tek kişinin ben olduğumu hissediyorum — ondan ve benim üzerimde yarattığı etkiden korunmaya. Parmaklarımı kazığa daha sıkı sarıyorum, kendimi güvende hissetmek için.

"Çünkü seninle konuşmam gerek, Rosa Capelli," diyor yavaşça, her kelime zehirli bal damlası gibi. "Hayatın tehlikede."

"Öyle mi? Bu yeni bir şey mi?"

"Bu durumun ciddi olduğu gerçeği. Fark etmiş olmalısın. Giysilerinin altında taktığın o küçük biblo." Göğsümü işaret eder, gözleri süveterimin altındaki kıvrımlarda olması gerekenden biraz daha uzun süre kalır. "Daha sık çağırılıyorsun, o şey daha sık ısınmaya başladı, değil mi? Ve her seferinde, bir öncekinden daha büyük ve daha güçlü bir vampirle karşı karşıya kalıyorsun."

"Neyse ki, daha az zeki olanlarla. Buradaki Rogan gibi." Yerde çamur haline gelmiş ufalanmış kemik tozunu işaret ettim.

"Kendinden bu kadar emin olma, cara mia. Sen iyisin, ama yenilmez değilsin. Yenilebilirsin."

Uygun bir alaycı cevap vermek için nefes almadan önce, kazığı tutan elim ani bir kuvvetle yakalanır ve kolum bükülerek arkama doğru çekilir. Beni vücuduna sıkıca bastırır ve uzun parmaklarıyla bileğimi bir kez sıkınca ölümcül silahımı düşürürüm. Artık o kadar da ölümcül değil, diye düşünürüm, silah yere düşüp yuvarlanırken. Tabii o tökezleyip kazara üzerine düşmezse.

Başka sorunlarım da var. Mesela, şu anda onun göğsüyle göz hizasında olmam gibi. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık, altın rengi teni ve ipeksi siyah saçları görünüyor, ayrıca gümüş rengi bir dövmenin köşesi, belki bir ejderhanın kanatları, köprücük kemiği boyunca kıvrılıyor.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vampirlerin derisi çok hızlı iyileştiği için onlara dövme yapmak neredeyse imkansızdır. Genç vampirler, yani yakın zamanda dönüştürülenler, genellikle mevcut dövmelerle gelirler

—genellikle sırtın alt kısmına yapılan dövmeler, busty mermaids ve I Love Moms gibi.

Ama bu adam gibi yaşılanlar? Bu gerçekten büyük bir kararlılık gerektirir. Mürekkeple karıştırılmış sıvı gümüş kullanmak, dövmenin kalıcı olmasını sağlayan tek yöntemdir ve bu, akıl almaz bir acı ile birlikte gelir. Genellikle bu kadar uğraşan tek vampirler, Coscas üyeleridir, bu da bana bu çekici yabancınn kökeni hakkında en azından birkaç ipucu veriyor.

Kendimi kurtarmaya çalışırken tüm bunları düşünüyorum, ama bu onu sadece eğlendiriyor gibi görünüyor. Cosca vampire benziyor. Onda kibir, güç ve acımasızlık var. O güçten ibaret — bunu ondan sızan bir şekilde hissedebiliyorum — ve Rogan'ın yapamadığı şekilde insan gibi davranabiliyor. Bu adam her iki dünyada da hareket edebilir ve herkese hükmedebilir.

Ben hariç, klasik bir diz-kasık hareketi yapmaya çalışırken karar veriyorum. O bir vampir olabilir, ama yine de cesurdur. Ne yazık ki, aynı zamanda zeki de görünüyor ve benim dövüş stilimi biliyor. Beni engellemek için bacaklarımın arasına kalçasını sokuyor. Büyük, kalın bir kalça, şimdi de benim amımın çok yakınına sıkıca yerleşmiş durumda. O kadar yakın ki, onu kullanarak cennete kadar gidebilirim. Hain kadınlık organlarım son derece uygunsuz bir nemle doluyor ve o bana daha sertçe dokundukça hafifçe titriyorum. Piç kurusu ne yaptığını çok iyi biliyor.

Ben hayal kırıklığımı homurdanırken, dudakları çarpık bir gülümsemeye bükölüyor ve ben, parmak uçlarımda yükselip o aptal yüzündeki aptal gülümsemeyi öpmek için içimdeki çok gerçek bir dürtüyle mücadele ediyorum. O kadar yakın olan altın kahverengi et parçasını yalamak, göğüslerimi onun göğsüne bastırmak. Serbest kalan elimle saçlarını kavrayıp o dolgun dudaklarını benim dudaklarıma çekmek...

Siktir, bana ne oluyor? Ben bir Kahinim. Vampirlerin tüm olağan hilelerine ve cazibelerine karşı bağışık olmam gerekir, öyleyse bu da neyin nesi?

Hâlâ eğleniyor gibi görünüyor, arkamda bükmüş olduğu kolumu çekiyor, açısı ve baskısı sayesinde bir şey kırılmadan bir santim bile hareket edemeyeceğimi hissediyorum. İstesem bile kaçamam. Kaçmak istemem gerekirdi.

Serbest elini önce belime koyar, sonra belimin alt kısmına kaydırır ve vücudumu kendine yaklaştırır. O kadar yakın ki, sertleşmiş penisinin hatlarını hissedebiliyorum, kalçalarımız çarpıştığında çıkardığı sessiz iniltiyi duyabiliyorum.

Aniden, bileğimdeki baskı hafifler ve sıkışmış kolum gevşek bir şekilde yanıma düşer. Kolum zonklıyor. Ve onun siyah gözleri bana kilitlendiğinde zonklayan tek yerim kolum değil. Hayır, siyah değil. Onlar en derin, en koyu kahverengi tonu.

Gülümsüyor, yüzünde eğlence dolu bir ifade var. O gülümseme bile - bilge, gururlu, acımasız - doğrudan klitorisime ulaşıyor. O kadar tahrik oldum ki, doğru yere bir dokunuşun beni orgazma ulaştırmaya yeteceğini hissediyorum ve bu duyguyu hem seviyor hem de nefret ediyorum.

Ben böyle davranmam. Genelde vampirleri seksi bulmam, ya da acıyı tahrik edici bulmam, ama ikisi de birdenbire patlayıcı bir his uyandırıyor. Bu adamla birlikte, acı ve zevk nefes kesici bir paket halinde bir araya gelmiş gibi.

"Dediğim gibi, hiçbirimiz yenilmez değiliz, Rosa," diyor, sesi saf seksin derin bir gürültüsü gibi. "Hepimizin zayıflıkları var... Ve inan bana, normal bir kalbim olsaydı, şu anda seninki kadar hızlı atıyor olurdu."

Onun haklı olmasından nefret ediyorum. Göğsümün arkasında bir çarpıntı hissediyorum ve hızlı nefes almaktan ciğerlerim ağrıyor. Elim, kemiklerimin derinliklerinde o temasa ihtiyaç duyarak, onun kalçasına kayıyor. Kapüşonumu indiriyor ve uzun, kalın saçlarım ellerine dökülünce iç çekiyor. Saçlarımı parmaklarına doluyor ve başımı geriye çekerek yüzümü kendisine doğru çeviriyor. Diğer eli boğazıma gidiyor, hassas deriyi okşuyor ve sonra boynumu kavıyor. Yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle nazikçe sıkıyor, sanki o da kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi.

Bu yanlış. Tehlikeli. Ben savunmasızım, açıkta kalmış durumdayım. Beni istediği gibi alabilir. Ama uyarılar ne kadar yüksek sesle olursa olsun, arzu tarafından bastırılıyor.

Saçımı kullanarak beni kontrol ediyor, başımı bir tarafa çekiyor ve boynuma eğiliyor. Hayır, hayır, hayır, beynim bana bağılıyor. Ama tanrım, evet, vücudum cevap veriyor, ben de kendimi onun ereksiyonuna sürtünüyorum, utanmadan kalınlığını yukarı aşağı okşuyorum.

Yumuşak dudaklar boğazımın derisini okşuyor. Öpücüklerin izleri çıplak, titreyen tenimde yanıyor. En nazik ve beklenmedik dokunuşlarda bir ihtiyaç patlaması yaşıyorum, sonra o beni bıraktığında istenmeyen bir özgürlük. Aynı dudaklarını hafifçe alnıma değdiriyor

ve titreyen bedenimi kendinden uzaklaştırır. Beni uzakta tutarak, baştan aşağıya bakar ve başını sallar.

"Dikkatimi dağıtırsın." Beni bırakıp saçlarını elleriyle tarar. Parmakları saçlarını kalın çizgiler halinde dağınık bırakır ve aramızdaki bu elektriksel enerjiyi hissettiğine dair en azından bir somut işaret olması hoşuma gider. Kendini kontrol edip buna göre davranmasa bile. "Dikkatimi dağıtırsın ve temizlik yapmamız gerekiyor."

Karanlığa geri çekiliyor, sokak lambasının parıltısından ve titremesinden uzaklaşıyor ve bir an için kendimi zayıf ve yoksun hissediyorum, sanki biri hava kaynağımı kapatmış gibi. Gözlerimi kırıp birkaç derin nefes alıyorum ve kendime bir kez daha lanet olası kontrolümü sağlamamı söylüyorum. Beni öldürebilirdi. Ya da becerebilirdi. Ya da ikisini birden.

Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadım ve nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Tılsımım bile kafası karışık. Genellikle tehlike altında olduğumda ısınır ve tehlike geçtiğinde soğur. Son birkaç dakikadır, ikisi arasında hızla gidip geliyor ve vücudumun kafasını daha da karıştırıyor.

Düşen kazıkları almak için eğilip, yaralı kıza doğru onu takip ediyorum. Affedilmez bir şekilde unuttuğum kız. Onun yanına çömeliyor ve ben, o şık takım elbise pantolonunun ona ne kadar yakıştığını ve omuzlarının ne kadar geniş olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Onun arkasında duruyorum, kazık parmaklarımda titriyor ve kendime, gerçekten gerekirse onu alt edebileceğimi söylüyorum. Eğer kurbanı veya bana zarar verme belirtisi gösterirse, onu alt edeceğim. Tabii, balo randevusu olan lise öğrencisi gibi hissetmeyi bırakırsam. "Beni kazığa mı çakacaksın, yoksa becerecek misin? O yeşil kedi gözlerini hissedebiliyorum, bella."

Sorusunun cevabından emin olamadığım için onu görmezden gelip, yağmurla ıslanmış kaldırım taşlarının üzerine onların yanına diz çöküyorum. Çöp konteynirından çürümüş yiyecek kokusu geliyor, uzaktan siren sesleri ve bir arabanın müzik setinden gelen elektronik dans müziği kulaklarımda çınlıyor.

Rogan'ın kurbanı genç, onlu yaşların sonlarında, görünüşüne bakılırsa liseden yeni mezun olmuş, ağır makyajı ve seksi topuklu ayakkabılarına rağmen. Vampir'e bakıyor, yüzünde şaşkınlık ve maskara lekesi var. Vampir, kadının boynundaki kanı nazikçe siler ve yaraları incelemek için başını çevirir.

Kana tepki göstermiyor, vampirlerin avlarının kokusunu aldıklarında genellikle gözlerinin çevresinde beliren kırmızı leke bile yok. Bu da, bu avcının yaşlı olduğunu ve yüzyıllar olmasa da on yıllar boyunca kontrolünü mükemmelleştirdiğini gösteren bir başka işaret.

Rogan ise dikkatsiz bir yiyciydi. Kızın derisini parçaladı ve ondan bolca kan emdi, ama yarayı kapatmış gibi görünüyordu, muhtemelen daha sonra atıştırmasına devam etmek umuduyla. Yarısı yenmiş Doritos paketine klips takmak gibi bir şey.

İğrençlik faktörünün yanı sıra, vampir kanı en iyi ilaçtır ve ben her zaman yanımda bir şişe taşıyım. Ben süper kahraman değilim, bu yüzden her zaman zamanında yetişemiyorum. Bazen hedefimi bulduğumda, bu kız gibi zavallı birisi çoktan solgunlaşmış, soğumuş ve kan kaybından ölmek üzeredir. Yaraya sürülen veya yutulan birkaç damla vampir kanı küçük mucizeler yaratabilir.

Eski zamanlarda, vampir kanı içmek, isteseler de istemeseler de birini vampire dönüştürmek için yeterliydi. Vampirler, benim zamanımdan çok önce tüm kuralları değiştiren, cadılar tarafından mühürlenmiş bir anlaşma olan Anlaşma'yı kabul ettiklerinden beri, bu çok daha zor hale geldi. Artık kan değişimi her iki yönde de olmalı ve üç gece üst üste tekrarlanmalıdır. Artık kazara vampirler yok ve bu, birinci sınıf bir tedavi yöntemi.

Bu gece, kırmızı sıvının bulunduğu şişeye ihtiyacım olmayacak ve bunun için mutluyum. Vampirler, ceplerinde onların yaşam gücünü taşıyan insanlara karşı tuhaf davranabilirler ve onları suçlayamam. Daha fazla insan bu sıvının iyileştirici özelliklerini bilseydi, hepsi ölür ve kanları emilirdi ve bu sıvı, yüksek fiyatlı sağlık sigortası planıyla satın alınabilir hale gelirdi.

Bunun yerine, seyahat paketi ıslak mendilimi çıkarıyorum, bir avuç dolusu alıp en kötü kan lekelerini temizliyorum. Bu sıradan hareket beni sakinleştiriyor, neden burada olduğumu hatırlatıyor. Kalp atışlarımın hızını, patlama noktasına ulaşmadan biraz yavaşlatıyor.

Kız, korku ve acı onu ele geçirirken, bilinci gelip gidiyor, titriyor ve ağlıyor. Başka bir mendille yanaklarından makyaj izlerini silip gözyaşlarını siliyorum. Tanrım. Makyajın altında gerçekten çok genç, büyük mavi gözleri ve titreyen dudakları var.

O kadar masum, o kadar korkmuş, o kadar çaresizce yardım bekliyor ki. Bir an için, fiziksel olarak hiç benzememelerine rağmen, ikiz kardeşim Serena'yı hatırlatıyor bana. Her şey o şaşkın bakışta. Serena'nın son anlarını hayal ettiğimde, kanlı elleriyle onu yanan binanın içinde hapseden kapıyı tirmalarken. Onun için çok geçti ve ben şehrin diğer ucunda bir partide sarhoş gençlik coşkusuyla dans ederken, o yalnız başına öldü.

Serena'ya yardım edemedim, ama bu kıza yardım edebilirim. Bu, kendimi ölümüne çalışmak anlamına gelse bile, elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Yüzünü şefkatle tutuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve yavaşça, güven verici bir şekilde konuşuyorum. "Adın ne?"

"Heather... Heather O'Malley." Sinirli, kaçamak bakışlarla bana ve vampire bakıyor. Kahretsin, o ikimizin de yoluna çıkıyor.

Onun dikkatini bana vermesi gerekiyor ki, ağzımdan çıkan her kelimenin doğru olduğuna onu ikna edebileyim. Kahinler, hipnoza yakın bir telkin gücüne sahiptirler, biraz vampirlerin cazibesi gibi. Bu, Starbucks'ta sıra beklememek için çok kullanışlıdır. Ya da acımasız bir vampir saldırısının anısını silmek gerektiğinde.

Yalnız olduğumda, hedefim ve ben birbirimize odaklandığımızda bu daha kolay oluyor. Bu numaranın işe yaraması için Heather'ın gözlerime bakması gerekiyor, dünyanın en güzel poposuna sahip alfa erkek vampire değil.

Ona keskin bir bakış attım ve o da başını salladı, zarifçe ayağa kalktı ve gölgelerin arasına çekildi. Tabii ki bunu kendisi de yapabiliirdi. Onun yaşı ve gücüyle, Heather gibi genç ve deneyimsiz bir insana karşı çekiciliği olağanüstü etkili olurdu. Ama ben ona hiçbir şekilde, hiçbir biçimde borçlu kalmak istemiyorum. Onu tanımıyorum ve kesinlikle ona güvenmiyorum. Bu geceden sonra, kendime bile güvenebileceğimden emin değilim.

"Heather, tatlım, beni dinle," diye sesleniyorum, dikkatini çektikten sonra. "Biraz fazla içtin ve düştün. Ve yerdeyken, bir sokak köpeği ya da belki bir fare tarafından ısırılmış olabilirsin, ama bir zararın yok. Her şey yoluna girecek. Evde uyanacaksın ve olanları hatırlamayacaksın. S a d e c e arkadaşlarınla harika b i r gece geçirdiğini

ve eve dönerken küçük bir sorun yaşadığını hatırlayacaksın. Aileni bu konuda endişelendirmeye gerek yok, değil mi?"

"Hayır," diyor titrek bir sesle. "Her şey yolundaysa gerek yok. Her şey yolunda mı?"

"Öyle," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum ve saçlarını okşuyorum. "Söz veriyorum. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Her şey yolunda."

Ama onu ayağa kaldırırken, arkamda gizlenen vampiri aşırı derecede farkında olarak, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Her şey yolunda mı?

Ben Vecchissime; o ise bir vampir. Doğal kanunlara göre ona çekilmemem gerekir. Yine de bunu inkar edemem — onu, tüm berbat hayatım boyunca hiçbir erkeği istemediğim kadar istedim. O beni orada nefes nefese ve şaşkın bir halde tutarken, kolum sıkışmış ve vajinam zonklarken, daha önce hiç yaşamadığım kadar derin bir şey hissettim. Bu sadece şehvet değildi; ruh ikizimi bulduğumu bilmektir. Beni öldürebileceğini ya da güvende tutabileceğini. Beni koruyabileceğini ya da cezalandırabileceğini. Hiçbir zaman bir erkeğin koruması altında olmak isteyen bir kız olmadım, ama şimdi bir parçam bunu arzuluyor.

Heather'ı titrek Bambi bacakları üzerinde ayağa kaldırıyorum. Çok yorgunum. Yorgunluk kemiklerime işledi. Dinlenmek nasıl bir şey olurdu? Kollarında yatmak ve bana hiçbir zarar gelmeyeceğini bilmek?

Bu bir hata olur, diyorum kendime, ona yaklaşırken ona sert bir bakış atarak. Büyük bir hata.

BÖLÜM 3

LUCA

Az önce ne halt oldu böyle?

O barda oturmuş beni bekliyor ve ben de oraya girip onunla konuşmayı düşünüyorum. Gece geç saatlerde buğulanmış pencereden onu izliyor ve onu en yakın sokağa sürükleyip sikmeyi hayal ediyorum. Dişlerimi ve sikimi ona batırırken boynundaki tatlı kanını emdiğimi hayal ediyorum.

O lanet olası Capelli malocchio. O benim hedefim, benim işaretim. Benim kurbanım. Don Vincenzo, onu izole etmem için dünyanın öbür ucuna beni gönderdi ve bu görevin iki olası sonucu vardı: öldürmek ya da kaçırmak.

"Hangisi olursa olsun umurumda değil, figlio mio," dedi gülünç oyma taş tahtından, zayıf bir kan bağımlısı çıplak dört ayak üzerinde diz çökmüş, Vincenzo'nun insan hizmetkarı Carlos tarafından kıcıktan sikilirken ona oral seks yaparken.

Don, çürüyen bedeninin sözde zevklerine o kadar alışmış ki, bağımlı kızın ağzına boşaldığında benimle konuşmaya devam etti. Kısa bir duraklama oldu, yüzünde bir titreme, gözünü kırpsan kaçırarak kadar hızlı, sonra işine geri döndü.

Carlos'a elini sallayarak ikisini de gönderdi ve bağımlı, Carlos'un penisi hala içindeyken yağlı saçlarından sürüklenerek götürülürken çığlık attı.

Onu tanıyan biri olarak, işini bitirene kadar onu sikmeye devam etti, sonra da ödeme olarak beklediği kanı için yalvarttı. Çoğu bağımlı gibi, kan arayanlar da bir sonraki uyuşturucu için her şeyi yaparlar.

"Patron, neler olup bittiğini daha iyi anlasam yardımcı olur," dedim. "Bu bir mesaj işi mi, yoksa temiz tutmam mı gerekiyor?"

Beni süzerek, buruşuk gri penisini pantolonunun içine geri soktu, sanki bana yorum yapmam için meydan okurmuş gibi. İçimde alevlenen tiksintiyi göstermem için bana meydan okurmuş gibi.

Vincenzo altı yüz yaşın üzerinde ve bunu umursamaması onun için bir gurur kaynağı. Bence içindeki kötülük dışarıya taşıyor ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

"Nedenini bilmek sana düşmez, Luca," dedi ve uzun, boğumlu tırnağıyla tek bir hareketle benim yapabileceğim her türlü itirazı susturdu. "Sadece onun oyun tahtasında kayıp bir parça olduğunu bilmen yeterli. Senin bilmediğin, bilmen gerekmeyen şeyler oluyor. Dengeler değişiyor. Sadakatler kayıyor. Bu küçük malocchio tüm bunların ortasında ve biri onu kullanıyor, iplerini çekiyor. O, benim için önemli olan biri için önemli. Öyleyse onu öldür, buraya getir, ne istersen yap, ama onu etkisiz hale getir. Anladın mı?"

Hayır, onu anlamadım ve hala anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor. Neden onu istiyor? Başka neler oluyor? Bana söylemiyor, benimle dalga geçmekten çok hoşlanıyor. Bu kadar güçlü bir adam için, çok önemsiz bir pislik olabilir.

Önemsiz olsun ya da olmasın, Vincenzo hala Firenze Cosca'nın başı. Hala Eski Dünya'nın en eski ve en güçlü ailesi. Ve hala, organizasyon içinde ne kadar yükselirsem yüksелейim, tüm hayatımın kurallarını belirleyen kişi. Başka seçeneğim yok. Hayatım daha ben doğmadan onun hayatına bağlıydı ve benim üzerimdeki kontrolü, tek bir düşüncesiyle kalbimi durdurabileceği anlamına geliyor. Yani evet, başka seçeneğim yok. Ama olsaydı...

Onun lanet kafasını kemikli omuzlarından koparır ve cehenneme tekmelerdim, işte bunu yapardım. Cesedini ateşe verirdim, sonra da yanan küllerin üzerine işerdim.

On yıllardır rayından çıkmış durumda, ama son zamanlarda işler daha da kötüye gitti. Vincenzo'nun evlatlık kızı ve tüm yönetimdeki en güçlü kadın olan Sophia, Vincenzo'nun kendisi tarafından Toronto'ya gönderildi ve böylece ona karşı çıkan tek ses ortadan kalktı. Ayrıca konseyini New Jersey'e sürgün etti ve son dört hafta içinde sarayda on yılda gördüğümde daha fazla yeni yüz gördüm.

İnsan mafya örgütleri gibi, bizimki gibi örgütler de yapıları, gelenekleri ve disiplinleri sayesinde bu kadar uzun süre hayatta kalmış ve bu kadar başarılı olmuşlardır. Her zaman bir patron vardır. Ama o patron zeki olmalı. Çalışanlarını dinleyen bir patron.

Vincenzo uzun zaman önce dinlemeyi bıraktı ve bugünlerde saray kan bağımlıları, dalkavuklar, özentiler ve çeşitli türden pisliklerle dolu. Ve biz: onun capoları, infazcılar, askerleri. Onun sözde ailesi - lanet olası ensest, rekabetçi, işlevsiz bir aile, ama yine de bir aile.

Neler olduğunu ya da Vincenzo'nun neden her zamankinden daha fazla rayından çıktığını bilmiyorum, ama benim işim söyleneni yapmak. Patron ne isterse. Eskiden bunu sorgulamazdım, ama şimdi buradayım. Sorularla dolu. İngiltere'deki boktan bir barın önünde yağmurda durmuş, ikinci adamımı arıyorum.

"Selam patron." Matteo'nun boğuk sesi telefonda geliyor. Manhattan'da saat gece 10 civarı ve onun günü tam gaz devam ediyor.

Arka planda bir gürültü ve bir çarpma sesi duyuyorum. "Atıştıрма zamanını mı böldüm?"

"Önemli bir şey değil," diyor. "Gurme yemeğinden çok fast food siparişi, anlarsın ya."

Matteo için gurme, pedofiller, kadın istismarcıları, savunmasız insanları sömüren dolandırıcılar ve bir köpeğe zarar vermeyi düşünecek kadar cesur olan herkes anlamına geliyor.

Bir keresinde, pitbull'ları bir ay boyunca zincirleyip işkence eden ve onlara asla gelmeyecek bir özgürlük şansı için birbirleriyle dövüşmeye zorlayan bir köpek dövüşü çetesini elinde tutmuştu. O köpeklerden biri, Moonface, hâlâ onunla birlikte. Moonface, dövüş sahasında geçirdiği süre boyunca bir tür beyin hasarı geçirmiş ve kafası biraz karışık, ama Matteo için ölür, Matteo da onun için ölür.

Bazılarımız için beslenme işlevseldir; diğerleri için ise bedensel zevklerle bağlantılıdır. Genellikle ikisi de biraz geçerlidir. Matteo için bu, çöprü dışarı çıkarmak için bir yöntemdir ve New York'ta bu kaynak asla kuruyup bitmez.

"Orada mısın patron? Liverpool'da mı? Nasıldır orası? Anfield stadyumuna gittin mi?" Matteo, Liverpool Futbol Kulübü'nün büyük bir hayranıdır. İki yüz yıldır dünyayı dolaşan bir adamın edindiği birçok tuhaflıktan biri.

"Hayır, gitmedim. Buraya tatile gelmedim. Benim için başka bir şey buldun mu?"

Buraya gönderilme koşullarım şüpheli – çok ani, çok spontane. Birine körü körüne itaat etmek için ona güvenmelisin, ama artık Don'a güvendiğimden emin değilim. Belki de hiç güvenmedim, ama en azından bizim çıkarlarımız için hareket ettiğine güveniyordum. Bu yüzden Matteo'dan benim için çalışabileceğim başka bir şey bulup bulamayacağını sordum. O, kan bağımlıları ve insan hizmetkarlarla iyi geçinir. Sahip olduğu şefkat duygusu, onları benden çok daha iyi tolere etmesini sağlar. Ve ondan başka herkese, Onlar görünmezler, bu da onların oldukça iyi casuslar oldukları anlamına gelir.

"Evet. Ama pek mantıklı gelmiyor, Freya'dan geldi, biliyorsun."

Freya, en azından insan ölçülerıyla, uzun süredir Firenze sarayında. Genç bir kızken, onu kan karşılığında satan bağımlı ebeveynleri tarafından oraya getirilmiş. Sanırım o olaydan sonra oradan ayrılma şansı pek yoktu. Vahşi vampirler tarafından beslendikten sonra, maruz kaldığı diğer korkunç şeyleri saymıyorum bile, insan dünyasında kim hayatta kalabilir ki?

Tahmin edilebileceği gibi, o biraz Moonface'e benziyor - kafası biraz karışık, ama sevdiklerine sadık. Ayrıca Don'un en sevdiği oyuncaklarından biri, bu onun için berbat bir durum, ama ona üst düzey erişim hakkı sağlıyor.

"Evet, anladım. Freya filtresinden geçireceğim. Şimdi git, burada yağmur yağıyor."

"Tamam, sakın ol. Duyduğuna göre, Kurt adında bir adam varmış. K ile başlayan. Bizim ailelerden biri gibi görünmüyor

Çünkü kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor. Belki de d ü n y a y ı değiştirmek isteyen hırslı yeni yetmelerden biridir?"

Biliyorum. Eski Dünya vampirleri, Anlaşma imzalanmadan önce dönüştürülenler, bizim evrenimizde hakimdir. Doğaüstü varlıklarla ilgili tüm suçları ve insanlarla ilgili suçların büyük bir kısmını da biz kontrol ediyoruz. İnsan mafyası bizim varlığımızı biliyor, ama sadece örgütlerinin en üst kademelerindekiler.

Kârlarının bir yüzdesini bize veriyorlar ve hepsi iyi kazanıyorlar. Karşılığında, onların var olmalarına izin veriyor ve sorumlu olduklarını iddia etmelerine göz yumuyoruz. Dört ana Cosca ailesi var, hepsi İtalya'daki şehirlere geleneksel bağlılıkları olan aileler, ayrıca İrlanda, İskandinavya ve Rusya'dan eski ama daha küçük klanlar da var.

Bu durum uzun zamandır böyledir — o İtalyan şehirlerinin tek atlı ticaret merkezleri ve balıkçı köyleri olduğu günlere kadar uzanır — ve işe yarıyor. Ama ara sıra, bazı serseriler gelip bunu bizden alabileceklerini düşünürler. Her zaman, kaynaklarından daha büyük fikirleri ve beyninden daha büyük cesareti olan, yeni yetme pislikler olurlar. Onlarla her zaman ilgilenilir.

"Freya ayrıntılar konusunda belirsizdi ve K ile başlayan diğer kelimelere takılıp kaldı ve bu uzun listeye girdi... kedicikler, yalıçapkınları, kivi meyveleri..."

"Anladım. Devam et, Matteo."

"Tamam. Yani, o Kurt denen herifin kendi küçük ordusunu kurduğu ve malocchio'yu hedef aldığı izlenimine kapılmış. Nedenini bilmiyor. Onu kasten çağırdığı, piyonlarını kullanarak onu defalarca dışarı çıkardığı, ta ki o bitkin düşüp dikkatsizleşene kadar, diye söylentiler var."

"Yıllar önce Lombardi kızı gibi mi?"

"Evet. Ama o zamanlar, bunun arkasında kimin olduğu ve neden yapıldığı kimse tarafından bilinmiyordu."

Anna Lombardi ailesinin Kahiniydi ve sonu iyi bitmedi. Hayattayken parçalara ayrıldı ve vücut parçaları ailesinin malikanesinin bahçesine atıldı. Kafası hariç. Kafası mutfak penceresinden içeri atıldı, göz kapakları kesilmiş ve dudakları dikilmişti. Bu çok fazla soruna neden oldu. Lombardi ailesi

vampirleri suçladı, ki bu tamamen mantıklıydı, ve bir süre tam bir savaşın eşiğine geldik.

Aslında Capelli kızının dedesi Tomasso araya girip barışı sağladı. Ve şimdi biri aynı şekilde onun kanını mı hedef alıyor? Bu durum hoşuma gitmiyor ve anlamıyorum, Vincenzo ve Firenzes'in bu karışıklıkla ne ilgisi olduğunu da hiç bilmiyorum.

"Bu Kurt... Kesinlikle bizimkilerden biri değil, değil mi? Çünkü eğer Capelli Seer'i ortadan kaldırmak istiyorsa ve Vincenzo da beni aynı işi yapmak için buraya gönderdiyse... Şu anki duruma bakılırsa, onun başka bir planı olduğunu düşünmek hiç de zor değil."

"Evet, ben de. Ama kim bilir? Eğer işi zaten bu Kurt'a verdiyse, neden seni göndersin ki? Neden Vecchissime'lerle uğraşıyor ki? Hepimiz onların da tahmin edilemez pislikler olduğunu biliyoruz. Bu Kurt olayının arkasında onlardan biri olabilir."

"Belki."

Ne yapacağımı bilemeden sessiz kalıyorum. Aslında basit olmalı: ya onu öldürürüm ya da ona geri götürürüm. Bu kadar uzun süre hayatta kalmamın ve bu kadar güç kazanmamın sebebi, bana verilen her emri sorgulamamış olmamdır. Ama bunu aptalca davranarak da başarmadım.

Bu konuda her şey yanlış geliyor ve on yıllar boyunca içgüdülerime güvenmeyi öğrendim. Şu anda içgüdülerim bana bağırıyor.

Belki Sophia ile iletişime geçmeliyim. Don'un kızı bir şeyler biliyor olabilir ve birçok kez babasına sadık olmasına rağmen önceliğinin Cosca olduğunu kanıtlamıştır. Ya da Aidan ile iletişime geçebilirim. Aidan Flynn, Vincenzo'nun danışmanıdır ve bizim için iyi işler yapmıştır. O da Vincenzo'nun davranışlarından şüpheleniyor ve neler olduğunu biliyor olabilir. Bu malocchio'nun Don'un dikkatini nasıl çektiği, neden onun vazgeçilebilir olduğu konusunda bazı bilgileri olabilir. Onu öldürmek bir savaş başlatabilir. Peki, "kaçırma" yolunu seçersem ona ne yapılabilir?

"Sorun ne peki patron? Kızın canını al ve bu işi bitir."

Zayıflara karşı bu kadar şefkatli bir adam olan Matteo, güçlülere karşı hiç sempati duymuyor ve tüm vampirler gibi, Capelli Kahini'nin güçlü olduğunu varsayıyor. Ve bazı yönlerden, o da öyle.

Sorun yok, Matteo'ya veda ederken kendime böyle söylüyorum ve telefonu cebime o kadar sert sokuyorum ki, neredeyse dikiş yeri yırtılıyor. Onun kaderi umurumda değil. Sert görünüşünün altında ne kadar savunmasız olduğu ya da Don Vincenzo'nun sarayında başına ne geleceği umurumda değil. Geçmişte kendimi umursamaya izin verdim ve bu beni neredeyse mahvetti. Umursamanın insanı savunmasız hale getirdiğini öğrendim. Savunmasızlık insanı zayıf yapar. Ve ben zayıf değilim.

Ama... yine o lanet olası içgüdülerim. Nedenini bilmiyorum, ama onu öldürmek istemiyorum. Lanet olsun, şuna bak! Sahte deri koltukta oturmuş, sanki daha önce hiç bardak görmemiş gibi brendisine bakıyor. Yüzünü elleriyle tutmuş, saçları - o muhteşem, kalın saçları - omuzlarına perde gibi dökülmüş. Buradan bile, siyah süveterinin altındaki göğüslerinin kıvrımlarını görebiliyorum ve bu, sikimin seğirmesine yetiyor. Evet. Benim bazı yanlarım diğerlerinden daha fazla önemsiyor gibi görünüyor.

O bana karşı direndiğinde, onu sıkıştırdığımda, kontrolümü kaybetmeye çok yaklaştım. Onun farkında olmadan sunduğu şeyi almaya çok yaklaştım. Şaşkın nefes alıp verişinin küçük hırıltılı seslerinde, açıkça nefret ettiği bir ihtiyaçla göz bebeklerinin genişlemesinde vardı. Bacaklarımın arasında, bacağıma sürtünürken yayılan sıcaklık. Ve kokusu... Lanet olsun, o kadının kokusu. Kokusu, benim çok uzun hayatımın tüm zevk dolu anlarının bir araya gelmiş hali gibiydi.

Onu öldüremeyeceğim. En azından onu sikmeden önce.

Daha önce fark ettiğim aynı hüznün geri döndü. Bilgece tavırlarıyla bunu gizlemeye çalıştı, ama o acımasız piç Rogan'ı öldürdüğü anda, yemin ederim gözlerinde acıma gördüm. Onun için gerçekten üzülmüştü. Ve kurbanına, kurtarmak benim için onu öldürmek kadar kolay olabilecek kayıp küçük kuzuyu, ne kadar şefkatle, ne kadar sevgiyle baktığına. O Vecchissime, tam olarak insan değil. Tecrübelerime göre, tam olarak insan olmayanlar nadiren bu düzeyde

merhamet göstermezler. O kadar büyük bir kalple nasıl yaşadığını bilmiyorum.

Onun ailesi ve hayatı hakkında bazı hikayeler duydum. Ama bizim dünyamız hikayelerle dolu. Bizim gibi yaratıkların zaman geçirmek için başka ne yapabilir ki? Yüzyıllar boyunca yaşayabildiğinizde, herkes hakkında bir hikaye olur. Bunların çoğu doğru değildir ve Capelli trajedisinin efsanesinin gerçek olup olmadığını hiç düşünmedim. Bir yangın çıkmıştı, hatırlıyorum — sanırım 1920'lerde. Kız kardeşi mi? Ailesi mi? Emin değilim. Benim için önemi yoktu.

Bardağı ağızına götürürken elleri titriyor ve öfkeyle gözyaşlarını siliyor. Efsane tamamen doğru olmayabilir, ama bu kadın acı çekmiş ve bunu gizleme konusunda uzmanlaşmış bir kadın.

Onu anlamadığım bir şekilde çekici buluyorum ve tek istediğim o pencereyi kırıp onu kollarıma alıp Vincenzo'dan, Kurt'tan, dünyadaki tüm Rogan'lardan korumak. Onu tehdit eden, inciten ya da ona yanlış bakan herkesten korumak. Eğer küçük parmağını kapı pervazına çarparsa, tüm kapıyı yıkıp ateşe veririm.

Siktir. Kimi kandırıyorum? Onu öldüremem. Önce onu sikmiş olsam bile. Aslında, ondan herhangi bir parça tattığım anda, işimin biteceğinden neredeyse eminim.

BÖLÜM 4

ROSA

Şaşkın ve daha sonra uygunsuz bir şekilde konuşkan olan kızı taksiye bindirip eve gönderdikten sonra, hala açık olan sakin bir bar bulduk. Neden kabul ettiğimi bilmiyorum, bariz nedenin dışında: gerçekten bir içkiye ihtiyacım var.

İçim içime sığmıyor ve gecenin adrenalin etkisi geçmeye başladıkça, her zamanki melankolik halim geri dönmek üzere. Her yönden sarsılmış durumdayım ve tek başıma kalmak istemiyorum.

Tabii ki onunla burada olmak için aptalca bir neden. Otelime geri dönüp, sıkılmış iş adamlarından birinin şansını denemesine izin verebilirdim. Dans etmeye gidebilir ya da havaalanına gidip, kimliği belirsiz insan selinde kendimi kaybedebilirdim.

Bu mantıklı şeylerin herhangi birini yapabilirdim, ama ne diyebilirim ki? Hiçbir zaman özellikle mantıklı biri olmadım. İşte buradayım, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken sert içkiler içiyor ve hissettiklerimi görmezden geliyorum. Bana kalırsa, bu çok iyi bir strateji.

İçiyorum, her şeyi unutuyorum ve kendime, gizemli arkadaşım dışarıda telefon görüşmesi yaparken, bu eski püskü küçük barda, bu eski püskü küçük masada oturmanın kesinlikle sorun olmadığını söylüyorum.

Gitmeden önce birer bira ve brendi ısmarladı. Vampirler insanlar gibi sarhoş olamazlar, ama yeterince uğraşırlarsa biraz kafaları güzel olurmuş. Belki de onun peşinde olduğu budur.

Karanlık bir fırtına gibi kapıdan içeri girip karşımdaki koltuğa oturuyor. Kalın saçları hala nemli, olması gerekenden biraz daha uzun, belki de kesilmesi gereken zamanı geçmiştir. Çenesinde sakal izleri var ve bu iki gözlem de onun Eski Dünya vampirlerinden biri olduğuna dair inancımı pekiştiriyor.

Anlaşma yapıldığından beri dönüşmüş vampirler, sonsuza kadar aynı durumda kalırlar. Saçları ve tırnakları uzamaz, vücutları hiç değişmez. Eğer sivilce çıkarken dönüşmüşlerse ve burunlarının ucunda gezegen büyüklüğünde bir sivilce varsa, sonsuza kadar onunla yaşamak zorundadırlar. Çocuklar çocuk, yaşlılar yaşlı kalır.

Eski Dünya vampirleri ise... Onlar farklıdır. Onlar seçkinlerdir. Eskiden gelenlerdir. Yaşlanırlar, ama çok yavaş. Bu adam otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyor, ama en az dört asırlık bir geçmişi var.

Uzun parmakları bira şişesinin sapını sararken, benim vücut ısıım yükseliyor. Islak gömleğinin vücuduna yapışması da durumu daha da kötüleştiriyor. Sessizce yudum alıp, brendi içerek tepkimi gizliyorum.

Gömlek kuruyacak, ama hasar çoktan verildi. Onun mükemmel şekillendirilmiş üst vücudunun her bir kıvrımını zaten biliyorum.

Kafamı sallayıp loş ışıklı barın etrafına bakıyorum. Ona bakmamak için. Gözlerim parlıyor, bazen heyecanlandığımda olduğu gibi, ve bu sinir bozucu küçük şehvet sorununu gizli tutmakta ne kadar başarılı olduğumdan emin değilim. Tanrım. Belki de adamla yatıp bu isteği içimden atmalıyım.

"Gotikler." Yan masadaki çifte doğru başımı sallıyorum. Ciltleri pudra ile beyazlatılmış, saçları siyaha boyanmış ve geriye taranmış, göz kalemleri kalın ve ellerinde mor file eldivenler var.

O da bakıp gülümsüyor. İnsanların doğaüstü varlıklara olan takıntısı, belki de vampirler için hepimizden daha fazla, sürekli bir eğlence kaynağıdır. Karşımda oturan adamın kaslı, atletik vücudu bronzlaşmış bir tenle kaplı, solgun ve işkence görmüş birinden olabildiğince uzak. Daha çok bir korku filmi kahramanı değil, bir aksiyon filmi kahramanı gibi görünüyor.

"Başka kimseye sataşmazlar, değil mi?" diyor, benim düşüncelerimi yineleyerek. "Her zaman vampirlere bu kadar hayranlık duyuyorlar, oysa

burada, tam önlerinde bir Kahin oturuyor. Kaç yaşındasın, Rosa, bella?"

"Annen sana bir bayanın yaşını sormak kabalık olduğunu öğretmedi mi, bello?" diye karşılık veriyorum, onun beni rahatsız etmesine izin vermemeye kararlıyım.

Başını geriye atıp gülüyor, güçlü boğazını ortaya çıkarıyor ve ben kendimi dişlerimi ona geçirmek isterken buluyorum. Vampirlerle sosyalleşmenin olumsuz yan etkileri var gibi görünüyor.

"Beni doğuran kadın bir hizmetçiydi ve onu hiç tanımadım. Beni başka bir anneye sattı; beni büyüten, eğiten ve sonunda yatak yaşına geldiğimde dönüştüren anneye. Ve inan bana, o yaşını dert eden türden bir kadın değildi."

Yaşımı gizlemek dışında, yaşım konusunda da endişelenmiyorum. Ölümsüz değilim, ama Vecchissime soyu, birkaç yüzyıl gibi doğal olmayan uzun ve sağlıklı bir yaşam sürmeye elverişlidir. Bu standartlara göre ben bir bebeksem, ama son seksen yıldır yirmili yaşların ortalarında görünüyorum. Bu bir zorluk. Crème de la Mer'in canlandırıcı gücü, iyi genler ve Botox sihribazına güvenebileceğimiz kadar güvenebiliriz.

"Yeterince yaşlıyım," diye cevap veriyorum, "küçük konuşmalar yapmamamız gerektiğini anlayacak kadar. Sen nesin biliyorum. Ben neyim biliyorsun. Neden bir barda oturmuş eski dostlar gibi içki içiyoruz?"

"Ya da yeni sevgililer gibi?" Göz bebeklerinin siyahının etrafında gümüş rengi bir halka belirir. Bu benim için yeni bir şey ve bu, amımın kasılmasını sağladığında dehşete kapılıyorum.

"Kes şunu." Sesimi olabildiğince sakın tutuyorum. "Yoksa gidiyorum."

"Ben istemediğim sürece gitmezsin," diye mırıldanıyor, sesi aldatıcı bir şekilde nazik, eli ise bulanık bir hareketle uzanıp parmaklarımı yakalıyor. Bizi tesadüfen görenler için bu romantik bir jest, sevgi dolu bir dokunuş gibi görünebilir. Ama ben durumun farklı olduğunu biliyorum, çünkü elimi masaya bastırıp orada tutarken, derime ve kemiğime acı veren bir baskı uyguluyor.

"Ben gitmeni söylediğimde gidersin," diye homurdanır. "Konuşma fırsatımız olduğunda."

"O zaman konuş lan!" diyorum, sinirli, incinmiş ve tüm bu olanlardan öfkeyle heyecanlanmış bir halde. Kim bilebilirdi ki benim otoriter vampir fetişim olduğunu? Ben bilmiyordum, orası kesin.

"Çok küfür ediyorsun." Elimi bırakıp geriye yaslanıyor. Ağrıyan bileğimi ovuşturup ona öfkeyle bakıyorum. "Ne, bir kadın için mi?"

"Bir liman işçisi için. Seni incittiysem özür dilerim." Konuşurken masaj yaptığım bileğime bakıyor ve ben onun gerçekten ciddi olduğunu hissediyorum. Bu adam oldukça ilginç.

"Çağrı'yı giderek daha sık duyuyorsun, değil mi?" diyor, iş konuşmaya geri dönerek. "Öldürmen gereken vampirlerle giderek daha sık karşılaşıyorsun? Sanırım o tilsimini her zamankinden daha fazla hissediyorsun, vizyonların daha güçlü hale geldi. Belki de kafanda başka hiçbir şeye yer kalmadı."

Bu bir soru değil, ama yine de başımı sallıyorum. O haklı ve bunu nasıl bildiğini merak ediyorum. Yani, henüz ailemle bile bu konuyu konuşmadım. Yakında konuşmam gerek, çünkü tüm bunların yükünü hissediyorum. Hayatta kalan ve haydut vampirleri denetleyen sadece üç Kahin var ve birdenbire çok daha fazla haydut ortaya çıktı. Rogan, çok uzun bir hedef listesinin en sonuncusuydu.

Görülerim nedense diğer Kahinlerin görülerinden her zaman daha canlı olmuştur ve bu beni daha etkili bir iz sürücü yaparken, aynı zamanda kafamı çok daha fazla karıştırmaktadır. Onların hastalıklı zevklerini, sapkınlıklarını hissediyorum. Tecavüz ederken, beslenirken ve öldürürken yaşadıkları coşkuyu hissediyorum. Benim için işler böyle yürüyor. Zihnim tüm bunlarla dolup taşıyor ve yüzeye çıkıp bir işe yarayabilmek için bu selin beni boğmasına izin vermem gerekiyor.

Ancak, bir gün boğulabileceğimi anlamaya başlıyorum. Bir zihnin kaldırabileceği kadar çok şey var.

Onun haklı olduğunu doğrulamak için zaman kaybetmiyorum. "Neden birdenbire canavarların sayısı arttı? Senin tarafında bir değişiklik mi oldu? Tüm kan bankaları kapandı mı? Tüm bağımlılar temizlendi mi?"

Soru sorarken bile, bunun o kadar basit olamayacağını biliyorum. Bu yemekle ilgili değil. Yemek hiç eksik olmaz. İnsan dünyası zayıf ve unutulmuş insanlarla doludur. Bana fakirlerinizi, açlarınızı,

sıkışık kalabalıkları getirin, size vücutlarında diş izleri olan bir grup kurban göstereyim. Bu doğanın kanunu ve çoğu vampir bunu sadece hayatta kalmak için yapıyor.

"Bildiğiniz gibi Bayan Capelli, bu arz ve talep meselesi değil. Ne zaman Çağrılırsınız? Her vampir avcısı için geçerli değil, değil mi? Sadece özel olanlar için geçerli."

Ölüm ve acıyı çok fazla seven "özel olanlar". Vampir dünyasının pislikleri, kendi gerçekliklerinin seri katilleri.

"Evet. Bazen aylarca dikkatimi gerektiren bir şey görmeden geçirebilirim. Ama son zamanlarda? Sürekli." Durmaksızın devam ediyor. Kafamı işgal eden, hiç bitmeyen bir psikopat vampir fırtınası. Yorgun olmam şaşırtıcı değil.

"Daha önce de söylediğim gibi. Hayatın tehlikede."

"Tamam," diyorum sonunda, neredeyse boşalmış bardağımın üzerinden ona bakarak. "Bu doğru olabilir, ama bunun senin neyinle ilgisi olduğunu hala anlamıyorum. Ayrıca, benim hakkımda çok şey bildiğinizi fark ettim, Bay Gizemli. Daha ileri gitmeden önce, benim birkaç sorumu yanıtlamaya ne dersiniz? Öncelikle adınız. Ve neden Capelli Seer'e bu kadar ilgi duyuyorsunuz, oysa sizin türünüzün çoğu benim ölmemi isterdi?" Sesimi alçak tutuyorum, başkalarına fısıltı gibi gelen, yakındaki gotik çiftin duyamayacağı bir ses.

"Benim adım Luca. Luca da Firenze." Sanki bir tepki beklermişçesine bana dikkatle bakıyor. Bu ismin benim için bir anlamı olup olmadığını merak ediyor.

Luca. Floransa'dan. Floransalılar, Coscas'ların en eskileridir, ki bu benim bilgimin neredeyse tamamıdır. Coscas'lar, bazılarının Vecchissime'den daha eski olduğunu söylediği, son derece güçlü çetelerdir. Her bakımdan, insanların suç imparatorluklarına benzerler, ancak çok daha fazla sırları vardır. Ve çok daha acımasızdırlar. Ben bile, acımasızlıklarıyla ünlü olmalarından başka, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Bu bana pek yeni bir bilgi vermiyor. Onun Eski Dünya'dan olduğunu zaten biliyordum. Saçından, sakalından, dövmesinden anlayabiliyordum. Cazibesi ile şiddeti arasında kolayca geçiş yapmasından da. Bunu mükemmelleştirmek için yüzyıllar geçirdi.

Aklım hemen yanlış bir yöne sapıyor ve Seks Bağımlısı Sokağı'na doğru ilerliyor: Onca yıllık deneyim. Her şeyi mükemmelleştirme. Uzun parmaklarını, dudaklarını, dilini kullanarak insanları arzu ile çıldırtmayı öğrenme... Sıradan ölümlülerin bile bilmediği şeylerde yetenekli olacaktır. Hayatımda şimdiye kadar yaşadığım tüm orgazmlar, bu adamın bana yaşatabileceği tüm vücut patlamalarına kıyasla hoş bir hapsirlik gibi kalacaktır. Görüntüye göz kırpyorum ve yeni adlandırılan Uygunsuz Karıncalanma Üçgeni'ne akan kanı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Hay aksi. Pis Seer zihnini yine pisliklerden arındır, Rosa Capelli. Yüzüm kızarır ve o bana o çarpık gülümsemesini atar. *Evet, benim için ıslandığını biliyorum* diyen gülümsemeyi. *Kot pantolonunun dikişinin biraz daha kalın olmasını dilediğini biliyorum...*

Ayrıca insanların ne düşündüğünü ve hissettiğini anlamada yılların tecrübesine sahip, diye hatırlatıyorum kendime. Brendinin geri kalanını içip koltuğuma yaslanıyorum. Onu kandıramayacağımı bildiğim bir şekilde rahat davranmaya çalışıyorum. Kalp atışlarımı duyabilen, şehvetimi hissedebilen, muhtemelen bacaklarımın arasındaki nemi bile koklayabilen bir yaratığı nasıl kandırabilirim ki? Her şey bir yana, tüm bu durum çok aşağılayıcı.

"Firenze," diye tekrarlıyorum, başımı sallayarak. "Yani, sen gerçekten yaşlı bir adamsın?"

"Anlaşma sırasında buralarda mıydın?"

O sırttı, ve bu sırtı çok kötüydü. Karnımda bir ihtiyaç dalgası uyandıran kötü bir şeydi. "Bunu zaten biliyorsun. Aptal rolü oynuyor olabilirsin Rosa, ama ben öyle olmadığını biliyorum. Benim ne olduğumu bildiğini sanıyorsun ve şimdi bilgi toplamaya çalışıyorsun."

"Belki de öyleyim. Ve belki de neden burada olduğunu ve benden ne istediğini söylersen çok daha kolay olur!"

Bana bakıyor, birden ciddileşiyor, parmakları masanın üstüne bu dünyanın ömrünün uzun olmayacağını ima eden bir şekilde vuruyor. Öfkesi beni biraz korkutuyor. Seksi bir şekilde değil, sadece sıradan bir "kahretsin, en üstün avcıyı çok mu zorladım?" şeklinde.

"Kurt adında bir vampir tanıyor musun?" diye sordu, benim patlamamı görmezden gelerek.

"Kurt Cobain gibi mi, Kurt? Hmm... Hayır, sanmıyorum. Öyle mi?"

Bu konuşma daha da garip bir hal aldı ve ben büyük bir hata yaptığımı düşünmeye başladım. Gitmem lazım, bu yaratıktan ve içimde uyandırdığı tüm kafa karıştırıcı duygulardan uzaklaşmam lazım. Uyumam lazım, belki de yüz yıl kadar. Zaten bu saçmalıklar olmasa da, kendime yetemiyorum.

"Anna Lombardi'yi tanıyor muydun?" Bileğimi tuttu ve sabit tuttu, bu sefer kemiklerimi ezmeye dikkat ederek, sadece gitmememi sağladı. Ne centilmen bir adam.

"Pek sayılmaz. O öldüğünde ben sadece dört yaşındaydım. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum."

"Ailen sana ona ne olduğunu anlatmadı mı?"

"Ailem," diyorum, elimi çekerek, "muhtemelen çocuklarını korkutmak istemedi, onlara korkunç hikayeler anlatarak."

Yıllar boyunca sordum ama sessizlik duvarıyla karşılaştım. Ailem sır saklama konusunda dünya klasmanında ama sanırım bunlar beni korumak için saklandı.

Ailemde eskiden üç kız vardı: Angela, sonra ben ve Serena. Anna Lombardi öldürüldüğünde Angela on iki yaşındaydı, Serena ve ben ise çok küçüktük. Vecchissime güçleri on yaşına kadar ortaya çıkmaz, o yüzden o aşamada Angela'nın bir Şifacı olduğunu biliyorduk, ama Serena ve benim hakkında kimse bir şey bilmiyordu; ikimizden biri mi yoksa ikimiz de mi Kahin olacaktık? Herkes bunu umuyor olmalıydı, çünkü son Capelli Kahin, uzun zaman önce vefat eden büyükannemdi.

O zamanlar bunların hiçbiri bizim dünyamızda yoktu. Ailemiz bizi bunlardan korumaya özen gösteriyordu. Anna'nın öldüğünü biliyorduk ve bu bizi bir dakika kadar üzdü, çünkü biz çocuktuk ve onu pek tanı mıyordum.

"Anna Lombardi'nin benimle ne alakası var? Ya da seninle?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. "Ve neden beni takip ediyorsun, Luca da Firenze? Göğsündeki güzel dövmeyi görüyorum. Bir ejderha mı?"

Onu tedirgin etmeye çalışıyorum, konuşmanın kontrolünü ve bunun bana hissettirdiklerini yeniden ele geçirmeye çalışıyorum. Geçmiş, Serena'yı ve ailemi düşünmek hoşuma giden bir şey değil.

Aynı zamanda gerçekten merak ediyorum. Dövmeler Coscas ile ilişkilendirilir, ancak bu dövmelerin bir onur nişanesi mi, sadece

estetik bir unsur mu, yoksa maço bir acı dayanıklılığı gösterisi mi, bilmiyorum. Konuyu değiştirerek onu şaşırtmayı umuyorsam da, ona bir bakış attığımda başarısız olduğumu anlıyorum.

"Görmek ister misin, küçük malocchio? Firenze ejderhasını görmek ister misin?" Malocchio, vampirlerin bize taktığı, saldırgan olduğu iddia edilen bir lakap. Kötü göz anlamına geliyor, ki ben aslında bunun oldukça havalı olduğunu düşünüyorum. Beni kolay kolay rahatsız edemezler, bu yüzden bu isim beni rahatsız etmiyor, ama onun sözlerinde ve bana attığı bakışta bir meydan okuma var. Kahretsin. Kontrolü ele geçirme planım suya düştü.

Sessizce, göz teması kurmadan gömleğinin düğmelerini açıyor. Yavaşça kumaş açılıyor, parmaklarının her hareketiyle zengin, parlak altın rengi teninin başka bir lezzetli parçası ortaya çıkıyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum. Kendime gözlerimi kaçırmam gerektiğini söylüyorum. Ama yapamıyorum. Felç olmuşum, gözlerim onun işkence gibi yavaş ilerleyişine sabitlenmiş durumda.

Siyah gömleğinin kenarlarını ayırır ve ben, mükemmel kaslarla karşı karşıya kaldığımda sesli bir şekilde yutkunurum. Dövme sırtında başlıyor olmalı ve siyah-gümüş renkli ejderhanın devasa kanatları geniş omuzları ve üst kollarının üzerinden süzülerek, nefes kesici bir sanat eseriyle göğüs kaslarının etrafını ve altını kaplıyor.

Kendimi durduramıyorum. Parmak uçlarımla karmaşık çizgilere dokunmak için uzanıyorum ve göğsündeki deseni izliyorum. Vücudunun heykel gibi düzlemleri ipeksi yumuşak bir deri ile kaplı; kadifeye sarılmış demir gibi. Uzun hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir şey görmemiştim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve irislerinin etrafındaki gümüş halkalar parlıyor ve alevleniyor gibi görünüyor. Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz ve onun da benim kadar kafası karışık olup olmadığını merak ediyorum.

"Burada ne oluyor?" diye mırıldanıyorum, onun eli benim elimi kapattığında, parmaklarımı onun tenine sertçe bastırıyor.

O içini çekip başını sallar ve kafasında bir karışıklık belirir, sonra cevap verir: "Bilmiyorum. Lanet olsun. Tek bildiğim, seni korumam gerektiği."

Onu bırakma düşüncesi kalbimi coşturur. Kavgayı bırakma düşüncesi, kısa bir süreliğine de olsa. Kollarında uyumak, rüyalardan, görüntülerden uzak, güvende olmak. Her şeyden uzak, ama ondan değil, diye kendime hatırlatırım. Aramızda ne tür mistik bir çekim olursa olsun, bu adam tehlikeli.

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye karşılık veriyorum, elimi çekip cebime sokuyorum, böylece tekrar yaramazlık yapamaz. "Özellikle de muhtemelen benim yediğim sıcak akşam yemeklerinden daha fazla insanı öldüren Eski Dünya Cosca vampiri tarafından. Seni tanımıyorum ve tanımak da istemiyorum."

Bir saniye kadar, hatta daha az, incinmiş gibi görünüyor. Sonra gözlerini kapatıyor, bana alaycı bir şekilde gülümsüyor ve düğmelerini yeniden ilikliyor. "Beni tamamen çözdüğünü mü sanıyorsun, gattina mia?"

"Ben senin kedin değilim ve evet, hemen hemen. Sana güvenmediğimi, sana asla güvenmeyeceğimi ve kesinlikle sana ihtiyacım olmayacağını bilecek kadar. Sesimdeki sessiz öfke, ona olduğu kadar kendime de yöneliktir, ama yine de iyi geliyor. Zihnimdeki şehveti temizliyor ve kendimi neredeyse tekrar Rosa Capelli gibi hissediyorum."

"Asla büyük bir kelimedir." Masaya doğru eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bana ihtiyacın olmadığına gelince... Belki de yok. Ama bir şeye ihtiyacın var. Bu gece, o kazığı senden bir çocuk oyuncağı gibi aldım ve ikimiz de biliyoruz ki, sen benim istediğim gibi yapabileceğim bir şeydin. Seni kurutmak isteseydim, sen buna karşı hiçbir şey yapamazdın."

Tılsımım cildimde sıcak bir şekilde parlayarak bana tehlikede olduğumu söylüyor, ama bunun ondan mı benden mi kaynaklandığını bilmiyorum. O haklı, beni kurutabilirdi. Şu anda bile, içimde filizlenen öfkeyle, boynumda onun ağzını, o yumuşak, hassas cildimde dişlerini hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Yalamak, yoklamak, ısırmak...

Ölümcül. Ölümcül olurdu.

Geri adım atmayı reddediyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Ona zayıflığımı gösteremem.

"Haklısın," diye cevap verdim, onu açıkça şaşırtarak. "Öyle olabilirdi. Ama bu senin lehine bir durum değil, koca adam. Bu sadece bir daha senin yanına yaklaşmamam gerektiği anlamına geliyor. Karşılaştığım vampirlerin çoğu büyük liglerde oynamıyor. Çoğu lanet olası aptallar. Muhtemelen daha sıkı antrenman yapmalı, daha uyanık olmalıyım, ama ikimiz de biliyoruz ki, evrende senin gibi ... yeteneklere sahip Eski Dünya vampirlerinden daha fazla Rogan var." Son kelimeye kadar çok iyi gidiyordum ve bu konuda tereddüt ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Bu aptal, seks delisi zihnim hemen o tür yeteneklere gitti.

O geriye yaslanıp sırtıttı. İlk kez, dişlerinin uçlarının beyaz parıltısını gördüm ve bunları sadece onun istediği için gördüğüm açıktı. Çünkü o, benim ne düşündüğümü tam olarak biliyordu.

"Evet," der, bir kaşını kaldırarak. "Ben olağanüstü... yetenekliyim. Ve elbette, daha sıkı çalış. Daha uyanık ol. Ama şunu bil ki, düşmanların var, Rosa Capelli. Bu Kurt ve onun davasına katılan müttefikleri gibi, gelip çattığını fark edemeyeceğin düşmanlar. Şu anda ben o düşmanlardan biri değilim ve bunu unutmaman iyi olur."

"Düşmanmış, hadi oradan! Her zaman bir kahin öldürmek isteyen bir pislik çıkar. Bu Kurt denen adam muhtemelen büyüklük hayalleri kuruyordur. Hepsi öyle. Suçu internete atıyorum."

"Bu lanet bir şaka değil! Beni buraya kimin gönderdiğini biliyor musun?" "Hiçbir fikrim yok. Ronald McDonald mı?"

Elini bana doğru uzatıp çenemi tuttu. Ben direnmememe rağmen yüzümü sabit tuttu ve ben de diğer elini masaya çivileyip sabitlemek için bir kazık saplamayı düşündüm. Ama o farkında olmasa da, dikkatleri üzerimize çektiğimizin farkındaydım. Barmen kaşlarını çatarak bize bakıyordu, müdahale etmesi gerekip gerekmediğini tartmaya çalışıyordu ve müdahale etmek zorunda kalmamayı umuyordu.

Luca'nın eli ve bakışları hiç değişmiyor. Yarın yüzümde parmak izi şeklinde morluklar olacak ve bu hiç hoş bir görüntü değil.

"Dinle beni, Rosa Allegra Capelli. Bu bir oyun değil. Kurt tehlikeli biri. Güçlü biri. Ve muhtemelen Vecchissime'nin içinde bile müttefikleri var. Patronum seni öldürmem ya da kaçırmam için beni buraya gönderdi. Hangisi olduğu umurunda değildi. O, uğraşmak isteyeceğin türden bir vampir değil. O... O kötü biri."

Bu tereddüt çok az, ama var. Söyledikleriyle çelişki içinde. Belki de bunu söylememesi gerektiğini düşünüyor. Belki de beni daha önce öldürmediği için pişmanlık duyuyor. Eğer patronu Firenze Cosca'nın Don'uysa, endişelenmekte yüzde yüz haklı

Sadakatsizlik, yüzyıllardır süren bağılıkların olduğu bir dünyada çok önemli bir konudur.

Bir keresinde Milano Don'unun kendisine ihanet eden bir vampiri on yıl boyunca zindanda bir direğe bağlı tuttuğunu ve her gün bir kılıçla bağırsaklarını deştğini duymuştum. Tam itaat dışında her şey Luca'yı ciddi bir belaya sokabilir, ama o yine de riski göze alıyor. Beni öldürebilecekken öldürmedi ve kendi öfkeli tarzıyla beni uyarıyor gibi görünüyor.

Bu ve aniden yüzümü bırakması, ona iyi davranışından dolayı birkaç puan kazandırıyor. Ama bu ona güvendiğim anlamına gelmiyor.

Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz, karşılıklı öfkemiz dağılıyor. Biri jukebox'a bir şarkı koyar — gotik çiftin yarısı, ve ikisi şimdi insanların tuhaf olduğunu anlatan eski Doors şarkısına dans ediyorlar — ve Luca gibi bir vampirin onu bu şekilde tanımlaması için bu Don'un ne kadar kötü olması gerektiğini düşünüyorum. Dünyadaki Roganlar gibi insanlarla başa çıkmak bir şey. Cosca'nın başını ele almak ise tamamen yeni bir risk seviyesi. Özellikle de onun dikkatini nasıl ve neden çektiğimi hiç bilmediğim için.

Vecchissime ve Coscas, benim bildiğim kadarıyla uzun zamandır tedirgin bir barış içinde yaşıyorlar, bu yüzden onlarla ilişki kurmam için bir nedenim olmadı. Bana öğretilenlere göre, kuralları katı ve bu kuralları çiğnemenin sonuçları acımasız. Sonuç olarak, vampirlerini kontrol altında tutuyorlar ve suç imparatorlukları geniş ama disiplinli. Hiçbir zaman bir Cosca vampiri ile ilgilenmek için çağırılmadım. Muhtemelen, ne kadar ahlaksız şeyler yaparlarsa yapsınlar, bunları Vecchissime tarafından kabul edilebilir görülen bir şekilde yapıyorlar. Ya da bunu saklamakta gerçekten çok iyiler.

Her ne olursa olsun, artık onların hedeflerinden biri olduğum haberi hiç de hoş değil. Zaten yorgunum ve bu durum her şeyi bir üst seviyeye taşıyor.

Yüzümü tamamen tarafsız bir ifadeye büründürüp, nefesimi düzenli tutmaya odaklanıyorum ki korkumu fark etmesin. Çünkü şu anda korkuyorum. Korkmamak aptallık olurdu.

"Benimle gel," diye emrediyor. "Bu sorunu çözmene yardım edeyim. Seni güvende tutayım."

"Neden?" diye soruyorum, gerçekten kafam karışmış durumda. "Neden bunu yapmak isteyesin ki? Bana acıyorsan mı? Beni sikmek istediğin için mi?"

Ölü bir vampirin cesedi üzerinde tatlı bir tanışma yaşadığımız için mi? Hayır, sanmıyorum Luca da Firenze. Annem bana yabancılarla konuşmamayı öğretti ve Jim'in şu anda söylediği gibi, insanlar gerçekten garip.

Yumruklarını masanın üzerine o kadar sert vurur ki içkilerimiz havaya birkaç santim sıçrar. Benim biram havaya uçarken onu yakalarım, onunki ise yere yuvarlanır ve köpüklü kehribar rengi sıvı yere sıçrar.

"Bu son cevabın mı?" diye sorar, odadaki bakışları fark etmeden. Tanrım, bu adam nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildi? Eski Dünya vampirlerinin en önemli becerilerinden biri uyum sağlamaktır, ama o her yerinden "Ben tam olarak insan değilim" damgası taşıyor.

"Bu benim son cevabım, Regis." Geriye yaslanıp bira şişesinin ağzını dudaklarıma değdiriyorum. Uzun bir yudum almak için şişeyi geriye doğru eğip boğazımı gösteriyorum. Ondan korkmadığımı gösteriyorum. Tabii ki numara yapıyorum. Ama lanet olsun, bira gerçekten çok lezzetli.

Ayağa kalkar, bana son bir kez daha öfkeli bir bakış atar ve "Sana iyi şanslar, Rosa. Belki de lanet olası cenazene gelirim." der. Odadan fırlayarak çıkar ve yanından geçerken gotikler saklanmak için koştururlar. Ne kadar hoş görünse de onu bir tehdit olarak görürler. Kapıyı çarparak açar ve arkasına bakmadan karanlıkta kaybolur.

Birayı bitirirken, "Eh, iyi gitti" diye düşünüyorum.

BÖLÜM 5

LUCA

Öfkeli olduğumu, kontrolümü kaybettiğimi düşünmesine izin ver. Aslında bu kadar da zor bir şey değil. O benim sinirime dokunmayı iyi biliyor. Benimle gelmeyi reddettiğinde, onu omzuma atıp oradan çıkarmak için büyük bir istek duydum.

Sinir bozucu olan şey, onun da bunu istemesi. Saklamaya çalıştı ama ne kadar korktuğunu, daha da ötesi, ne kadar yalnız olduğunu hissedebiliyordum. Ne zamandır bu durumda olduğunu ve neden tüm yükü tek başına taşımak zorunda olduğunu merak ediyorum. Vecchissime, göründükleri kadar erdemli melekler olmayabilir, ama onun bir ailesi var ve bu yüzden destek alması gerekir. Soyu, diğer Kahinler... Neden onlara güvenmiyor? Neden burada, bu durumla tek başına yüzleşiyor? Neden bu kadar inatçı?

Eğer izliyorsa diye, geçerken bir sokak lambasının direğine yumruk attım. Parmak eklemlerimi kaplayan deri yırtıldı ve lamba o kadar sallandı ki düşecek gibi oldu. Kahretsin.

Bu iş bittikten sonra, yol boyunca uzaklaşıyorum, ama birkaç dakika sonra sakin bir şekilde geri dönerim ve bara bakabileceğim bir yer bulana kadar gölgelerde kendimi görünmez hale getiririm. Eğer o izliyorduyorsa, gördüğü tek şey beklediği şeydi: huysuz bir vampir öfkeyle uzaklaşıyor ve onu rahat bırakıyordu.

Şimdi sadece beklemem gerekiyor. Dışarı çıktığında, onu yalnız yakaladığım anda, onu alacağım. İstesin ya da istemesin, bu gece benimle gelecek.

benimle gelecek. Ben de inatçı olabilirim. Bu konuda çok tecrübeliyim.

Tüm mantığım bize düşman olmamız gerektiğini söylese de, neden bu kadına bu kadar çekildiğimi hiç anlamıyorum. Neden Don'a itaatsizlik edip hayatım dahil her şeyi riske atmayı düşündüğümü de bilmiyorum. Yüzyıllardır kimseyi umursamadığım halde, neden birdenbire kahraman olmak için harekete geçme dürtüsü hissettiğimi daha da az anlıyorum.

Ben parlak zırlı bir şövalye değilim, o da yardıma muhtaç bir kız değil. En son böyle hissettiğimde, en son birini kurtarmaya çalıştığım da, sonuç iyi olmadı. İkimiz için de. Hâlâ ılıklarını hatırlıyorum, hâlâ çaresiz öfkeyi hissediyorum; o benim önümde tecavüze uğrayıp işkence görürken, ben gümüş zincirlerle bağlanmışım, vücudu kızgın demirle damgalanmış, gözleri olta kancasıyla delinmişti. Vücudunun her yeri kan ve meni ile kaplıydı, diş izleri, bıçak izleri ve kırbaç izleri vardı.

O ılıkların sesi sonsuza kadar benimle kalacak, ama çığlıklar kesildiğinde daha da kötüydü. Artık ılık atacak gücü kalmadığında. Onu son gördüğümde yüzü solgundu, kansızdı, Seine Nehri'nin bulanık sularının altında yüzüyordu. Temizlenmiş ve sonunda huzur bulmuştu.

Isabella'yı kurtaramadım, belki Rosa Capelli'yi de kurtaramayacağım.

Ama denemeliyim.

Sorun, onu Vincenzo'ya geri götürebilecek miyim, götüremeyecek miyim. Onun için ne planladı? Onu bende kalmasına izin verecek mi? Onu zindanlarından birine kilitler ya da Carlos'a ya da başka bir sapık herife verirse ne yapacağım?

Onları öldüreceğim, yapacağım şey bu. Bundan tamamen eminim. Bu benim sonum olsa bile, onun için savaşacağım.

O birayı bitirmeye oldukça kararlı olmalı, çünkü hala bardan ayrılmadı. Belki de gotiklerle dans ediyor, yeni arkadaşlar ediniyor. Güzel yüzünde gördüğüm acı ve yorgunluktan kendini uzaklaştırmaya çalışıyor.

Bu konuyla ilgili her şey kafamı karıştırıyor. Çok uzun zamandır hayattayım ve seks konusunda fazlasıyla tecrübeliyim. Ama Isabella'dan beri, seksin ötesine geçmedi — kısa süreli zevk, fiziksel bir ihtiyacın karşılanması, bazen bir oyun, hatta bir ceza.

Partnerlerimin itaatkar ve sessiz olmasını severim, ama Rosa Capelli ikisi de değil. Burada, benim anlamadığım bir şeyler oluyor ve anlamadığım şeylerden nefret ederim. Bu beni kontrolsüz hissettiriyor ve kontrolsüz hissettiğimde, işler bozuluyor.

Telefonumu çıkarıp Matteo'yu arıyorum. "Evet?" diyor, her zamanki gibi geveze.

"Vincenzo'nun kaçırdığı son insanlara ne oldu?" "Hmm... Bir bakalım. Roma'lı bir adam vardı.

Paladin'de bir kızı öldüren adam."

Paladin, vampir ve insan müşterilere hizmet veren kulüplerimizden biri. Bazı insanlar durumu biliyor, bazıları bilmiyor. Oraya gidiyorlar çünkü orası seksi vücutlar ve uyuşturucularla dolu ve kan kaybından kaynaklanan bir akşamdan kalma haliyle ve iç uyluklarında delik izleriyle uyanırlarsa, o zaman çılgın bir gece geçirdiklerini ve sonuçlarına katlanmaya değer olduğunu düşünürler.

Matteo bahsedince, olayı hatırladım. Yaklaşık bir yıl önce, Roma Cosca'dan bir vampir çok ileri gitti ve bir senatörün kızı olduğu ortaya çıkan bir üniversiteli kızın canını emdi. Vincenzo çok öfkeleni - bu hepimizi ifşa olma riskine soktu - ve Roma Don'un cezayı vermesi için izin vermedi.

"O adam hâlâ aşağıda," diyor Matteo, zindanları kastederek. "En azından bir kısmı. Carlos onu parçalara ayırıyor, neredeyse iyileşmesine izin veriyor, sonra aynı şeyi tekrar yapıyor. Görünüşe göre penisi başlangıçta o kadar da büyük değildi ve her geçen gün daha da küçülüyor."

Carlos, yüzyıllar boyunca acı verip acı çeken, insanlığını kaybetmiş sıkılmış bir vampir olduğu bahanesi bile olmayan hasta bir piç. O sadece öyle doğmuş. Vincenzo onu dönüştürürse, kazığı saplayacak ilk kişi ben olacağım. O pislik sonsuzluğu hak etmiyor.

"Başka kim var?" diye soruyorum, bir parça umut arıyorum. Onu oraya götürebileceğimi ve bir gün içinde ölmeyeceğini ya da ölmek istemeyeceğini bana ikna edecek bir şey.

"Felicia hala orada. Hala zincirlenmiş ve tavandan sarkıyor. Ama sanırım bunu biraz seviyor."

Felicia özel bir durum. Don'un eski karısı ve beyinde bir yılanlar dünyası yaşıyor. O önemli değil.

"Miami'li o insan kız ne oldu? Gazeteci olan?" Adını hatırlayamıyorum, benim işim değildi, ama çok meraklı olduğu için yakalandı. Don'un onu neden hayatta bırakmaya karar verdiğini bilmiyorum, ama öyle yaptı.

"Evet, o iyi. Çok kızgın, ama iyi. En azından vücudunun tüm parçaları yerinde. Neden, Luca? Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Yolun karşısına bakıyorum, hala orada, jukebox'tan gelen seslere göre dans ediyor. Bir birayı elinde meşale gibi tutuyor ve vücudu hareket ettikçe saçları sallanıyor. Gözlerimi ondan ayırıyorum, çünkü çok dikkatimi dağıtıyor.

"Dürüst olmalıyım dostum." Ağzımdan derin bir iç çekiş çıkar. "Gerçekten bilmiyorum. Bu kız, bu malocchio... Bak, Moonface ve diğer köpekleri ilk gördüğünde nasıl hissettiğini hatırlıyor musun? Sert ve korkutucuydular, bir adamın boğazını saniyeler içinde parçalayabilirlerdi, ama sen tüm bunları görmezden geldin ve '*ah, zavallı küçük bebek*' diye düşündün, değil mi?"

"Evet. Ama bu benim. Ve bu da istismara uğramış bir hayvan. Bu sensin, Patron, ve sen merhamet göstermezsin. Ve o, muhtemelen binlerce türümüzü öldüren bir Kahin. Pitbull benzetmesini anlıyorum, ama Moonface'in aksine, bu konuda bir seçeneği vardı. Yani, hissettiğin yanlış yönlendirilmiş acıma duygusunu bir kenara bırak, tamam mı?"

"Ama onu görmedin, Matteo. Uzun zamandır hiçbir konuda pek bir seçeneği olduğunu sanmıyorum."

"Peki bu senin sorunun ne tam olarak?"

Cevap vermiyorum. Beni herkesten daha iyi tanıyan bu adama, nasıl hissettiğimi açıklayacak kelimeleri bulamıyorum. Başıma gelen çılgın şeyleri anlatacak kelimeleri.

Sessiz kalınca sonunda "Seksi mi?" diye soruyor. O kadar samimi bir ilgiyle soruyor ki, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Evet, o çok seksi. Ama bundan daha fazlası var. Sanki aramızda bir tür bağ var gibi. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum, ama bu lanet kafamı karıştırıyor."

"Peki o da bunu hissediyor mu? Bu *bağ*?"

Bu kelimeyi vurgulaması beni gülümsetiyor. Biz, milyonlarca zulümle dolu bir yolda öldürmüş ve becermiş iki asırlık avcıyız. Anlamsızca öldürür, vicdansızca ezip geçeriz ve bir adamın adını sormadan kalbini söküp çıkarırız. O ve ben canavarız, ama romantik komedi filmindeki iki genç gibi konuşuyoruz.

"Eminim hissediyor, evet."

"Kokuyu alabildin mi? Numara mı yapıyordu, yoksa gerçekten senin için ıslanmış mıydı?"

Telefonu yumruğumla sıkıca kavradım ve parçalamadan önce kendimi sakinleştirmeye zorladım. Matteo yanlış bir şey söyledi diye bu aptal cihazı parçalamamak için.

"Patron? İyi misin? Bana tıslıyorsun."

"Öyle mi? İyi ki burada benimle birlikte değilsin dostum, yoksa kafan şu anda kışında olurdu. Kelimenin tam anlamıyla. Bir daha onun hakkında böyle konuşma, anladın mı?"

"Hayır, anlamadım. Ama bence bir sorun var. Minnie'den bunu araştırmasını isteyebilir miyim? Çünkü bu bana küçük bir aşık olma gibi gelmiyor. Sanki aklını kaçırmışsın gibi. Ondan uzaklaşıp buraya dönmelisin."

Muhtemelen haklı, ama ondan uzak kalmak, onu burada tehlikede bırakmak düşüncesi içimde bir şeylerin kırıldığını hissettiriyor. Sanki dünyanın en kötü baş ağrısı gibi, ama tüm vücudumu kaplıyor.

"Minnie'ye bir bakmasını söyle, evet, eğer güvenli bir şekilde yapabilirse. Bu arada Brooklyn'deki evi hazırla. Yakında ihtiyacım olabilir."

"Sen nasıl istersen, Luca. Sakın aptalca bir şey yapma, tamam mı?"

Bu konuda hiçbir söz veremeyeceğimin farkında olarak ve kendimi tamamen aptal gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Beynim düzgün çalışmıyor ve Matteo'nun Minnie'den yardım istemeyi önermesi gerektiğinde, bu benim ilk aklıma gelen şey olmalıydı. Çok garip şeyler olduğunda, Minnie senin yanında olması gereken kızdır.

Minnie—gerçek adı Minerva—1970'lerde cadı topluluğunu terk edip Vincenzo için çalışmaya başlayan tam kanlı bir cadıdır. Vincenzo'nun onu bu kadar

ama muhtemelen Don'dan korkmayan tek kişidir. Aynı zamanda onu en çok nefret eden kişidir, ancak yine de onun yanında kalıp çalışmaya devam eder ve hepimizin bildiği gücünü ona karşı kullanmaz. Bu bir muamma, ama başka bir günün konusu.

Önemli olan tek şey, onun bir müttefik olması. Hatta, bizim ev dediğimiz bu cehennemde dostluğun uzayabileceği kadar bir dost. Eğer patronumuza bir oyun oynama şansı yakalarsa, günü kurtarır. Belki de neden böyle hissettiğimi o bulabilir, çünkü bu kesinlikle doğal bir his değil.

Konuşurken kapıyı gözümün ucuyla takip ettim, ama Rosa hala bardan çıkmadı. Gözlerim kapalı olsa bile, dışarı adımını attığı anda kokusunu alabileceğime eminim. Kokusu eşsizdir — limon, baharat, kan, korku, ihtiyaç ve sıcaklığın baş döndürücü bir karışımı. Lanet olsun, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Mekanın kapısı açılır ve ben gotik çiftin üzerine gözlerimi dikerim. Kızın benim çoktan gitmiş olduğumu, vampir öfkesinin bulutları arasında kaybolduğumu düşündüğünden eminim, ama ya aşırı tedbirli davranıp kendini insanlarla korumayı planlıyorsa? Onun tarzı gibi görünmüyor, ama her şey mümkün.

Merdivenlerden aşağı sendeleyerek inerler ve kızın onu takip etmemesi beni rahatlatır. Hâlâ içeride olmalı, belki de mekanı kapatmayı planlıyordur.

Kendime sabırlı olmayı söylüyorum. Sakin ol. Biraz daha zaman tanı. Onu hazırlıksız yakalamak, onu New York'a geri götürmek için yeterince uzun süre bayılttırmak daha iyi olur. Daha önce söylediklerime rağmen, o zorlu bir rakip ve fiziksel bir kavga işleri karmaşık hale getirebilir. Yaralanabilir, ki bu tam da onun ne düşündüğünden bağımsız olarak kaçınmaya çalıştığım şey.

Kapı tekrar açılır ve tek başına bir adam elinde telefonuyla merdivenlerden aşağı iner. Onun ardından iki kadın gelir, gülerek ve kol kola yürürler. Kapıya bakarım, beklerim, beklerim ve... Hiçbir şey olmaz. Saat neredeyse sabah beşi olmalı ve zamana dikkat etmem gerekiyor. Berbat hava aksini iddia etmek için elinden geleni yapıyor ama yazdayız ve güneş çok geçmeden doğacak.

Bardaki ışıklar söner. Ne oluyor lan? Mekan kapanıyorsa, o nerede?

Yolu koşarak geçip kapıya çarptım. Kilitliydi. Bu beni durdurmazdı, ama önce yumruklarımle kapıya vurdum. Orayı işleten adam "Tamam, tamam" diye bağırdı. Kapıyı açtı ve gözlerini dikip beni korkutmaya çalıştı, ama beni görünce hızlıca yutkunduğunu saklayamadı. Boyum 1,80'den fazla, iri yapıyıym ve tek elimle kafasını koparabilirim. Onun mesleğinde çalışan bir adam muhtemelen yıllarca tehditleri değerlendirmiştir ve şu anda bir tehdit görmektedir.

"O nerede?" Ona dokunmadan homurdanıyorum. Dokunmama gerek yok, zaten geri çekiliyor. Bana yalan söyleyip söyleyemeyeceğine karar vermeye çalışırken gözlerinde bir parıltı belirliyor ve ben onun ona ne söylediğini merak ediyorum.

Karar vermesine yardımcı olmak için göğsüne sertçe bir itekleme yapıyorum ve onun sendeleyerek geriye doğru ilerleyişini takip ederek kirli odaya giriyorum. Oda bayat bira ve temizlik sıvıları kokuyor. Ve av kokusu.

Onu bara doğru iterek, gözlerimle ona başının belada olduğunu gösteririm. Göz bebeklerimin etrafındaki kırmızı halkaya bakar ve titremeye başlar — tüm vücudu titrer, nefes alışı hızlanır ve kalbi çarpar. Burnum, onun korkusunun kokusuyla genişler. Kokusu güzel ve zamanım kısıtlı olmasaydı, bu kokunun tadını çıkarmak isteyebilirdim.

"Nerede o?" diye tekrarlıyorum, yüzüm onunkinden bir santim uzakta. "Bir daha sormayacağım."

"O... mahzenden ıktı. Barın arkasındaki kapaktan. Senden kaçması gerektiğini söyledi, çünkü onu yine dövecektin. O küçük bir kız ve senden korkuyor. Kendinden utanmalısın!"

Korkusuna rağmen, cılız barmen sesine biraz hırçınlık katmayı başarır. Beni bir zorba, kadın döven, istismarcı olarak görüyor. Gerektiğinde tüm bunlar olabilirim, ama bu gece değil. Bu gece tek istediğim onu korumak. Yalanının ironisi benden kaçmıyor.

Onu öldürmeyeceğim. Ona zarar bile vermeyeceğim. Kendi çapında, o benden daha cesur. Yüzünü ellerimle tutarak, korkmuş gözlerine bakıyorum. Korkusu değişiyor ve kafasının karıştığını hissediyorum. Benden nefret ediyor, ama aynı zamanda biraz da tahrik olmuş durumda.

"Ben gider gitmez, mahzen kapağını kapatacak ve benim burada olduğumu unutacaksın. Onun burada olduğunu da unutacaksın. Eğer

kamera varsa, bu gecenin tüm görüntülerini sileceksin. Ve iyi bir insan olmaya devam edeceksin, tamam mı? Anladın mı?"

Yanağını avucumun içinde ovuşturuyor. Evet. Kesinlikle korkudan başka bir şey hissediyor.

"Evet, anlıyorum," diye mırıldanarak bana yaslanıyor.

Onu ayağa kaldırıp, birkaç 50 sterlinlik banknot çıkararak bara bırakıyorum. Servis tezgahının arkasına geçip, cam yıkama makinesi ile bira dolabının arasındaki zeminin ortasında bulunan mahzenin kapağını bulduğumu izliyor. Kapağı açıp merdivenleri kullanmadan aşağı atlıyorum. Kapak üstümde gürültüyle kapanıyor ve yukarıdaki adamın parayı alıp ne olduğunu merak ettiğini hayal ediyorum.

Mahzen, daha önce gördüğüm diğer mahzenler gibi. Loş, tozlu, şişelerle ve bira fıçılarıyla dolu kasalarla dolu. Dökülmüş bira ve fare pisliği kokusu alıyorum — ve onun kokusunu. Hafif bir iz, ama beni öfkeliendirmek için yeterli. Ona ve kendime karşı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl bu kadar kibirli olabildim? Böyle bir numara yapacağını bilmeliydim.

Mahzenden çıkış, mekanın uzak tarafında, birkaç basamak yukarıda ve girdiğim kapakla benzer bir kapaktan dışarıya çıkıyor. Kapıyı iterek açıyorum, tırmanıyorum ve zahmetimin karşılığında yüzüme şiddetli yağmur yağıyor.

Dışarı çıktığımda, üç veya dört işletmenin ortak kullandığı küçük bir avluya ulaştım. Bir otopark, çöp konteynırları ve geri dönüşüm için cam şişelerle dolu büyük konteynırlar vardı. Yanında domates resimleri olan bir teslimat kamyonu birkaç metre ötede rölantide duruyordu.

Onu son gördüğümde bu yana en fazla on dakika geçmişti ve şimdi onun da benim onu oynadığımı sandığım gibi beni oynadığını anlıyorum. O kasıtlı olarak pencerenin yanında dans etti ve ben de tam olarak beklediğim şeyi gördüm: sarhoş Kahin, büyük kötü vampirin gittiğini bilerek, kederini boğuyordu.

Beni kandırdı ve bu yüzden kendime yumruk atmak istiyorum, ama aynı zamanda ona daha da hayranlık duyuyorum. Sinsi, ikiyüzlü ve kendi iyiliği için fazla cesur.

Avludan karşıdaki binanın arka bahçesine koşuyorum. Barın yanındaki yola dönmedi. Onu görmüş ya da kokusunu almış olurdum. O da bunu bilirdi ve başka bir yöne giderdi.

Binanın arka kapısı, kum ve sigara ve ve içinde yorgun yorgun görünümlü elli yaşlarında bir kadın taze meyve ve sebze teslimatını alıyor. Bir saniye içinde kahve makinesini, masaları ve sandalyeleri, soğutucu dolapları görüyorum.

Burası bir kafe ve kadın kahvaltı servisi için hazırlık yapıyor.

Ben odaya girdiğimde başını kaldırıp bana bakar ve gözleri fal taşı gibi açılır. Sanki birini öldürmeye gelmişim gibi. Ellerimi yatıştırıcı bir hareketle uzatırım ve onunla konuşmama bile gerek kalmaz. Gözlerinin ön kapıya kaymasından, bunun gün içinde aldığı ilk beklenmedik ziyaret olmadığı anlaşılır ve havada kalan limon ve baharat kokusu Rosa'nın burada olduğunu doğrular.

Dışarıda, kendimi gece ile gündüzün belirsiz kesişme noktasında, yarı uykulu bir sokakta buluyorum. Hala birkaç kişi sarhoş bir şekilde dolaşıyor, bir bardan diğerine geçiyor, belki de kulüpten sonra eve dönüyorlar. Burada bulunan büyük taksilerden oluşan küçük bir sıra hizmet veriyor ve dış duvarları gitar resimleriyle kaplı bir yerden gelen ağır rock müziğinin gürültüsünü duyabiliyorum. Matteo'ya, sevgili Liverpool'unun da hiç uyumayan bir şehir olduğunu söylemem gerekecek.

Kafedeki gibi teslimat kamyonetleri var, birkaç işçi ya yerleri kilitliyor ya da açıyor, ve her zaman olduğu gibi, kirli uyku tulumları ve ısınmak için eski yorgan yığınlarıyla kapı önlerinde barınan evsizler var. Her yerde aynı şey oluyor — artık kimse onları görmüyor. Bir kalbim olsaydı, bu durum kalbimi kırardı.

İlk bakışta, Capelli malocchio yok. Durup nefes alıyorum ve kokuların içime dolmasına izin veriyorum. Bir şehirde birini takip etmek o kadar kolay değil. Bir anda çok fazla koku var. Islak köpek, atılmış hamburgerler, bayat kusmuk ve kalıcı seks kokusunu filtreliyorum, trafik dumanını, dökülmüş votkayı ve güvercin pisliğini görmezden geliyorum. Beklenmedik bir şekilde sihirli bir kokuyla karşılaşınca burun deliklerim genişliyor —

cadı büyü. İlginç, ama avımla ilgisi yok; birçok şehirde cadılar vardır ve şu anda önemli olan bu değil.

Sonunda bir iz buluyorum — çok küçük bir ipucu, ama yeterli. O yöne doğru koşuyorum, bir kavşağa gelene kadar caddede hızla ilerliyorum. Bir yol, bu kasabayı domine eden devasa, deniz gibi bir nehre çıkıyor, diğeri bir alışveriş merkezine, üçüncüsü ise ofis blokları ve apartmanlarla çevrili bir tür yeşil alana çıkıyor.

Köşede, her şeyin ortasında bir çöp kutusu var. Rosa'nın kokusunu taşıyan bir çöp kutusu. Koşarak yanına gidiyorum ve içine tıkılmış bir ceket görüyorum. Biri üzerine bir sürü patates kızartması dökmüş, ama ceketini salladığımda, onun son gördüğümde giydiği ceket olduğu belli oluyor. Yüzüme doğru tutup, damarlarımdan öfke fışkırırken, onun eşsiz limonlu baharat kokusunu içime çekiyorum.

Bana faydalı olabilecek bir şey bırakmış olma ihtimaline karşı ceplerini arıyorum. Tek bulduğum, içinde birkaç mililitre soluk sıvı bulunan küçük bir şişe. Yumruğumu sıkıp camın kırılıp derimi delmesiyle oluşan acıyı hoş karşılıyorum. Sıvı avucumdan akıp kanımla ve cam parçalarıyla karışıyor, tam da tahmin ettiğim gibi limon ve baharat kokuyor.

Yine kandırıldım. Onu değil, parfümünü takip ediyormuşum. Şu anda nerede olduğunu hiç bilmiyorum ve güneş doğmak üzere, burada daha fazla kalamam.

Evet, ben de oyuna getirildim. Ama onu bulacağım ve bulduğumda, ona benim de oyun oynayabileceğimi öğreteceğim.

Ve ben nazik oynamam.

BÖLÜM 6

ROSA

Jenny Brunelli'nin arkadaşları onun koşmayı, yüzmeyi ve tenis oynamayı sevdiğini bilir. Bilmedikleri şey ise, onun kum torbasını tekmelemeyi ve el çizimi Magic Marker dişleriyle süslenmiş karton figürlere sivri tahta çubuklar saplamayı da sevdiğidir. Bir kızın gizemleri olmalı, değil mi?

Jenny Brunelli, namı diğer Rosa Capelli, artık evinde. Uzun süredir sahip olduğum, güvenli olduğunu düşündüğüm daireme geri döndüm. En azından şimdilik.

Luca da Firenze'yi terk etmek beklediğimden daha kolay oldu. Beni hafife alan bir başka erkek daha. İlk tanıştığımızda ona nasıl tepki verdiğimi, bedenimin ihtiyaçlarının tüm düşüncelerimi gölgede bıraktığını hatırladığımda hala utançtan kızarıyorum, ama sonuçta bu durum işime yaradı. O beni eşit bir birey olarak görmüyordu; beni kurtarılması gereken, sekse aç bir prenses olarak görüyordu.

Tamam, belki seks açlığı konusunda haklıdır. Ama bu düzeltilebilir. Dünyada tek erkek o değil. Ve benim kurtarılmaya ihtiyacım olmadığı kesin. Biraz yardıma ihtiyacım olabilir, ama kurtarıcıya ihtiyacım yok. Özellikle de vampir türünden birine.

Yumruk torbasına şiddetli bir tekme attıktan sonra, terden sıırılsıklam olarak güçlendirilmiş zemine yığıldım. Bir saatten fazladır o yumruk torbasını dövüyorum.

ve bu iyi hissettiriyor. Beni güçlü hissettiriyor. Yetenekli. Liverpool'dan ayrıldığımda hissettiğim duygudan hoş bir değişiklik.

Şişemden biraz su içiyorum ve ses sisteminden çalan Foo Fighters şarkısına ayaklarımla ritim tutuyorum. Daire ses geçirmez, Jenny Brunelli mahremiyetine düşkün biridir.

Ancak, aşağıda kapıcı, güvenlik kodlu asansör ve kapıda üç kilit olmasına rağmen, kendimi tamamen güvende hissetmiyorum. Tamamen gizlenmiş. Hâlâ parmaklarını tenimde hissedebiliyorum. Gözlerini vücudumda hissedebiliyorum. Bacaklarımla arasında onun uyluğunu hissetmenin ne kadar tahrik edici olduğunu hatırlıyorum.

Bir saatlik akılsız şiddet onunla başa çıkmamı sağlayacağını ummuştum, ama yanılmışım. Fiziksel olarak ondan kaçmış olsam da, sanki bir parçası bende kalmış gibi ve bu hoşuma gitmiyor. Ya da belki de biraz fazla hoşuma gidiyor.

Ondan kurtulduktan sonra, kendimi memnun hissederek otele geri döndüm, ancak en sevdiğim ceketlerimden birini ve en büyük zevklerimden biri olan seyahat şişesini kaybetmiş olmaktan dolayı sinirliydim. Limon ve fesleğen ile biber ve oud esanslarının karışımından oluşan özel parfümüm, İtalya'daki bir zanaatkar parfümeriden alınmış ve çok pahalı, ancak hayatta pek fazla kötü alışkanlığım olmadığı için neyse ne.

Güneş doğduğunda, muhtemelen güvende olduğumu anladım, bu yüzden eşyalarımı aldım, kiralık arabama atladım ve havaalanına gittim.

Vampirlerden kaçırıyorsanız havaalanları en uygun yerler değildir. Havaalanlarının tamamı doğal ışıktan yoksundur ve elektrik ışığı tek güneş kaynağıdır. Ayrıca, herkes o kadar stresli ve kendine odaklanmış durumdadır ki, check-in kuyruğunda birinin kanının emildiğini fark etmezler bile. Bu açıdan Vegas'a biraz benzerler ve Vegas vampirlerle doludur. Uçağa binip üç mini şişe votka içene kadar gergindim.

Dün gece eve geldim ve bugün... Bugün cevaplar bulmam gerekiyor. Sadece Luca hakkında değil, bana anlattığı şeyler hakkında da. Çünkü o haklı, son zamanlarda giderek daha fazla Çağırılıyorum.

Dünyada her şey mantıklı olsaydı, ben Amerika kıtasını, Donatella Asya ve Avustralya'yı, Paola Bianchi ise Afrika'yı kapsardı. Ancak on yıllardır, Avrupa'da görev yapacak bir Lombardi yok. Kız kardeşim Serena da yok. Biz ilk ikiz Kahinlerdik ve onun güçleri benimkinden çok daha güçlüydü.

Bu yüzden üçümüz tüm bölgeleri idare ediyoruz ve bazıları diğerlerinden daha sorunlu. Rus vampirler başa çıkması zor ve birkaç yıl önce Yeni Zelanda'da vahşi katillerin kötü bir salgını oldu.

ABD'yi boydan boya geziyorum, Vancouver'da kötü bir yuvayı temizlerken çok eğlendim ve Liverpool'a yaptığım seyahat İngiltere'deki ilk seyahatim olsa da, Fransa ve Çek Cumhuriyeti'ne de gittim. Bu normalden çok daha fazla. Yorgunluktan bitkinim ve böyle devam edemem.

Kendime saklanmayı seviyorum. Yalnız çalışıyorum ve diğer Vecchissime kadınlarıyla özellikle yakın değilim. Donatella çok sosyaldır ve düzenli olarak etkinlikler düzenler, ama mecbur kalmadıkça gitmem.

Sonra da yakın ailem var... ama bu tamamen başka bir hikaye. Onları düşündüğümde bir hüznün dalgasıyla mücadele ediyorum. Doğduğum günden beri benden hayal kırıklığına uğrayan dedem Tomasso'yu. Artık eskisi gibi mutlu ve neşeli bir çocuk olmayan küçük kardeşim Pietro'yu. Artık hayatta olmayan annemi, babamı, kız kardeşlerimi

—hepsi çoktan aramızdan ayrıldı.

Esas olarak, henüz gençken benden koparılan Serena'yı düşünüyorum. İkizler, rahimde olduğu kadar hayatta da birbirimize yakındık. O benim en iyi arkadaşım, sırdaşım, diğer yarımdaydı — benim en iyi yanımdı. Ve benim yerime, ailemi yok eden yangında öldü. O yangında benim ölmem gerekirdi, onun değil.

O zamandan beri yarı ölü durumdayım. Sanki o son nefesini verirken beni de yanında götürmüş gibi.

Yüzyılı aşkın bir süredir kendimi devam etmeye zorluyorum. Görevimi yerine getirmek için. Öldürdüm, öldürdüm ve daha da öldürdüm. Sahte hayatlar yaşadım. Erkeklerle birlikte oldum, kadınlarla denemeler yaptım, seksin her tonunu denedim

, uyuşturucu ve rock'n'roll'un her türünü denedim. Ama hiçbirini işe yaramadı. Hiçbiri beni hayata döndürmedi.

Hiçbiri, Luca da Firenze dünyama girdiğinde hissettiğim kıvılcımı bana geri vermedi. Bana dokunduğunda vücudumu saran ihtiyaç dalgası ya da muhteşem dövmesini gördüğümdeki hayranlık. Pes etmek, onun beni korumasına izin vermek için çok gerçek bir cazibe. Beni güvende tutmasına izin vermek.

Hepsini hissettim ve bu beni hayatla ve sorularla dolu bıraktı. Neden o? Neden şimdi? Neden birdenbire Çağrılar yağmaya başladı? Kurt kim? Neden Eski Dünya Cosca vampiri hayatıma davetsiz misafir olarak giriyor? En azından bu soruların bazılarına cevap bulmam lazım.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, birkaç telefon görüşmesi yapmak için balkonuma oturdum. Dairem Chicago Nehri'ne bakıyor ve on yıllardır burada birçok farklı insanla oturdum. Nerede ve ne kadar süreyle yaşamış olursam olayım, her zaman buraya geri dönüyorum, farklı bir isimle, farklı bir saç stilinde, farklı bir havada. Böyle yerlerde nüfus doğal olarak geçicidir; şehir sakinleri genellikle büyüdükçe daha mantıklı bir yere taşınan genç profesyonellerdir ve bu da gerçeği gizlememe yardımcı oluyor.

Üç kat aşağıda, Patricia Flanagan adında, milyonlarca yıldır burada yaşayan ve asansörde bana yan gözle bakan yaşlı bir kadın var. Bir şeylerden şüpheleniyor, ama onun yaşındaki kadınlar deli gibi görünmemek için yeterince akıllıdır.

Buna seviniyorum, çünkü burayı seviyorum. Baş döndürücü yüksekliği, etrafımdaki görkemli binaları seviyorum. Şehrin çılgınlığının üzerinde süzülüyor gibi hissetmeyi seviyorum. Ve balkon... İşte buradayım, gökyüzünde tek bir bulut bile olmayan kavurucu sıcak bir günde güneşin tadını çıkarıyorum. Dünyadaki hiçbir vampir, ne kadar yaşlı veya güçlü olursa olsun, bununla başa çıkamaz. Daha önce bu konuyu çok derinlemesine düşünmemiştim, ama şimdi, Luca da işin içinde olduğu için, memnunum.

Burada saat sabah on, yani Donatella'nın şu anda yaşadığı Bangkok'ta saat gece on. Benim ona ulaşmam onu şaşırtacak, ama tüm dedikoduları o öğrenecek. Ayrıca daha fazlasını da öğrenmek isteyecek, bu yüzden Luca hakkında sessiz kalmam gerekiyor. Donatella, neşeli bir aptal gibi bir izlenim verebilir, ama onun rolünü ciddiye almak büyük bir hata olur.

Onun numarasını aramak üzereyken, ekranımda gelen bir arama parladı ve adı gördüğümde iki kez baktım: Donatella Agostini. WTF? Bir şekilde psişik olarak mı bağlıyız, yoksa bu tuhaf bir tesadüf mü?

Cevap verdiğimde, açıkça hazırlıksız yakalanmış bir şekilde tereddütle "Rosa?" diyor. Genelde tüm aramaları sesli mesaja yönlendirir ve daha sonra cevaplarım.

"İnanmayacaksın, ama tam da seni aramak üzereydim." "Paola'yı duydun mu?" diye sordu. Onun gibi birinin "Hayır," diyorum, midemde bir korku hissederek.

"Hayır," diye cevapladım, midemde bir korku hissederek.

"O hastanede. Komada. Hayatta kalacağından emin değiller, Rosa!" Sesindeki panik - ikisi çok yakındır - ne olduğunu sorduğumda boğazıma safra yükselmesinin neden oluyor.

"Kahire'ye çağırılmış ve pusuya düşürülmüş. Cape Town'dan oraya giderken bana haber verdi, haftalardır çok net görüntüler gördüğünü söyledi. Her zamankinden çok daha ayrıntılı görüntüler. Endişelenmişti ama yorgunluğuna bağlamıştı."

Paola'nın hiç özellikle güçlü vizyonları olmamıştı, o daha çok benim alanımdı, bu yüzden onun ne kadar üzülüğünü tahmin edebiliyorum. "Neden bu kadar yorgundu?" diye soruyorum sessizce, cevabı zaten biliyorum.

"Bir süredir neredeyse her gece çağırılıyor... benim gibi. Bizim standartlarımıza göre bile garip, değil mi?"

"Evet, benim için de aynı. Londra'dan yeni döndüm." Ona Luca'dan bahsetmeyi düşünüyorum, ama bir şey beni durduruyor — eski bir içgüdü, temel bir güvensizlik. Beni uzun süredir yalnız ve izole tutan aynı his.

"Paola'nın nesi var?" diye soruyorum onun yerine.

Burnunu çekiyor ve sesi kalın ama anlaşılır. "Neredeyse tamamen kanı boşalmış ve üçüncü kattaki pencereden atılmış. Kafasından yaralanmış. Şans eseri dışarıdan geçen biri onu görmüş ve ambulans çağırmış. Özel bir hastaneye nakledilmiş, ben de birazdan oraya gideceğim." Donatella derin bir nefes alıp vererek devam ediyor. "Önce biraz uyumam lazım. Uzun zamandır uyumamışım gibi hissediyorum. Uyuduğumda bile, her zaman..."

Orada, bilirsin mi? Dürtüyorlar, dürtüyorlar ve... Bilmiyorum, bu kulağa saçma geliyor, ama sanki benimle alay ediyorlarmış gibi.

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Evet, anlıyorum. Burada bir şeyler oluyor Donatella, bizim göremediğimiz bir şeyler. Daha büyük bir resim olmalı ve biz parçaları bir araya getiremiyoruz. Paola için çok üzgünüm. Senin için ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Eğer bunu atlatabilecek biri varsa, o da odur."

Bu doğru, Paola fiziksel olarak hepimizden çok daha güçlü ve yetenekli. Bunun başına gelmesi, ya çok üstün bir vampirin karşısına çıktığı ya da bir grup vampirin saldırısına uğradığı anlamına geliyor. Luca'nın Kurt'un topladığını söylediği "müttefikler" gibi.

"Teşekkürler dostum, haklı olduğunu biliyorum. O iyi olacak. Ben sadece... Şey, yorgunum. Ve korkuyorum. Ve üzgünüm. Ve bu duygulara hiç alışkın değilim." Huysuz sesi dudaklarıma bir gülümseme konduruyor.

Donatella hayatı her zaman sevmiştir ve bu onun hakkında kıskandığım bir şey. Şimdi, benim kızlık dönemimden beri hayatımı mahveden acının bir parçasını yaşıyor ve karakterine uygun tepki vermesi içimi rahatlatıyor.

"Anlıyorum. Ve bence dikkatli olmalıyız, Donna. Artık sadece ikimiz varız ve onlar çok daha fazla. Çağrıya direnmek içgüdülerimize aykırı olduğunu biliyorum, ama belki de denemeliyiz."

Bunu söylerken bile, bunun bizim için ne kadar işkence dolu olacağını biliyorum — şiddetli bir kaşıntı hissetmek ve kaşıyamamak gibi. Gözlerinizi açık tutmaya çalışarak uyumaya çalışmak gibi.

"Mmm, sanırım haklısın. Ben de babamla konuştum ve o da bunu tartışmak için Vecchissime'yi toplamamız gerektiğini düşünüyor. Tomasso ile konuşacak."

Büyükbabamın adının geçmesiyle, kaskatı kesildim. Bizim, karmaşık bir ilişkimiz var ve ona korunmak için başvurmak düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Önce Pietro ile konuşmaya karar verdim. En azından onu seviyorum.

"Tamam. Gitmeden önce... Hiç Coscas'larla uğraştın mı? Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Zihninde düşüncelerini düzenlediğini neredeyse duyabiliyorum. "Biraz," diye cevaplıyor birkaç saniye sonra. "Temel bilgiler... Eski

Dünya vampirleri tarafından kuruldu. Yapıları yarı aile, yarı askeri. İtalyan şehirlerine, Amerika, Meksika ve Avrupa'daki üslerine tarihsel bağlılıkları var. İnsan mafyasını perde arkasından yönetiyorlar ve tüm doğaüstü organize suçları kontrol ediyorlar... Kulüpler, insanlar, hatta bazı durumlarda bütün ülkeler onların elinde. Uyuşturucu - insan ve süper. Hepsi inşaat firmaları işletiyor ve ortama karışmak isteyen vampirler için yeni kimlikler yaratıyor gibi görünüyor. Kan ürünleri, insan hizmetkarlar, kiralık cadılar, hatta söylentilere inanırsanız satılık şekil değiştirenler bile var."

Bana daha önce bildiğimden daha fazlasını anlattı, bu da tipik Donatella tarzı bir davranış — her şeyi bilen "boş kafalı". Ancak şekil değiştirenler konusunda şaşırdım. Şekil değiştirebilen bir varlığı kontrol etmek inanılmaz derecede zor. Yani, bir sivrisineği kafese kapatmaya veya bir kutup ayısını evcilleştirmeye çalışmayı hayal edebiliyor musunuz? Belki de bu noktada cadılar devreye giriyor. Onlar hepimizden daha güçlüler ve isterlerse bir tür üstün ırk olabilirler. Neyse ki çoğu, ot yakmak ve Gaia'ya dua etmekle daha çok ilgileniyor.

"Peki sen kendin onlardan herhangi biriyle başa çıktın mı, yani şahsen?"

"Bir keresinde," diyor. "Lahore'ye çağırıldım. Orada, genellikle seks işçisi olan kadınları kaçırıp bodrumunda zincirleyerek tutan bir vampir vardı. Oraya vardığımda, o çoktan toz olmuştu ve Venezia Cosca'dan bir grup erkek temizlik yapıyordu. Kuşkusuz, onların temizlik anlayışı, esaretten kurtulan kadınları öldürmektir, ama bunu durdurmak için çok geçti. Ve bu konuda oldukça kibardılar."

"Kibar mı?" diye tekrar ediyorum, uygunsuz bir kahkaha atarak.

"Evet, kibar. Aslında centilmen gibiydiler. Onlar haydutlardı, ama iyi yetiştirilmiş, çekici haydutlardı, anlarsın ya? Ama neden bana bunu soruyorsun? Coscas'ın bununla ne ilgisi var?"

"Önemli bir nedeni yok." Onun şüphelerini gidermek için çabucak bir hikaye uyduruyorum. "Tomasso'nun evinde bazı kayıtları incelerken, bilgimde bir eksiklik olduğunu fark ettim."

Sessizliği bana pek inanmadığını gösteriyor, ama sanırım Paola yüzünden çok üzgün olduğu için bana her zamanki gibi sorguya çekmiyor. Ama fikrini değiştirmeden onu telefonda kapatmak en iyisi. "Kapatmam lazım, ama bana dikkatli olacağına söz ver

Tamam mı? Paola'ya sevgilerimi ilet. Komada olsun ya da olmasın, seni hala duyabildiğine inanmalısın."

Vedalaşıyoruz ve ben güzel balkonumda biraz daha oturup güneşin tadını çıkarıyorum. Vampir olup tüm bunları kaçırmak istemem.

Donatella'nın söylediklerini kafamda bir kez daha düşünürüm, sonra ayağa kalkarım, harekete geçmeye hazırım. Bu işi çok uzun süre erteledim. Tomasso'yu görmem gerek.

BÖLÜM 7

LUCA

"Minerva ne dedi?" diye bağırlıyorum.

"Belki de kan büyüsiyle birbirinize bağılı olabilirsiniz diyor patron," diye tekrarlar Matteo.

"Bu ne demek oluyor? Neden ben bunu bilmiyorum? Ve bunu nasıl bozacağım?" Konuşurken elimi masaya vuruyorum ve ahşap ayakları basınçtan parçalanıp kırılıyor. Kahretsin.

"Haberciği suçlama, tamam mı? Ona seninle olanları anlattım — ve evet, sen sormadan önce söyleyeyim, dikkatli davrandık ve Vincenzo'nun hiçbir fikri yok — ve o da hüzünlü bir ifadeyle, sanki etere uçup gidecekmiş gibi baktı ve sonra bunun bir kan büyüsi olabileceğini söyledi. Sen dönüştüğünde yapılmış bir büyü. Sonra Madison'daki yeni dondurmacıya gidip dondurma yedik. Fıstıklı dondurmaları muhteşem."

Gözlerimi devirip, "Şu anda dondurmaya neden ilgi duyacağımı düşünüyorsun ki?" diye ters bir cevap veriyorum.

"Hiçbir şey. Sadece biraz düşünmen gerektiğini düşündüm. Eğer büyü yeterince güçlü ve iyi yapılmışsa ve yeterince uzun zaman önce yapılmışsa, onu tetikleyecek bir şey olana kadar onun varlığından haberdar olmazsın diyor."

"Yani bu şeyi hayatım boyunca yanımda taşımış olabilir miyim? Lanet bir parazit gibi mi?"

"Sanırım öyle. Ama açıkçası, o da emin değildi. Emin olmak için seni karşısına alıp kanını tatması gerektiğini söyledi. Ama bu birçok şeyi açıklardı, değil mi?"

Sanırım öyle olurdu, ayağa kalkıp kırık masayı yolumdan çekerek. Chicago'daki Magnificent Mile'da bir oteldeyim ve buranın fiyatına rağmen mobilyaları berbat.

Buraya geldim çünkü kaypak küçük Kahinim buraya gelmiş. Henüz tam yerini bilmiyorum ama bu sadece an meselesi. Don Vincenzo, kaçtığını haber vermek için aradığımda hiç de mutlu değildi. Sessiz kaldı, bu da onun için her zaman kötü bir işarettir, çünkü o zaman en tehlikeli halindedir.

"Ne kadar hayal kırıcı," dedi sonunda, her kelimesinden asit damlıyordu. "Senden daha iyisini beklerdim. Onu bul ve sana söyleneni yap, yoksa sadakatimi unutabilirim. Anladın mı?"

Anladım. Sadakat bizim dünyamızda çok önemlidir. Evet, ona sadık olmak zorundayız, bu çok önemli, ama o da bize sadık. Kötülüğüne, acımasızlığına, kötü alışkanlıklarına rağmen, Vincenzo kendi tarzında hepimizi korur. Bize güvenli bir sığınak, bir yuva ve koruma sağlar.

—ama benim açımdan bakıldığında, bunların hiçbirisi uzaktan bile güvenli gelmiyor. Vincenzo desteğini çekerse, bu benim açık bir hedef, bitmiş bir adam olduğum anlamına gelir. Bu, yüzyıllar boyunca edindiğim tüm düşmanlarımdan —ve bunların sayısı çok fazla— peşimden geleceği anlamına gelir. Firenzes'in misilleme yapmayacağını bileceklerdir. Hayatta kalabilirim, kalmayabilirim.

En kötüsü de bu değil. Vincenzo beni öldürmeyi seçebilir. Ben ona aitim ve eğer karar verirse, nerede olursam olayım beni öldürebilir. Uzaktan cinayet. Siktir.

Ruh halim daha da kararmışken, Matteo'yu telefonun diğer ucuna bırakıp kırılacak bir şey arıyorum. Zarif çay fincanı duvara çarparak milyonlarca parçaya ayrılıyor ve kalın halının üzerine yağmur gibi yağıyor. Zaten bu zavallı küçük şeyler benim için hiçbir işe yaramıyordu.

Sabah oldu, yani dışarısı birkaç saat daha aydınlık kalacak. Odada volta atıyorum, her yönden kapana kısılmış hissediyorum.

Kan büyüğü mü? Böyle bir şey olabilir mi? Bilgim dışında içimde bir şeyin olduğunu, beni kontrol ettiğini düşünmek beni çıldırtıyor. Zaten bu dünyada yeterince özgür iradem yok. Satıldım.

Henüz anne karnındayken Firenze ailesine katıldım ve bu benim bildiğim tek hayat. Bundan nefret ediyorum ama buna ihtiyacım var. Bu yapı, hayatıma verdiği anlam... Sahip olduğum tek şey bu.

Isabella hariç, ama o da... bir hataydı. Acı çekerek ve sonunda hayatıyla ödediği bir hata.

Ve şimdi, tüm bu zaman boyunca saçma sapan bir cadı saçmalığıyla zihnimle oynandığını öğreniyorum. Bu çok fazla.

Cadılardan nefret ederim. Kişisel olarak değil, Minnie çok eğlenceli olabilir, ama cadılar ve onların ürkütücü güçleri fikrinden nefret ederim. Dönüşmeden önce etrafımda çok sayıda cadı vardı ve herhangi biri bana bunu yapmış olabilir.

Ama bu pek yardımcı olmuyor, çünkü hiçbirini hatırlamıyorum. Normal bir insan çocuğu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum — dışarıda oynamak, uykuya ihtiyaç duymak, masum olmak. O kişi ve tüm anıları, dönüştüğümde öldü. Her zaman bunun bir tür zihinsel bozukluk olduğunu düşündüm.

Tüm vampirler dönüştüklerinde insan varlıklarını unutmazlar ve eski hayatlarına, ailelerine, arkadaşlarına tutunmaya çalışırken onları görmek biraz üzücü — bu onları yok eder ve çoğu durumda sevdiklerini de yok eder. Bu bağları koparmak için kan banyosuna dönüşen bir iyi geceler öpücüğü gibisi yoktur.

Ama ben, hiçbir şey hatırlamıyorum. O zamanki hayatım hakkında bildiğim her şey, beni yaratan kadın tarafından bana anlatılanlara dayanıyor — ya da en azından şu anki halime. Giulia çoktan öldü, bunu kesin olarak biliyorum çünkü onu ben öldürdüm. Kafasını kopardım ve vücudu ona doğru sürünmeye çalışırken ateşe verdim. Vincenzo onun ölümünü emretti ve bu benim için hiç zor olmadı. Onu, şimdiye kadar hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi nefret ettiğimden daha fazla nefret ettim.

Ama onun şanslı ölümünden bu yana ilk kez, ona sorular sorabilmek için keşke hayatta olsaydı diyorum. Böylece ondan gerçeği öğrenebilirdim. Cadılar, 1600'lerin başında, otları, ilahileri ve tüm gücüyle büyüleri ile toplu halde geldiler. İsterlerse hepimizi kontrol edebilirler: vampirleri, şekil değiştirenleri, perileri, diğer tüm doğaüstü yaratıkları. İstemiyorlar, ama o aşamada işler o kadar kötüye gitmişti ki, müdahale ettiler.

Efsaneye göre - ve çoğumuz için bu sadece bir efsane - özellikle kana susamış bir grup vampir Avrupa'nın her yerinde dolaşıyordu. Macaristan'da başladılar ve temelde tüm kıtayı katlederek geçtiler. Tecavüz, yağma, genç bakirelerin boğazlarını parçalama - tüm o eski günlerden kalma şeyler. Diğer vampirler bile bunun durdurulması gerektiğini biliyorlardı, çünkü tüm bölge nüfusunun azalması riskiyle karşı karşıyaydı ve bu da besin kaynağımızı kaybetmek anlamına gelirdi. Ayrıca, türümüzün çoğu, gördükleri her şeyi kazığa oturtan aşırı hevesli avcılarının elinde can veriyordu.

Cadılar, Vecchissime, yani eski aileler tarafından oraya çağrıldı. Kendi uzun ömürleri ve özel güçleriyle kutsanmış, tam olarak insan sayılmayan varlıklar. Bazıları Kahin, bazıları Şifacıydı. Birçoğu Yaratıcıydı - mucitler ve sanatçılar. Rönesans İtalya'sının ressamaları, heykeltıraşları ve yazarlarıyla ünlü olmasının büyük bir nedeni onlardı.

Anlaşma yapıldı ve cadılar tarafından mühürlendi. Ve genel olarak, bu uzun yıllar boyunca geçerliliğini korudu. Biz hala buradayız; insanlar hala burada; Vecchissime hala burada. Bu konuyu çok düşündüğümü söyleyemem, işler böyle yürüyor işte.

Anlaşma kanla imzalandı ve benim dönüşümüm, bu kırılmaz büyüün yapılmasından saatler önce gerçekleşti. Minnie'nin söylediklerine göre, yapılan tek büyü bu olmayabilir, ama neden? Neden o zamanlar henüz bir bebek vampir olan benimle uğraşsınlar ki? Ve neden beni, birkaç yüzyıl sonra doğacak olan Capelli Kahini ile bağlasınlar?

Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Ama...

Matteo bu sözleri söylediğinde, bir anahtar kilide oturur gibi bir şey yerine oturdu.

Bu, pek çok şeyi açıklıyordu. Neden tanıştığımızda her şeyin değiştiğini. Vücudumun ona nasıl tepki verdiğini. Bu, şehvetin çok ötesinde bir şeydi. Hayatımda yeterince insanla yattım, bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Onunla ise daha derindi. Onu sahiplenme, onu yutma, onu koruma, kendimi ona bedenen ve ruhen verme, onun beni tamamen ele geçirmesine izin verme gibi ilkel bir ihtiyaç beni sardı.

Onu kollarımda düşündüğümde bile sertleşiyorum. Göğüslerinin bana sıkıca yapıştığı hissi, çıkardığı küçük inlemeler

. Saçları yumruğuma dolanmış, boynunun soluk teni ay ışığında parıldıyordu.

İnleyerek duşa doğru yöneliyorum. Onunla tanıştığımından beri içimde biriken gerginliği boşaltmam gerekiyor. Çok uzun zamandır sertleşmiş halde dolaşıyorum. Hissetmem lazım. Ağzının benim sikimde olduğunu, dilimin onun amında olduğunu, ellerimin onu tutarken her deliğini siktiğimi hayal etmem lazım. Bu durum beni çıldırtıyor ve düzgün düşünemiyorum. Onu bulmam lazım. Ya da onu bana gelmesi için ikna etmenin bir yolunu bulmam lazım. Ama önce boşalmam lazım.

Kan büyüsü! Siktir, cadılardan gerçekten nefret ediyorum.

BÖLÜM 8

ROSA

Büyükbabam Tomasso, göl kenarında büyük bir evde yaşıyor. Aslında evden çok bir kompleks gibi. On iki dönümlük bir arazi üzerinde yer alan merkezi konak, havuz ve spor salonu ile donatılmış ve personel ile kardeşim Pietro'nun yaşadığı dört ev ile çevrilidir. Mülk, tırmanması zor hale getirmek için dışa doğru kıvrılan devasa duvarlarla çevrilidir. Çocukken bunu defalarca denedim. Tomasso'nun benden umudunu kesmesinin birçok nedeninden biri de buydu: Hiçbir kuralı çiğnemek istemediğim bir kuralla karşılaşmadım.

Kapıdaki güvenlik kulübesindeki adamın kontrolünden geçtikten sonra, Tomasso'nun konumundaki bir adam için çok fazla önlem aldığını fark ettim, ve bu ilk kez olmuyordu.

Elbette, o zengin bir adam – şu anki servetini bankacılıkla kazandı – ama özellikle tehlikeli çevrelerde dolaşmıyor. Bargain'in kurucularından Alberto Capelli'nin oğlu olduğu için hiçbir vampir ona dokunmaya cesaret edemez. Ve hiçbir insanın, bankacılara duyulan olağan nefretin ötesinde, ona saldırmak için bir nedeni olamaz.

Yine de, ben hayatta olduğum sürece, o küçük bir orduyla çevriliydi. Benim gibi, o da neden onun gibi bir adamın bu kadar uzun yaşadığını merak eden tamamen insan dünyasının merakından kendini korumak için önlemler almak zorunda kaldı.

Farklı konutları, farklı isimleri vardı ve her zaman gizemli bir hava sergiledi. Evden çalışmak moda olmadan önce

ama bu yer, onun istihdam ettiği elik bakışlı adamlarla birlikte sabit kalmıştır.

Belki de çok fazla şey gördüğü ve çok fazla şey kaybettiğı için ihtiyatlılığını hiç terk edememiştir. Ya da belki de etrafında olması için insanlara para ödemek zorunda olan egoist bir pisliktir.

Benim burada onlarla yaşamadığımdan nefret ediyor ve düzenli olarak beni taşınmam için zorlamaya alışıyor. Anne babamı ve kardeşlerimi kaybetmiş olmamı, onun koruması altında olmam için iyi bir neden olarak gösteriyor — ve koruma derken, "baskı" demek istiyor.

"Annen ve baban da bağımsız olmak istiyorlardı, Rosa," der. "Ve bak, bu onları nereye getirdi: öldüler ve zavallı kız kardeşlerin de gitti."

Evet, dedem gerçekten çok duyarlı bir adam.

Bazı Makers yaratıcıdır, diğerkleri analitik ve pratiktir, ancak adından da anlaşılacağı gibi, hepsi hiper üretkendir. Ancak Tomasso, sanat veya icatlar yerine tek bir şey yapmıştır: para. Bu da onun hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatır.

Gerçek şu ki, onun yakınında yaşamak için kendim ölmüş olmam gerekirdi. Başka bir şehri tercih ederdim, ama Chicago benim evim ve o bunu benden alamaz. Ailemin yandığı ev çoktan yok oldu, aynı yangında yıkıldı, ama en azından sokağı ziyaret edebiliyorum. Onları hatırlamak için. Orada yeniden inşa edilen evde yaşayan aileye bakmak ve Serena ile benim eskiden yaptığımız gibi ön bahçede oynayan çocuklarını izlemek için.

Bu ve diğerk birçok nedenden dolayı Chicago'da kalıyorum ve mümkün olduğunca Tomasso'dan uzak duruyorum. O, bana vuran tek erkek

—tabii ki kavgada vampirleri saymazsak.

Annemle babam ikisi de Şifacıydı, şefkat dolu nazik ruhlardı.

Onun çevresinde yaşarken bu şekilde kalabilmeleri bir mucize.

Tomasso ise tam tersidir. Sert ve otoriterdir ve herkesin onun istediğı gibi davranması gerektiğini düşünür. Beni bu duvarları tırmanmaya çalışırken ilk kez yakaladığında, beni saçımdan tutup ofisine sürükledi, sandalyesine eğdi ve kemeriyle dövdü.

Bağırdım, ağladım ve kanadım, ama onun için hiçbir şey fark etmedi. Bir ders almam gerektiğini söyledi. O zamanlar yedi yaşındaydım ve bu deneyim beni travmatize etti. Ailem bana sadece sevgi verdi, o ise sadece disiplin.

Annem çok kızmıştı ve ondan sonra haftalarca onu görmedik. Sonra bir şey değişti. Ne olduğunu bilmiyorum, ama kısa süre sonra yine oraya, en güzel pazar kıyafetlerimizle, fırfırlı elbiselerimiz ve parlak ayakkabılarımızla, mutlu bir aile gibi davranmaya gittik.

Disiplin hiç bitmedi, ama ben aileme bu konuda sızlanmayı bıraktım. Onun hayatımızdan çıkamayacakları, hatta belki de çıkarmak istemedikleri açıktı. Aileler çok karmaşıktır. Ama ben onun kurallarından birini her çiğnediğimde — çikolata çaldığımda, gizlice dışarı çıktığımda, viskisini suyla seyrelttiğimde; ne olursa olsun, yaşımla ilerledikçe günahlarım da değişti — o da aynısını yapardı. Kemerini ya da elini kullanırdı, bir keresinde onu gerçekten kızdırdığımda ise yumruklarını.

Öyle bir hale geldi ki, kasıtlı olarak onu kızdırmaya başladım, bir tür ölümcül bir istek, onun sabrını ne kadar zorlayabileceğimi görmek için beni teşvik ediyordu. Belki de dikkat çekmek için yaptığım bir davranıştı. Angela'nın da bizim ebeveynlerimiz gibi bir Şifacı olduğu anlaşılınca ona karşı kayıtsız kaldı, ama ikiz kardeşim Serena'yı çok severdi. Serena onun gözünde hiçbir şey yanlış yapamazdı. Ben ise hiçbir şey doğru yapamazdım.

Hala olgunlaşmadığım için, arka taraftaki küçük otoparka gitmek yerine evin önüne park ediyorum. Eğer şimdiye kadar olgunlaşmadıysam, muhtemelen hiç olgunlaşmayacağım.

Pietro, ben yaklaşırken kapıyı kendisi açar ve bu en azından beni gülümsetir. Kardeşim, Serena ve benden on yıl sonra aileye katıldı ve şu anda ikinci yüzyılına girmiş olmasına rağmen, yirmi bir yaşından büyük görünmüyor. Saçları kum rengi kahverengi, gözleri biraz daha koyu ve gülümsemesi, sıradan yüzündeki tek olağanüstü şey.

"Selam abla." Beni kucaklamak için kendine doğru çeker. "Uzun zaman oldu. İyi misin?"

"Harika. Yaşlı keçi evde mi?"

Pietro ses tonumdan gerginleşir. Onun için dedemiz hem anne hem babadır. Yangından sonra buraya taşındık ve Tomasso küçük kardeşimi büyütmekten büyük ölçüde sorumluydu.

O dönemdeki hayatımız hakkında acı, keder ve yalnızlıktan başka pek bir şey hatırlamıyorum. Kendimi fiziksel ve duygusal olarak dış dünyadan kapattım ve büyükbabam beni odamdan

dünyaya çıkmaya zorladığında, zihinsel kafesimden hiç çıkamadım.

Pietro'yu hayal kırıklığına uğrattım, bu kadar basit, ve ben onun yanında olamadım, ama Tomasso vardı. Bu, o yaşlı keçiye benim gözümde birkaç puan kazandırdı, beni ne kadar sinirlendirse de.

"Üzgünüm," diye ekledim, kolunu okşayarak ve ona utangaç bir gülümsemeyle. "Çılgın birkaç gün geçirdim. Tamamen dengesizim ve terbiyemi unuttum."

"Evet," diyor gülerek. "Çünkü normalde çok hanımefendisin. Ve evet, yaşlı keçi evde. Paola'ya olanları konuşuyorduk. Gel bize katıl."

Kardeşimi takip ederek Tomasso'nun ofisine giriyorum, onun beni ilk kez dövdüğü yer. Artık yetişkin bir kadını ve ona, bunu yaparsa onu öldüreceğimi söylediğim günden beri bana elini sürmedi. Güldü ve gerçekten eğlenmiş gibi görünüyordu, bana artık karşılık vermemin zamanının geldiğini söyledi. Sanki tüm bunlar bir tür testmiş gibi, aramızda oynadığımız, beni sertleştirmek için oynadığımız hastalıklı bir oyunmuş gibi.

Odaya girerken titremeyi zorlukla bastırıyorum. Eski moda içki tepsisi, kesme kristal sürahilerle dolu. Günün hangi saatinde olursa olsun, koyu renkli ahşap paneller ve pencerelere asılı kırmızı, yoğun kadife perdeler sayesinde burası her zaman kasvetli. Daha iyi bilmesem, burasının Eski Dünya Cosca vampirinin kötü suç imparatorluğunu yönettiği türden bir oda olduğunu söyledim.

Tabii ki, son zamanlarda onlardan biriyle yakından tanışmış olsam da, onlar hakkında tek bildiğim şeyin hiçbir şey bilmediğim olduğunu fark ediyorum. Aklıma gelen Luca'nın görüntüsünü kapatıyorum ve onu özlediğim gibi garip bir duyguyu görmezden geliyorum.

Büyükbabam masasının arkasında oturuyor ve geleneklere uygun olarak

—ve gerektiği gibi—masanın arkasına geçip kağıt gibi yanaklarına öylesine bir öpücük konduruyorum. Artık yaşlanmaya başlamış, bir zamanlar zeytin rengi olan teni sararmış, derin çizgiler ve kırışıklıklar güçlü yüz hatlarını bozmuş. Saçları hala gür ve dolgun ama tamamen beyazlamış. Normal bir dünyada, seksenli yaşlarında zinde ve aktif bir yaşlı olarak nitelendirilirdi. Bizim dünyamızda ise, dördüncü yüzyılına girmiş ve hayatının doğal sonuna yaklaşıyor.

"Merhaba Nonno." Çalıştığı maun ağacından yapılmış devasa masanın etrafından dolaşıp pencere kenarındaki koltuğa oturdum.

"Rosa. İyi misin?"

"Paola Bianchi'den daha iyiyim," diyorum basitçe. Ne kadar çabuk işimize başlarsak, o kadar çabuk gidebilirim.

O başını sallar ve masasının yüzeyine tırnaklarıyla vurur. "Evet. Bu korkunç bir şey. Hamile olduğunu biliyor muydun?"

Midem bulanır. Donatella bundan hiç bahsetmemişti. Belki Donna bilmiyordu. Ya da belki bana güvenmediği için söylememişti, ki aramızdaki mesafeyi düşünürsek bu gayet normaldi. Benimle herkes arasındaki mesafeyi.

"Bu... Tanrım, bu çok üzücü. Bebek...?"

"Hayatta kalamadı. Bu sadece insani açıdan değil, özellikle Vecchissime için de bir trajedi. Paola hayatta kalabilir ya da kalmayabilir, ama hayatta kalırsa, muhtemelen tehlikeye girecektir. İşe geri dönmek istememesi anlaşılabilir bir durum olurdu. Her ne olursa olsun, şimdilik sadece iki Kahinimiz kaldı." Beni baştan aşağı süzerken yüzünde hafif bir alaycı gülümseme belirir ve ben zihnimde onun söylemediği cümleyi eklerim: "Ve onlardan biri sensin."

Sessiz kalıyorum. Söylemek istediğim hiçbir şeyin iyi bir sonucu olmayacak. O haklı; bu bir sorun. Ve onun zihninde, gerçek bir kadının doğmamış çocuğunu kaybetmesi gibi önemsiz bir şey hiç önemli değil. Bu konuda laf olsun diye konuşacak, ama yüzeysel nezaketin altında, bunun bizim için ne anlama geldiğini stratejik olarak düşünecek.

Vecchissime kadınları erkekler kadar uzun yaşar. Normal insan aşamasına ergenlikte ulaşırız ve gerçek zamanla otuz yaşına kadar normal şekilde olgunlaşırız. Ondan sonra her şey yavaşlamaya başlar; yaşlanırız, ama o kadar yavaş ki, bunun gerçekten görünmesi için Tomasso kadar yaşlı olmanız gerekir. On altı ile yüz elli yaşları arasında doğurganız, ben hala bu aralıkta, Paola ise bu aralığın sonuna gelmiş durumda. Bu onun son şansı olabilir ve kalbim onun için acıyor.

Donatella ikimizden de genç. Benden on yıl kadar sonra doğdu ve annesi Flavia'nın yerine Kahin olarak görevi devraldı. Donatella'yı bir bebekle hayal edemiyorum, ama kim bilir?

Şahsen, hiç çocuk istemedim, hiç o dürtüyü hissetmedim. Bunun aileme olanlarla ve özellikle ikizimi kaybetmenin bana verdiği zararla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum, ama belki de anne geni olmadan doğmuşumdur. Belki de Serena benim payımı almıştır. O hep bebeklerle oynar, bebeklere şefkatle bakardı ve kendi çocuklarına ne isim vereceğini konuşurdu.

Bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum ve o da beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Bu senin görevin, Rosa," diyor sert bir sesle. "Paola olmadan, daha da büyük risk altındayız. Bir çocuk sahibi olmalısın."

"Doğru. Şey, bil diye söylüyorum, eğer yaparsam, ona Buffy adını veririm, ama yapmayacağım. Pietro yapabilir. On tane bebek yapabilir ve içlerinden herhangi birinin Kahin olup olmadığını görebilir. Ben de dünyanın en iyi teyzesi olurum."

Pietro sertleşir. Bu konuyu daha önce konuşmuş olmalılar. Kimse bunun arkasındaki bilimi tam olarak anlamıyor, ama tüm Kahinler kadındır ve bazı istisnalar dışında, Kahinler sadece anne tarafından gelir.

"Ablacığım, bunu yapmaktan çekinmediğimi biliyorsun," diyor küçük kardeşim. "Ama senin yapman durumunda şansın daha yüksek olduğunu da biliyorsun."

"Ben bir kuluçka makinesi değilim," diye terslerim. Tomasso'nun bana kızması bir şey, ama Pietro'dan daha iyisini beklerdim. O gerçekten beyni yıkanmış durumda. "İşimi yapıyorum ve elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Evet, bunu belirtmene gerek yok, senin gözünde bir bok olduğumu biliyorum, Nonno. Ama yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim ve elimden geldiğince çok insanı kurtaracağım. Ama sana yeni nesil malocchio'yu sunmuyorum!"

Tomasso ayağa fırlar ve ellerini masaya vurur. "O kelimeyi kullanma! O kelime senin ağzına yakışmaz. Ve ben bir çocuk doğuracağını söylersem, bir çocuk doğuracaksın!"

Kendimden nefret ediyorum, ama elimde değil. Bu adam her zaman beni korkutma gücüne sahipti ve yaşlanması da bunu değiştirmede.

Bu noktada öfkesi parıldayan dalgalar halinde ondan yayılıyor ve ben yüzümde kavgacı bir ifade tutmaya devam etsem de içim içime sığmıyor. İçimde hala bir çocuğum ve onun beni masanın üzerine yatırıp kemeriyle dövmeye ne zaman başlayacağını merak ediyorum.

Tekrar konuşmadan önce birkaç kez derin nefes alıyorum. "Şimdi gideceğim. Buraya durumumuz hakkında verimli bir konuşma yapmayı umarak geldim, ama yine burada, patriarkayı nasıl yıkacağımı ve vampirlerle savaşmak için hala enerjim kalacak mı diye merak ediyorum. Gitmeden önce... Kurt adında birini tanıyor musun?"

Tomasso cevap vermez. Taş gibi yüzünde en ufak bir tepki bile görülmez ve tamamen hareketsiz kalır. Saklayacak bir şeyi yoksa neden bu kadar tarafsız görünmek için bu kadar uğraşıyor? Neler oluyor böyle? Pietro'ya gizlice bir bakış atarım ve onun özenle bakımlı tırnaklarına dikkatle baktığını görürüm.

"Hayır," diyor Tomasso sakın bir şekilde. "Neden?"

Dikkatli ol, diyorum kendime. İçgüdülerini dinle. Evet, bu adamlar benim ailem, ama bu onlara otomatik olarak güvenebileceğim anlamına gelmez. Bana güvenmemem için bir neden vermediler. Tomasso'dan çok hoşlanmıyorum ama bir Kahin olarak bana olan bağlılığından hiç şüphe etmedim. Vecchissime işleri söz konusu olduğunda bize destek oluyor.

Ama burada bir şeyler dönüyor.

"Sadece ismini söyleyen biriyle tanıştım," diye cevap veriyorum, kayıtsız davranmaya çalışarak. "Onu tanıyor olabileceğini düşündüm." Bir an duraklıyorum, sonra devam ediyorum. "Burada başka bir şeyler döndüğünü anlıyorsun, değil mi? Üçümüz de bir süredir tekrar tekrar Çağırıyoruz. Sadece ben olduğumu sanıyordum, ama diğerleri de öyleymiş. Ve Paola ile olanlar... Bir tesadüf olabilir. Belki yorgundu ve bir hata yaptı. Ama bunların hepsi daha büyük bir resmin parçası olabilir - Kahinlerin kurban olarak resmedildiği bir resim."

Tomasso elini sallayarak reddeder ve bir genç gibi gözlerini devirir. Sinirli Vecchissime yaşlısı, benim çok iyi tanıdığım bir bakıştır.

"Masallar, Rosa. Paranoya. Evet, Agostinilerden duydum, artan faaliyetlerle ilgili raporlarını duydum. Paola'ya olanlar korkunç. Ama sen kendin gerçekten tehlike altında hissettin mi? Hayatının tehdit altında olduğunu hissettin mi?"

Bu soruyu gerçekten düşündüm. Evet, sürekli gelen çağrılar yüzünden yorgun ve bitkin durumdayım. Büyük vampirlerle, güçlü vampirlerle ve bazı gerçekten aptal vampirlerle karşılaştım, ama

bana gerçek bir tehdit oluşturdu mu? Hiçbiri beni alt edebilirmiş gibi hissettim mi?

Yalnız başıma değil. Ve büyük bir hata yapmadığım sürece. Tek bir an bile korku hissettiğim tek an, Luca da Firenze beni kendine çekip saçımı yumruğuna doladığında ve ben onunla savaşmak yerine orgazmın eşiğindeyken boğazımı açığa çıkardığı andı. O an hayatım pamuk ipliğine bağlıydı.

"Hayır," diyorum Tomasso'ya. Luca bu odada tartışılacak bir konu değil. "Hayır, ben her zaman başa ıkabilirdim, ama Paola açıkça başa çıkamadı ve onun gibi benim de tereddüt etmeyeceğimi kim bilebilir? Bu bir durum, Tomasso, kötü bir durum. Beni damızlık kısırak olmaya zorlamak yerine, belki de neler olup bittiğine ve bunun arkasında kimin olduğuna bakmalısın."

Onun kahkahası neşesiz bir ses. "Oh, yapacağım, tesorina. İnan bana, yapacağım."

Buraya söylemeye geldiğim şeyi söyledim. Eğer farklı insanlar olsaydık, farklı bir ilişkimiz olsaydı, belki daha uzun kalırdım. Eğer tamamen farklı bir hayatım olsaydı, belki kahve içip Luca hakkında konuşabileceğim bir büyük babam olurdu. Serena hakkında. Hayatım hakkında.

Ama biz biziz ve uzun zaman önce bu adamın önünde savunmasız grnmemeyi öğrendim.

Veda etmeden ofisinden ve evden ıkıyorum, Pietro peşimde. Beni arabama kadar takip ediyor ve anahtarlığın düğmesine basarken kolumu tutuyor.

Onu itekledim. "Ne oluyor Pietro? Neden onunla kalıyorsun? Neden hep onun tarafını tutuyorsun?"

Kendi başına bir adam olabilecekken Tomasso'nun uşağı oluyor ve bu benim kalbimi kırıyor. O bir yaratıcı, bir dahi; yazılım tasarımıyla servet kazandı. İstediği yerde yaşayabilir, istediği şeyi yapabilir. Ama bunun yerine bunu seti. Tomasso'nun kk ayakısı olmayı.

"Kes şunu, Rosa. Artık ocuk değiliz. Tek bir taraf var ve o da her zaman bizim tarafımızda. Ben de onunla birlikte burada kalıyorum çünkü burası benim evim, o da benim ailem. Onlar öldüğünde ben altı yaşındaydım. Altı! Onları zar zor hatırlıyorum ve sen de bu boşluğu doldurmak için devreye girmedin. Ben sana ağlayarak teselli aramaya geldiğimde bile kendini kapattın.

benim için orada olan tek kişi Tomasso'ydu, o yüzden belki de o lanet olası kibirinden vazgeçip onu dinlemelisin!"

Kendi öfkem alevleniyor — en azından o benim sinirime dokunduğu için. O haklı ve bu canımı yakıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama o her şeyi bilmiyor.

Bu suçluluk duygusunu taşımanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. O gece ikizimle yer değiştirmesem, onun hala hayatta olacağını bilmenin yükünü taşımayı. Onu sonradan gördüğümde nasıl hissettiğimi anlamıyor, cenaze evine girip veda etmek için. Onun muhteşem saçlarının yanıp kül olduğunu, kızarmış kırmızı kafa derisinde yanık izleri bıraktığını gördüğümde. Acı içinde yüzünün buruştuğunu, ağzının sessiz bir çığlıkta donmuş olduğunu gördüğümde.

O görüntü zihnime kazındıktan sonra — tatlı, muhteşem ikiz kardeşim, alevler onu sararken kilitli kapıyı çaresizce tırmalarken — içimde bir şey değişti. Akıl sağlığım için hayati bir şey kapandı. Hepsini yas tuttum, ama Serena'yı kaybettiğimde, kendimin bir parçasını da kaybettim.

Evet, onu hayal kırıklığına uğrattım. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım. Görünüşe göre ben böyle biriyim.

"Çocuk sahibi olmayacağım Pietro, ciddiym. Dünyanın bir tane daha bana ihtiyacı yok."

BÖLÜM 9

ROSA

Günün geri kalanını bir tür belirsizlik içinde geçiriyorum, Grant Park'ta koşarken ve spor salonuma kapanıp cansız nesnelere öfkeyle vururken, ya çok fazla düşünmekten ya da hiç düşünmemekten sallanıp duruyorum. Donatella ile kısa bir konuşma yapıyorum ve Paola'nın durumunda bir değişiklik olmadığını öğreniyorum.

Bebekten bahsetmiyorum, o da bahsetmiyor. Paola'nın her zaman canlı ve güçlü olduğu halde savunmasız ve zayıf olduğu görüntüsü beni rahatsız ediyor. O harika bir anne olabilirdi ve çocuğu Seer kanı olsun ya da olmasın, onun kaybıyla dünya daha üzücü bir yer haline geldi.

Donna, ailenin yıkıldığını, net düşünemediklerini, kederlerinden dolayı soruları cevaplayamayacak kadar kendilerini kaptırdıklarını söylüyor. Kimse Kahire'de neyle karşılaştığını ya da neden her şeyin bu kadar ters gittiğini bilmiyor. Onları bulmak için çok fazla zaman geçti ve Paola yakın zamanda uyanıp bize tüm hikayeyi anlatacak gibi görünmüyor.

Görünüşe göre bir milyon tüpe bağlı ve solunumu bir ventilatör sağlıyor. Vecchissime'nin en iyi şifacıları ona gönderildi, ama hala bir değişiklik yok.

Şu an için, eğer neler olup bittiğinin farkındaysa, çok acı çekiyor olmalı. Umarım farkında değildir. Umarım şu an için,

bedensel olarak iyileşirken, başına gelenlerden mutlu bir şekilde habersiz olsun. Sevgili bebeğine olanlardan habersiz olsun.

Coscas hakkında hafif bir araştırma yapıyorum, karanlık web sitelerinde geziniyorum ve aslında kimsenin pek bir şey bilmediğini keşfediyorum. Düşük profilli kalmak konusunda harika bir iş çıkarıyorlar ve Luca da Firenze diye bir kişi hiç var olmamış gibi. Daha fazlasını beklemiyordum ama yine de hayal kırıklığına uğradım.

Kendime köpük banyosu hazırladım ve yorgun bedenimi sıcak suda dinlendirerek biraz rahatlamak istedim. Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Milyonlarca sorum var ama soracak kimse yok. Daha sosyal, diğer ailelere ve kültürümüze daha açık olsaydım, arayabileceğim bilge arkadaşlarım veya bilgi alabileceğim büyüklerim olurdu.

Donatella gibi olsaydım ve kendim gibi olmasaydım, bu konuda bu kadar yalnız olmazdım.

Onun numarasını istemeliydi, diye düşünüyorum ayak parmaklarımla baloncukları karıştırırken. Onu Instagram'da takip ettim. Luca'nın Instagram'da olması gibi saçma bir fikir beni eğlendiriyor ve bu fırsatı, hayatımdaki birçok stres faktöründen düşüncelerimi uzaklaştırmak için kullanıyorum. Dünyada ne olup bittiğine bakılmaksızın, beynin diğer kaslar gibi olduğunu ve aşırı kullanıldığında ağrı ve hasara neden olduğunu bilecek kadar uzun süredir hayattayım.

Gerçekten ihtiyacım olan şey seks. Ayak parmaklarımı kıvırtan, omurgamı titreten iyi seks. Kendimi havluyla kurularken, abone olduğum flört uygulamalarından birini kaydırma fikriyle oynuyorum, ama bu yardımcı olmayacak. Şu anda vücudumun seksle ilişkilendirdiği tek kişi o. O gitti, ama unutulmadı. Çenemin etrafında, beni tuttuğu yerden kalan hafif morluklar hala var, makyajımı temizlediğim için şimdi görünüyorlar.

Elimi yüzüme götürüp hassas noktalara dokunuyorum. Bana bunu yapan biriyle nasıl yatmak isteyebilirim? Bu, tüm içgüdülerime ve ilkelerime aykırı, ama bunun doğru olduğunu inkar edemem. O sadece yüzümü değil, ruhumu da işaretledi ve ben bunu anlamıyorum.

Yatağa tırmanıp televizyonu açıyorum ve *True Blood'un* tekrarlarını izliyorum. İroni gözümünden kaçmıyor. Yanıltıcı olsa da eğlenceli bir dizi.

Eric ve Bill kadar seksi vampirler azdır. Gerçi o ikisini de gölgede bırakıyor.

Bir süre sonra, tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum, uyanıyorum. Hala uykudayken. Evet, karmaşık bir durum.

Vücudumdaki çarşafı hissedebiliyorum ve fiziksel olarak kendi evimin güvenli ortamında kaldığımı biliyorum. Perdelerden ışık sızıyor, yani hala gece.

Ama hislerim bana başka bir yerde olduğumu söylüyor. Bir parçam, lüks halılarla kaplı bir otel koridorunda yürüyor. Asansöre binıyorum ve hangi düğmeye basmam gerektiğini biliyorum.

Diğer ben gözlerini kırıyor ve asansörden çıkıyor. Bir kapının önünde duruyor, beyaz ahşabı izliyor ve kapıyı çalmak için karar veriyor.

Aynı anda iki yerdeyim, ikisi arasında mükemmel bir denge içindeyim — bu, Çağrıldığında gördüğüm görüntüler gibi, ama muska'mdan gelen olağan tehlike sinyali yok. Uyuyan ben, altın kalp şeklindeki muska'ya dokunmak için elimi uzatıyorum. Hala orada ve soğuk.

Sakin bir şekilde işliyorum, bir vizyon görüyorum. Farklı bir tür vizyon. Genellikle bir vampirin zihninde yolculuk yaparım, onların gördüklerini görürüm, onları bulmak için bu görsel ipuçlarını kullanırım, yol işaretlerini ve yer işaretlerini ararım. Ama bu sefer, kendi zihnimde yolculuk yapıyorum gibi görünüyor. Bu garip. Beyaz kapıdan aşağıya bakıyorum, uykuya daldığım yoga pantolonumu ve tişörtümü görüyorum. Evet. Kesinlikle bir vizyon görüyorum... kendimi mi? Ne oluyor lan?

Hiçbir şey beklemeden nefes alıyorum — görme ve işitme duyularımın ötesine geçemiyorum.

Bu sefer her şeyin kokusunu alıyorum: odalardan birinin dışında bırakılmış boş bir şarap şişesi, koridorun sonundaki vazoda duran çiçekler, kalıntı parfüm kokusu. Ve tüm bunların altında, hepsinin temelinde o var. Eski ahşap, koyu baharat, tamamen erkek.

Etrafıma bakıyorum, kafam karışık. Bu eski usul bir seks rüyası mı? Eğer öyleyse, ben varım. Onunla tanıştığımdan beri azgın bir orospu gibiyim ve belki de bu, zihnimin bana hem pastamı yememi hem de onu sikmemi sağlama yoludur. Tehlikesiz ve ahlaki belirsizlik içermeyen tüm eğlence? Evet, lütfen.

Ama... Bu bir rüya gibi gelmiyor. Her şey çok gerçek, çok anlık. Arkamdaki duvardaki tabela yangın güvenliği planını ayrıntılı olarak anlatıyor. Toplanma noktası dışarıda, Grand Bellway Hotel'in lobisinin karşısında. Ben de oradayım — ya da en azından bir parçam orada. Grand'ın 809 numaralı odasının dışındayım. Ve vücudumun her zerresi bana onun Grand'ın 809 numaralı odasında olduğunu söylüyor.

Utangaç olma. Ses doğrudan zihnime konuşuyor. İçeri gel, bella. Yoksa çok mu korkuyorsun?

Bu onun sesi — biraz bulanık, ama yine de gayet net. Kimse benim vizyonlarımda benimle konuşmaz. Ben onları görürüm, ama onlar beni görmez. Bu tek yönlü bir yol ve ben de böyle olmasını seviyorum.

Bu ne anlama geliyor? Bunu nasıl yapıyor? Kimsenin bana bahsetmediği bir tür Eski Dünya vampir hilesi mi? Ve az önce bana korkak mı dedi?

Şaşırtıcı bir şekilde, kolu çevirip kapıyı açtığımda hiçbir dirençle karşılaşmadım. Süit, çiçek desenli perdeler ve bol döşemeli bir kanep, üzerinde narin bir çay fincanı ve küçük bir kasede şeker küpleri bulunan küçük bir ahşap masa ile geleneksel bir cazibe ve chintz tarzında dekore edilmişti. Yerde bir porselen parçası vardı ve bir zamanlar birden fazla çay fincanı olduğunu düşündüm.

Yatak odasına açılan kapıya doğru yürüyorum, duyularım tam alarmda ama muska hala etkisiz. Ya bu lanet şeyin bakıma ihtiyacı var ya da ben hiçbir tehlike altında değilim.

Orada dururken, iki dünya arasında sıkışmış, kendi yatağında güvende ve onun yatağını görmek üzereyken, çok garip bir an yaşıyorum. Her iki dünyada da, ilerlemek için tek bir yol olduğunu söyleyen güçlü bir merak beni sarmış durumda.

Kapıyı açıyorum.

O yatakta yatıyor, beyaz çarşaflar kalçalarına kadar çekilmiş, gerekli yerleri örtüyor ama nefesimi kesmeye yetecek kadarını gösteriyor. Altın rengi dövmeli teni, aşağı doğru ok şeklinde uzanan koyu renkli kıllarla kaplı kaslı gövdesi. Yorgun bir şekilde geriniyor, başını kollarının arasına alıp tavana doğru pazılarını esnetiyor. Yüzünde, benim tepkimi izlerken bilmiş bir gülümseme var. Her şeyi fark etmiş olmalı: nabzımın ani hızlanması, bacaklarımın arasında hissettiğim arzunun zonklaması.

Beni görebiliyor ve benimle konuşabiliyor. Tüm kurallar çiğneniyor ve ben korku ve özgürlük hissinin baş döndürücü bir karışımını yaşıyorum. Bu tamamen yanlış, ama bana tamamen doğru geliyor.

Kapıda beni bekleyip pusu kurabilirdi. Beni çaresiz bir şekilde yere yatırabilirdi. Beni öldürebilirdi. Dediğim gibi, tüm kurallar çiğneniyor — eğer burada bana zarar verirse, fiziksel bedenime de zarar verir mi?

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Orada yatıyor, kendini bana gösteriyor, bana bir seçim sunuyor, bu tamamen kafamı karıştırıyor. Beni istediğini biliyor ve onu almam için bana bir şans veriyor. Yoksa bunların hepsi bir tür oyun mu? Bir tür güç oyunu mu?

Kapının yanında durup mesafemi koruyorum.

"Neler oluyor? Nasıl kafamın içindesin?" diye soruyorum, kelimelerimden tökezlemediğim için kendimle gurur duyuyorum.

"Uyan. Beni bul. O zaman sana anlatırım. Ya da yatağa gel, sana gösteririm." Büyük elini göğsünden aşağıya, çarşaflara doğru kaydırıyor. Kumaş aşağıya kayıyor. Daha aşağıya. Parmaklarımın altında onun tenini hissetmek için çaresizce öne doğru çekiliyorum, onun doldurması gereken bir boşlukla yanıyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum ve omuzlarının genişliğini, dudaklarının kıvrımını, gümüş halkalı gözlerindeki bakışı içime çekiyorum. Bana tam olarak bana ne yapmak istediğini söyleyen bakışı.

O oturur ve kucağında biriken çarşaflar onun uyarılmasını gizleyemez. "Bana dokun," diye emreder, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. "Penisimi tut ve senin için ne kadar sert olduğumu hisset."

Siktir. O vücut. O gözler. Bu bir tür büyü mü? Gerçek mi acaba? Umurumda değil, bana o ses tonuyla konuşurken. Hayatım karmaşık. Yorucu. Her gün milyonlarca ölüm kalım kararıyla karşı karşıyayım. Bir kez olsun kendimi bırakıp söyleneni yapsam ne kadar iyi olurdu? Özellikle de zaten yapmak istediğim bir şeyi yapmamı söylüyorsa.

Elimi uzatıp çarşafların üzerine koyuyorum. İlk başta tereddüt ediyorum, ama sonra gerçekten hissediyorum. Tanrım, o çok büyük. Kalın, şişkin ve uzun. Ve mükemmel. Parmaklarım yukarı aşağı hareket ediyor ve o bir nefes

Nefesini bırakıyor. Onu keşfederken hareketsiz kalmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum, dokunuşumla penisi daha da sertleşiyor.

Kontrolünü kaybettiği anda, tılsımımdan kısa bir ısı dalgası geliyor. Geldiği kadar çabuk kayboluyor ve kendi vücudumdaki ısıya kıyasla hiçbir şey değil.

Başımın arkasını tutar, beni sertçe kendine doğru çeker ve dudaklarımı dudaklarıyla ele geçirir. Yumuşak, nazik veya şehvetli değildir; ham, korkutucu ve heyecan vericidir. Dili içime girer ve ağzı nefesimi keser. Bir an için geri çekilir, küfür eder ve o kadar hızlı bir hareketle, uzuvlarımız bulanıklaşacak kadar, beni yatağa sürükler.

Üzerime tırmanıyor ve tek eliyle bileklerimi başımın üzerine sabitliyor. Bana bakarken yüzünün düzlükleri ve kıvrımları üzerinde gölgeler oynuyor, penisi bana sertçe bastırıyor. Tam doğru noktaya geliyor ve giydiğim yoga pantolonuna rağmen, o ittiğinde içimde bir sıcaklık oluşuyor. Bacaklarımı sırtına dolayarak onu kendime çekiyorum ve üzerinde sürtünüyorum, ellerim serbest olsaydı da kaslı sırtını tırmalayabilseydim diye düşünüyorum. Böylece o homurdanıp içime girerken kaslarının dalgalanmasından zevk alabilirdim.

Ağzı boynuma doğru kayıyor ve ilk başta sadece dudaklarının cildimde bıraktığı bir fısıltıdan ibaret. Bileklerimi sıkı eli sıkılaşıyor ve kalçalarını benimkilere bastırarak hareketsiz kalıyor. O lezzetli sürtünmeyi sürdürmek için çaresizce kontrolü ele alıyorum, orgazma çok yakınım. Bir dakikada sıfırdan altmışa.

"Hareket etme," diye homurdanır, parmaklarımı o kadar sert sıkı ki, zaten karıncalanan sinir uçlarıma şiddetli bir acı yayılır. "Bacaklarını indir. Sakın. Hareket. Etme."

Nefes almamamı söyleseydi daha iyi olurdu, ama elimden geleni yapıyorum.

Onun altında titriyorum ama vücudumu yatakta düz tutuyorum.

Boynum boyunca öpücükler bırakıyor, sıcak, telaşsız ve çok iyi, ve ustaca amıma sürtünüyor, çılgılık atmak istememe neden oluyor. Yavaş, dairesel hareketlerle kendini bana doğru itiyor, her dokunuşu klitorisime çarpıyor, hissi artırıyor, beni uçurumun kenarında tutuyor ama asla düşmeme izin vermiyor.

Beni sabit tutan Luca, başını boynumdan kaldırıyor ve karanlıkta bana sırtlıyor. Bu, dayanabildiğim sürece bana enfes bir işkence vaat eden vahşi bir sırtış. Serbest eliyle tişörtümü yırtıyor

tişörtümü yırtıp bir tarafını aşağı çekiyor. Göğüslerimle oynuyor, uzun parmaklarını hassas etimin üzerinde gezdiriyor, meme ucumu sıkarak sertleştiriyor, tüm bunları yaparken de dairesel hareketlerine devam ediyor.

Ağzını meme ucuma kapatıyor ve aman Tanrım, emiyor. Saçlarını tutup onu teşvik etmek, derisini tırmalamak, durması için bağırarak devam etmesi için yalvarmak istiyorum. Amım ıslak, boş ve sıkı bir şekilde ağlıyor. Onu içimde istiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, o göğsümü tahrip ederken. "Lütfen..."

Vücudumdaki tüm kan bir bölgeden diğerine akıyor, başım dönüyor ve kafam karışıyor. Zaten uzanmamış olsaydım, düşerdim.

Meme ucumu ısıriyor, derimi parçalayacak kadar sert değil, ama parçalasa da umurumda olmazdı. Beni böyle hissettirecekse, benimle ne isterse yapabilir.

Başını göğsümden çekip elini boğazıma doladı. Yüzündeki ifade, tam bir avcıydı, beni korkutmalıydı. Korkmam gerekirdi, ama korkmuyordum. Ben, bu adamın beni cehenneme kadar sikmesini isteyen, muhtaç küçük bir sürtüğüm.

"Seninle uğraşmak için iki elime de ihtiyacım var," diyor, sesi arzuyla boğuklaşmış. "Eğer bırakırsam, hareketsiz kalacak mısın? Yoksa seni bağlamam mı gerekiyor?" Bu sözleri söylerken, kasıklarına bastırıyor ve orada kalıyor, ben hala giyinirken mümkün olduğunca derine giriyor.

Bağlanıp onun merhametine kalma düşüncesi içimi ıslatıyor ve o, vücudumun sözlerine ve hareketlerine nasıl tepki verdiğini çok iyi bildiği için karanlık bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Ah. Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Küçük, sert ve küstah bayan, bağlanma düşüncesiyle ıslanıyor, değil mi? Seni bağlamamı mı istiyorsun, Rosa? Seni bir kancaya asıp sikmemi mi istiyorsun? Seni şaplamak mı istiyorsun? Ben sikimi kışına sokarken çaresiz kalmak mı istiyorsun? Benim için çılgılık atmak mı istiyorsun, zevki ve acıyı hissetmek mi istiyorsun?"

Kulağıma yaklaşıp fısıldadı, "Seni ısırmamı ister misin, bella?"

Tanrım, yardım et, gerçekten istiyorum. Tüm bunları ve daha fazlasını istiyorum. Başım büyük belada ve bundan kurtulmak için hiç niyetim yok.

bu kadar iyi hissettirebileceğini hiç bilmiyordum.

"Başka bir zaman. Oyuncaklarımız ve daha fazla alanımız olduğunda, sana o kadar çok kez orgazm yaşatacağım ki, durmam için yalvaracaksın. Şimdilik, seni serbest bırakıyorum - kollarını olduğu yerde bırak. Senin benim için bacaklarını açmanı istiyorum. Parmaklarımı ıslatmak istiyorum. Hareket edersen, dururum. Anladın mı?"

Ben başımı sallıyorum ve o da bileklerimi bırakıyor. Bileklerim ağrıyor ve içgüdüsel olarak onları ovmak istiyorum ama onun söylediklerini hatırlıyorum. Ben hareket edince o duruyor.

O oturur, üzerime çömelir ve bana sorgulayan bir bakış atar. Titremelerim dışında hareketsiz kaldığımı görünce başını sallar. "Aferin kızım."

Başka bir durumda, bana böyle diyen birine muhtemelen tokat atardım, ama bu sözler onun ağzından çıktığında, içimdeki duvarlar titrer.

"İyi bir kız ve kötü bir adam..." diye mırıldanarak sütyenimi çıkarıp göğüslerimi tamamen ortaya çıkarır. Gözlerini göğüslerimde gezdirip iç çeker, ellerini yanlarımdan yukarı doğru kaydırır ve üzerimde dururken her birini güçlü elleriyle kavrar. Her bir meme ucunu yavaşça sıkıp çevirir, bu acı vermesi gereken bir işkence ama acıtmaz. Ya da belki acıtıyordur ve ben bundan hoşlanıyorumdur. Çok kafam karışık ve vücudumda neler olup bittiğini hiç anlamıyorum. Tek bildiğim, bunu sevdiğim, bu, uyanınca özgüven sorunun olabileceği anlamına gelse bile.

"Çok fazla düşünüyorsun, Rosa." Yine boynumu öpmek için eğildi. Tanrım. O dudakların dokunuşu inanılmazdı ve ben başımı bir yana çevirdim ki bana daha iyi ulaşabilsin. Dişlerini cildime sürttü ve keskin bir çizik hissettim. Sadece bir çizik... ama bu yetmedi. Onu daha fazla hissetmek istiyorum; her şekilde içime girmesini istiyorum. Rahatlamak için çaresizce kalçalarımı ileri doğru itiyorum, boşalmak istiyorum.

Kendini kaldırarak bacaklarımın üzerine oturur ve onun penisinin sabit baskısı benden uzaklaşır uzaklaşmaz sıcaklık azalmaya başlar. "Sana söyledim, bella—eğer kıpırdarlarsa, dururum."

"Özür dilerim!" diye bağıriyorum, sesim o kadar boğuk ki tanıyamıyorum. "Elimde değildi. Lütfen, lütfen... Durma."

"Adımı kullan, Rosa. Şu anda kime bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu tam olarak kabul etmeni istiyorum."

Ona bakıyorum. Sağlam gövdesi. Dövmeli ejderhanın gümüş rengi konturları. Ön sıvı damlalarıyla parıldayan kocaman penisi, kalın, ağır ve dünyamı sarsmaya hazır.

"Luca," diye nefes nefese mırıldanıyorum. "Luca da Firenze, lütfen durma!"

Gülümser, dişleri beyaz parlar ve avucunun içini kasıklarımın bastırır. Baskı akıl almazdır ve ona sürtünerek ihtiyacımı gidermeye çalışırım, ne yapmam söylenirse söylensin yerinde duramam.

"Zavallı şey." Elini içime bastırıyor ve klitorisim onun dokunuşuyla zonklıyor. "Çok yaklaştın, değil mi? Çok ıslaksın..."

Elini çekiyor ve gözlerimin arkasında gerçek gözyaşları yanıyor. Hayal kırıklığımı homurdanmadan, elleri yoga pantolonumun beline geliyor. Onu kalçalarımın aşağı çekip vücudumdan çıkarıyor, külotumu da beraberinde çıkarıyor. Gözleri amımı yalayıp yutuyor ve karanlık bir ifadeyle tıslıyor. Korkutucu. Dayanılmaz.

"Bacaklarını aç benim için, küçük Kahin. Sana bakayım. Benim olan şeye bakayım."

Titrek bacaklarım birbirinden ayrılır ve o ellerini uyluklarımın iç kısmına doğru kaydırır, yoğurur ve okşar, beni arzuyla çıldırtır. Bacakların erojen bölgeler olabileceğini bilmiyordum. Kahretsin, şu anda hissettiğim şey bir gösterge ise, seks hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Daha önce yaşadığım her şey bu zevk denizinde unutulur.

İşaret parmağını kullanıyor, yavaşça ihtiyacım olan etimi okşuyor, yokluyor, oynuyor ve sonunda am dudaklarımı ayırıyor. Açıkta ve savunmasızım, bu kelimenin anlamını bilmediğini düşündüğüm bir adamın merhametine kalmış durumdayım. O uzun parmağını içimde gezdirirken, tek yapabildiğim arzuyla titremek.

Tek parmak... Kaybolmam için tek gereken bu. Tek parmağı içime derinlemesine girerken, başparmağı klitorisimin ucunu daireler çizerek, enfes bir baskı oluşturuyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyor, ben onun altında erirken.

O kadar uzun süre orgazmın eşiğinde kaldım ki konuşma gücümü kaybettim, başımı sallıyorum.

İçime bir parmak daha soktu ve bunu yaparken kendi vücudumun kaygan sesini duydum. Ben alışana kadar yeterince uzun bir süre bekledi, sonra üçüncü parmağını da ekledi. Onunla doluyum, ama daha da dolabilirim — daha da dolmak istiyorum. "Daha fazla," diye mırıldandım, dişlerim takırdayarak bu kelimeyi çıkardım.

"Açgözlü küçük kız, değil mi?" Başını sallar. "Ama hayır, şimdilik alabileceğin tek şey bu. İhtiyacın olan tek şey bu. Seni boşaltacağım. Seni çığlık attıracağım. Ve gözlerini açıp benimle birlikte olmadığını gördüğünde, bunu hatırlamanı istiyorum — parmaklarımın senin tatlı küçük amını siktiğini. Buraya, bu odaya gelmeni istiyorum ve bütün gece boyunca seni çığlık attırmak istiyorum. Bana söz ver, Rosa — bana geleceğine söz ver. Konuşmamız lazım. Sikişmemiz lazım. Birbirimize ihtiyacımız var."

Başımı yukarı aşağı sallayarak onayladığımı mırıldanıyorum ve o eliyle içime girip çıkarken ben de başımın üstündeki çarşafları sıkıca tutuyorum. O uzun parmaklar içimde varlığından haberdar olmadığım tatlı bir noktaya dokunuyor. Başparmağıyla klitorisime mükemmel bir baskı uyguluyor ve duvarlarım parmaklarını sıkıca kavrarken boşuk bir homurtu çıkarıyor.

Onları içime sokuyor, her itişinde avucuyla bana çarpıyor. Beni daha fazla açmak için bacaklarımdan birini omzuna atıyor ve kolu, insanüstü bir hızla içime girip çıkarken bulanık bir hareket haline geliyor, o kadar sert ki yatağın üzerine çıkıyorum.

Bir parçam acıyı hissediyor, ağrım olacağını fark ediyor, ama umurumda değil. Ateşliyim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, karanlıkta parlayan gümüş halkalar, yüzündeki vahşi şehvet ifadesi, bu kadarı yeterli. Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum ve zirveden zirveye lezzetli bir zevk bombardımanına tutuluyorum. Titriyorum, sarsılıyorum ve spazm geçiriyorum, her hücrem canlı ve çığlık atıyor.

Bu heyecandan kurtulmam birkaç dakika sürüyor. Konuşamadığım, hareket edemediğim, sadece orada yatıp, parmaklarının etrafında titreyerek, zayıf ve bitkin, uzuvlarım su gibi gevşemiş halde hiçbir şey yapamadığım dakikalar.

Luca, parmaklarının içimden çıkma sesini duyunca gülümsüyor ve sonra ben utançtan kıvrılırken parmaklarını tek tek yalayıp temizliyor. Altımdaki çarşaflar nemli ve uyluklarım

onun bana yaptıklarından ne kadar zevk aldığımı gösteren kanıtlarla sırlıslıkla. Daha sonra kendime bazı rahatsız edici sorular soracağım, ama şimdilik tek yapabileceğim, bana hissettirdiklerine hayran olmak.

"Peki ya... sen?" Hala tamamen ereksiyon halinde ve hazır olan kocaman penisine bakıyorum ve yutkunuyorum, şu anda o canavarla başa çıkabilecek miyim emin değilim ama denemeye hazırım.

O gülüyor ve üstüme çöküyor. Penisi girişime dokunuyor, nemli içime hafifçe giriyor. Evet, kesinlikle denemeye hazırım.

Ama o benden uzaklaşıp beni kollarına alır, başımı göğsüne yaslar. Eli saçlarıma uzanır, yüzümden saçlarımı çekip alır ve konuşmadan önce alnıma öpücükler kondurur. "Henüz değil, carissima, henüz değil. Ama sözünü hatırlıyor musun? Buraya geleceksin ve konuşacağız."

"Sadece konuşmak mı?"

"Bununla başlayacağız. Sonunda, ben seni o kadar sert siktiğimde, aklını kaçırarak kadar beni çağırmaya başlayacaksın."

Oh. Vay canına. Kafamı sallayarak kafamdaki karışıklığı gidermeye çalışıyorum. Kendimi yeniden bulmaya çalışıyorum. Sanki şehvet labirentinde bir ipliği takip etmek gibi. Her dönüşümde başladığım yere geri dönüyor gibiyim — bu adamın beni o kadar sert becerdiğini hayal ediyorum ki, düzgün düşünemiyorum.

"Öyleyse," diyorum, göğsündeki gümüş ejderha kanatlarının izini takip ederek. "Şunu açıklığa kavuşturalım... Ben gerçekten burada değilim, değil mi? Bu ne, bir görüntü mü? Bir rüya mı? Kafama nasıl girdin?"

"Biz birbirimize bağlıyız, Rosa. Ben sadece sana ulaşmaya çalıştım ve seni buldum. Seni yüz yüze gördüğümde daha fazla açıklama yapacağım. Sana verebileceğim cevapları vereceğim."

"Ama... Bak, rüyaların çok canlı olabileceğini biliyorum. Benim vizyonlarım da öyle.

Ama o küçük sahnede bedenimin de rol oynadığından eminim."

"Lezzetli et," diyor, omzumu keskin bir şekilde ısırarak, "keşfetmekten büyük zevk alacağım." Biraz geri çekilerek, nefesini veriyor. "Dürüst olmak gerekirse, henüz tüm cevapları bilmiyorum. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Ama sana ulaşmam gerekiyordu. Geçen gece söylediğim tüm o şeyler? Hepsi doğru. Tehlikedesin ve ben seni korumak için buradayım... Eğer izin verirsen. Buna sadece sen karar verebilirsin."

Tek koluyla kendini yukarı itti, gölgesi üzerime çöktü. "Şimdi uyanma zamanı, Rosa. Yakında görüşürüz."

BÖLÜM 10

ROSA

Dik oturuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim deli gibi atıyor. Ellerim yanlarıma düz bir şekilde uzanıyor, kendi yatağımın tanıdık hatlarına dokunuyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ve odamdaki belirgin noktaları fark ediyorum: şifonyerin üzerindeki annemin gümüş saç fırçası, giysilerimle dolu dolabın kapısı, duvardaki televizyon. Yatağımın başucundaki masaya bıraktığım su bardağı... Ne kadar zaman önceydi?

Telefonuma bakıyorum. Tanrım. Bir saatten az önce. Saat daha sabahın birini bile geçmedi, ama sanki günlerdir roller coaster'daymışım gibi hissediyorum. Ne halt oldu diye merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Islak rüya mı? Yoksa bundan daha fazlası mı?

Vücudumu tarayarak kanıt arıyorum. Göğüs uçlarım hassas ve bileklerimde hafif izler var. Çarşafların altında kendime nazikçe dokunurken yüzümü buruşturuyorum. Evet, diye düşünüyorum, ağrılı, yapışkan yeri hissederek. Bu, doğaüstü güçlere ve becerilere sahip bir Eski Dünya vampiri tarafından parmaklanmış bir kadının vajinası. Uyluklarım hala nemli ve zavallı klitorisim şişmiş ve hassas.

Siktir. Kafam çok karışık. Açıkça kendi yatağımdayım. Ayrılmadım, yeterli zaman yoktu. Ama bunun bir rüya ya da sıradan bir görüntü olmadığı da oldukça açık. Her nasılsa, Luca ile aramızdaki tuhaf bağlantı, aynı anda iki yerde olmamı sağladı.

Luca... Şu anda yalnız olsam da, bana onun adını söyletmesini hatırladıkça yüzüm kızarıyor. Bana yaptıklarını hatırladıkça. Orgazm olmak için kontrolümü kaybettiğim anları hatırladıkça.

Kendimden utanmalıyım. Korkmalıyım. Beni bu kadar domine ettiği için kalbine bir kazık saplamaya gitmeliyim.

Ve yine de... Ben bunların hiçbirisi değilim. Aslında, sadece bu anıyı hatırlamak bile beni heyecanlandırıyor ve ağrıyan klitorisimi nazikçe okşuyorum.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık atıp elimi çekiyorum. "Yaramaz el. Yaramaz el. Uslu dur!"

Yatağa geri yığılıyorum ve derin nefesler alıyorum. Kafamla düşünmem lazım, vajinamla değil.

Luca da Firenze, benim görüş alanımda etkileşime girebileceği bir şekilde beni Çağırma'yı başardı. Bu, hiçbir şekilde olağan bir yolculuk değildi. Birbirimizi görebiliyorduk, birbirimizi duyabiliyorduk. Birbirimize dokunabiliyorduk. Tanrım, birbirimize dokunabiliyorduk. Parmaklarım seğiriyor ve yaramaz elimi kıçımın altına sokup sabit tutuyorum.

Bir vampirin Çağrıya karşılık verebildiğini hiç duymamıştım. Her iki tarafın da farkında olduğu ve katıldığı bir vizyon duymamıştım. Böyle biriyle bağlantı kuracağımı asla tahmin edemezdim.

Yine, kendimi sorularla dolu, cevaplarla boş buluyorum. Kimi arayacağım? Çünkü Ghostbusters'ın ihtiyacım olan bilgiye sahip olduğunu hiç sanmıyorum.

En bariz cevap Tomasso'dur — o çok uzun zamandır hayatta, yüzyılların geçip gitmesini görmüş ve yaşayan herkesten daha fazla vampir ve Vecchissime tanıyor. Ama ona gidip bunu anlatma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Onu hiç sevmedim ve hep çatıştık, ama bir hafta önce bana bunu sorsaydınız, en azından ona güvendiğimi söylerdim. O bizim ailemizden ve bizim iyiliğimizi düşünüyor. Şimdi ise içgüdülerim bana dikkatli davranmamı söylüyor. Onu bu işe karıştırmadan önce uzun uzun düşünmemi söylüyor.

Belki de gururumu bir kenara bırakıp diğer Vecchissime büyüklerinden birine sormalıyım. Lombardiler, Anna'nın kaybından sonra yıkılmışlardı ve nadiren kamuya çıkıyorlardı, ama onu birkaç kez gördüğüm kadarıyla, babası Bruno kitaplarını seviyor ve doğaüstü tarih konusunda çok bilgili. Yarın onu arayıp durumumu varsayımsal olarak anlatabilirim.

Onu birkaç kez gördüğüm kadarıyla, babası Bruno kitapları sever ve doğaüstü tarih konusunda çok bilgilidir. Yarın onu arayıp, durumumu varsayımsal olarak anlatabilirim. Donatella'nın da bazı fikirleri olabilir. Dedikodu kraliçesi olarak birçok yararlı bilgi toplar.

Yataktan kalkıp, kenarına oturup su içiyorum. Artık uykuya dalmamın imkanı yok. Zihinsel olarak çok uyanığım, bilgisizliğimden dolayı çok sinirliyim. Neredeyse hiç tanımadığım bir Eski Dünya vampiri nasıl hem zihnime hem de bedenime girmeyi başardı diye çok endişeliyim.

Cevapları bulana kadar rahat edemeyeceğim — onun sahip olduğunu söylediği cevapları. Bana bildiklerini anlatacağına söz verdi ve nedense ona inanıyorum. O görüntü sadece seks için bir çağrı değildi. Bana nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimi bildirmenin bir yoluydu.

Yatağımın yanında sakladığım Serena ile çekilmiş fotoğrafımıza bakıyorum. O zamanlar fotoğraflar pek yaygın değildi ve bu fotoğrafın köşeleri yanmış. Yangından kurtulması gerçekten bir mucize. Başka pek bir şey kurtulamadı. Ne o, ne anne babamız, ne de kız kardeşim Angela.

Parmaklarımla camı okşayarak, onun gülümseyen yüzüne bakıyorum. Benim de aynı derecede mutlu ifadem. Bir ömür önceydi, ama onu hala özlüyorum. Hala onun için acı çekiyorum.

"Ne yapmalıyım, tatlı kardeşim? Şeytanla bir anlaşma mı yapacağım?"

O sakın bir şekilde gülümsemeye devam ederken, ben gözyaşlarımı geri çekiyorum. Muhtemelen bana, kendi hayatımı umursamadan pervasızca davrandığımı söylerdi. Bu kadar uzun süredir bu kadar adanmış bir Kahin olmamın nedeni, özverili ve görevine bağlı olmam değil, ölüm arzusuna sahip olmamdır. Ya da belki de, "Git kendine o lezzetli vampir kışından biraz al, bebeğim!" derdi. Asla bilemeyeceğim.

Hızlıca duş alıp, Luca ile aramızda olan her ne halt olduysa onun izlerini silip süpürüyorum. Bilinçli bir düşünce olmadan, en seksi siyah sütyen ve külot setimi giyiyorum. Kazıkları bilemeli, onu nasıl yeneceğimi düşünmeli, süvarileri çağırmalıydım. Bunun yerine, iç çamaşırı çekmecemi karıştırıp en sevdiğim elbiseyi askıdan çıkarıyorum.

Yine de kazıkları ceketimin cebine koyuyorum, çünkü onlarsız evden çıkmam, ve ıslak saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Ellerim boynumda kalıyor, vücudum onun dudaklarının tenimde hissettiği anı hatırlayarak titriyor. Eyvah, berbat durumdayım.

Bu düşünceyi kafamdan silip asansöre biniyorum. Birkaç kat aşağı inerken, acaba o hala zihnimin bir köşesinde mi duruyor diye merak ediyorum. Onun bana geldiği gibi ben de ona gidebilir miyim? Bu işi doğru anlamış mıyım, yoksa o otel odasının kapısını çaldığımda karşımda Alabama'nın Nowheresville kasabasından gelen, şaşkın bir balayı çifti mi bulacağım?

"Hey," diyorum, ekstra tuhaflık puanı kazanmak için yüksek sesle. "Luca? Orada mısın?"

Hiçbir şey. Apartmanımın lobisine çıkıp kapıcıya başımı sallıyorum. Jed, benim her saatte gelip gitmeme alışık olduğu için, yanından geçerken bana neşeyle selam veriyor. Sokakta durup gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer sessizce tekrar deniyorum. *Hmm... Yola çıkıyorum. Lütfen bana aklımı kaçırmadığımı söyle.*

Alnımın derisinde garip bir karıncalanma ve gözlerimin arkasında bir basınç hissediyorum. Kulaklarımı beyaz gürültü dolduruyor ve görüş alanımın kenarlarında zikzak çizgiler oluşuyor — ağrısız bir migren gibi.

Aklını kaybetmedin, bella, diyor, sesi alçak, yoğun —neredeyse nefessiz. *"Ve evet, buradayım. Sen istesen de istemesen de, ben her zaman burada olacağım."*

Eh, diye düşünüyorum, cevap vermeden. Bu hiç de ürkütücü değildi. Tamam o zaman. Görünüşe göre bunu yapacağım.

Grand oteli kısa bir yürüyüş mesafesinde ve kendimi hazırlamak için o değerli dakikalara ihtiyacım var. Bazı temel kurallar belirlemek için. Kendimi sakinleştirmek için. Tekrarlamayacağıma yemin ediyorum, bu kesinlikle seks içermeyen bir anlaşma olacak. Oraya orgazm için değil, cevaplar için gidiyorum.

Derin bir nefes alıp yolu geçiyorum. Karşı kaldırıma ulaştığımda, siyah bir minibüs bana doğru hızla yaklaşp kaldırıma çarpıyor. Tılsımım canlanıyor ve göğsümü yakıyor. Arka kapılar açılıyor ve siyah askeri kıyafetler giymiş iki adam dışarı fırlıyor. Lanet olası bir minibüs nasıl bana gizlice yaklaşabildi?

Muhtemelen, iki adam bana doğru koşarken karar veriyorum, orgazm ve Luca da Firenze düşünceleriyle dikkatim dağılmıştı. Bunun sorumlusu o mu? Onları o mu gönderdi? Adamı pek tanımıyorum ve ona güvenmek için hiçbir nedenim yok. Ona yolda olduğumu söyledikten hemen sonra bir kaçırma minibüsünün ortaya çıkması bir tesadüf mü?

Hayır, karar veriyorum, bu mantıklı değil. Bir kazık çıkarıyorum — bunlar insanlarda da işe yarıyor. Mantıklı değil çünkü beni kaçırmak isteseydi, otele varana kadar beklerdi. Luca'nın kiralık gorillere ihtiyacı yok — kendi kirli işlerini yapmak için yeterince güçlü.

İki adam beni çevrelerken, ben de dövüş pozisyonu alıyorum, artık temkinliyim, beni ölçüp biçiyorlar. Sadece ikisi var ve beni hafife alacaklar. Bir şey olmaz.

Adamlardan biri omuzlarımı tutmaya çalışır, ben de karnına o kadar sert bir tekme atarım ki geriye doğru uçar ve çöp tenekesine çarpar. Diğer bana silah doğrultur ve "Minibüse bin, kaltak!" der.

"Bu pek kibar bir davranış değil," diye cevap veriyorum, silahtan hiç etkilenmeden. Beni vuracak olsaydı, konuşarak zaman kaybetmezdi. "Kötü davranışlardan nefret ederim." Yıllardır çalıştığım bir hareketle kazığı ona fırlatıyorum ve sivri ucu onun uyluğuna saplanınca o da inliyor.

Bir tarafa doğru sendeliyor ama düşmüyor, ben de ikinci raunt için hazırlanıyorum. Bu pisliklerin kim olduğunu bilmiyorum ama kaçırma girişimleri için yanlış geceyi seçmişler. Şu anda keyfim çok kötü ve gitmem gereken yerler var.

İlk adam çöp tenekesinden iniyor ve ikincisi bana doğru topallayarak geliyor, ama endişelenmiyorum. Onları alt edebileceğime eminim. Ta ki boynumun yan tarafına keskin bir darbe alıp bir anda güçsüzlük hissetmeye başlayana kadar. Elim boynuma gidiyor ve gözümün ucuyla kapüşonlu bir figürün elinde bir şırınga tuttuğunu görüyorum.

Enjeksiyonda ne olduğunu veya kontrolümü kaybetmeden önce ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Konuşamıyorum ve şimdiden yılbaşı gecesinde sarhoş gibi sendeliyorum, bu yüzden kalan berrak zihnimle onun adını zihnimde haykırıyorum. Apartmanımı, sokak tabelasını, minibüsü doğrudan görmek için. Plakayı kaydetmek ve

Şimdi beni yakalayan ve aracın arkasına doğru iten adamlara bakıyorum. İnleyerek, açık kapının düz yüzeyine elimi vuruyorum. Avucumda keskin bir acı hissediyorum, cam avucuma batıyor ve yapabileceğim her şeyi yaptığımı biliyorum.

Beni kaldırıp, sertçe minibüse atıyorlar ve ben bir gürültüyle yere düşüyorum, hareket etmeye başlayana kadar bilinçli kalmak için gözlerimi defalarca kırıyorum.

Güney, diyorum. Güneye, göle doğru gidiyoruz. Gel beni bul, Luca. Gel beni bul, sana ihtiyacım var.

BÖLÜM 11

LUCA

Hala parmaklarımda onun kokusunu alabiliyorum. Hala orgazm olurken beni ıslatan heyecanını, dokunuşuma karşı kasılan vajina duvarlarını hissedebiliyorum. Bu yatakta benim merhametime teslim olmuşken tüm vücudunun orgazm için titrediğini hissedebiliyorum.

Onu ısırmaya çok yaklaştım. Yüzyıllar boyunca kendimi kontrol etmeyi öğrendim, ama o birkaç dakika içinde tüm bunları mahvetti. Kahretsin. Bu kan büyüğü mü, yoksa başka bir şey mi?

Bunu yapabilecek kadar güçlü bir büyü hayal edemiyorum. Belki bunun bir parçasıdır, belki de karışımın içinde vardır. Ama bu kadına karşı hissettiklerimin tek açıklaması bu olamaz. Bu, bir cadının müdahalesinden daha büyük bir şey; gerçek, güçlü ve her şeyi tüketen bir şey. Onu bana çağırabileceğimi, onun kendi güçlerini kullanarak onunla bağlantı kuracağımı bir an bile ciddi olarak düşünmedim. Ama işe yaradı ve lanet olsun, her saniyesi inanılmazdı.

Isabella'ya, şimdiye kadar sevdiğim tek kadına karşı bile böyle bir şey hissetmemiştim. Rosa'nın çarşafının üzerinde solgun tenini, süpernova gibi etrafına yayılmış koyu saçlarını, itaatkar bir şekilde başının üzerine uzanmış kollarını hayal ediyorum. Titreyen vücudu, ona istediğim her şeyi yapmam için beni davet ediyor. Normalde çok enerjik olması, bunu daha da lezzetli hale getiriyor. O bağımsızlığı, o yüzeysel gücü yıkmak, içimdeki avcıyı uyandırıyor.

İyi bir gösteri yapıyor, sözleri ve vücut dili tüm dünyaya kimseye ihtiyacı olmadığını söylüyor, ama içten içe yumuşak. Savunmasız. Onun için tüm seçimlerin yapılmasını arzuluyor. Akli bilmesede, vücudu neye ihtiyacı olduğunu biliyor.

Şişmiş sikimi elimle okşuyorum. Hiç bu kadar sert, bu kadar çaresiz olmamıştım. Beynimden milyonlarca görüntü geçiyor. Rosa bağlanmış ve zincirlenmiş, sikim ağzına sokulmuş. Rosa kollarımda yatıyor, rüyasında adımı mırıldanıyor. Onu uyurken izliyor ve güvende tutuyorum.

Bu da nereden çıktı? Bundan nefret ediyorum... bu *şefkatten*. Bu ben değilim ve sonu iyi bitmeyecek. Eğer bunların hepsi bir büyü'nün etkisiyse, o lanet cadı zam hak ediyor.

Zihnimi daha hoş konulara yönlendirerek, onun göğüslerini düşünüyorum, meme uçlarını ağzıma aldığımda nasıl kıvrandığını. Evet. Böylesi daha iyi. Rahatlamaya ihtiyacım olduğunu bilerek elimle hızlanıyorum, ama bir ses beni o andan koparıyor.

Hey, diyor. Luca, orada mısın?

Onu duymak - fısıldarkenki tereddütlü sesi, belirsizliğinin nazik sesi - beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Kör edici bir şiddetle boşalıyorum. Tohumum karnımın her yerine dökülüyor ve yavaş atan kalbim göğsümde patlamak üzereymiş gibi hissediyorum. Merda.

Bir an için hareketsiz ve bitkin bir şekilde yatıyorum, tüm varlığım basit bir mastürbasyonla sarsılmış durumda. Onu düşünerek, sesini duyarak bu hale geldiysem, sonunda içime boşaldığımda ne hale geleceğim acaba? Bu benim sonum olabilir, ama ne güzel bir son olurdu.

"Umm... Yoldayım," diyor, sözleri sanki yanımda oturuyormuş gibi zihnimde çok gerçekçi. Lütfen bana aklımı kaçırmadığımı söyle.

Aklını kaybetmedin, bella. Ve evet, buradayım. Hoşuna gitse de gitmese de, her zaman burada olacağım.

O cevap vermiyor ve kulaklarımda, kesik bir hattaki parazit gibi belirsiz bir uğultu var. Sırıtarak geriniyorum ve içimde derin bir heyecan hissediyorum. Telefonu yüzüme kapattı ama geliyor. Yakında burada olacak.

Yataktan atlıyorum ve kirli çarşafı toplayıp dolaptan temiz olanları kullanmayı planlıyorum. Büyük kötü vampir evcilleşiyor, diye düşünüyorum, bir tişört ve siyah bir kot pantolon giyerken.

Gece bitmeden tekrar çıplak olmayı umuyorum, ama aynı zamanda konuşmamız da gerekiyor. Ona bu lanet olası kan büyüünden bahsetmem ve kimin yaptığı ve neden yaptığını bulmam gerekiyor. Onu incitmeye çalışan kişinin kim olduğunu, Don Vincenzo'nun bu işe neden karıştığını ve bundan sonra ne yapacağımızı bulmak için birlikte çalışmalıyız. Ben çıplakken buraya girerse, pek konuşma olmayacakmış gibi hissediyorum.

Yastık kılıfını değiştiriyorum - Matteo beni şimdi görebilseydi, gülmekten altını ıslatırdı - ve yine onun varlığını hissediyorum.

Bu sefer tereddüt yok. Belirsizlik yok. Kulak zarlarım titreyecek kadar yüksek sesle bana bağıyor ve yastık elimden düşüyor. Bütün bu işin nasıl yürüdüğünü hiç bilmiyorum. Daha önce ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmeye çalışsam da, onu çağırabildiğimde onun kadar şaşırdım. Ama o işe yaradıysa, belki bu da yarar.

Gözlerimi kapatıp, onun gördüklerine odaklanıyorum. Karanlık ve o bir sokakta duruyor. Kendini bulanık ve baygın hissediyor, ben de onun zayıflığı bana geçerken bir elimle duvara yaslanıyorum. Kahretsin. Yaralanmış. Tehlikede!

Ne tür bir erkek, onun gibi bir kadının şehri geçip kendisine gelmesine izin verir? Ne halt ediyordum ben?

Hiçbir şey düşünmüyordum. Mastürbasyon yapıyordum.

Kendimi suçlamayı bırakıp, onun bana gösterdiği şeye odaklanıyorum.

Bir adres. Bir minibüs. Üç adam. Her şeyi çok soğukkanlı ve titiz bir şekilde inceleyerek bana mümkün olduğunca fazla bilgi veriyor.

Onların ona el sürmeye cüret ettiklerini düşününce öfke beni sarıyor ve kendimi derin nefes almaya zorluyorum. O benden daha sakin. Tehdit altında olsa bile, Rosa hissettiği paniği yenebilecek kadar güçlü. O yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Yangın merdiveninden aşağı atladığımda, aramızdaki bağlantı çoktan zayıflamaya başlamıştı. O şiringadaki her neyse

damarlarından dolaşmaya başladığında, onun kapandığını hissediyorum.

Güney, diye mırıldanıyor, sesi titriyor. *Güneye, göle doğru gidiyoruz. Gel beni bul, Luca. Gel beni bul, sana ihtiyacım var.*

Çıplak ayaklarımla dışarıdaki kaldırıma basıyorum ve gördüğüm ilk yoldan geçenin gömleğinin yakasından tutuyorum. Chicago'yu iyi bilmiyorum ve şu anda Google Haritalar'a bakacak vaktim yok.

"East Boulevard!" diye bağıriyorum, onun çılgınlığını ve kurtulmak için yaptığı acınası çabayı görmezden gelerek. "Nerede?"

"Şurada! Üç blok ileride! Lanet olsun dostum, bırak da bırak beni."

Onu itip uzaklaşıyorum, hızlanıyorum, binalar ve arabalar etrafımda bulanıklaşana kadar hızlanıyorum. Dönüşümden önce bile, etrafımda insanlar varken bunu yapmamayı, insan dünyasına kendimi ifşa etme riskini asla almamayı öğrenmiştim.

Şu anda umurumda değil. Bana yanan meşaleler ve dirgenlerle saldıracakları ve beni YouTube'a koyabilecekleri. Rosa'ya ulaşmam lazım. *Sana ihtiyacım var*, dedi. Önemli olan tek şey bu.

Birkaç dakika içinde oradayım, ama çok geç kaldım. Minibüsün onun yanında durduğu yerde kalan fren izlerine dikkat ediyorum ve olukların yanında atılmış bir şırınga görüyorum.

Dururum, kendimi donmaya zorlarım. Nefes almak, konsantre olmak ve takip etmek için, tek istediğim öldürmekken. Kaldırımdan, karton kutularla dolu bir alışveriş arabasını iten evsiz bir adam yaklaşır. Ona hırlar ve hemen geri çekilir.

İğneyi alıp kanını kokluyorum —kadınımın kanını— ve bir uluma çıkarıyorum, ona zarar veren herkesin hayatını sona erdireceğime yemin ediyorum. Önce onları bulmalıyım. Burada yapılması gerekenler sırası var: Rosa'yı bulmak, Rosa'yı kurtarmak, Rosa'nın düşmanlarını parçalara ayırmak.

Güney yönüne gidiyorlardı, ama bu bilgi yeterli değildi. Güney çok geniş bir alan. Bir blok ötesi de olabilir, Teksas da olabilir. Kan dökme arzumdaki odaklanıp kendimi düşünmeye zorladım.

Burun deliklerim tanıdık bir kokuyla genişledi. Limon, baharat ve gül. Küçük parçalar sokak lambasının altında parıldıyordu, insan gözüyle görünmez

ama benim için parlak bir şekilde ışıltıyor. Kanın hafif kokusu parfümün kokusuyla bastırılıyor.

Onun zorla minibüsün arkasına doğru sürüklendiğini, ellerini kapıya vurarak direndiğini hayal ediyorum. Bunu bilerek yaptı, camı kırdı ve bana bu izi bıraktı. Beni ona götürmek için.

"Aferin sana, Bella," diye mırıldanarak tekrar yola koyuluyorum. Artık kokuyu aldığım için takip etmek zor değil. Minibüs yan yollardan geçerek gölün kenarındaki otoyola doğru geri döndü. Bir vampir hareket halindeki bir araç kadar hızlı koşamaz, ama onun rotasını takip edebilir ve onu bulacağımı bilirim. Onu bulacağımı.

Onun kokusunu olabildiğince hızlı takip ediyorum, parkları, mağazaları ve boşta duran polis arabalarını geçiyorum. Okulların ve kiliselerin yanından, köprülerin altından ve üstünden, otoyolun neon ışıklı kenarından koşuyorum. Gecenin şehir kokularına rağmen onu hiç kaybetmiyorum. Benim için var olan tek şey o. Rosa benim için tek önemli şey.

Sonunda, şehrin dışındaki büyük banliyölere girerken çevremdeki manzara değişiyor. Araçlar azalıyor, ağaçlar artıyor ve geçtiğim evler gittikçe büyüyor, uzun araba yolları, yüksek çitler ve elektrikli kapılarla donatılmış. Burası zenginlerin yaşadığı yer — dünyanın her yerinde aynıdır. Duvarlar örüyorlar, kapılarını kilitliyorlar ve bunların kendilerini güvende tuttuğunu düşünüyorlar, ama bu beni engelleyemez. Onlar ona sahip oldukları sürece hiçbir şey onları benden koruyamaz.

Onun kokusu birdenbire bir patikaya sapıyor. Durup havayı kokluyorum ve doğru yöne gittiğimden emin oluyorum. Her saniye önemli ve hata yapma lüksüm yok. Onu kaybedersem, ben...

Hayır, bunu düşünecek vaktim yok. Onu kaybetmeyeceğim.

Yol ağaçların arasına giriyor ve bir kapıya ulaşıyor. Saklanmak için yeşilliklerin arasına gizleniyorum. Burada her yerde ışıklar var ve kameralar da olabilir. Her zamanki gibi buraya zorla giremem. Rosa'nın yapacağı gibi akıllı davranmalıyım.

Beni beklemiyorlar. Gölgelelerin arasından çıkıp boğazlarını parçalayana kadar, burada onu aradığımı bilmeyecekler.

Mülkün etrafındaki duvarlar yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğinde ve insanları dışarıda tutmak için yapılmış. Ne yazık ki ben insan değilim.

Ben Luca da Firenze ve yüzlerce yıldır bulunmamam gereken yerlere gidip duruyorum.

Durup, kapının diğer tarafında yaşam belirtisi var mı diye dinliyorum. Yalnız bir adam. Zayıf, tiz bir müzik, onun telefonunda Candy Crush oynarken ölmek üzere olduğunu söylüyor.

Duvara doğru koşuyorum, önündeki imlerden zıplıyorum ve tek bir sıçrayışla parmak uçlarımla duvarın tepesindeki kıvrıma ulaşacak kadar yükseğe zıplıyorum. Çok yakın ve tırnağım kopuyor, ama kendimi yukarı çekip bacaklarımı duvarın üzerinden atacak kadar tutunabiliyorum.

Sessizce yere inerim ve küçük bir güvenlik kulübesinin penceresinden ışık sızar. Kameraları varsa, orada bir dizi kamera olacaktır, ancak muhtemelen binanın üzerinde hiç kamera yoktur. Daha önce de böyle yerlere geldim, daha önce de böyle yerlerde adam ldrdm. Bu pislikler, güvenlik kulübesinde güvenliğe ihtiyaçları olduğunu asla düşünmezler.

Bir avuç çakıl topluyorum ve pencereye atıyorum. Kırılacak kadar sert değil, ama ses çıkaracak ve dikkatini çekecek kadar.

İçerideki pislik, kameraları, kapıları ve muhtemelen silahıyla birlikte, tesis içinde güvende olduğunu düşünüyor. Telefondan gelen müzik duruyor. Birkaç saniye içinde kapı açılıyor ve siyah giyinmiş bir adam çıkıyor. Genç, sert ve formda görünüyor. Tedbirli. Aptal değil, bir elinde silahı, diğer elinde telsizi var.

Beni görmüyor ve radyoyu kullanma fırsatı bulamadan arkasına yaklaşıp sağ elimle boğazını tırmalıyorum. Kan fışkırıyor, sıcak ve lezzetli. Yırtık boynunu tutmaya çalışıyor ama ben kafasını tutup yana çekiyorum ve tamamen uzamış dişlerimi etine batırıyorum. Kahve ve protein bar tadı geliyor, sonra hiçbir şeyin tadı gelmiyor.

Kanı içime akıyor ve cansız bedenini yere bırakıyorum, kendimi daha güçlü hissediyorum. Kulübeye girmeden önce, telsizi ezip silahı tekmeliyorum.

Dişlerimi yalarım, gerçek doğamı ortaya çıkardığım için artık daha sakinim. Artık ldrdğm için. Önümde bir dizi ekran var, yanında

bir termos ve kapağında Kardashian'ların olduğu saçma bir ünlü dergisi var.

Her ekran farklı bir bakış açısı gösteriyor: araba yolu, havuzlu ev, birkaç başka bina. Hepsinin ortasında taştan yapılmış bir malikane var. Kapısının önünde bir minibüs park edilmiş taştan yapılmış bir malikane.

O burada. Onu buldum. Ve şimdi bir katliam olacak.

BÖLÜM 12

ROSA

Bilinç, bir saniye bir saniye, bulanık bir şekilde geri geliyor. İlk başta, sadece yakınımdan gelen sessiz sesleri duyabiliyorum ve derin uykudan uyanmış gibi belirsiz bir hisse kapılıyorum. Sersemlik ve kafa karışıklığı beni alt etmeye çalışıyor, ama dağınık düşüncelerimi kovalayıp kısa sürede toparlıyorum.

Uyuşturulmuş, kaçırılmış ve bir minibüsle bir yere götürülmüştüm. Tamam. Şu ana kadar her şey kötü gidiyordu. Odada benimle birlikte biri varsa diye gözlerimi kapalı tutuyordum ve ellerimi hareket ettirmeye çalışıyordum. Parmaklarım tepki veriyordu ama halsizdi. Bacaklarım da aynı durumdaydı, tek yapabildiğim ayak parmaklarımı kıpırdatmaktı. Geri kalan vücudum felçliydi.

"Uyandı." Ses tanıdık geliyor. "Sana uzun süre baygın kalmayacağını söylemiştim."

"Normal bir insanı saatlerce baygın tutacak kadar ilaç verdim!"

"Ama o normal bir insan değil, değil mi? Rosa, orada olduğunu biliyorum, rol yapmayı bırak."

Gözlerimi açtığımda, büyükbabamın başımda durduğunu görünce bir anda kafam karıştı. Tomasso'nun yüzü asık, dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Yanındaki adam, muhafızlarından biri, adı Martin'di sanırım. Onu hiç sevmemiştim. Sürekli kıcıma bakıyordu.

İki adam da üzerimde duruyor ve ben oturmaya çalıştığımda Martin beni geri itiyor.

"Ona dikkat et!" diyor büyükbabam. "Ve Pietro'yu getir. Ona zamanın geldiğini söyle."

"Neyin zamanı?" diye mırıldanıyorum. "Ben burada ne halt ediyorum, Nonnino?"

Küçük bir kızken ona kullandığım tanıdık kelime ağzımdan kaçıyor ve o yüzünü buruşturuyor. Etrafıma bakıyorum ve başımı en ufak bir hareket ettirdiğimde acı tüm vücudumu sarıyor. Bunun ilaçların yan etkisi mi yoksa minibüsün arkasına atıldığımda mı olduğu belli değil. Her halükarda, çok acıyor.

Ancak, Tomasso'nun malikanesinde olduğumu öğreniyorum. Eski yatak odamda değil, misafir odalarından birindeyim. Soluk sarı duvar kağıdını, çiçek desenli perdeleri tanıyorum. Kokuyu. Bir zamanlar evim olan bir yerdeyim ve burada hiç mutlu olmamış olsam da, en azından kendimi güvende hissetmeliyim.

Ama hissetmiyorum.

Tomasso bana bakarken kendimi bir koleksiyoncunun panosuna iğnelenmiş bir kelebek gibi hissediyorum. Elimi göğsüme götürerek muska dokunmaya çalışıyorum ama parmaklarımda sadece ufak bir kasılma oluyor. Sanki hem jöle hem de çimentodan yapılmışım gibi.

"Bunu mu arıyorsun, principessa?" diyor, karaciğer lekeli elinde muskamı sallandırırken, altın kalp sisli gözlerimin önünde sallanıyor.

"Evet. Geri ver," diyorum, kendinden emin bir tavır takınmaya çalışırken, daha çok sinirli bir çocuk gibi davranıyorum.

"Hayır." Tılsımı komodinin üzerine koyar. "Henüz değil. Ayağıma dolanmasını istemiyorum. Ayrıca, sen bunu hak etmiyorsun. Hiçbir zaman senin olmamalıydı."

"Ne demek istiyorsun? Hemen geri ver, yoksa ben..."

"Ne yaparsın? Bana küfür mü edersin? Sen bir tehdit değilsin Rosa, ve eğer bir tehdit haline gelirsen... Eh, seni tekrar uyuştururum ya da Martin'e seni boğdururum. O bundan zevk alır."

Eminim yapardı. Kiralık katil beni yatağa ittiğinde çok hevesli görünüyordu. O, zayıf canlılara zarar vermekten zevk alan türden bir adam ve ben buradan çıktığımda

buradan kurtulduğumda, buraya geri dönüp ona zayıf olmanın nasıl bir his olduğunu göstereceğime yemin ederim.

Ama şimdilik çaresizim. Tek güvenebileceğim şey zekam ve uzak bir ihtimal olarak, kaçırılmadan önce zihnimde yardımına çağırdığım ya da çağırmadığım bir Eski Dünya vampiri.

"Haklısın," diyorum, kendimi mücadele etmekten vazgeçmeye zorlayarak. Sahip olduğum gücü korumam gerekiyor. "Görünüşe göre kontrol sende, tam da istediğin gibi. Sırada ne var, Nonno? Kıçıma kemer mi? En son yaptığında orada birkaç yara izi kalmış, istersen bakabilirsin."

Tanıdık bir tiksinti ve reddetme jestiyle elini salladı ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sadece hak ettiğini aldın. Sana doğru yolu göstermeye çalışıyordum, aptal kız. Sana öğretmeye çalışıyordum. Artık senin öğretilemez olduğunu biliyorum. Serena burada olsaydı, her şey farklı olurdu."

O kızın adını söylediğinde içimi bir acı kaplıyor. O kız onun en sevdiği kızdı ve ben bunu tamamen anlıyordum — o parlayan bir yıldızdı. Ben vahşi ve asiydim, o ise nazik ve çalışkandı. Ben kurlsız ve kaba idim, o ise nazik ve kibardı. Ben onu hak etmiyordum ve o da kesinlikle hak etmiyordu. Ama onun böyle hissettiğini hep biliyordum. Seçim şansı olsaydı, Serena şimdi burada olurdu. O gece, onun katılacağı baloda onun yerini aldığım için beni affetmedi. Temel olarak, yanarak ölmediğim için.

Bunları uzun zamandır biliyorum, ama yine de beni incitmeye devam ediyorlar. Bu adam beni hep reddetti, hep değersiz hissettirdi. Bana acı veren bu duyguyu yaşamak istemiyorum, ama yaşıyorum. Kendi kanından olanların sana çöp gibi davranması çok zor bir şey ve anne babam ve kız kardeşlerim öldüğünden beri benim gerçekliğim bu.

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımın akmasını engelleyemiyorum. "Biliyorum. Keşke o da burada olsaydı."

"Ama o yok," diyor kararlı bir sesle, sesi alçak ama duygu dolu. "Ve biz sana kaldık, Rosa. Anna Lombardi çoktan öldü, Paola iş göremez durumda ve Donatella... O da sürekli başını belaya sokuyor. Vecchissime'ye kalan son Kahin sen olabilirsin, Tanrı hepimize yardım etsin."

Yarı baygın halim sayesinde, en azından yüzümü nötr tutmak için çaba sarf etmem gerekmiyor. Neyden bahsediyor bu adam? Elbette, Paola

zor durumda, ama iyileşmesi için zaman tanındıktan sonra geri dönmeyeceğini varsaymak için bir neden yok. Donatella ise sersem bir genç gibi görünebilir, ama pervasız biri değil. Aptal da değil. Öyleyse bu "son Kahin" saçmalığı da neyin nesi?

"O yüzden, yapılması gerekeni yapmalıyız," diye devam ediyor. "Yeni nesil Capelli Kahinleri yaratmalıyız. Kimsenin böyle olmasını istemediğine inan bana, Rosa, ama bana başka seçenek bırakmadın."

Bu konuda gerçekten kötü bir hisse kapılmaya başlıyorum. Yine yataktan kalkmaya çalışıyorum. Yere ulaşabilirsem, belki kendimi ayağa çekip kaçabilirim.

Kısa sürede vücudumun bunun çok kötü bir fikir olduğunu düşündüğü anlaşılıyor. Tek başarabildiğim, yastığı yataktan düşürmek oluyor. Çaresizlik içinde, gece erken saatlerde Luca ile paylaştığım bulanık kanalı yeniden açmaya çalışıyorum — en azından hala gece olduğunu varsayıyorum.

Geçen seferki gibi ona uzanıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Düzgün düşünemiyorum. Kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum, birkaç saat öncesine kadar sahip olduğumu bilmediğim yeni doğan doğaüstü gücümü denemek bir yana. "Ne demek, başka seçeneğim yok?" diye soruyorum, tek yapabileceğim şey burada yatıp dinlemek olduğu anlaşılınca. "Ne olacak?"

Tam o sırada odanın kapısı açılır ve Martin içeri girer. Bana sırtarak bakar, yastıksız yatakta yatmamdan, cesurca kaçmaya çalıştığımı ama başaramadığımı anlamış olduğu bellidir. Arkasında kardeşim Pietro gelir. Hâlâ sevdiğim güzel kardeşim. Beni sevdiğini sandığım kardeşim.

"Pietro!" Göz teması kurarak, bir tür bağlantı kurmaya çalışıyorum. "Ne oluyor lan? Neden buradayım?"

Bana kısa bir süre bakar, sonra başını sallar ve başka yere bakar. Vücudundaki her çizgi gergindir. Bu her neyse, bundan nefret ediyor. Ama her zamanki gibi, Tomasso'nun iyi küçük yeğeni olacak ve söyleneni yapacak.

"Hazır mısın?" Tomasso'nun bakışları, hazır olmasının çok iyi olacağını ima ediyor. Ama neye hazır? Beynim, çok geç olmadan her şeyi anlamaya çalışıyor.

"Lütfen, büyükbaba." Pietro onun kolunu tutar. "Başka bir yolu olmalı. Beni bunu yapmaya zorlama!"

Kardeşime olan sevgisi ne olursa olsun, ortada yok. Her zamanki gibi, Vecchissime ve Capelli ailesi için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacak. Kendisi için, piç kurusu. Kardeşimin elini itip, kar beyazı saçlarını parmaklarıyla tarar.

"Pietro! Yardım et! Beni kaldır, beni buradan çıkar... Ben senin kız kardeşimim. Seni seviyorum, bunu biliyorsun!"

Tomasso bana küçümseyen bir bakış attıktan sonra Martin'e, "Onu sustur. Ve hareket etmemesini sağla. Ona zarar verme." dedi.

Arkasını dönüp odadan çıkar ve Martin hemen harekete geçer. Yüzüme bir kez sertçe tokat atar, dudağım yarılır ve kanın tadını alırım. Üzerime eğilir ve hırlar. "Kapa çeneni, şımarık sürtük, yoksa seni bayılttırırım. Bu parti için bilincinin açık olmasına gerek yok."

Yatağın ucuna gidip elbisemi tutuyor. Onu belime kadar sertçe yukarı çekip, sonra külotumu tutuyor. Dokunuşunu hissedemiyorum, hala uyuşmuş durumdayım, ama o külotumu aşağı çekip çıkarırken yavaş yavaş artan bir dehşetle izliyorum. Bacaklarım ayrılıyor, tamamen açığa çıkıyorum. Onunla mücadele etmeye, kendimi korumaya çalışıyorum ama uzuvlarım kontrolüm altında değil. Onları görebiliyorum ama hareket ettiremiyorum. Acele etmiyor, açgözlü gözleriyle vücudumu süzerken sırtıyor.

İşini bitirince kardeşime dönüyor. "Her şey hazır, patron.

."

"Hayır..." Panik, çarpan kalbimden ağrıyan boğazıma kadar yükselir boğazıma yükselir. Kendi kardeşim bana tecavüz etmek üzere olduğu gerçeğinin ani ve korkunç farkına varırım.

"Hayır, yapamazsın... Pietro, onun seni bir canavara dönüştürmesine izin verme!

Lütfen, yapma!"

Yine gözlerime bakmayı reddediyor. Küçük kardeşim bir korkak. Her zaman korkak olmuştur. Bu kadar küçük yaşta anne babamızı kaybetmemiz muhtemelen onu etkilemiştir ve yas tutarken ve bana ihtiyacı varken onu dışlamam da yardımcı olmamıştır. Ve dedemiz dediğimiz iğrenç yaratık tarafından yetiştirilmek, onda kendi iradesini yok etmiştir. Bana karşı beslediği sevgi, Tomasso'nun ona söylediklerinin gölgesinde kalıyor.

Burada büyükbabamızın çarpık mantığını görüyorum: İki Capelli'yi bir araya getirerek, bir sonraki Capelli Kahini yaratma şansını artırmanın daha iyi bir yolu olabilir mi? Görünüştaki sofistike tavırlarına rağmen, bu adam bir canavardan farksız.

Tekrar hareket etmeye, savaşmaya, bu çılgınlığı durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum ve titreyerek, dehşet içinde yatıyorum, korku ve ıstırap sonunda beni ele geçiriyor. Çılgılığım yüksek ve çaresiz, Pietro'nun yüzünde neredeyse komik bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor. Ne bekliyordu ki? Bunun için mutlu olacağımı mı?

Martin'in bana ulaşması ve ağzıma bir şey sıkıca sokması bir saniye sürer. Tükürüğümle boğulurum. Külotumu dudaklarımın arasına zorla sokmuştur. Onu tüküremezken, ağzımı da bir parça koli bandıyla kapatır.

Gözlerimden başka bir şeyim kalmadı ve Pietro bana yaklaşırken gözlerimle ona yalvarıyorum. Yanaklarından gözyaşları akıyor ama bu onu fermuarını açıp tamamen ereksiyon olmuş penisini çıkarmaktan alıkoymuyor. Onu küçük bir çocukken çıplak görmüştüm ve şimdi görmek istemiyorum.

"Üzgünüm, Rosa." O, öne doğru sendeleyerek, bacaklarımın arasına diz çöküyor. "Bunu yapmak istemiyorum, bana inanmalısın." Penisini elleriyle okşuyor ve ne kadar istemediğini söylese de, hala hazır durumda. Başımı iki yana sallıyorum, gözyaşlarım akıyor ve ona bakıyorum. Küçük kardeşime. İradem dışında beni becerecek olan adama.

Gözlerimi kaçırmayı reddediyorum. Onun için bunu kolaylaştırmayacağım. Eğer bunu yaparsa, zavallı hayatının geri kalanında her gün benim yüzümün hatırası onu rahat bırakmayacak.

Hıçkırarak ağlıyorum ve ağzıma tıklan bez beni boğmak üzere. Bir an için, boğulmayı diliyorum.

Pietro yaklaşır, vücudu hıçkırıklarla sarsılır ve ben gözlerimi kapatırım. Yanılmışım. Bunun olmasını izleyemem. Bana bunun yapılmasını izleyemem, özellikle de onun tarafından. Kendimi kapatıp zihnimde güvenli bir yere gitmem gerekiyor.

Yatağın altımda bir hareket olur ve Pietro aniden şoktan bir çılgılık atar.

O odanın diğerk ucuna uçarken gözlerimi açıyorum. Duvara çarparak yere yığılır. Göz kapakları titrer ve bayılır.

O kadar hızlı bir hareket var ki takip edemiyorum, ardından Martin'in durduğu yerde kan ve kanlı parçalar patlıyor. Muhafızın başı omuzlarında sallanıyor ve yere yuvarlanıyor, halının üzerine et parçaları yayılıyor. Bir saniye sonra vücudu yere yığılıyor.

Evin her yerinden çığlıklar yükselir, tiz bir alarm sesi eşlik eder.

Hala hareket edemiyorum. Nefes almakta zorlanıyorum. Ne olduğunu hiç anlamıyorum. Ama sonra o, yanımdaki yatakta, dudaklarımı kapatan bandı yırtıp, ağzımdan külotumu çıkarıyor. Nazik davranmıyor ve cildim biraz yırtılıyor, ama umurumda bile değil. Bazı yaralar iyileşecek, bazıları ise iyileşmeyecek.

Beni bir çocuk gibi kollarında sallıyor ve ben rahatlamaktan başım dönüyor, göğsüne yaslanıp ağlıyor ve titriyorum, bedenimi ve zihnimi kontrol edemiyorum. Ama artık güvendeyim, ne kadar kırık hissetsem de.

Kendime birkaç saniye nefes alma, onun kollarında olmanın verdiği saf mutluluğu yaşama izni veriyorum. Kendimi toparlayıp geri çekildiğimde, onun kanla kaplı olduğunu görüyorum, ama eminim ki bu onun kanı değil. Buraya kadar gelmek için arkasında ölüm ve yıkım izleri bırakmış olmalı. Tomasso, evde her zaman en az beş muhafız bulundurur.

Luca yüzümü inceler, saçlarımı geriye doğru düzeltir ve beni o kadar şiddetle öper ki, şimdi ben de kanla kaplanacağım. Umursamadığım bir başka şey. Onu görünce kalbim şarkı söyler, bütün gün süren yanlışların ortasında ani bir patlama.

Ağzından bir dizi İtalyanca kelime dökülüyor, ben sadece bazılarını anlayabiliyorum. "İyi misin?" Ellerini vücudumda gezdirip yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor, sonra beni kendine çekiyor. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. O, gerginlik ölçeğinde on üzerinden on bir civarında ve eğer ben iyi olmasaydım, Chicago'daki tüm insanlar ölene kadar durmayacağını hissediyorum. "Ben iyiyim. Ama hareket edemiyorum, yoksa sana sarılırdım. Teşekkürler. Geldiğin için teşekkürler."

"Bana ihtiyacın vardı, ben de buradayım. Şimdi bana başka kimi öldürmem gerektiğini söyle." Gözleri kırmızı halkalarla çevrili ve dişleri tamamen dışarı çıkmış durumda. Vahşi, korkutucu ve son derece muhteşem. Gözleri Pietro'nun yerde yatan buruşuk bedenine kilitleniyor. Hâlâ dik olan penisi pantolonunun önünden sarkıyor ve Luca'nın kanlı yüzünde saf bir öfke dalgası akıyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir sesle, o ayağa kalkarken, elleri yumruk halinde. Ben doğrudan yatağa düşmüşüm ve onu fiziksel olarak durdurmamın imkanı yok. "Hayır! Yapma. O... O benim kardeşim..." Kelimeler ağızından çıkarken, Luca'nın dikkati hemen bana geri dönüyor.

Kanla kaplı dev bir vampir için beklenmedik bir şefkatle, açıkta kalan vücudumu elbiseyle örtüyor ve beni kolayca kollarının arasına alıyor. "Kardeşin mi? O hasta herif..."

"Evet. Şey. Bu söze karşı çıkamam, ama lütfen onu öldürmeyin. Eğer bunu yapacak biri varsa, o da benim. Buraya gelirken dedemi gördünüz mü? Kısa boylu, yaşlı, beyaz saçlı?"

"Sanmıyorum, bella, ama tam olarak saymadım. Çılgılığını duydum ve yoluma çıkan herkes öldü. Yardıma mı ihtiyacı var?"

"Sanmıyorum," diye cevap veriyorum. Şu anda Luca'ya Tomasso'nun bu geceki karmaşada oynadığı rolü anlatmanın sırası değil. "O güvende olacak. O bir hamamböceği gibidir. Hadi, gitmeliyiz. Ekstra korumalar yolda olacak ve senin bile alt edebileceğin kişi sayısı sınırlı."

Vücudumu göğsüne sıkıca bastırarak alnıma bir öpücük kondurur. "Yanılıyorsun, sevgilim. Senin için dünyayı bile alt edebilirim. Ama evet, gitmeliyiz."

"Tılsımı alır mısın?" Çenemi komodinin yönüne doğru uzatıyorum. "Ama dikkatli ol. Sana nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Onu almaya çalışan son vampir, onu öldürdüğümde avucunda hala kalp şeklinde bir yanık izi vardı."

Bir eliyle beni sabit tutarken, diğer eliyle tereddüt etmeden kolyeyi aldı. Yanık etin cızırtısını duymayı bekleyerek yüzümü buruşturdum, ama o kolyeyi avucuna aldığı anda hiçbir şey olmadı. Tılsım onu... kabul etmiş gibiydi.

Onu cebine atar, odadan çıkar ve merdivenleri üçer üçer iner. Bazılarının kafası, bazılarının boğazı kopmuş, bazıları ise sadece kanla kaplı cesetlerin yanından geçiyoruz. Öldükleri umurumda değil. Tomasso için çalışıyorlardı ve bu geceki özel iş için özenle seçilmişlerdi. Neler olacağını biliyorlardı, bu yüzden bana kalırsa, iyi ki gitmişler.

"Mutfağın yan kapısından çık." Bu evi o kadar iyi biliyorum ki, gözüm kapalı dolaşabilirim.

"Emin misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Eskiden burada yaşıyordum."

"Ev, acının olduğu yerdir, carissima. Ama bir daha buraya dönmene gerek yok. Yarın, ertesi gece veya bir yıl sonra geri gelip burayı tuğla tuğla yıkabiliriz."

Gülümserim ve başımı boynuna yaslarım. Bu, bir erkeğin bana söylediği en romantik söz olabilir.

"Şimdi nereye?" diye sorar, avluya çıktığımızda.

"Garaja. Şuraya, ağaçların yanına. Alfa Romeo Spider'ı al.

O arabayı çok seviyor. Anahtarlar pencerenin yanındaki kancada olacak."

Avluyu koşarak geçerken, arabalar eve yaklaşıyor, kapılar çarpıyor ve ayak sesleri çakıl yolun üzerinde yankılanıyor. Projektörler devreye giriyor ve siyah giysili figürler bahçeye akın ediyor. Takviye kuvvetler geldi ve zamanımız azalıyor.

Luca arabayı bulur, beni alçak koltuğa oturtur ve emniyet kemerimi bağlar. Babamın gözetimindeki bir çocuk gibi hissediyorum ve yalan söylemeyeceğim, bu hiç de fena değil.

Yanımda oturdu ve gösterge paneline bakmaya başladı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Büyük kaçışta yardımcı olamıyorum. "Manuel vitesli araba kullanabilir misin?"

Başını geriye atıp güler ve ben ışığın yüz hatlarında yarattığı oyunlara hayranlıkla bakarım: güçlü burnu, elmacık kemikleri, o muhteşem dudakları. Kan, dişler ve kırmızı çerçeveli gözler. Luca da Firenze, benim kendi canavarım.

"Rosa, arabalar icat edildiğinde ben de oradaydım." Tam zamanında, Spider'ı vitese takar ve garajdan, araziden ve neredeyse kapana kısıldığım cehennemden fırlar gibi çıkarız.

BÖLÜM 13

LUCA

Ayakta durmakta zorlanıyor ama arabayı yakarken yanımda olmakta ısrar ediyor. Ona çakmağı uzatıyorum ve o da benzinle ıslatılmış klasik arabaya fırlatıyor. Alevler yayılırken, yüzünde, kanla kaplı güzel yüzünde alevlerin dansını izliyorum.

Depodaki benzin alev alınca ve araba tamamen alevlere boğulunca gülümsüyor. Hala titrek bacakları pes etmesin diye kolumu omuzlarına dolayarak onu sıkıca tutuyorum.

Bir an için, ona hayretle bakıyorum. Önümüzdeki şenlik ateşinden daha muhteşem ve onun dayanıklılığına hayranım.

Fiziksel ve duygusal olarak yaralı, muhtemelen çökmek üzere. Bu gece başına gelen her şey acımasız bir bedel ödeyecek, ama o hala ayakta. Savaşmaya devam ediyor. Ve hala küçük intikamından küçük bir tatmin duyuyor.

Şehrin, yanan bir arabanın dikkat çekmeyeceği bir bölgesindeyiz, diye bana garanti veriyor. Sirenler çalmayacak, polis gelmeyecek, kimse tanık olmayacak. Kimsenin hiçbir şey görmediği, görse bile bunun kendilerini ilgilendirmedeğini bilen türden bir mahalle.

"Bitti," diyorum kararlı bir şekilde. "Gidelim."

"Henüz değil. Birkaç dakika daha izlemek istiyorum."

Onu bırakıyorum ve tahmin ettiğim gibi, neredeyse düşüyor. Onun itirazlarını görmezden gelerek onu kaldırıyorum. "Yeter, Rosa. Dinlenmen lazım. Uyuman lazım."

Kolları bacaklarından daha hızlı hissetmeye başladı ve ben koşmaya başladığımda onları göğsüme vurmak için kullanıyor. Bu çok tatlı. Sanki bir kelebek kanatlarını bana doğru çırpıyor gibi.

Bizi yanan arabadan hızla uzaklaştırıyorum ve sıkışık apartman binalarının oluşturduğu labirente giriyoruz. Gece yarısı ama yakınlardan basları gümbür gümbür çalan müzik geliyor.

"Yanlış yöne gidiyorsun, aptal!" diye bağılıyor ve beni güldürüyor.

"Aptal mı? Cidden mi?"

"Evet, aptal... Eminim daha önce de sana böyle denmiştir. Şimdi şuradan sola dön ve kavşağa geldiğinde sağa dön. Benim evime geri dönelim."

"Hayır," diye cevap veriyorum ama talimatlarının ilk kısmını uyguluyorum. "Oraya gitmiyoruz. Eğer biri senin peşine düşerse, ilk bakacakları yer orası olur."

Bana bu gece olanların bir kısmını anlattı ve benim hayat tecrübemle bile midem bulandı.

"Büyükbabam henüz beni aramaya çıkmayacaktır. Yeniden toparlanmaya çalışacak ve kendisine saldıranın kim olduğunu öğrenene kadar hiçbir riske girmeyecektir. Onun düşünme ve çalışma şeklini iyi bilirim. Tedbirli biridir, aceleci davranmaz. Her şey onun için büyük bir satranç oyunudur ve ben de sadece bir piyonum."

"Sen piyon değilsin, Rosa." Nerede olduğumuzu fark ederek sağa dönüyorum. "Sen kraliçesin. Ve şimdilik benim otele geri dönüyoruz. Benimle tartışarak enerjini boşa harcama. Burada kontrol sende değil."

O öfkeyle nefes alıp veriyor ve zihnindeki kargaşayı tahmin edebiliyorum. Bundan nefret ediyor olmalı, gücünün elinden alınmasından. Ama ne düşünürse düşünsün, onu güvende tutmak için bu gerekli. Onlara benden bahsetmedi, kim olduğumu ya da nerede olduğumu bilmeyecekler. Yani şimdilik otel en iyi seçeneğimiz.

Ayrıca, uykuya ihtiyacı olan tek kişi o değil. Vampirler yaşlandıkça, uykuya ihtiyaçları azalır. Vincenzo,

Belki günde yarım saat kadar. Normal şartlarda bunun iki katını koşarım, ama bu normal şartlar değil. Kilometrelerce koştum ve birçok kişiyi öldürdüm, onu neredeyse kaybetmenin şokunu atlatmaya çalışmak da cabası. Bu tempoda sonsuza kadar devam edemem.

İsteksizce beni otele yönlendirir ve daha kalabalık bir bölgeye yaklaşırken, normal bir insanın yürüme hızına yavaşlarım. Onu kollarımda tutarım ve o da bana vurmayı bırakır. Bize tesadüfen bakanlar için, biz sevgili gibi görünürüz. Kanın görünmemesi için gölgelerde kalırım ve lobide vardığımızda, sonunda onu ayağa kaldırıyorum.

"Lobiden geçebilir misin?" diye soruyorum.

Bana sert bir bakış attı, belli ki bana siktir git demek istiyordu, ama sonunda başını salladı.

Onu resepsiyon alanına götürürken, ikimizin de yüzünü masanın arkasındaki sıkılmış görünümlü adamdan uzak tutuyorum. Adam selam veriyor ve iyi bir gece geçirip geçirmediğimizi soruyor, sanki gece geç saatlerde gelen misafirler için hazırlanmış bir şirket senaryosunu takip ediyormuş gibi ve hiç umursamıyormuş gibi.

"Evet! Harika!" diye bağırarak cevap veriyor, yanımda sendeleyerek bana yaslanıyor. "Hayatımın en güzel gecesi."

Onu asansöre bindirip odama çıkardım, yol boyunca sessiz kaldı ve destek almak için aynalı duvara yaslandı. Kendine gel, bella, diye düşündüm. Sadece birkaç saniye daha.

Odanın ışığını kapatıp onu içeri çekiyorum, sonra kollarımın arasına alıp ikimizi de banyoya doğru götürüyorum. Kavgaya etme isteği kaybolmuş, bu da endişe verici.

Onu devasa duş kabininin zeminine oturtup önüne çöktüm. Çenesini kaldırarak gözlerime bakmasını sağladım ve yanağından kan lekesini sildim, gözyaşlarının izlerini ortaya çıkardım. Kendimde böyle bir nezaket olduğumu bilmediğim bir hassasiyetle onu öptüm ve parmaklarımla suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra musluğu açtım.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olduktan sonra, onun yanına fayansın üzerine oturup kolumu omuzlarına doladım. Su, kanı, gözyaşlarını ve en azından son birkaç saatin yorgunluğunu yıkarken, ikimiz de hareketsiz ve sessizce oturduk.

Bana yaslanıp başını göğsüme dayıyor ve sessiz hıçkırıkları vücudunu titriyor. Elbisesi sıırıslıkla, göğüsleri ince kumaşın altında belirginleşiyor, ama bir kez olsun seks düşünmüyorum. Onu sikmeyi düşünmüyorum. Tek düşündüğüm, onu daha iyi hissettirmek. Bu gece çok şey yaşadı ve hepsi onu sevmesi ve koruması gereken erkekler tarafından yapıldı.

Bunun yerine, onu neredeyse bitiriyorlardı ve bu affedilemez. Bana kalsa, Capelli ailesinin tüm üyeleri, o hariç, ölecek. Kurtarılmaya değer tek kişi o. Bu, Don'un istediği şeyle, diğer ailelerin istediği şeyle uyuşmayabilir, ama bu çok kötü. Bu artık onların ötesinde bir şey. Bu onunla ilgili ve önemli olan tek şey o.

Ancak, onun başını öperken ve titreyen vücudunu sıkıca sararken kendime şunu hatırlatıyorum... Bu gerçek olmayabilir. Hissettiğim her şeyin, yüzyıllar öncesine dayanan bir kan büyüünün sonucu olması mümkün. Belki de bu büyü bozulduğunda, o benim için hiçbir şey ifade etmeyecek ve ben tekrar kendim olabileceğim. İyi bir asker. İyi bir katil. İyi bir vampir.

Hayır. Buna inanmıyorum. Bunu *istemiyorum*. Bu bir büyüünün ötesinde bir şey, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Ayakların..." diye mırıldanıyor, beni düşüncelerimden koparıyor. Aşağıya bakıyorum ve su çarptıkça ayaklarımdan kan aktığını görüyorum, parlak pembe bir akıntı halinde akıp gidiyor. Bütün gece ayakkabısız kaldım ve ayak tabanlarım derisi yüzülmüş, yaralı, et parçaları kopmuş durumda.

"Önemli değil," diyorum. "Zaten iyileşiyorlar."

Başını kaldırıp bana bakar ve gözleri beni mahveder. Büyük, yeşil, tam olarak anlayamadığım duygularla dolu gözleri.

"Beni almak için o kadar yolu koştun... çıplak ayakla mı? Bu 20 milden fazla bir mesafe."

Başımı sallayarak reddediyorum. Gerçekten önemli değil. Gerekirse onun için dünyanın öbür ucuna bile çıplak ayakla koşardım.

Kendini yukarı çeker, otelin küçük sabun şişelerinden birini alır ve benim ayaklarımdan hizasına gelmek için emekler.

"Ne yapıyorsun, Rosa?"

"Sana bakıyorum," diye cevaplar, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Kapağı açar, elma kokulu sıvıyı eline döker

kokulu sıvıyı eline döker ve yaralarımı nazikçe temizler.

Birkaç saniye önce fark etmediğim bir şekilde onun vücudunun farkına varıyorum. Yıpranmış ayaklarımdaki tereddütlü parmaklarının, elbisesinin ona nasıl yapıştığının farkına varıyorum. Penisim canlanıyor ve sessizce ona lanet okuyorum. Şimdi sırası değil.

"Bırak şunu, lanet olsun," diye bağıriyorum.

Gözleri yüzüme kayıyor. Kahretsin. Bir canavar gibi konuşmuşum ve yüzünde beliren ve sonra sakladığı incinmiş ifadeyi görmekten nefret ediyorum. "Sen bilirsin," diyor, sesi nötr. "Enfeksiyon kaparsan Ölsen de umurumda değil.

"Bu olmayacak. Bunu zaten biliyorsun. Hadi, yatmaya gidelim."

Cevap beklemeden ayağa kalkıp tişörtümü çıkarıyorum. Gözleri göğsümde dolaşiyor, şüphesiz gece boyunca biriken çeşitli izleri katalogluyor. Yarın hiçbirisi kalmayacak, bunu o da biliyor.

Arkamı dönerek, kot pantolonumu çıkarırken ona kıcıımı gösterdim. Onun yaşadığı onca şeyden sonra, acı çekmesine rağmen, hala ona karşı sertleştiğimi görmesini istemiyordum. Bu beni utandırıyordu.

Kapının arkasından bornozlardan birini alıp giyiyorum ve ona döndüğümde, yüzünde daha önce olmayan bir sırıtış var.

"İyi denemeydi." Ellerini uzatıyor, ben de onu ayağa kaldırıyorum. "Ama orada bir ayna var ve ben kör değilim, koca oğlan."

Onu yukarı çekiyorum ve o benim vücuduma çarpıyor, elleri omuzlarıma gidiyor. Yüzünü bana doğru eğiyor ve bana göz kırpmıyor. Evet, gerçekten göz kırpmıyor, sonra kendini benim sikime sürüyor.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, sesi alçak, nabızı bütün gece boyunca olduğundan daha hızlı. Elleri saçlarımı okşuyor. Ağzımı kendininkine doğru çekiyor ve beni sertçe öpüyor, ikimizi de geriye doğru iterek lavaboya çarpıyor. Göğüsleri göğsüme yapışıyor, dili ağzımda, nefesi kesik kesik, hızlı hızlı geliyor. O pisliklerden biri yüzüne vurduğu için kan izleri var ve bu benim açlığımı ve öfkemi eşit ölçüde ateşliyor.

Bir elini bornozumun kemerine indirip onu açıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp yüzünü doğrudan sikimin önüne getiriyor. Bir iç çekerek onu okşuyor ve diğer eliyle taşaklarımı avuçluyor. Tanrım. Burada kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum. Canavar olmamaya çalışıyorum, ama o bunu benim için kolaylaştırmıyor.

"Bu doğru değil," diye mırıldanıyorum, o dilini benim uzunluğum boyunca gezdirirken. "Şu anda ihtiyacın olan bu değil."

Yaptığı şeyi bırakır ve benim istediğim şey olmasına rağmen, hayal kırıklığıyla neredeyse kükrerim.

"Bana doğru geliyor," diyor, o büyük gözleri ciddi. "Ve benim neye ihtiyacım olduğuna sen karar veremezsin. Benim ihtiyacım olan şey, bu gece olanları unutmak. O anıyı silmem lazım. İkimizin de bildiği gibi centilmen gibi davranmayı bırakıp beni sikmen lazım. Sanki istemiyormuşsun gibi davranma." Konuşurken, sırlıslıklam elbisesi başından çıkarır ve bir azizin bile ereksiyon olmasına neden olacak kadar dar bir sütyenle önümde diz çöker. Lanet olsun. Bir homurtu çıkarır ve onu o kadar hızlı ayağa kaldırıyorum ki başı geriye doğru savrulur.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun, bella?" diye hırıliyorum, o dengesini yeniden kazanırken sütyenini yırtıyorum. "Benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Gözlerimi karşıladı, göz bebekleri büyümüştü. "Evet. Şimdi beni sikacak mısın, sikmeyecek misin? Çabuk. Sert. Sert."

Boynundaki karotis arterinin attığını görebiliyorum, damarlarında dolaşan kanın sesini duyabiliyorum ve bacaklarının arasından sızan uyarılmanın kokusunu alabiliyorum. Yalan söylemiyor. O da benim kadar bunu istiyor.

Uyarı yapmadan onu aynaya dönük olacak şekilde döndürüyorum, lavabonun üzerine eğiyorum ve sıkı amına giriyorum. Zarif bir sikiş değil, ama ikimizin de ihtiyacı olan şey bu.

O nefes nefese kalıyor ve ben ona acı verdiğim endişesini çabucak bir kenara atıyorum. O bunu istedi ve bunu alacak.

Göğüslerini avuçlarım ve o da dengede kalmak için ellerini lavaboya dayar. Göğüs uçlarından birini o kadar sert sıkarım ki çığlık atar. Islak saçları, yumruğuma dolanıp sertçe çektiğimde ikimizin üzerine su yağdırır. Gözlerimiz aynada buluşur ve ben penisimi onun içine olabildiğince derine gömerim.

Sıçrayan göğüsleri ağzımı sulandırıyor, etin ete çarpmasıyla çıkan yüksek ses mermer ve porselenden yankılanıyor. Tanrım, o kadar ıslak, o kadar sıkı ki. Çok iyi. Yüzündeki ifade, onun hem korktuğunu, hem tahrik olduğunu, hem de acı çektiğini gösteriyor ve bu beni ona daha da sert vurmaya itiyor. Yavaşlamalıyım. Dikkatli olmalıyım. Ama duramıyorum.

Başını daha da geriye çekip saçlarından yukarı doğru çeviriyorum ve diğer elimi boğazına koyuyorum. Sonra onu orada, sikim ve lavabonun kenarı arasında sıkıştırıp, nefes almaya çalışana kadar parmaklarımı sıkıyorum. Siktir. Bu ses inanılmaz seksi.

Eğilip dudaklarımı boynuna dayadım ve dişlerim de sikim gibi aynı tepkiyi verdi. Onun tenine dokunurken bile, kanını içmem için bana haykıran hayvani içgüdülerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Kendimi kontrol edemezsem onu öldürebilirim.

Küçük bir inilti sesi çıkarır ve amcığı etrafımda titrer. "Emin misin, cara mia?" kulağına fısıldarım. "Bu filmlerdeki gibi değil. Bu *Twilight* değil. Bu acıtacak ama sana söz veriyorum, her saniyesini seveceksin."

Kıçını olabildiğince dışarı çıkarır, bana sürtünür ve başını sallır. "Eminim," diye fısıldar. "Yap şunu!"

Gözlerinde bunun doğruluğunu görüyorum. Benimkiler gümüş gibi parlıyor, iri vücudum onun vücudunu gölgeliyor, kalçalarım sabit bir ritimle hareket ediyor.

Dilimi boynundaki tatlı noktaya sürerek, tatmadan önce onu hazırlıyorum. Dişlerim, daha önce binlerce kez binlerce farklı insanda olduğu gibi yumuşak etine batıyor. Ama bu seferki Rosa.

Kan hızla yüzeye akıyor, ağzımı milyonlarca duygu ile dolduruyor. Limon, baharat, seks ve arzunun tadı var. Şimdi iki kalçasını da kavriyorum, o çığlık atarken, bağırırken, ısırığımı hissederken, sikimi alırken ve orgazmı onu aynı anda sararken ona sertçe giriyorum.

Beni sıkıca kavrar ve vücudu dalgalar halinde benimkine karşı titrer. Ağzımı boynunda tutarım, durmaya hazır değilim. Şu anda yapamam. Daha fazlasına ihtiyacım var — daha fazla kanına, daha fazla amına. Her şeyden daha fazlasına.

Orgazmı hala onu sarmış durumda ve bulanık gözlerini benden ayıramıyor. Bizden.

Göz teması kurmadan, kendimi ona o kadar tamamen boşaltıyorum ki parçalara ayrılıyorum. O hepsini alıyor ve lavaboya çivilenmiş, ayakları yerden kalkmış halde bana gülümsüyor. Siktir. O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse yıldızlar görüyorum.

Boynundaki yarayı tükürüğümle kapatıyorum, fildişi tenine damlayan birkaç damla kanı yalıyorum. Geri çekilmeden önce, bir anlığına başımı onun başına yaslayıp kendime geliyorum.

O hemen yere yığıldı ve ben onu yere düşmeden zar zor yakaladım. Kahretsin. Çok mu ileri gittim? Bu gece zaten uyuşturulmuş ve travma yaşamıştı. Sonra da kanını içen bir vampir tarafından becerildi. Kesinlikle çok fazla.

Onu ayağa kaldırdığımda kahkahalarla gülmeye başladı ve bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı müzikti. "Sanırım beni neredeyse ölümüne becerdin." Bana sırtarak baktı. Eli boynuna gitti ve kan lekeli olarak geri geldi. Parmaklarını ağızıma götürdü ve ben onları yalayıp temizledim. Kahretsin, hala çok lezzetli.

"Ee," diyor, kanlı, çıplak ve utanmadan bana yaslanarak. "Sen doyduğun halde ben hala açım."

Onu ihmal ettiğim için kendime lanet ediyorum. Vecchissime insan olmaktan öte bir varlık olabilir, ama yine de yemek yemesi gerekiyor. Bacakları titriyor ve ben ona "Yürüyebilir misin?" diye soruyorum.

"Yürüyebilirim," diye cevaplıyor, başını bir yana eğerek. "Ama taşınmayı tercih ederim. Beni yatağa götür ve bana bir çizburger sipariş et."

"Neredeyse ölümüne becerildikten sonra hep bu kadar otoriter misin?"

"Gerçekten bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor. "Bu ilk kez başıma geliyor."

Bunun son olmayacağına sessizce yemin ederek, onu kollarımın arasına alıp yatak odasına taşıyorum. Kimin patron olduğunu ona göstermek için, onu pek de nazik olmayan bir şekilde yatağa atıyorum.

Yemeğini sipariş etmek için dışarı çıktığımda, geri döndüğümde başı hariç tüm vücudu çarşafların altında kalmış durumda. Yüzü normalden daha solgun ve ben buzdolabından bir şişe su alıyorum. Neyse ki, rehidrasyonun ne kadar önemli olduğunu açıklamak zorunda kalmıyorum.

. O sadece benden şişeyi alıp içiyor.

"Ee," diyor, yanındaki yatağı okşayarak. "Bu ilginçti. Sanırım olanlardan sonra bir tür çılgın adrenalin patlaması yaşadım. Orada biraz muhakeme yeteneğimi kaybetmiş olabilirim."

Onun yanına uzanıyorum ve o hemen bir kedi yavrusu gibi bana sarılıyor. Başını göğsüme koyuyor ve parmak uçlarıyla dövmemi okşuyor. "Belki. Ama pişman mısın?" Bu sözleri söylerken gergin olmamaya çalışıyorum, umursadığımı belli etmemeye çalışıyorum. Dahası, umursamadığımı kendime söylemeye çalışıyorum.

"Hayır, tabii ki hayır. Elbette, bu durum karmaşık ve çetrefilli ve hiçbir şey yolunda gitmiyor... Ama bu gece, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde bana yardım ettin. Ve sadece muhteşem seksten bahsetmiyorum. Beni onlardan kurtardın, Luca. Kendi lanet ailemden kurtardın."

Rosa Capelli'yi uzun süredir tanımıyorum, ama sesindeki keder ve öfkenin karışımını onun imzası olarak tanıyorum. Temelde kurtlar tarafından yetiştirildiğim için, sevilleceğimi veya bakılacağımı hiç beklemiyordum. Çocukluğum canavarların dünyasında geçti ve tek bildiğim buydu.

Onun çocukluğu farklı olmalıydı. Bir ailesi vardı: kardeşleri, ebeveynleri, büyükbabası. Bütün bir topluluk. Sevimli, tapılmalı ve korunmalıydı. Bunun yerine, istismar edildi ve sömürüldü. Bütün canavarların dişleri yoktur. İnsan gözünün göremediği sırtındaki soluk çizgileri fark ettim ve bu izlerin nasıl oluştuğunu anlamak için çok fazla hayal gücü gerekmedi.

New York'a döndüğümde, bu karmaşayı çözdükten sonra, Vincenzo'dan Tomasso'yu öldürmek için izin isteyeceğim. Ve eğer bana bu izni vermezse... Eh, yine de yapacağım.

"Onlar bir aile değil," diyorum, parmaklarımla saçlarını okşayarak. "Onlar pislikler. Onları bir daha asla görmeyeceksin."

Kollarımda hafifçe gerginleşir ve ben de "benim sahibim değilsin, benim patronum değilsin" konuşmasına hazırlanırım. Bunun yerine, sadece iç çeker ve tekrar gevşer. "Belki de değil. Henüz bilmiyorum.

Son birkaç gün kontrolden çıktı. Bu ayki sürekli çağrılar, sonra Londra, sonra sen, sonra Pietro... ve Paola yüzünden zaten yorgundum. Paola'yı duydun mu?"

"Bianchi malocchio mu?"

"Evet. Yaralandı. Ağır yaralandı. Kahire'de bir Çağrı görevindeydi ve... Kimse ne olduğunu tam olarak bilmiyor, ama komada. Ve Donatella — evet, sen sormadan söyleyeyim, Agostini — onun da normalden çok daha fazla görev aldığını söylüyor. Sanki... Sanki bize karşı bir kampanya gibi, ama bu çok dramatik geliyor."

Bana kaşlarını çatarak bakar, ben de burnunu öperim. "Bence çok dramatik değil, haklısın. Vincenzo, benim Don'um, seni bulmak için Londra'ya gönderilmeden önce aynı şeyi söylemişti. Anlaşılması zor biridir, ama elli tonluk karmaşasının altında genellikle bir amaç vardır. Duyduğuma göre, bir tür ortak güç oyunuymuş."

"Kurt denen adamla mı? Bana bahsettiğin adam mı?"

"Belki, belki de değil. Bu kadar basit olabilir - saçlarının uzamayacağını bir türlü kabullenemeyen ve dünyayı mahvetmek isteyen aptal bir acemi olabilir. Ama başka biri için çalışıyor da olabilir. Şu anda, burada bizim anladığımızdan daha fazlası olduğunu düşünüyorum."

O düşünürken yataktan kalkarım ve kapı çalındığında orada olurum. Akşam yemeği tepsisiyle geri döndüğümde gözleri parlar ve tamamen çıplak ve hiç çekinmeden oturur, yüzünü doldururken minnettar küçük mırıldanma sesleri çıkarır.

"O patates kızartmalarını kıskanmaya başladım." Ona gülümsüyorum. "Sanırım her an seni boşaltacaklar."

Bana tamamen şeytani bir bakış atar. "Eh, lezzetli olduklarını inkar edemem. Ama senin sakin kadar lezzetli olduklarını söyleyemem."

Söz konusu penis itaatkar bir şekilde canlanmaya başlar. Ne kadar yorgun olursam olayım, Rosa yanımdayken her zaman sevişmeye hazır olacağım gibi görünüyor.

"Peki, bu Vincenzo denen adam, pardon, Don, neden seni peşimden gönderdi?" diye sorar, unvanına biraz alaycı bir ton katarak. "Neyin peşinde?" Saygısızlığı, Cosca

vampirler hakkında çok az şey bildiğini gösteriyor. Sadece mutlu bir cehalet içinde olanlar onları -bizleri, kendime hatırlatıyorum- bu kadar hafife alabilir.

"Aptalca davranma, Rosa," diyorum ciddi bir şekilde. "Bu seni öldürebilir. Don Vincenzo tanıdığım en yaşlı vampir ve hayal edebileceğinden çok daha güçlü. O yozlaşmış, ahlaksız ve müthiş derecede güçlü. Onu ya da Cosca ailelerini asla küçümseme. Burada insan mafiasından bahsetmiyoruz, bella. Bu, ondan çok daha eski bir şey. Benim türüm kadar uzun süredir var olan bir şey."

"Tamam," dedi, tepsiyi kucağından kaldırarak. "Haklısın. Haklısın, onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Gördüğüm kadarıyla, Cosca vampirleri sıkı bir disiplinle yönetiliyorlar. Senin neyle uğraştığını tam olarak bilmiyorum ve hiç biriyle uğraşmak için çağırıldım."

"Çünkü biz disiplinliyiz. Yapılıyız. Bir aileden çok orduya benziyoruz. Hiyerarşi ve kurallar var, ve bu kuralları çiğnersen ölürsün, bu kadar basit. Neyle uğraştığımıza gelince... Her şeyle. Bizi hiç görmemiş olabilirsin, ama bu orada olmadığımız anlamına gelmez."

"Onlar olabilir mi?" diye sorar, bilgileri bir araya getirerek. "Coscaslar mı? Görenleri hedef alanlar onlar olabilir mi?"

"Ben de bunu merak ettim, ama sanmıyorum. Bunun mantıklı bir açıklaması yok, bir nedeni yok. Dediğin gibi, dünyalarımız gerçekten kesişmiyor. Bu, durumun böyle olmadığı anlamına gelmez, ama öyle olduğunu düşünmek için bir nedenim yok. Başka ülkelerden başka aileler, başka düzenlemeler de var. Arjantinliler ve İskandinavlar son zamanlarda bazı hamleler yaptılar. New York'a vardığımızda daha fazla bilgi edinmeye çalışabilirim."

"New York mu?" diye tekrarlar, kaşlarını çatarak.

"Evet. New York'a gidiyoruz. Yarın."

Ayağa kalkıp banyodan bir bornoz aldı. "Ve Don Vincenzo New York'ta mı? Beni öldürmek ya da kaçırmak isteyen adam mı? Planın beni ona vermek mi?"

Kahretsin, ben bir aptalım. Tabii ki öyle düşünecekti. Aramızda bir tür karmaşık bağ olabilir, ama o hala bana gerçekten güvenmiyor. Onun ailesi hakkında şu anda bildiklerimi düşününce, onu suçlayamam.

"Hayır." Kafamı kararlı bir şekilde sallıyorum. "Seni kimseye vermeyeceğim, cara mia. Sen benimsin, başkasının değil."

Titriyor ve yeşil gözleri sanki zihnimi okumaya çalışır gibi bana dik dik bakıyor. Kelimenin tam anlamıyla. Zihnimi kurcaladığını hissedebiliyorum. Tıpkı küçük ipliklerin hücrelerimi ördüğü gibi garip bir his.

"Kes şunu!" diye bağırarak ayağa kalkıp onun üzerine eğildim. "Beynim bir bit pazarı değil. Aramızda neler olup bittiği konusunda senden daha fazla bilgim yok, ama şunu biliyorum: onu sadece gerektiğinde kullanmalıyız. Telefonu kaldırmak gibi bir şey değil bu. Bir şey öğrenmek istiyorsan, bana sor. Ama kafamın içinden uzak dur."

O yutkunur ve ben ona çok yakın olduğumu fark ederim. Çok kızgınım. Çok canavarım. Geri çekilir ve kendimi sakinleşmeye zorlarım. Kendimi kaybetmek üzere olmamın tek nedeni, zihnimde onun öğrenmeye hazır olmadığı şeyler olması, benim asla görmesini istemediğim yanlarım olmasıdır.

"Bunu denemeden nasıl yapabiliriz?" diye soruyor, sesi alçak ve kesik kesik. "Nasıl girildiğini zar zor anlıyorken, nasıl dışarıda kalabiliriz? Çünkü inan bana, senin zihnime sınırsız erişim hakkına sahip olman fikrini ben de sevmiyorum."

Dürüst cevap, bilmiyorum, ama sorduğu doğru. Bu konuyu çözmemiz gerekiyor.

"Belki de diğer güçler gibidir," diye yüksek sesle düşünürüm. "İstedığımız zaman kullanabiliriz, diğer zamanlarda ise görmezden gelebiliriz. Bir kapatma düğmesi olmalı, 24 saat 7 gün telepatik olarak bağlı değiliz sonuçta. Sadece birimiz denediğinde bağlantı kurduk. Yani bir kapatma düğmesi varsa, onu nasıl kullanacağımızı öğrenmeliyiz, istersek birbirimizi engelleyebilmek için." Bu sözleri söylerken, onun beni kapatma, dışlama yeteneğine sahip olmasını sevmediğimi fark ettim, her ne kadar az önce ondan tam da bunu istediğimi söylemiş olsam da. Siktir. Hayat ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

"Şimdi dene," diye emrediyor. "Beni engellemeye çalış."

Ona durmasını söylemek istiyorum. Onu tutup sarsmak ve dinlenmesini sağlamak istiyorum. Onu asla engellemeyeceğimi ve onun da beni asla uzak tutamayacağını haykırmak istiyorum. Ama o hazır olana kadar dinlenmeyecek ve eğer

onu çok zorlarsam, bana geri dönmeyebilir. Başımı sallıyorum ve yüzünde konsantre bir ifade beliriyor.

Zihnimin içinde onun zihninin dallarını hissediyorum, sanki örümcek bacakları beynimde geziniyor gibi, ve sağlam ve aşılmaz bir duvarın çöktüğünü hayal ediyorum.

Kaşlarını çatarak, dudağını ısırır ve çabalarını iki katına çıkarır. Hiçbir şey olmaz. Duvarlarım dayanır ve bundan nefret ederim.

"Ne yaptın?" diye soruyor.

"Bir duvar hayal ettim. Hayır dedim. Ne fark eder ki? Önemli mi ki?"

"Evet, önemli," diye tersler. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim. Tılsımım nerede?" Öfkesini, kendini ne kadar savunmasız hissettiğini gizlemek için kullanıyor.

İkimizin de sakinleşmesi için birkaç saniye bekledikten sonra, hala banyo zemininde ıslak bir yığın halinde duran kot pantolonumun cebinden kolyeyi çıkarırım. Onun önüne geri döndüğümde, kolyeyi avucumda sıkıca tutarım, böylece yanmadığını görebilir. Onun lanet olası büyü tülsümü beni bir tehdit olarak görmüyor, o da görmemeli.

Zinciri kapıp boynuna takıyor, ardından saçlarını geriye atıyor. Altın kalbe dokunduğunda gerginliği biraz azalıyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

"Tamam," diye cevapladı birkaç saniye sonra. "New York. New York'a geleceğim. Ama önce daireme gitmem gerekiyor."

"Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarlar, inanamadan. Muhtemelen çok sık duyduğu bir kelime değildir, ama şu anda kesinlikle duyması gerekiyor.

"Hayır. Öyle yapmayacağız. Hava karardığında Chicago'dan ayrılacağız."

Bana bakıyor ve ben, birbirimize karşı zihnimizi kapalı tutma konusundaki bu yeni kuraldan pişman oluyorum. Ne düşünüyor bu kadın?

Bir karar vermiş gibi aniden başını salladı. "Tamam. Peki New York'a vardığımızda, beni Vincenzo'ya teslim etmek dışında planın ne?"

"Plan" kelimesi biraz abartılı olabilir. Şu anda bilmediğim çok şey var. Onunla konuşup ne yapmaya çalıştığını öğrenmem gerekiyor. Bu arada, seni güvende tutabileceğim bir yer var.

"Beni yerleştirebileceğin bir yer mi?"

"Rosa, söylediğim her şeye aşırı tepki gösterirsen, hiçbir yere varamayız. Evet, güvenli bir ev, bu terimi tercih ediyorsan. Konforlu ve temiz, hatta oynayabileceğin bir köpek bile olabilir."

Beklenmedik bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "şey, köpekleri severim. Ama Luca..." Yüzü ciddileşir. "Sadece seninle sevişmeyi sevdiğim için, beni sikmene izin vereceğimi düşünme. Bu gece yaptıkların için gerçekten minnettarım. Her şey için —kurtarma, seks, izburger. Ama minnettar olmakla sana güvenmek iki farklı şey."

Tabii ki bana güvenmiyor. Neden güvensin ki? Bu kadına güvenmeyi kim öğretti? On yıllardır kimse ona bir parça bile şefkat göstermiş gibi görünmüyor.

Ve bu iş için doğru adam da ben değilim. Ben bir canavarım. Yalan söyleyen, öldüren ve işkence eden bir vampir. Hayatım acı ve ıstırap vermekle eř anlamlı ve ben, tek bir zerrecik ahlakı bile olmayan eski bir katil manyağın hizmetindeyim.

Kendime güvenmiyorum.

BÖLÜM 14

ROSA

Onun kollarında uyanıyorum ve her şey hayal ettiğim gibi. Başım göğsüne yaslanmış, bacaklarından biri bana dolanmış ve tüm vücudum koruyucu bir koza gibi ona sıkıca sarılmış durumda.

Birkaç saniye boyunca, mutluluk ve rahatlık içinde kayboluyorum. Hayatımda hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve sonra gerçeklik üzerime çöküyor.

Her yerim ağrıyor. Bazıları iyi ağrılar - bacaklarımin arasındaki hafif zonklama ve boynumdaki hafif karıncalanma, bu adamın saatler önce bana yaptıklarını hatırlatıyor. Birbirimize yaptıklarımızı.

Hayatımın en iyi seksi, en büyük coşku, hayal edilebilecek en büyük mutluluktur. Bunu düşünmek bile içimi titretmeye yetiyor.

Ama diğer acılar... Onlar pek hoş değil. İlaçların hala bulanık olan yan etkileri, mücadelelerim sırasında biriken morluklar, Martin'in tokatından dudaklarımdaki kabuk. Ve tüm bunlar, görünür bir iz bırakmayan yaralarla karşılaştırıldığında hiçbir şey. Şu anda kendi aileme karşı hissettiğim ihanet duygusu ve tam bir tiksinti.

İçimdeki küçük ses her zaman hazır ve istekli bir şekilde bana yeterince iyi olmadığımı söylüyor. Serena'nın ölmesi gerekirken benim ölmemem gerektiğini, benim ikinci bir seçenek olduğumu ve sonsuza kadar da öyle kalacağımı hatırlatıyor.

Bu ses muhtemelen hiç kaybolmayacak, ama içimdeki özgüvensizlik hâlâ bu adaletsizliği bastırarak kadar güçlü değil. Mükemmel olmayabilirim, ama başıma gelenleri hak etmedim. Kimse başıma gelenleri hak etmez. Bu adil olmayan ve ahlaksız bir durum ve beni utanç ve kederle dolduruyor.

Büyükbabam bana olan hayal kırıklığını gizlemedi, ama en azından ona güveniyordum.

Peki Pietro? Onu seviyordum.

Şimdi ikisi de benim için ölmüş olmalı ve yalnız olduğumu kabul etmeliyim.

Ancak, birkaç dakika daha huzurun tadını çıkarırken kendime hatırlatıyorum ki, şu anda yalnız değilim. Büyük, kötü, yakışıklı bir adamın kollarındayım.

Vampirler çok fazla uykuya ihtiyaç duymazlar, özellikle de yaşlı olanlar, ama bayıldıklarında, dünya için ölmüş sayılırlar. Bu bana onu incelemek ve dolgun, çekici dudaklarını, altın rengi tenine yaslanmış uzun, koyu kirpiklerini hayranlıkla seyretmek için bir fırsat veriyor. Güçlü burnu ve sakallı çenesinin çıkıntısı. Nefes kesici, gerçekten muhteşem. Ve uyku onu neredeyse masum gösteriyor.

Ama ben gerçeği biliyorum. Ellerin de, ruhunda kan var. Bu kan, hayatının her yönüne sızıyor. Yüzyıllar boyunca tarif edilemez suçlar işlemiş ve ardında terör bırakmış. Yine de, ellerindeki kanın bir kısmı benim için döküldü ve kendimde şefkat ve arzu dışında başka bir şey hissedemiyorum. Büyük, kocaman bir arzu kamyoneti.

Şimdi harekete geçmezsem, asla harekete geçemeyeceğim. İç çekerek, onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Dün gece giydiğim kıyafetler iğrenç durumda ama fikrimi değiştirmeden önce hızla giyiniyorum. Neredeyse bütün gün uyuduk, en azından ben öyle yaptım. Onun bu kadar dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Bana karşı hislerini, birbirimize karşı hislerimizi bildiğim için, en azından bir kısmını beni uyurken izleyerek, benim ona baktığım gibi bana bakarak geçirdiğini bilsem şaşırırmazdım.

Parmaklarımla muska dokunup alnına bir öpücük konduruyorum. Hayatım altüst olmuş durumda. Kendi ailem pisliklerin en pisliği, beyaz atlı prensim ise vampir dünyasının mafya versiyonundan yüzyıllık bir katil. Hiçbiri

istikrarlı ya da güvenilir gelmiyor, bu yüzden en azından kendime güvenilebileceğimden emin olmalıyım.

New York'a gidip onunla birlikte neler olup bittiğini anlamaya çalışacağım. Ama hayatımın kontrolünü hiçbir erkeğe, bu adam dahil, teslim etmeyeceğim. Tabii çıplak olmadığım sürece.

Dün gecenin görüntüleri zihnimi doldururken, odanın loş ışığında kızarıyorum. Lanet olsun, onun beni ısırmasına izin verdim. Ne düşünüyordum ki?

Hiçbir şey düşünmüyordum, doğru cevap bu. Kendimi hissetmeye bırakmıştım ve bu çok iyiydi. Çok, çok iyiydi.

Ayaklarımı otelin bornozlarıyla birlikte verilen ince tek kullanımlık terliklere sokuyorum ve tüm perdelerin sıkıca çekildiğini iki kez kontrol ediyorum. Luca pencerelere bir tür ekstra güneş engelleyici perde takmış ve ben bu zekice fikre hayran kalıyorum. Sanırım bu tür hileler bulmak için uzun zamandır fırsatı vardı.

Odanın dışına çıkıp, olabildiğince hızlı ve sessizce asansöre biniyorum. Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyorum ve uyanıp bana karşı aşırı sahiplenici davranma riskini göze alamam.

Otelin dışına çıktığımda tekrar nefes alabiliyorum. Akşam güneşi hala gökyüzünde parlak ve sıcak. İnsanlar kaldırımdaki masalarda oturmuş, akşam yemeği ve şarap eşliğinde sohbet ediyorlar, barlar ve restoranlar kalabalık. Evime giderken, birkaç kişi bana yan bakışlar atıyor — otel bornozunun altındaki kirli elbise, terlikler, yarı dudak — ama kalabalık bir şehirde olduğu gibi, kimse beni gerçekten görmüyor.

Bana yardım gerekip gerekmediğini sormak için yaklaşan tek kadın olanı nazikçe geri çeviriyorum ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Elbette yolunda değil, ama o benim sorunlarıma yardımcı olamaz. Benim sorunlarımı anlayamaz.

Binamın serin ve sessiz lobisine varıyorum ve gündüz kapıcısı Brian'ın yüzündeki sıcak gülümseme, Jenny Brunelli kişiliğine geri dönmeme yardımcı oluyor.

"Merhaba Brian," diyorum, masasına yaslanarak. "Sormayın, ne gece ama! Yedek anahtarını alabilir miyim?"

Bana şüpheyle bakar. Buna rağmen, bana gülümser ve başını sallar. Bu adamlar, en tuhaf durumlara nasıl ihtiyatlı tepki verecekleri konusunda bir tür eğitim almış olmalılar.

"Sorun değil, Bayan B. Sizin için yapabileceğim bir Şey var mı? Bir Şeye ihtiyacınız var mı?"

ekmecedan anahtarı alıp bana uzatırken, "Hayır, teşekkürler, her Şey yolunda. Bütün gün işte miydin, Brian?" diye soruyorum.

"Saat 10'dan beri. Önümüzdeki beş saat boyunca burada olacağım." Empati dolu bir gülümsemeye "Uzun bir vardiya!" diyorum.

"Evet, Jed'in karısı birkaç gün önce doğum yaptı, bu yüzden elimizden geldiğince onun yerine bakmaya çalışıyoruz. İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

İnsanların harika ve normal Şeyler yaptıkları bir dünyaya hayranlık duyuyorum: bebekler, eŐler, arkadaşlar. Her Şey çok basit, çok sıradan. Ve çok büyülü.

"İyiyim, teşekkürler." Eğilip sesimi alaltıyorum. "Bak, başım biraz dertte — kötü bir ayrılık yaşadım. Muhtemelen bana bakarak zor bir dönem geçirdiğimi anlayabilirsin. Jed, tanımadığı birinin geldiğinden bahsetti mi? Bugün beni arayan oldu mu?"

Luca'ya öyle olmayacağını söyledim ve umarım haklı ıkarım. Tomasso bir sonraki savaş planlarını hazırlayacak ve Pietro, dijital izleme, telefon sinyalleri, kameralar, yerel polisle irtibat kurarak kamera görüntülerine eriŐmek gibi yüksek teknolojik konularda onun sağ kolu. Pietro'nun bugün pek bir Şey yapmayacağı hissine kapılıyorum, ama uyanık olmamak aptallık olur.

"Hiçbir Şey, Bayan B," diye cevapladı Brian, kaşlarını çatarak. "Ve endiŐelenmeyin, sizin için ekstra dikkatli olacağım, tamam mı? Listeye kayıtlı olmayan kimseyi içeri almadığımızı biliyorsunuz, ama her ihtimale karşı gözümü dört açacağım."

Elimi onun elinin üzerine koyup sıkıyorum, o da karşılık olarak kızarıyor.

Tanrı onu korusun.

"Teşekkürler Brian, ama eğer birini görürsen ya da beni arayan erkekler gelirse, onları durdurmaya çalışma, tamam mı? Sadece telefonu al ve bana haber ver." Umarım kahramanlık yapmaya kalkıŐmaz. En son ihtiyacım olan Şey, onun zarar görmesinden sorumlu olmak.

O başını sallar ve ben de ona tekrar teşekkür edip asansöre binirim. Daireme girince, kapalı kapiya yaslanıp rahat bir nefes alırım. Ev gibisi yok.

Hızlıca bir duş alıyorum ve son duşumun canlı görüntülerinde kendimi kaybetmemek için gerçekten mücadele ediyorum. Ya da sonrasındaki görüntülerde.

O zamanlar net düşünemiyordum ve bu boktan koşullar altında kendimi affediyorum, ama bundan sonra davranışlarımı daha sıkı kontrol etmem gerekiyor. Bu gizemi çözeceksem, hayatta kalacaksam, kişiliğimin rasyonel tarafına sıkı sıkı sarılmam gerekiyor. Düşünmem gerekiyor, sikişmem.

Temizlenip giyindikten sonra, birkaç gerekli eşyayı toplamadan önce temiz giysilerin keyfini çıkarmaya izin veriyorum: birkaç kıyafet, dizüstü bilgisayarım, yedek telefonum, nakit para ve acil durumlar için sakladığım yeni kimliklerin bulunduğu küçük paketler. Pasaportlar, fonlu çek hesaplarına bağlı banka kartları, ehliyetler. Sonunda, risk ne olursa olsun, buraya gerçekten geri dönmek için geldiğim iki şey kalıyor.

Ve elbette bu bir riskti. Luca'ya ne söylediğimden bağımsız olarak, buraya gelip beni yakalayacakları ihtimali vardı. Tomasso beni şaşırtabilirdi. Brian ise, ne kadar nazik olursa olsun, üniformasının bel kısmında fazla donut taşıyan orta yaşlı bir adamdı. Vecchissime muhafızlarına karşı hiç şansı yoktu.

Onu öldürmezler, kendimi böyle teselli ediyorum. Böyle bir riski göze almazlar.

Yatak odamdaki şifonyerden annemin antika gümüş saç fırçasını çıkarırım. Onun bana kalan son eşyasıdır ve onu asla elinden bırakmayacağım. O, bu fırçayla hem bizim hem de kendi saçını tarardı ve on yıllar geçmesine rağmen, soluk krem rengi kılların arasında onun bir parçası hala orada olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Yatağımın kenarına, yıllar önce çekilmiş Serena ve benim çerçeveli fotoğrafımızın yanına oturuyorum. İki genç kız, gelecekte kendilerini nelerin beklediğini hiç bilmiyorlar.

Bu şeyler çok değerlidir. Yerine konamaz. Geri almak için her türlü riski göze almaya değer. Luca'nın bunu anlayabileceğinden emin değilim, açıklamaya çalışsam bile. Yüzlerce yıldır hayatta ve sanırım hayat ona pek iyi davranmamış. Eğer duygusal bağları varsa, onları çok uzun zaman önce terk etmiştir.

Resmi ve sa fırçasını çantama koyarken, uzun suredir ara ara evim olarak gördüğüm bu yerden ayrılacağm için üzülüyorum. Geri dönecek miyim, kim bilir? Buraya, gökyüzündeki küçük sğnağma geri dönecek miyim, kim bilir?

Kahve yapıyorum — bu kesinlikle kafeine ihtiyaç duyulan bir akşam — ve balkona çıkıp katlanabilir sandalyelerden birine oturuyorum ve günün son güneş ışınlarının üzerime vurmasına izin verirken dünyanın akışını izliyorum. Tanrı bilir, bir daha ne zaman bu kadar küçük zevkler için vaktim olacak. Önümüzdeki on yıl boyunca Cosca vamp sğnma evinde kilitli kalabilirim.

Aşağıda insanlar işlerini yaparken, nehirde tur tekneleri süzülüyor. İş ve eğlence; başlangıçlar, ortalar ve sonlar. Kahkahalar ve trafik sesleri bana ulaşıyor, su üzerinde köprüleri gösteren tur rehberlerinden birinin mikrofonla yükselen sesi de.

Her şey çok güzel, çok kolay. Aşağıdaki insanlar, görünmez bir yumruk gibi etraflarını saran diğerk dünyadan habersizler. Karanlığı bekleyen vampirlerden, bitki bahçelerinin arkasına saklanan cadılardan veya insan formunda yanlarında çalışan şekil değıştirenlerden habersizler. Ormanda özgürce dolaşan kurtlar. Onlar, gölgelerde ve hikayelerde saklanan ya da göz önünde dolaşan, varlıklarını paylaşan sayısız başka türden varlıkların farkında değiller. Benim gibi, burada oturup onları izleyen, teknik olarak yüz yaşı üzerinde olan insanlar.

Şu anda o yılların her birini hissediyorum. Yorgun ve bitkinim ve keşke insanlar gibi mutlu bir cehalet içinde olabilseydim.

Kahvemi uzun bir yudumla içip, kendime zihinsel olarak bir tekme atıyorum. Kendime acımak beni hiçbir yere götürmez. Yalnız geçireceğim zaman azalıyor ve düşüncelerimi toparlamam gerekiyor. Çocukça hayallere veda edip, bilinmeyen bir geleceğ kucaklamam gerekiyor. Hâlâ aileye zlem duyan, sevgi ve güvenliğe hasret olan ve eve dönmeyi arzulayan tarafımı susturmam gerekiyor. Bu sadece bir hayal.

Beş kat aşağıda, iki genç aşık sokakta durup pşyor. Onların şehvetini, sevgisini neredeyse hissedebiliyorum ve bu beni gülümsetiyor.

Ön kapımın açıldığını duyduğumda gülümsemem kaybolur ve ayağa fırlarım. Aptalca davranmışım, silahsız dışarı çıkmışım. Güneş beni vampirlerden koruyacaktır, ama bu günlerde düşmanlarım daha sıradan şekillerde karşımıza çıkıyor. Neyse ki, tılsımım soğuk kalıyor, bu da tehlike algılamadığı anlamına geliyor. Yine de, adrenalin damarlarıma doluyor. Balkonumda sıkışıp kalmış durumdayım, benimle daireme giren kişi arasında sadece ince bir perde var.

Onaylı ziyaretçi listemde anahtarı olan kişilerin sayısı azdır, ancak bu listeye sözde ailem de dahildir. Brian'a onları listeden çıkarmasını söylemek, ayrılık hikayemle çelişirdi ve kardeşim ile dedemin peşimden gelmeyeceklerinden emindim.

Ağır bir terrakotta saksıyı alıp, ayak sesleri yaklaşırken ellerimle ağırlığını hissediyorum.

"Ablacığım?" Bir zamanlar sevdiğim sesi beni dehşete düşürüyor. Kahve midemde kesiliyor ve ellerim aniden titremeye başlıyor. "Benim. Yalnızım ve sana zarar vermek için gelmedim, bu yüzden bana neyle vurmayı planlıyorsan, lütfen vurma."

Pietro fiziksel olarak beni korkutmuyor. Boyu ve iri yapısı olsa da, ben ondan daha güçlüyüm ve çok daha iyi eğitilmişim, sonsuz derecede acımasız olduğumdan bahsetmiyorum bile. Ama fiziksel korkudan daha kötü şeyler var.

Ona güvenemem. Tomasso'nun iğrenç planına uymaya hazırdı. Kendi kız kardeşi olan beni taciz etmeye hazırdı. Onun için bir zamanlar hissettiğim her şeyin ölmesi gerekiyor.

Perdeyi çekip beni ve saksımı izliyor. Bir an için saksıyı kafasına geçirip beynini parçalamayı hayal ediyorum. Hayal ediyorum, ama yapmıyorum.

Teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırarak bana doğru yürüyor. Gözlerinin etrafındaki koyu, kalın halkalar yüzünün solgunluğuyla tezat oluşturuyor. Onu son gördüğümde bilinci kapalıydı ve sanırım başı çok ağrıyor.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor basitçe. "Ya da asıl demek istediğim, dinleyecek misin? Benim burada olduğumu bilmiyor. Tüm kameraları ve arabadaki takip cihazını devre dışı bıraktım, zaten bensiz onu nasıl kullanacağını bilmezdi. Bu arada, Spider'da iyi iş çıkardın. Çok sinirlendi."

Koşullara rağmen, bu beni gülümsetiyor. Ha. Bazen, hayatta pek fazla iyi seçeneğin olmadığıda, küçük bir intikam eylemi bir kızı gerçekten neşelendirebilir.

Pietro, ellerini hala havada tutarak yaklaşır, kum rengi saçları nehirde esen hafif rüzgarda dalgalanır. Saçını kestirmesi lazım.

Zihnim, çirkin gerçeklerden dikkatimi dağıtmak için bu önemsiz ayrıntıya takılıyor: kardeşim iyi bir adam değil. Bu adam kendi kız kardeşini becermek istiyordu.

"Üzgünüm," diyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Onun bana bunu yaptırmasına izin verdiğime inanmıyorum. Hiçbir mazeretim yok, ben zayıfım. Acınası biriyim. O, ben küçükken beri hayatımda çok güçlü bir varlık olmuştur. Beni o şekillendirdi ve ben ona her zaman inandım. Ben... Kendimi o kadar çok körleştirdim ki. Burada milyonlarca şey söyleyebilirim, ama gerçekten önemli olan tek bir şey var. Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Bitti, tamam mı?"

Gücü tükenir, diğer sandalyeye oturur ve ellerini yüzüne sürer. "Lütfen Rosa, o öldürücü çayı bırak. Yanıma otur. En azından affını dilememe izin ver. Beni dinle."

Tılsımım hala sakın ve ona baktığımda gördüğüm tek şey kırılmış bir adam. Tüm mantığa aykırı olarak, içimi sempati ve sevgi kaplıyor. Onun sırtını okşamak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Bitkiyi yere koyuyorum, sandalyemi ondan uzaklaştırıyorum ve oturuyorum. Kahvem soğumuş, ama ellerime bir iş vermek için onu bir dikişte içiyorum.

"Peki," diyorum sonunda. "Konuş o zaman." Sözlerim sert, ses tonum soğuk, ama o daha kötüsünü hak ediyor.

"Tanrım, şimdi buradayım, ne söyleyeceğimi bilmiyorum... Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. O kadar ikna edici ki, ben de onu dinlemeye, onun sözünün kanun olmasına o kadar alışmışım ki. Her şeyi çok mantıklı, çok makul gösterirdi. Capelli'lerin yaşayan bir Kahin'e sahip tek aile olduğu ve mirasımızı korumamız, dünyayı güvende tutmamız gerektiği gibi fikirlerine takıntılıydı, falan filan... Şimdi kulağa saçma geliyor, biliyorum, ama beni ikna etmişti. Bana gerçekten hepsine inandırmıştı."

Bir parçam hemen meraklandı. Tomasso dün gece benim son Kahin olduğumdan bahsetti, ama o zaman hiç mantıklı gelmemişti

ve şimdi de mantıklı gelmiyor.

Kupamı masaya vuruyorum. "Bu tek Kahin saçmalığı da ne?" "Tam emin değilim, ama birkaç şey mantıklı gelmiyor.

Geriye dönüp bakınca, bir süredir pek iyi değil."

"O hiçbir zaman haklı değildi, Pietro. Sen bunu benim gördüğüm gibi göremedin

görd

üğü "Belki de öyledir. Hiç anlaşılamadığınızı biliyorum."

m "Hiç anlaşılamadık mı?" diye inanamadan cevap veriyorum.

gibi Gerçekten öyle mi düşünüyor?

göre

med

in."

Bu kadar basit miydi? O daha gençti, elbette, ve anne babamız öldüğünde doğal olarak Tomasso'ya yöneldi, ama benimle büyükbabam arasında olan biten her şeye gerçekten bu kadar kör müydü? "Ondan daha fazlası vardı, Pietro. O gece yanlış kız kardeşin öldüğünü açıkça belirtti. Her zaman bana Serena'nın hayatta kalması gerektiğini, benim değil, söyledi. Onun elinde maruz kaldığım istismar..." Bunu süsleyip, kendime bunun aşırıya kaçan eski moda bir disiplin olduğunu söylemekten bıktım. Büyükbabam bana istismar etti. "Bana sopayla vurdu. İlk kez anne babamızı kaybettiğimizde, o bana vurduğunda ben senden çok da büyük değildim. Yani hayır, senin dediğin gibi 'iyi geçinmiyorduk'. O adam hasta bir pislik ve sen onun lanet ağzından çıkan her kelimeye inandın!" Sesim yükseldi, öfkem ve üzüntüm ellerimi sıkıca yumruk haline getirdi.

"Tamam, sana inanıyorum. Ama bana karşı öyle bir canavar değildi, Rosa. Yangından sonra kendimi güvende hissettiren tek kişi oydu. Beni o büyüttü. Ona güveniyordum... Şimdiye kadar. Artık onun gerçek yüzünü görüyorum. Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum..."

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye tersliyorum, "sanki orada değildin gibi. Sanki bunun bir parçası değildin gibi. Ben o yatakta felçli yatarken, Pietro, kardeşim, sen bunu yapmaya çok hazır görünüyordun. Sen buna hazırdın!"

"Bana mavi haplar verdi!" diye itiraz eder, dehşete kapılmış bir ifadeyle. "Gerçekten sana öyle tepki vereceğime inanmıyorsun, değil mi?"

"Kardeşinin sertleşmiş penisini yüzünde görmek, insanın muhakeme yeteneğini bulanıklaştırır. Ve bunun her şeyi yoluna koyduğunu mu düşünüyorsun? Bana arzu duymuyordun, ama yine de bana tecavüz etmeye hazırdın?"

Yüzündeki renk tamamen kaybolur ve bayılacakmış gibi görünür. Endişe dalgasını bastırıyorum — bunu duyması gerekiyor. Bunu hissetmesi gerekiyor.

"Üzgünüm," diyor yine, başını sallayarak. "Gerçekten söyleyebileceğim tek şey bu. Ve bu olmadığından dolayı rahatladım. Sevindim... Kimdi o lan? Tomasso, muhafızların öldürülme şekline bakarak vampir olduğunu söylüyor. Kamera görüntülerini izledim, ama o gölgelerde kaldı ve ondan görebildiğim tek şey... Şey, çoğunlukla kandı."

"Vampir, evet," diyorum, ona bakarak. "Benim vampirim. Beni önemseyen tek kişi."

Yüzünde tiksinti belirir ve gözleri boynuma kayar. Ne aradığı bellidir.

"Gerçekten mi?" diyorum, acı bir gülümsemeyle. "Şu anda seni rahatsız eden şey bu mu? Değerli Capelli Kahini olan kız kardeşinin ısırılıp ısırılmadığını mı merak ediyorsun? Evet, ısırılıyor. Isırılıyor, sikiliyor ve bundan çok hoşlanıyor — çünkü o, senin, benim ailemin yapmak üzere olduğu şeyi durdurmaya yetecek kadar ona değer verdi. Peki, burada kötü adam kim, Pietro?"

"Ama... Bu tehlikeli. Onlar tehlikeli, bunu biliyorsun."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Hepimiz tehlikeli olmayan vampirlerle tanıştık Pietro. Hepsi acımasız ölüm makineleri değil. Ama bu durumda haklısın, çünkü bu vampir öyle. O bir canavar olabilir, ama en azından bunun farkında. Sen de en az onun kadar canavarısın, ama kendini bunun senin suçun olmadığına ikna etmiş gibisin!"

Ben masadan kahve fincanını alıp yere attığımda, o da irkildi ve fincan parçalanarak son damlaları taş zemine döküldü.

"Biliyorum, tamam! Her konuda haklısın. Ama ben buradayım ve üzgünüm, sana şüphelerimi anlatmak istedim. Sana yardım etmek istiyorum!"

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Öyle sinirlenip kardeşimi öldürürsem, hayatımın geri kalanında bununla yaşamak zorunda kalacağım ve ben bu kadar hak etmiyorum — zaten bir kardeşimi öldürmenin suçluluğunu taşıyorum.

"Tamam. Peki. Anlat o zaman, neyi şüpheleniyorsun?"

Sanki şu anda ne kadar tehdit oluşturduğumu değerlendirmeye çalışır gibi beni inceliyor. Pietro, Tomasso gibi bir Yaratıcı ve ikisi de genellikle hem yaratıcı hem de pratiktir. Ebeveynlerimiz şifacıydı ve şu anda ben de biraz öyle olmayı arzuluyorum; beni sakinleştirecek, güven verecek, her şeyi yeniden yoluna koyacak birini. Ama onlar artık yok ve ben de artık ocuk değilim.

"Bunların hiçbirini kesin olarak bilmiyorum," diyor sonunda, "ama aslında senin tek Kahin olmanı istediğinden şüpheleniyorum. Artık yaşlandı ve eskisi kadar dikkatli değil, bir süre önce ağzından bir şey kaçırdı. Anna Lombardi ile ilgili bir şey."

Yine o isim, diye düşünüyorum. Hiç tanımadığım, uzun zaman önce ölmüş Kahin. Neden sürekli adı geçiyor? Devam etmesini işaret ediyorum, o da başını sallıyor.

"Fazla bir şey değildi, ama 'yazık oldu, ama olması gerekiyordu' gibi bir şey söyledi. Garipti ve hemen susdu, sanki uygunsuz bir şey söylediğini fark etmiş gibi. Ve Paola... Paola hakkındaki haberi duyduğumuzda, Rosa, hiç şaşırmadı. Babası bizi aramak için aradığında şok olmuş gibi sesler çıkardı, ama onu tanıdığım için fark ettim. O... o zaten biliyordu."

Bu bilgiyi kafamda çevirip duruyorum. O gün oraya gidip konuları tartıştığımızda bana sorduğu sorular, neredeyse sürekli gelen çağrılara rağmen hayatımın hiçbir zaman tehdit altında olduğunu hissetmediğimi itiraf ettiren soruları. Kurt adını söylediğimde ikisinin verdiği tepki. "Kurt kim?" Sorum Pietro'yu açıkça hazırlıksız yakaladı.

Cevap vermeden önce seçeneklerini açıkça değerlendiriyor. "Emin değilim. Ama adı geçti. Bir gece, Tomasso'nun evde olduğumu bilmeden onunla telefonda konuştuğunu duydum. Para transferleri ve bir program hakkında konuşuyorlardı, tek bildiğim bu. Sen onu sorana kadar bu konuda bir şey düşünmemiştim. O zaman bile, devam etmek için bana yeterli bilgi vermedin. Onun sadece Tomasso için çalışan biri olduğunu düşündüm."

"O gün onunla ilgili hiçbir şey bilmediğini söylediğinde nedenini merak etmedin mi?"

"Evet, merak ettim ve kayıtları kontrol ettim. Maaş bordrosunda Kurt adında birinin kaydı yoktu ve Tomasso'nun telefon kayıtlarına baktığımda

Tomasso'nun telefon kayıtlarına baktığımda, aradığı numara kapalıydı. Ve sonra... Sonra işler çığırından çıktı."

"Karıştı" derken, Tomasso'nun Capelli gen havuzunu güçlendirmek için büyük planını ortaya çıkardığını kastediyor. Tanrım.

Tüm bunlar, bariz olanın dışında, yani benim sosyopat bir aileden geldiğim dışında ne anlama geliyor? Kurt kim ve Luca neden onun benim için bir tehlike olduğunu düşünüyor? Ve büyükbabamın Anna Lombardi'nin ölümü ve Paola Bianchi'ye yapılan saldırıyla ne ilgisi var? Hiçbiri mantıklı gelmiyor ve tüm bunları konuşmak istediğim tek kişi Luca. O benden büyük ve sayısız savaş, aile kavgası ve Cosca entrikalarına tanık olmuştur. Farklı bir bakış açısı olacaktır.

Güçlü bir özlem duygusu beni çekiyor. Ondan gizlice kaçtım ve şimdi uyanmış olacak ve benim gitmiş olduğumu görünce hiç hoşnut olmayacak. Ona buraya gelme şansı vermedim. Neden geri dönmek istediğimi açıklamaya çalışmadım. Her zamanki gibi yaptım — riskleri umursamadan kendi başıma yola çıktım.

Gökyüzünde yavaşça batan güneşe bakıyorum, artık batmak üzere ve onun peşimden gelmeye cesaret etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Uyanık. Daha önce benimle iletişim kurmaya çalıştığını hissettim, onu susturmadan önce zihnimde sesinin hafif bir dokunuşunu hissettim. Biraz daha kafamı boş tutmam lazım — ayrıca sesi kızgın geliyordu ve ben de alfa erkek vampirlerin benim kötü seçimlerim hakkında bana ders vermesini dinleyecek havada değilim.

"Kardeşim?" Pietro'nun sesi bir şekilde uzak geliyor. "Hâlâ orada mısın?"

"Bana kardeşim deme," diye cevap verdim. "O kelimeyi kullanma hakkını kaybettin.

Şimdi ne yapacaksın Pietro? Ona geri dönecek misin?"

Bu konuşmada Luca'nın adını kasten kullanmadım, çünkü hala kardeşime güvenmiyorum. Bize karşı kullanabileceği herhangi bir bilgi vermek istemiyorum, çünkü gerçekten pişman gibi görünse de, kim bilir? Bu bir numara olabilir ya da geçici olabilir.

"Hayır," diyor kararlı bir şekilde. "Asla. Bana yaptırmaya çalıştığı şeyden sonra bir daha onunla yüzleşmem. Senin vampirin... Ona benim adıma teşekkür et. Sonunda başıma gelen lanet olası baş ağrısına değdi.

beni odanın öbür ucuna fırlattı. Sana yaptıklarımı bilerek hayatımın geri kalanını yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim. Ve biliyordum ki... Sen hamile kalana kadar bu iş bitmeyecekti ve bunun ne kadar süreceği kim bilir? Ona teşekkür et. Benim adıma.

Neredeyse olacakları hatırlayınca titriyorum. Kardeşim defalarca beni hamile bırakmaya çalışırken Tomasso'nun malikanesinde tutsak tutulduğumu düşününce. "Söylerim. Ama seni uyarıyorum, o senin ölmeni istiyor."

"Evet, etrafta böyle şeyler çok var. Peki ya sen, kardeşim... pardon, ya sen, Rosa? Beni affedebilecek misin?"

Bu büyük bir soru ve benim cevaplayabileceğim bir soru değil. Ona bakarken bile midem bulanıyor, ama bu geçebilir. Önümüzde uzun yıllar var, işleri düzeltmek için on yıllar. Belki bir gün yine kardeşim olur.

"Ah, siktir et," diyor, sözleri yorgunluktan damlıyor. "Yapabilirsen ya da yapamazsan fark etmez. Kendimi asla affedemem. Üzgünüm. Her şey için."

Aniden ayağa kalkar ve ben cevap veremediğim kendini balkondan aşağı atar.

BÖLÜM 15

LUCA

Uyuyakaldığıma inanamıyorum. Tek görevim onu güvende tutmaktı ve ben başarısız oldum.

Yalnız uyandım, onun olması gereken serin, boş alana uzandım ve ilk tepkim üzölmek oldu. Ben, büyük kötü vampir, bir kadınla bir gece kucaklaşıp uyuduktan sonra terk edildiğim için yastığıma ağlamak üzereydim.

Tabii ki, o sadece bir kadın değil. O Rosa Capelli ve nedeni ne olursa olsun, kan büyüğü olsun ya da olmasın, o benim kadınımdı.

Aynı zamanda, tüm dünyayı tek başına alt edebileceğini düşöünen, inatçı ve baş belası bir kadın. Sadece kendine güvenmeye o kadar alışmış ki, yardım kabul edemiyor. Dün gece onun bu huyunu düzelteceğini umuyordum, ama öyle olmadı. Onu bulduğumda, ciddi bir konuşma yapacağız - dinlemesi için onu bağlayıp ağzını tıkamalı olsam bile.

Vücudum bu görüntüye tahmin edilebilir bir şekilde tepki veriyor. Bağlanıp ağzının kapatılmasından biraz fazla hoşlanabilir. Ben kesinlikle bundan zevk alırdım.

Perdeyi ve ekranı kaldırıp pencereden dışarı bakıyorum ve güneş ışığının tenime çarptığı anda geri sıçrıyorum. En azından güneş doğru yönde ilerliyor — çok geçmeden akşam karanlığı çökecek ve ben bununla başa çıkabilirim.

Nereye gittiğini oldukça eminim — değerli dairesine geri döndü. Bir tuzağa doğru yürüyormuş olabilir ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben baygınken kaçırılmış olabilir. Bu düşünce, sinir bozucu dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Dün gece, onun kollarımda sona erdi — sıcak, korunaklı ve güvende, olması gerektiği gibi. Uyanık kaldım, nefesini dinledim ve ağladığında onu sakinleştirdim. Güvenli yeri olan yuvasına giren küçük bir hayvan gibiydi.

Rosa'nın güvenli limanı olma fikri, olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Her şey çok doğal geliyordu. Kesinlikle doğrudu. Ve bu beni çok korkutuyordu. Gerekirse bütün gün uyanık kalmaya kararlıydım. Onu korumak için. Büyük bir başarısızlık.

Banyoya girip önceki gecenin izlerini topluyorum. Lavabonun üzerindeki ayna kırılmış ve tüm küçük banyo malzemeleri fayansların üzerine dağılmış. Onu dizlerinin üzerinde, dilini benim sikimde, avucunu taşaklarımda hayal ediyorum. Onun içine derinlemesine girmenin, dudaklarımda onun kanının tadını almanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlayınca vücudum ısınmaya başlıyor.

Yumruğumu duvara vuruyorum ve yumruk yatak odasına kadar geçiyor. Kahretsin. Şimdi otel odasını mahvettim ve parmak eklemlerimden kan akıyor. Kendimi gerçekten kontrol altına almam gerekiyor. Soğukkanlılığımı kaybetmek ikimizi de öldürecek.

Hâlâ onun kokusuyla dolu yatağa otururum ve zihnimle ona ulaşmaya çalışırım. İlk seferinde deneme yanılma ve şans, ya da belki de sihirle başarmıştım, kim bilir?

Bu sefer, ona doğru zihinsel bir çizgi uzattığımda elde ettiğim tek şey kocaman bir hiçlik. Bir yere kadar gidiyorum ve sonra bir engeli çarpıyorum, ve ne yaparsam yapayım bu engeli aşamıyorum. Bu, onun uyuşturulduğu zamankinden farklı — o zaman orada hiçbir şey yoktu. Bu ise büyük ve kesin bir hayır. Görünüşe göre engelleme işi iki yönlü çalışıyor.

"Rosa," diye bağıriyorum. "Beni içeri al, hemen!"

O cevap vermiyor ve ben pes ediyorum. Onun ne kadar inatçı olabileceğini zaten biliyorum. En azından bu, onun güvende ve bana direnecek kadar iyi durumda olduğu anlamına geliyor. Ama beni uzak tutmasından nefret ediyorum, bunun suçlusu sadece kendim olsa bile.

Şu an için durumu iyi ve ben de bir süre daha burada kalacağım için, saatler önce yapmam gereken şeyi nihayet yapıyorum: Don Vincenzo'yu arıyorum. O adamın borcunu ödeyeceğim ve bunu daha fazla erteleyemem. Onun kız kardeşi Giulia beni dönüştürdü ve o aile işini devraldığında bana geçti. Bunu, onu öldürmem için beni ikna ederek başardı.

Fazla ikna edilmeye gerek kalmadı. Kadın ahlaksız ve zalimdi. İnsanları evinin duvarları arasında hapsetmiş, zincirlerle sıkıca bağlamış, hayvan bağırsaklarından yapılmış tüpleri damarlarına sokmuştu. Tüpler onun odasına uzanıyordu ve o, istediği zaman, kaynağı kuruyana kadar birinden emiyordu — genellikle diğer ucundaki talihsiz ruh haftalarca acı çektikten sonra. Bizim standartlarımıza göre bile bu çok acımasızdı. Bazen hala çığlıklarını duyabiliyorum.

Tamamen büyüdüğümde, beni sikiyor, istediği gibi kullanıyor ve onunla yatakta kalmamı sağlıyordu — onların yalvarışlarını, inlemelerini ve birinin onları öldürmesi için yakarışlarını dinleyerek, onların ıstırabına gülüyordu. Vincenzo darbesini planladığında, ben de tamamen onun tarafındaydım ve darbe tamamlandıktan sonra, o odanın duvarlarını çıplak ellerimle yıkıp, arkalarında hayatta kalan her bir insanı öldürdüm.

O zaman Vincenzo'nun malıydım, şimdi de öyleyim. Beni serbest bırakana kadar ona bağlıyım, ki bu da asla olmayacak sanırım. Bugünlerde, kız kardeşi kadar ahlaksız. Kimse bu kadar uzun yaşamamalıydı.

"O öldü mü? O sende mi?" diye sorar, cevap verir vermez, sesi kırılğan, sanki tırnakların kara tahta üzerinde çizilme sesi gibi. Arka planda duyulan acı dolu çığlık sesine yüzümü buruştururum ve orada neler olup bittiğini hayal etmekten kendimi alıkoymak için çaba gösteririm.

"Onu neden istiyorsun?" diye cevap veriyorum. Saygısızlığımı hoş karşılamayacaktır, ama bilgiye ihtiyacım var. Onun için ne planladığını bilmem gerekiyor, eğer bir planı varsa tabii. Tıslar ve vücudumdaki her hücre geri çekilir. Onun hoşnutsuzluğu bana fiziksel olarak acı veriyor, ama katlanıyorum. Bu yolda devam edersem, daha çok acı çekeceğim.

"Bu seni ilgilendirmez, evlat. Emrin var. Onu öldür ya da bana getir, başka bir şey yok. Ama neden sorduğunu merak ediyorum," diye alay ediyor. "Acaba bu güzelim küçük malocchio

gözüne çarptı mı acaba?" Bir süre durur ve sesi kalınlaşır. "Bana itaatsizlik etmenin sonuçlarını anlıyor musun acaba?"

Konuşmasını bitirdiğinde, göğsümde bir acı hissediyorum. Kalbim yavaş atıyor olabilir, ama hala atıyor ve her canlı gibi, o durduğunda ben de dururum. Vincenzo sessiz, ama göğüs kafesimi karıştırırken gülümsediğini hayal ediyorum. Bundan zevk alıyor. Acımdan zevk alıyor.

Elimi göğsüme koyuyorum, acıdan gözlerimi kapatıyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım. "Anlıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Yakıcı acı aniden sona eriyor ve devam etmeden önce derin bir nefes alıyorum. "Sadece soruyorum çünkü burada işler... karmaşık. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Don Vincenzo, Capelli'ler hakkında ne biliyorsunuz? Tomasso Capelli hakkında?"

Bu iki şekilde sonuçlanabilir: ilgisini çekebilir, kararımı yeterince güvenilir bulup beni dinleyebilir. Ya da küstah olduğuma karar verip kalbimi patlayana kadar sıkabilir. Kendimi hazırlarım, ama acı eşlik etmeden sessizlik uzar.

"O yaşlı," diye cevaplar sonunda. "O Vecchissime. Görüldüğü gibi biri değil. Neden soruyorsun? Bianchi malocchio hakkındaki haberleri duyduk. Merak ediyorsan, evlat, biz yapmadık."

"Biz" derken Firenzeleri, Cosca ailelerinden herhangi birini veya genel olarak vampirleri kastetmiş olabilir. Bunu bilmek imkansız ve bu konuyu zorlamak tehlikeli.

"Öyleyse, görüldüğü gibi değilse, o ne?" diye soruyorum, Tomasso Capelli'nin klasik bir büyükbaba figürü, gözleri parıldayan ve cebinde şekerleri olan şefkatli bir nonnino olmadığını bilerek. Burada görüldüğünden çok daha fazlasının olduğunu bilerek.

"O, asırlık bir İtalyan ailenin reisi. Küçük bir ordusu var ve dünyanın dört bir yanındaki iş çıkarlarını kontrol ediyor. Işığın yarattığı gibi davranıyor ama aslında gölgelerde hareket ediyor. Kendisine karşı çıkan herkesi ezip geçiyor ve kendi ihtiyaçlarını her şeyin üstünde tutuyor," diye cevaplıyor Vincenzo, sesinde artık bir parça eğlence var. "Sana bu ne gibi geliyor?"

"Cosca Don'a benziyor."

"Evet, öyle, değil mi? Adı dışında her şey öyle. Bir süredir onu izliyorum, figlio mio. Yaptığı değişiklikleri görüyorum. Tahtadaki taşları, kendisine ait olmasalar bile, nasıl hareket ettirdiğini inceliyorum. O, değerli çocukları da dahil olmak üzere her şeyi feda edecek bir adam."

Onun sözlerini düşünürüm. Bana söylemediği daha çok şey var. Onun on adım gerisinde olduğumu hissetmemi istiyor. Devam etmeye tenezzül etmeden önce onu yakalamaya çalışmamı istiyor. Vincenzo ile her şey bir güç oyunudur.

"Anna Lombardi," diyorum sonunda. Her şey mantıklı geliyor. "Anna Lombardi'yi öldüren oydu ve sonra barışçı rolünü üstlendi..."

"Aynen öyle, Luca. Kendi türünün arasında üstünlüğünü sağlamlaştırdı ve kendi başlattığı bir savaşı önleyerek bizim türümüzün saygısını kazandı. Cesurca bir hareketti, bir dahinin işi. Onu yakalayıp kafatasını açıp beyninin içinde ne olduğunu görmek isterdim."

Bunu kelimenin tam anlamıyla söylediğinden hiç şüphem yok. Bu adam 1400'lü yıllarda doğmuş ve hiçbir bilim onu değiştiremez.

"Onu izlemek çok ilginçti," diye devam ediyor Don. "Gücünü genişletti, diğer Vecchissime'leri gölgede bıraktı. Senatörler, kongre üyeleri ve şirket başkanları onun emrinde. Hatta vampirler bile onun emrinde, onlara emirlerini yerine getirmeleri için para ödüyor. Capelli'ler tek kalan Vecchissime ailesi olsaydı ne olurdu sence?"

"Firenzeler tek Cosca ailesi olarak kalsaydı ne olacağı gibi. Bir iktidar boşluğu oluşur ve sen devreye girip kontrolü ele alırsın. Her şeyin kontrolünü."

Kan davaları, açgözlülük, vahşet, iktidar mücadelesi... Bunların hepsini anlıyorum. Büyürken öğrendiğim şeyler. Vincenzo ve Tomasso gibi adamlar diğerleri gibi düşünmezler. Asla tatmin olmazlar, asla mutlu olmazlar ve sürekli daha fazlasını ararlar. Kazanmak, almak, genişlemek için yollar ararlar. Ve eğer Capelli ailesi Vecchissime aileleri arasında en güçlüsü olursa — tek geçerli Kahin soyuna sahip olan — o zaman Tomasso çok yüksek bir ağacın tepesine çıkmış olur.

"Beyninin çarklarının döndüğünü duyabiliyorum, Luca. Şimdi her şey yeterince açık mı? Vecchissime ailesi, Seerler olmadan hiçbir şey değildir.

Onlar kalbi oluştururlar, onları ortadan kaldırırsan Vecchissime ailesi bir hiç olur."

"Ama neden? Yani, Seerler yararlıdır, kendi başlarına güçlüdürler, ama Makerlar ve Healerlar da öyledir. Seerler onların yapısı için neden bu kadar önemlidir?"

Arka planda başka bir ıgık duyulur ve Carlos birine bağıırır.

"Sen uzun zamandır buradasın Luca, ama benim kadar uzun değıl. Anlaşma'dan önce işler farklıydı. O zamanlar Kahinler şimdiki gibi değıllerdi. Her şeyi anlamana gerek yok. Sadece Capelli kızının neden öldürölmesi gerektiğini anlamın yeterli - kaos yaratmak için - ya da bana getirilmesi gerektiğini, güvende tutulması için... Tomasso bu şekilde devam ederse ve onu durdurabilecek diğlereri zayıf kalırsa, o zaman çok fazla güce sahip olacak. Bize meydan okuyacak ve hatta kazanabilir. Bunun olmasına izin vermeyeceğim, sen de vermeyeceksin. Şimdilik sana biraz ip vereceğim, Luca. Kendini onunla asma."

Göğsüme şiddetli bir acı saplanır ve hat kesilirken nefes nefese yatağı düşerim.

Başladığı kadar ani bir şekilde durdu ve beni rahatlamış bir halde zayıf bıraktı. Kaburgalarımı ovuşturup kendimi tekrar ayağı kaldırdım. Beni yerime oturtmak için benimle oynuyordu.

Söylediklerinin bir kısmı mantıklı, ama çoğı değıl. Kahinler yüzyıllardır vampirler karşı etkili bir araç olmuştur. Onlar olmasaydı ailelere ne olurdu? Ona sormam lazım. Ve bunu yapmak için ona ulaşmam lazım. Ondan sonra, koca bir acı dünyası bana doğru geliyor. Vincenzo'nun onu "güvende" tutacağını söyleme şeklini hiç beğenmedim.

Kahretsin. Bütün gün burada oturup bunu düşünerek güneşin batmasını bekleyemem. O benden uzak olduğı her saniye, zarar görebileceğı bir saniyedir. Birkaç dakika içinde kalkıp dışarı çıkıyorum. Güneş hala gökyüzünde sinir bozucu bir şekilde parlıyor ve beton gölgelerin arasından koşarken cildim yanıyor. Turistlere yönelik ucuz eşyalarla dolu rafları olan küçük bir hediyelik eşya dükkanı buluyorum. Güneş şemsiyesi olarak kullanmak için bir golf şemsiyesi ve dünyaya Chicago'yu sevdiğimi ilan eden bir beyzbol şapkası alıp dükkandan çıkıyorum. Tanrım, Rosa bana ne yaptı böyle?

Dün gece bana gösterdiği yere doğru yola çıkıyorum, mümkün olduğunca binaların gölgesinde kalmaya çalışıyorum, kalamadığımda ise güneş şemsiyesini kullanıyorum. Bazı küçük yanıklar var ama sağ salım onun evine varıyorum ve yakınlarda gölgeli bir terası olan bir restoran buluyorum.

Hangi binanın onun olduğu belli değil, hangi daire olduğu da öyle, birkaç dakika boyunca hepsini tarıyorum. Sonunda onu görüyorum. Beş kat yukarıda, arkamdaki nehre bakan, hala güneş ışığıyla dolu bir balkonda. Akıllı kız.

Bir adam onunla birlikte balkonda duruyor, yüzü güneşin parlamasıyla görünmüyor ve ben panik yapmamaya çalışıyorum. İkisi de oturmuş ve sohbet ediyor gibi görünüyorlar. Mesafe çok uzak, kulaklarımla tek tek kelimeleri ayırt edemiyorum ama bir çatışma belirtisi yok. Rosa'nın yardıma muhtaç bir kadın olmadığını kendime hatırlatıyorum. Binayı tırmanıp onu kaçırmak istesem de, bana bunun için teşekkür etmeyecektir. Onda da bir parça canavar olduğu için, her zaman içimdeki canavara ihtiyaç duymuyor.

Bir ipucu yakalamak umuduyla kulaklarımı dikiyorum, ama tek duyduğum düşük sesli bir mırıldanma. İzlerken, adam ayağa kalkıyor ve balkonun kenarına doğru ilerliyor.

Ayağa fırlayarak masamı yanımdaki gürültücü gençlerin üzerine devirdim. Rosa'nın kardeşi daha fazla zarar vermeden ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, onların bağırışları kulağıma pek girmedi.

Hâlâ bir çözüm bulmaya çalışırken, Rosa'nın çığlığı havayı yırtıyor. Dikkatim balkona kayıyor ve Pietro'nun bacaklarını çırparak yere doğru düşüşünü görüyorum. Ani bir zihinsel parazit, bağlantımızın yeniden kurulduğunu gösteriyor. İlk başta, sadece tutarsız bir gürültü ve korku karışımı var, ama hemen zihnimi ona açıyorum.

Ona yardım edin! diye bağıyor. *Eğer oradaysanız, lütfen onun ölmesine izin vermeyin.*

Vücudu bir arabanın tavanına çarparak seker ve mide bulandırıcı bir sesle kaldırıma yuvarlanır. *Deneyeceğim, Bella,* diye cevap veririm, umarım beni duyabilir. Ama ona yardım edebileceğimden emin değilim.

Bir anlık şok sessizliği olur, sonra ortalık cehenneme döner. İnsanlar bağırma ve çığlık atmaya başlar, trafik fren sesleriyle durur

, kornalar çalar ve sonunda bir adam toplumsal sersemlikten kurtulur ve Pietro'nun parçalanmış bedenine doğru koşar.

Yükselen güneşe bakıyorum. Bu acı verecek, ama yapmam gerek. I-heart-Chicago şapkamı alnıma indirip kaosa doğru koşuyorum.

Son nefesini veren, kasılan bir cesede kalp masajı yapmaya çalışan birini yakalar ve yanaklarını tutarım. Bana baktığında gözlerinde panik belirir.

"Ben bir doktorem," diyorum sakın bir şekilde, irademle onun iradesini bastırarak, "ve tek hatırlayacağın şey, sana yardım etmeye çalıştığım olacak."

Onu bıraktığımda, sessizce başını sallayarak kışının üzerine çöküyor ve ben Pietro'ya dönüyorum. Ellerimin çıplak derisini yakan sıcaklığı görmezden gelerek dinliyorum. Zayıf ama hala bir kalp atışı var. Bir an için onu bırakmayı düşünüyorum. Ölmeyi hak ediyor ve o gitse onun için daha iyi olur, ama hala kafamda onun sesini duyuyorum, bana gelip geleceğini, yolda olduğunu söyleyip, onu bırakmamam için yalvarıyor.

Hırıldayarak dişlerimle bileğimin etini parçalıyorum. Seğirmeleri, yanlış açılarda bükülmüş uzuvları ve gözlerinin şişmiş gözbebeklerini görmezden gelerek Pietro'nun ağzını açıyorum ve dudaklarının arasına kan damlatıyorum. Kan serbestçe akıyor ve bir kısmı çenesine damlıyor, ama kendimi ona yeterince yaklaştırıyorum ki kırmızı bir damla ağzına ulaşıyor.

İşe yarayabilir, yaramayabilir. Her iki durumda da umurumda değil, ama onun umurunda ve önemli olan da bu.

Rosa yanımda belirir, paniği hissedilir, kokusu etrafında dolaşır. Buraya bu kadar çabuk gelmek için merdivenlerden atlamış olmalı, yanıma dizlerinin üzerine çöker ve kardeşinin titreyen vücuduna kayar.

"Hayatta mı?" diye sorar, sesinde kesik kesik bir acı vardır. "İyi olacak mı?"

"Bilmiyorum. Ama buradan gitmemiz gerek. Şimdiye kadar biri 911'i aramış olmalı ve ben güneşten uzaklaşmam gerek."

Yeşil gözlerini bana çevirip elimdeki yanıkları, boynumun arkasından yükselen dumanı ve hala yeterince alçalmamış güneşi fark etti.

"Şemsiye," diye mırıldandım. "Restoranın terasında."

Hemen ayağa kalkar ve durumu anlar. Birkaç saniye içinde geri gelir ve lanet şeyi başımın üzerine tutar. Hemen kendimi daha güçlü hissederek, onu ondan alırım ve ancak o anda kendi ölümümün eşiğine geldiğimi fark ederim. Hepsi, aramızda yerde yatan bu hurda parçasına olan sevgisi yüzünden.

Çenesini tutup, kardeşine değil bana bakmasını sağlarım. Nefesi çok hızlı, çok düzensiz, göğsü inip kalkıyor ve gözleri şoktan kocaman olmuş.

"Hayatta kalabilir, ama gitmemiz lazım. Hemen. Hastaneye götürülürse, onu kaybedersin. Kendini kaybedersen ona yardım edemezsin. Ulaşım aracına ihtiyacımız var, bunu halledebilir misin? Gidip dairenizden ihtiyacınız olan her şeyi alıp, buradan çıkmamız için bir yol bulabilir misiniz?"

Yüzündeki ifade düzelir ve kalp atışları yavaşlar. Parmak uçlarıyla yanmış yanağımı okşar ve kararlı bir şekilde başını sallar. Kalabalığı kontrol etmemi söyledikten sonra, apartmanına geri koşar.

Etrafta daha fazla insan var ve burası Örümcek'i yaktığımız yer gibi değil; burası şehrin ortası ve ilk yardım ekipleri hemen buraya gelecek.

Kalabalığın çoğu arka planda durup çeşitli şok aşamalarında izliyor, ancak birkaç kişi telefonlarını çıkarıp daha yakına yaklaşıyor. Her birinin gözlerine bakıp ilk adama söylediğimle benzer bir şey söylüyorum: "Ben doktorum. Onu kurtaracağım. Bunların hiçbirini hatırlamayacaksınız ve çektiğiniz görüntüleri sileceksiniz." Emin olana kadar bekliyorum, belirgin bir uyuşukluk, kafa karışıklığı ve kabullenme karışımı görene kadar, sonra dikkatimi tekrar Pietro'ya çeviriyorum.

Hâlâ hayatta, ama zar zor. Bacakları bükülmüş, kaburgaları kırılmış, gözleri yavaşça kararan gökyüzüne boş boş bakıyor, göz bebekleri büyümüş. Kahretsin. Ne yaptım ben? Vampir kanının birini bu durumdan kurtarıp kurtaramayacağını bilmiyorum. Sonsuza kadar bu halde mi kalacak?

"Luca!" Bu sefer adımı yüksek sesle bağırıyor ve ben küçük kalabalığın ötesindeki binasının girişine bakıyorum. Omzunda bir

omzunda bir gecelik çanta var ve bana gelmem için işaret ediyor.

Şemsiyeyi bırakıp Pietro'nun cesedini kollarımın arasına alıyorum ve başımı eğik tutarak ona doğru koşuyorum. Şapka, batan güneşin en kötü etkilerinden beni koruyor. Onu bu şekilde taşıyarak kardeşine ne kadar zarar verdiğimi kim bilir, ama başka çarem yok.

Lobide, Rosa gri üniformalı orta yaşlı bir adamla birlikte duruyor. Adam onun etkisinde, yüzünde dışarıdaki insanlar gibi hafif bir şaşkınlık var. Onun güçleri benimkinden zayıf ama birini doğru yöne yönlendirmek için yeterli ve adam muhtemelen onu, dünyaya gösterdiği yüzüne güvenecek kadar iyi tanıyor.

"Brian, tekrar teşekkür ederim," diyor ve bana başını sallıyor. Artık tamamen işine odaklanmış durumda, nefesi düzenli ve sabit, önceki paniğinin izi yok. O, Capelli Kahini, kırılgan ve travma geçirmiş bir kadın değil. "Unutma, bakım aracı birkaç günlüğüne ortadan kalkacak. Her şey ayarlandı, çalındığını bildirmene gerek yok, değil mi?"

"Siz öyle diyorsanız, Bayan B. Her şey... yolunda mı?" Gözleri bana kayıyor ve nasıl görüldüğümü biliyorum. Yanmış cilt, göz bebeklerimin etrafında parlayan kırmızı halkalar, yırtık bileğimden hala kan damlayan, kollarımda yaralı bir adam. Onun kontrolünden kaçmaya, bu durumu anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Her şey yolunda, Brian. Bu adam benim arkadaşım. Bana zarar veren o değil, endişelenmene gerek yok. Her zamanki gibi bir süreliğine uzaklarda olacağım. Sana ve Jed'e küçük bir bahşiş bırakıyorum, tamam mı? Noel'den önce görüşemezsek diye. Kendine iyi bak, duydun mu? Sen iyi bir adamsın." Parmak uçlarına basarak yanağına küçük bir öpücük kondurur ve durumun tuhaflığına rağmen Brian mutlu bir gülümseme takınır.

Masaya bir deste fatura bıraktıktan sonra, beni bir merdivenle aşağıya, sessiz bir yer altı otoparkına götürüyor. Onu takip ederek, yan tarafında "McManus Maintenance" yazısı ve bir merdiven ile çeşitli aletlerin karikatür resimleri olan küçük beyaz bir minibüse doğru ilerliyorum.

Tek kelime etmeden arka kapıları açar ve ben Pietro'yu toz örtüleri, boya fırçaları ve talaş kokusu arasında oraya yatırırım. Ön koltuğa, yanına otururum ve o anahtarı kontağa sokup motoru çalıştırır.

Bir an durup bana döndü, gözleri yeşil renkte parlıyordu. "Teşekkür ederim," dedi basitçe. "Tekrar."

BÖLÜM 16

ROSA

Pennsylvania sınırının hemen karşısındaki otoyol kenarındaki bir moteldeyiz ve burada sızdıran duşumuzun ve sadece *Hill Street Blues*'un tekrarlarını gösteren televizyonumuzun lüksünün tadını çıkarıyoruz. Sekiz saat yol yaptık ve yediğim her şey otomat veya fritözden çıktı.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, daha kötüsü de olabilirdi.

Pietro, Chicago'dan kaçtığımızdan beri birkaç saatte bir ona kan veren Luca ile bağlantılı bir odada. Hala hayatta ve göz kapaklarında bir hareketlenme var. Bunun istemli bir hareket olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum. İyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyorum, ama şimdilik ölmemesi bile benim için yeterli. Onu balkonumdan atlarken gördüğümde umabileceğimden çok daha fazlası bu.

Aklım o korkunç ana geri döndüğünde, sanki biri beynimi mikrodalgaya sokmuş gibi kısa devre yapıyor. Uzun zamandır hayattayım ve birçok farklı durumla karşılaştım, ama kötü kalpli tecavüzcü kardeşim affedilmek için yalvardıktan sonra gözlerimin önünde intihar etmeye çalıştığında nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Bunun karmaşık olduğunu söylemek yetersiz kalır ve açıklanacak çok şey var, ama şimdilik bir adım öteye odaklanıyorum. Sonuç olarak, onun öleceğini düşündüğümde

, yıkılmışım ve bu duyguya kapıldım. Sonunda, onu kendim öldürmeye karar verebilirim, ama şimdilik, yan odada hala nefes alıp durduğuna minnettarım.

Boş bir mesaneye, son birkaç saati silip süpüren ılık suya ve üzerinde uzanıp nihayet dinlenebildiğim düz yüzeye duyduğum minnettarlık kadar minnettar değilim. Bana bakın — Rosa Capelli: Olumlu bir zihinsel bakış açısının yürüyen reklamı.

Şafak yaklaşıyor ve Luca, motel odasının pencerelerini güneşli günlerde ön cama koyduğunuz folyo perdelerle kapatmış. Bunları Kalamazoo'daki bir benzin istasyonundan aldık, şeker, patates cipsi ve kafeinli içeceklerle birlikte, hepsi bitti artık. Tabii ki hepsini ben tükettim. Luca'nın da beslenmesi gerekiyor, ama seçeneklerimiz sınırlı ve onun benim yanımda akşam yemeği konusunda temkinli davrandığını anlayabiliyorum.

Belki de bir şeyler atıştırırsa ona Vecchissime Seer gibi davranacağımı düşünüyor — ve fırsatı olmadı da değil. Birkaç saat önce gece boyunca açık bir lokantada mola verdik ve oradaki garson onu gözleriyle yiyip bitiriyordu. Kahvesini doldururken göğüslerini ona sürtüyor, saçlarını sallarken kıkırdıyordu. Kelimenin tam anlamıyla ısırılmak için yalvarıyordu, sürtük. Sanki ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Cazip gelmiş olmalı, ama gözleri bir kez bile kırmızıya dönmedi, yani ya düşündüğüm kadar aç değil ya da bunu çok iyi saklıyor.

Bir şeyleri saklamakta çok başarılı. Çoğu zaman ne düşündüğünü hiç bilmiyorum. Hareket halindeki bir araçta saatlerce birlikte geçirdik, ama neredeyse hiç konuşmadık. Yanıklarından dolayı zayıftı ve ben de bizi oradan kurtarmak için adrenalin dolu bir haldeydim. Artık onun güvenli olduğunu düşündüğü bir yerde durduğumuza göre, konuşmamız gerekiyor, ama tek istediğim dinlenmek.

Adam, odamızı Pietro'nun odasına bağlayan kapıdan içeri giriyor. Bileğinde belirgin bir kırmızı leke var ve acaba acıyor mu diye merak ediyorum. Yani, acıyor olmalı, değil mi? Kendi etini dişlerinle parçalamak? İyileşse bile, acıtması gerekir.

Hâlâ aptal "I-heart-Chicago" şapkasını takıyor ve ben ona bakarken şapkeyi çıkarıyor. Uzun parmaklarını dağınık saçlarının arasında gezdirip, "Onu görmek istersen hazır" diyor. Sesi düz ve

tarafsız, bu konuda çelişkili olmalı. Pietro'nun pisliğin teki olduğunu ve ölmeyi hak ettiğini düşünüyor. Haklı olabilir.

Başımı sallayıp yanından geçerek yan odaya giriyorum. Yangın merdiveni ışığının yaydığı belirsiz kırmızı ışık dışında oda karanlık ve kardeşim yatakta hareketsiz yatarken gölgeli bir silüet gibi görünüyor. Derin bir nefes alıp ona doğru yürüyorum. Onunla en son yatakta birlikte olduğum anın görüntüsünü kafamdan silemiyorum ve midemde hafif bir mide bulantısı hissediyorum.

Yanına oturup solgun yüzünü inceliyorum. Böyle uyurken çok genç görünüyor, ya da bilinçsizken, sanırım. Çocukken olduğu gibi. Hayatın daha basit ve ailemizin bir arada olduğu zamanlarda olduğu gibi. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor, çünkü öyle.

Elimi uzatıp alnındaki saçları çekiyorum. Gözleri kapaklarının altında hareket ediyor ve nefesi hızlanıyor.

"Hey, kardeşim," diyorum, elimle onun gevşek parmaklarını kavrayarak. "Orada mısın, değil misin, hiç bilmiyorum. Beni duyabiliyor musun, onu da bilmiyorum. Ama duyabiliyorsan, bu gerçekten pislikçe bir hareketti. Son yirmi dört saat içinde olanlara bakılsa bile, bu çok pislikçe bir hareketti. Serena'yı kaybettim, Angie'yi kaybettim, ailemizi kaybettim... Ne oluyor Pietro? Beni Tomasso ile yalnız bırakmayı mı planladın?" Sinirleniyorum ve bu sinirimin bir kısmı sesime de yansıyor. Onu geri istiyorsam, bu muhtemelen mantıklı bir yaklaşım değil.

"Her neyse," diye devam ediyorum, biraz sakinleşerek. "Eğer planın buyduysa, berbat bir plandı ve işe yaramadı. Hâlâ buradasın Pietro, hâlâ yaşayanların dünyasındasın. İstediklin bu olmayabilir, ama elinde olan bu. Eğer üzgün olduğunu söylerken ciddiysen, bana yardım etmek istediğini söylerken ciddiysen, geri dön. Geri gel ve bana yardım et. Sana vampir kanı vermeye devam edeceğiz, bu da kalbinin atmasını sağlayacak... Ama geri kalanı sana kalmış. Geri gel, kardeşim. Hikayemizin burada bitmesine izin verme, tamam mı?"

Hayal görüyor olabilirim – yorgunum, stresliyim, Reese's Pieces ile ayakta duruyorum – ama parmaklarımın etrafında çok hafif bir hareket hissediyorum. En ufak bir sıkma hissi.

Soluk yanaklarına bir öpücük kondurmak istiyorum, ama bunun için henüz çok erken. Sevgimin son zamanlardaki anılarımı gölgede bırakması için henüz çok erken. Elini okşayıp yanından ayrılıyorum. Zaten bir yere gidecek değil ya.

Luca ile paylaştığım odaya geri döndüğümde, o duştan çıkmış, beline beyaz bir havlu sarılmış haldeydi. Kalın, koyu renkli saçları nemliydi, cildine yapışmış kıvrılmıştı ve gözleri benimkilere bakarken yoğun bir ifadeye bürünmüştü. Artık tüm ihtişamıyla görebildiğim dövmeye bakakaldım. Siyah ve gümüş renkli ejderhanın gövdesi sırtını kaplıyor, kanatlarını omuzlarından göğsüne doğru uzatıyor. Bu, Cosca'ya, bu Don Vincenzo pisliğine olan bağlılığının sembolü, ama yine de çok güzel. O çok güzel.

Son birkaç saat içinde kendime pek çok söz verdim. Aklımı başımda tutacağıma, odaklanacağıma, soğukkanlı kalacağıma dair sözler. Harekete geçmeden önce düşüneceğime dair sözler. Bu adamdan ellerimi uzak tutacağıma dair sözler.

Ama şimdi ona baktığımda, kaşlarını çatarak ruh halimi anlamaya çalışırken, tek hissettiğim şey minnettarlık. Ve evet, biraz da tahrik. O olmasaydı Pietro ölmüş olurdu. Siktir et, o olmasaydı ben de ölmüş olabilirdim — ya da ondan daha kötü bir kadere mahkum olabilirdim. O olmasaydı, Tomasso'dan kaçmak için cesaretimi asla toplayamazdım.

Ona söylemek istediğim çok şey var, ama hiçbirisi doğru gelmiyor. Sadece bir teşekkür etmek yetmez. Duygularımı bastırıp, bulmaya kararlı olduğum o berrak zihinli düşünceye odaklanmaya çalışıyorum. Seyahat çantama gidip yanımda getirdiğim birkaç eşyayı çıkarıyorum. Onları masanın üzerine koyuyorum: dizüstü bilgisayar, telefon, nakit para, kimlikler. Temiz iç çamaşırları, her zaman önemlidir. Kumaş rulosunda farklı boyutlarda kazıklar. Sonunda, başından beri aradığım şeyin ne olduğunu anlıyorum. Saç fırçası. Fotoğraf.

Çürük tabureye oturup onları kendime doğru çekiyorum. Fırçayı kucağıma koyup Serena'ya bakıyorum ve öylece oturuyorum.

Onu arkamda hissediyorum, ellerinin omuzlarıma dokunduğunu hissediyorum, dokunuşu nazik ve güven verici. Geriye yaslanıp başımı onun vücuduna yaslıyorum.

"Bunlar için mi geri döndün, carissima?" diyor, sesi düşük bir uğultu gibi.

Başımı sallıyorum ve o parmaklarını saçlarımin arasında gezdirip düzeltiyor. Bu inanılmaz derecede iyi geliyor.

"Bu senin kız kardeşin, değil mi? Bana ondan bahset."

"O... O harikaydı, Luca. Biz kardeşten daha fazlasıydık. Birbirimizin parçasıydık. Ve o öldüğünden beri,

o parçam eksikmiş gibi hissediyorum. Ben... Bunu geride bırakamazdım. Sana aptalca gelebilir, ama bu fotoğraf, bu saç fırçası, sahip olduğum tek şey ve onları geride bırakamazdım."

"Aptalca gelmiyor, Rosa. Aşk gibi geliyor. Ve bunu anlamadığım için çok üzgünüm. Neden geri dönmek istediğini açıklamana fırsat vermedim. Sadece hayır dedim. Bu... benim için zor bir şey. Vermek kadar almak da. Aşkın nasıl bir şey olduğunu hatırlamak benim için zor." Duygular sesi titretir ve ben çerçevesi fotoğrafı masanın üzerine bırakıp ona dönerim. O, görüldüğünden çok daha fazlasıdır, Cosca vampirlerinden beklediğim canavardan çok daha fazlasıdır. Elim göğsüne gider, ejderhanın kanatları üzerinde gezer.

"Onu kaybettin." Serena'nın gülümseyen yüzüne bakıyor. "Ve bu hala canını yakıyor."

"Evet," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle. "Hepsini kaybetmek acı vericiydi, ama özellikle onu. Annemle babam huzur içinde, yataklarında, birbirlerinin kollarında öldüler. Yangından önce duman onları ele geçirdi. Peki ya Angie? Angie'yi bilmiyoruz. Vücudu o kadar kötü yanmıştı ki onu tanıyamadık, ama o da yine yatağında yatıyordu. Serena... O kadar şanslı değildi. Kaçmaya çalışıyordu. Yüzündeki derisi erimişti, Luca. Ve bunu asla unutabileceğimi sanmıyorum. Özellikle de o benim yerime ölmeliydi."

"Neden böyle söylüyorsun, bella? Neden onun yerine senin ölmen gerektiğini düşünüyorsun?"

"Çünkü o, şehrin diğer tarafında bir baloda olması gerekiyordu. O gitmek istemiyordu, ben de sıkılmıştım ve sürekli isyan etmek için yollar arıyordum, bu yüzden sürekli yer değiştirirdik. Ailelerimiz bile bizi ayırt edemezdi. O evde kaldı, ben baloya gittim ve sonra Bronzeville'deki bir dans kulübüne gizlice girdim. O yanarken ben dans ediyordum Luca, yanması gereken bendim."

Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. Başım geriye doğru savruldu ve beni vücuduna sıkıca bastırdı.

"Hayır, Rosa, bella. Bu doğru değil. Bu doğru olamaz. Olanlar korkunçtu, gerçekten korkunçtu, ama senin şimdi burada olman gerekiyordu. Benimle olman gerekiyordu. Benim olman gerekiyordu."

"Bunu nereden biliyorsun? Nasıl bu kadar emin olabilirsin? Tomasso beni hiç affetmedi. Ben de kendimi hiç affetmedim."

Büyük elleriyle yüzümü tutuyor, yanaklarımdan akan gözyaşlarını silerek saçlarımı düzeltiyor. Yavaşça, nazikçe öpüyor ve dudaklarının her dokunuşu beni daha sakinleştiriyor. Daha güvende hissediyorum. Hayatımda hiç bu kadar değerli hissetmemiştim.

"O senin böyle yaşamayı ister miydi, aşkım? Serena senin yarı ölü gibi yaşamayı, sürekli şüphe içinde olmanı, hep ikinci sınıf hissetmeni ister miydi?"

Onu o gece, onu hayatta gördüğüm son gece düşünüyorum. Nazik bir yaramazlıkla doluydu, giyinmeme yardım etti, eve hikayeler ve dedikodularla dönmeme söz verirdi. Bütün gece ona anlatmak için komik şeyler biriktirdim, onu eğlendireceğini bildiğim küçük hikayeler. Onun hiç duymadığı hikayelerdi.

O acı içinde öldü — yüzü buruşmuş, parmakları parçalanmış bedenini gördüm. Son anlarında çektiği acıyı gördüm. Ama tüm bunlara rağmen, o haklı — o benim böyle yaşamamı istemezdi. O da beni benim onu sevdiğim gibi seviyordu.

Ölmüş olabilir, ama benim yaşamamı isterdi.

Luca'nın gözlerine bakıyorum. Endişesini, rahatlığını görüyorum. Koyu kahverengi irislerin etrafındaki gümüş halkaları. Benim ona ait olduğumu söyledi ve bu doğru geliyor, açıklanamaz bir şekilde doğru geliyor - ve tüm vücudumla onu istiyorum. Şu anda bile, duygularımla boğulmuş halde, onu istiyorum. Onun bakışlarının yoğunluğu, aniden onu tüm vücudumla hissetme ihtiyacım, kalbimin atışını hızlandırıyor. O bunu hemen fark ediyor, dolgun dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirliyor.

Tek kelime etmeden beni kollarının arasına alır ve yatağa taşır, üstüme uzanır ve ağzını ağzıma yaklaştırır. Öpücüğünü beni onun altında kıvrandırır, onu üstüme çekmeye çalışırım.

O direnir ve bana karanlık bir vaatle dolu bir gülümseme atar. "Oyunun kurallarını biliyorsun, sen hareket edersen ben dururum. Seni rahatlatmama izin ver, cara mia. O meşgul zihnini bir süreliğine kapatmama izin ver. Sen daha fazlasını isteyene kadar sana nazik davranmama izin ver."

Elimi saçlarında gezdirip, kalın dalgalarının hissine iç çekerek, kollarımı yanlarıma indiriyorum. "Kurallara uymakta hiç iyi olmadım... Ve nazik davranılmayı hak ettiğimden emin değilim."

"Tabii ki öyle, bella. Sana göstereyim." Üzerime oturarak beni bacaklarının arasına alır ve ıslak havluyu bir kenara atar. Penisini büyük, kalın ve hazır, ben de nefesimi tutarım. Hiç de nazik görünmüyor, ama şikayet etmeyeceğim. Onu içimde hissettim ve tekrar içimde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini biliyorum. Zaten ıslanmış durumdayım ve ona karşı kıvrılmaktan ve onu ileriye doğru itmekten kendimi alamıyorum.

Kafasını sallıyor ve sırtından, benim hareket etmemi istediği ve bunu yapacağımı bildiği anlaşılır. Başımın arkasındaki yastıktan yastık kılıfını çeker ve hiç zorlanmadan şeritler halinde yırtar. "Yardım ister misin, Rosa?" Kumaş şeritlerini gözlerimin önüne tutar. "Uslu durmana yardım etmemi ister misin?"

"Ben çocuk değilim," diyorum meydan okurcasına, hayal kırıklığıyla biraz dışarı vurarak. "Ve bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyemezsin!"

"Hayır, sen çocuk değilsin. Ve sana nasıl davranacağını ben söylemem, tabii sen istemedikçe. İstiyor musun?"

Elini tişörtümün altına kaydırıyor ve gözlerini gözlerimden ayırmadan parmakları arasında gergin bir meme ucu yuvarlıyor. Sanki temas ettiği noktadan tüm vücuduma elektrik akımı yayılıyor gibi hissediyorum. Kahretsin. Dudaklarını yalıyor, dişlerinin ucunu gösteriyor ve vücudumdaki tüm kan doğrudan aklıma akıyor. Kahretsin, kahretsin.

"Evet," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diyor, diğer meme ucumu okşayarak. "Seni tam duyamadım."

Öyle yaptı. Elbette öyle yaptı. Bu adam damarlarımda akan kanın sesini duyabiliyor.

"Evet!" diye tekrar ediyorum, ona dik dik bakarak. "Evet, davranışlarımı düzeltmemi yardım etmeni istiyorum, seni koca çirkin piç."

Başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor, bu sırada beni sabit tutmaya devam ediyor. "Görüyorum ki, üzerinde çalışılması gereken birisin." Bir anda üzerimden atlıyor ve ben farkına bile varmadan yatak öne doğru itiliyor ve bileklerim yatak direklerine bağlanıyor. Kumaşı çekince, sağlam olduğunu anlıyorum.

ama acıtmıyor. Önemli bir çaba sarf etmeden hiçbir yere gidemem. Çoğu kadından daha güçlü olabilirim, ama her iki bileğim de iki kez bağlanmış durumda.

Çıplak yastığı ikiye katlayıp başımın arkasına koyuyor. "Ne yapıyorsun?" diyorum.

"Sana yapacağım her şeyi görebilmeni istiyorum. Son şansın, Rosa—fikrini değiştirdiğini ve gitmekte özgür olduğunu söyle. Ben kanepede yatacağım, sen de bu büyük yatağı kendine saklayabilirsin."

Bu büyük yatağı tek başıma kullanma düşüncesinden nefret ediyorum ve eminim o da bunu biliyor — ama bundan sonra olacakların heyecanı beni sararken, beynimin bir kısmı pes etmeye hazır değil.

"Beni bağladın," diyorum sessizce, o bacaklarımın arasına geri tırmanırken.

"Biliyorum."

"Peki... şey... Bir tür güvenlik kelimesi falan belirlememiz gerekmez mi?"

Bir elini göğüslerimin arasında, muska zincirimden üzerinden geçerek boğazıma kadar kaydırıyor. Yüzümü bir tarafa çevirip boynumu çok nazıkçe öpüyor.

"Sen istemediğin hiçbir şey olmayacak," diye kulağıma fısıldadı. "Ve güvenli kelimeye ihtiyacımız yok, vücudunu bir kitap gibi okuyabiliyorum. Nabzının her atışını, kalbinin her çarpışını hissedebiliyorum. İhtiyacını koklayabiliyorum, klitorisinin zonkladığını ve amının ıslandığını hissedebiliyorum. Senin neye ihtiyacın olduğunu senden önce biliyorum, Rosa, ve sana bunu vermek niyetindeyim." Cildimi ısıtır, sonra ağzını çekiyor.

Kalçalarımın üzerine oturur ve tişörtümü vücudumdan yırtıp çıkarır. Göz bebeklerinin etrafındaki halka, çıplak göğüslerime sırtarak baktığında gümüş rengi parlar. Onların dokunmasını, emmesini, meme uçlarımla oynamasını istiyorum, ama o sadece bakıyor. Ona devam etmesi için bağışlamak istiyorum, ama bu sadece işleri geciktirecek. Beni bunun için cezalandıracak ve ben onun ellerinin üzerimde olmasını o kadar çok istiyorum ki sessiz kalıyorum.

"Aferin kızım," diyor sonunda, ellerini bağlı bileklerimin üzerinden, kollarımdan omuzlarıma, boğazıma doğru kaydırarak, göğüslerime yaklaşırken cildimde ateş izleri bırakıyor.

her iki meme ucumu da hafifçe okşadı ve ben tepki vermemek için kendimi tutamadım. Kaşlarını kaldırarak beni uyardı ve ben hareketsiz kaldım.

Ödülüm, sıcak, ıslak ve talepkar ağzı, bir meme ucundan diğerine geçiyor. Beni emirken, dizini bacaklarımın arasına getiriyor. Basınç, beni inlememe neden olacak tam doğru noktada amıma çarpıyor.

"Göğüslerini seviyorum," diyor, bana bakarak. "Yakında bir gün, göğüslerine boşalacağım. Şu meme uçlarına bak, ne kadar sıkı, ne kadar acı çekiyorlar. Tıpkı senin gibi, ilgi bekliyorlar. Bana sürtün, bella. İsteddiğini biliyorum."

Dizine sürtünüyorum ve sürtünmeden en yüce hazzı alıyorum. Bacaklarımın arasında bir nem seli birikiyor ve o meme uçlarıma geri dönüyor, aşağıda olanlarla mükemmel bir zamanlamayla emiyor ve ısıyor, her zevk dalgası beni orgazma yaklaştırıyor.

O geri çekildiğinde ben doruğa ulaşmak üzereyim. Ağız meme ucumdan ayrılıyor, elleri göğüslerimden ayrılıyor ve dizleri – o harika dizleri! – uzaklaşıyor. Ben hayal kırıklığına uğramış ve hiçbir şeye doğru itiliyorum.

"Henüz değil, aşkım," diye mırıldanıyor. "Henüz değil. En iyi şeyler beklemeye değer, göreceksin."

Gözlerimi kapatıp inliyorum ve açtığımda yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Ağızını aç," diyor, sesi alçak ve emredici.

Söyleneni yapıyorum ve o parmak uçlarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, onları şekillendirip itiyor, sonra iki parmağını içeri sokuyor. Onun araştırıp keşfettiğini hissediyorum ve bu garip, ateşli ve neredeyse dayanılmaz derecede samimi.

"Em," diye talimat veriyor ve Tanrı yardımcım olsun, ben de emiyorum. Parmaklarını çok sert emiyorum, dilimi üzerlerinde gezdiriyorum, ısıyorum, gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum. Göz bebekleri kocaman ve penisi pantolonumun içinden bana doğru itiliyor. O parmaklarıyla ağızımı sıkarken çenemde bir salya izi oluşuyor ama umurumda değil. Bu pis ve saldırgan bir şey ve bu kadar iyi hissettirmeye hakkı yok. Homurdanarak elini çekiyor

uzatıyor, eğiliyor ve dişlerimiz çarpışacak, dudaklarımız birbirine yapışacak kadar sert bir şekilde beni öpüyor, dili parmaklarının yaptığı her şeyi yapıyor.

Aniden biter ve o yatağın dibinde dururken, beni başım dönüyor. Başımı kaldırıp, benim için bir sonraki tatlı işkenceyi planladığını görmek için bakıyorum.

Eşofmanımı çıkarır ve pembe külotuma bakarak durur. Üzerinde yayılan nemli lekeyi görürüm. Tanrım, o muhteşemdir — geniş omuzları, dövmeli göğsü, gururla dik duran devasa penisi. Penisini tutar ve benim amıma bakarken yavaşça yukarı aşağı sıkar. "Gördüğün hoşuna gitti mi, Rosa? Penisim hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Çok beğendim."

"İyi, çünkü er ya da geç sahip olduğun her deliğe girecek."

Yutkunuyorum. Her deliğim onu memnuniyetle karşılayacak.

Ellerini ayak bileklerime koyar, bacaklarımı genişçe açar ve avucunu kasıklarımın üzerine koyarak aralarına diz çöker. Külotumun kumaşı üzerinden bile dokunuşu yakıcıdır ve parmaklarını üzerime bastırırken inlerim.

"Şimdiden çok ıslandın, cara mia, ve daha yeni başladık."

Uzun parmağını ipeksi kumaşın içine kaydırıyor ve klitorisimi tüy kadar hafif bir dokunuşla okşuyor, bu da beni onun adını haykırmaya zorluyor. O kadar yumuşak ki, neredeyse hissedilmiyor, her yavaş dokunuşuyla beni orgazma çok yaklaştırıyor. Ağız eline katılıyor ve dilini kullanarak külotumu içime itiyor. Bu yeterli değil ve kendimi bağlarımdan kurtulmaya çalışmaktan alıkoyamıyorum.

Bir kez daha burnunu sürttükten sonra, çekilir ve homurdanarak iç çamaşırımı vücudumdan yırtıp çıkarır. Uyluklarımı daha da ayırır ve gözlerinin gümüş rengi siyahın etrafında parlar. Dudakları, sanki ezberlemeye çalışır gibi amımı incelerken kıvrılır.

"Güzel," diyor, ıslak dudaklarımı açıp parmağını nemin içinden geçiriyor. Eğilip klitorisime nazikçe üflüyor. "Güzel ve benim. Tadı çok güzel olacak. Şimdi ne istediğini söyle bana, Rosa. Bu muhteşem amcıkla ne yapmamı istediğini söyle." Konuşurken parmağını içime sokuyor,

orada tutar, hareket ettirir, araştırır ve beni kıvrandıran o tatlı noktayı okşar. Söylediği her kelimedede nefesini üzerimde hissediyorum.

"Lütfen, Luca." Beni orgazma ulaştırması için çaresizim, beni ağzıyla dokunması için çaresizim. Dilini kullanması için. Beni çok uzun süredir dengede tuttuğum sınırın ötesine itmesi için ona ihtiyacım var.

"Lütfen ne?" Parmağını içimden çıkarır. "Ne istiyorsun?"

"Beni yalamanı istiyorum Luca... Beni yalamanı, öpmeni ve beni boşaltmanı istiyorum."

O, benim ihtiyacımın kokusunu zevkle içine çekiyor ve dilini yavaşça ve kararlı bir şekilde benim merkezimin kıvrımları boyunca gezdiriyor. Vücudum titremeye başlıyor, ama o ellerini kullanarak kalçalarımı sabit tutuyor.

Dili tembelce içime girip çıkıyor, lezzetli bir istila, sonra beni yalamaya başlıyor. Sabit, tutarlı, klitorisim üzerinde yukarı aşağı, ileri geri, durmadan, beni çılgına çeviriyor. Tam olarak hangi ritmi kullanacağını, tam olarak hangi baskıyı ihtiyacım olduğunu biliyor. Duygular içimde bir baraja çarpan nehir gibi birikiyor ve ben parçalanmaya çok yakıным. Hızını artırıyor, yoğunluğunu artırıyor ve orgazmım beni parçalamaya başlarken, iki parmağını ıslak sıcaklığımın içine kaydırıyor.

O beni dışarıdan yalıyor ve içimi dolduruyor, ve bu lanet dünyada hissedebildiğim tek şey o—dokunuşu, dili, parmakları. Dalgalar vücudumu sararken, klitorisimi ağzına alıyor ve orada tutuyor, ve tüm zevk, patladığımda tatlı bir acı ile birleşiyor. Yüzüne, parmaklarına karşı titriyorum ve onun adını haykırıyorum, tüm vücudum ecstasy'nin saldırısı altında sarsılıyor.

Hâlâ beni tutuyor, yüzü bacaklarımın arasında gömülü, parmakları içimde derinlerde. Sonuncu mutluluk spazmları vücudumu sarsıp geçtikten sonra başını kaldırıyor.

Comedown'ımın sisinden onun gözlerini görüyorum, kırmızı şimdi gümüşle karışmış. Lezzetli bir korku beni sarıyor ve tılsımım sıcak bir şekilde parlıyor. O hem aç hem de tahrik olmuş. Ben hem av hem de eğlenceyim.

"Isır beni," diyorum. "Sen açsın, ben de yiyeceksin. Isır beni."

O ihtiyaç ve şüphe arasında mücadele ederken, ben hala titreyen bacağımı omzuna atar ve basitçe "Sana güveniyorum" derim.

Tıslayarak bacağımı daha yükseğe kaldırır, iç uyluklarımı dokunuşuna maruz bırakır ve beni nazikçe okşar.

"Hayır." O benim amıma yaklaşınca geri çekiliyorum. "Yapma. Bu kadar çabuk tekrar gelemem... Ohhh, tanrım!"

Dişlerini uyluk etime batırıp emmeye başladığında, bir parmağını içime sokar ve başparmağıyla ıslak, şişmiş tomurcuğumu okşar. Emme ve okşama hızlanır, ağız ve parmaklar mükemmel bir uyum içindedir. Her şey aynı anda zonklar ve beni titreyen bir zevk yığınınına dönüştürür. Vücudum onun emişine, dokunuşuna uyum sağlar. Orgazm imkansız bir hızla bana doğru gelir, ta ki... Siktir! Tekrar patlarım, o kadar tahrik olmuşum ki üzerine sıvılarımı fışkırtırım.

Onun ağzı hala üzerimdeyken gevşiyorum ve aşağıya bakınca elinin penisini kavradığını ve yukarı aşağı sıkıldığını görüyorum. Hareketleri hızlı ve sarsıntılı, titriyor. Sıcak tohumu üzerime sıçırıyor, adımını düşük bir hırıltıyla söylüyor. İşini bitirdiğinde yarayı kapatıyor ve çömeliyor.

Yorgun ama zafer kazanmış gibi görünüyor. Gözlerimiz buluşur ve bana çarpık bir gülümseme atar.

"Beni çöz," diye fısıldarım. "Lütfen."

Yatağın arkasına sendeleyerek gider, gergin kumaş halkalarını gevşetir ve yanıma yığılır, sonra beni kollarına alır ve saçlarıma öpücükler kondurur.

"Sanırım," diyorum yavaşça, onun kokusunu içime çekerek, "biraz karışıklık yaratmış olabiliriz."

"Kan ve sperm. Hayatın parçaları. O zaman, temizlik görevlilerine bahşiş bırakalım."

Gülümserim, kalbi yanağıma çarparak atıyor. Nabzı genellikle o kadar yavaş ki neredeyse hissedilmez, ama bu an normalden çok uzak. Bu an, daha önce hiç gitmediğim bir yer.

"Bu... başka bir şeydi," diye itiraf ediyorum. "Belli ki pratik yapmışsın. Kaç kadınla yattığını düşünüyorsun? Ve her zaman böyle mi?" Bu soru beni şiddetli bir kıskançlıkla dolduruyor.

Bu çok aptalca. Binlerce olmasa da yüzlerce olmuştur. Tanıştığımızda ikimiz de utangaç bakireler değildik, ama nedense Luca beni her orgazma ulaştırdığında, sanki bu benim başıma ilk kez geliyormuş gibi hissediyorum.

"Birkaç tane, bella, birkaç tane. Ve hayır, her zaman böyle değil. Sen... Senin tadı, senin kokun... Hayır, asla böyle değil. Ve artık senden başka kimseyle yatmayacağım, söz veriyorum."

"İyi. Çünkü bil diye söylüyorum, eğer yaparsan, seni kazığa oturtmak zorunda kalırım." Şu anda hissettiğim kadarıyla, şaka yapıyorum.

"Başka bir şey beklemiyordum, benim kötücül küçük malocchio'm. Sana bakan her erkeğin de benzer muamele göreceğinden emin olabilirsin."

Sahiplenici erkeklerden hep nefret etmişimdir. Kıskanç tiplerden. Seks sonrası onlara ilgisizliğimden o kadar etkilenmişler ki takıntı haline getirmişlerdi. Beni kontrol etmeye çalışanlar. Yine de burada, kadınların kelimenin tam anlamıyla mülk olduğu zamanlarda doğmuş bu alfa avcıya sarılmış durumdayım ve bunun her saniyesini seviyorum.

"Ve bu birkaç kadından... Hiçbiri önemli miydi?" diye soruyorum. "Hiçbiri seks ve atıştırmalıktan daha fazlası mıydı?"

Sessiz kalır. Çok mu ileri gittim? Hazır olmadığı bir samimiyet düzeyine mi zorladım? Belki de ağzını kendisi hakkında konuşmak yerine benim amımı yalamakta daha rahattır.

"Bir tane vardı," diye cevaplar sonunda, sakın sesi vücudundaki gerginliği gizliyor.

Ejderha kanatlarını bir öpücükle tozunu alıyorum. "Ne oldu?"

"Öldü. Kötü bir şekilde. Kendimi hiç affetmedim, cara mia. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Aniden üşüdüm, üzerimize battaniyeyi çekip kollarının arasına gömüldüm. "Biliyorum. Biliyorsun ki biliyorum. Ama daha önce bana söylediğin gibi, o da bunu ister miydi?"

"Muhtemelen hayır. O basit bir kızdı. Tatlı, sevgi dolu ve nazikti. Benim için fazla iyiydi."

Bacağımı beline doladım ve onu kendime yaklaştırdım. "Eh," dedim, elmacık kemiğini okşayarak, "benimle böyle bir sorun yaşamazsın. Ben o kadar iyi değilim."

BÖLÜM 17

LUCA

Kollarımda uyuyor, çok yumuşak, çok güvenilir, çok savunmasız. Her yönüyle mükemmel. Bana kalırsa, bir daha asla yanımdan ayrılmayacak. Bunun bir kan büyüğü yüzünden olması umurumda değil, bunun hiç bitmesini istemiyorum.

Daha önce yaptığımız sevişmenin kokusunu hala alabiliyorum. Benim spermim. Onunki. Arka planda limon kokusu. Hafifçe horluyor ve ben gülümsüyorum. Uyurken daha da güzel oluyor.

Onu sıkıca sarıp, tüm bu anıları gururla hatırlıyorum. Yatakta çaresizce uzanmış, ben onunla oynarken hareketsiz kalmaya çalışıyordu. Elime fıskırdığı an. Kanının tadı. Merda. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. O hayatıma girip onu doldurana kadar hayatımın ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim.

Onun için savaşmaya ve ölmeye değer. Yaşamaya değer. Bağlanan kişi o olabilir, ama ben onun hizmetkarıyım.

Onu saatlerce izliyorum, uyursam bir şeylerin değişmesinden korkuyorum. Uyandıgımda onun olmadığı yeni bir gerçeklikle karşılaşmaktan korkuyorum.

Bu korkuya rağmen, o dik oturup gözlerini açıp sersemlemiş bir şekilde bakarken ben uykuya dalıyorum. Çarşafı sıkıca tutuyor ve ağzından mırıldanarak kelimeler dökülüyor. Sonra parmakları boynundaki muska'ya gidiyor ve ben onun sadece rüya görmediğini, Çağrıldığını anlıyorum.

Bana anlattıklarına göre, Çağrı gece veya gündüz gelebilir ve gördüğü görüntüler aşırı gerçekçidir. Sık sık zihninin içinde taşınır...

müdahale edilmesi gereken avcılar. Onun avladığı pisliklerin bu kadar yakınında olması fikrinden nefret ediyorum. Onlar vampir olabilirler, ama benim halkım değiller ve bu canavarların ne kadar ahlaksız olabileceğini çok iyi biliyorum. Biliyorum çünkü ben de en kötülerinden biriyim.

Anlamsızca mırıldanarak yataktan kalkıyor, ben de önüne atlayıp çıplak omuzlarını nazikçe sallıyorum. "Rosa! Rosa, bana geri dön."

Gözleri odaklanmamış bir şekilde, hayalarım o kadar sert bir tekme attı ki, ikiye katlandım. Siktir. Bunu beklemiyordum. Bir an için onun ne olduğunu unuttum. Masaya doğru yürüdü, yanında getirdiği kazık paketini açtı ve bir tane çıkardı.

Siktir. O şeyle ne yapmayı planladığını bilmiyorum ve ona zarar vermek istemiyorum, ama onu bana karşı kullanmasına izin veremem. Kolunu sertçe iterek kazığı elinden düşürdüm ve karnıma attığı tekmeyle engelledim. Arkasına geçince kollarımı vücuduna doladım ve kollarını yanlarına sıkıştırdım.

O direniyor ve ters bir kafa atışıyla burnumu yakalıyor. Sonunda onu yerden kaldırıyorum, ama o ayaklarını tekmelemeye ve tırnaklarıyla derimi çizmeye devam ediyor. Tanrım, çok güçlü. Vahşi olduğunu söylemeye gerek bile yok. Çıplak kıcı bana çarpıyor ve ben o anda karar veriyorum: Bir gün, dünya bu kadar berbat durumda olmadığına, dövüşmeyi ön sevişme olarak kullanarak çok eğleneceğiz. Sakinleşecek ya da pes edecek gibi görünmüyor ve onu öfkeyle yatağa fırlatıyorum. Hemen geri dönüyor, hırlayarak, parmaklarını kancalar gibi kıvrarak gözlerime batırmak istiyor. Bana doğru uçarken, yüzüne sert bir tokat atıyorum ve o da çarşafların üzerine düşüyor. Her şeyden nefret ediyorum — çıkardığı ses, ona zarar verdiğim gerçeği — ne kadar olursa olsun.

Bu yapılması gerekiyordu.

Neyse ki, bu onu hayalinden uyandırır ve orada yatarak bana göz kırpar, elini yanağına götürür.

"Bella, çok üzgünüm!" Saçlarını yüzünden çekip, yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. "Kontrolünü kaybetmiştin, seni durdurmam gerekiyordu."

Çenesini birkaç kez açıp kapattı, sonra bana kocaman bir gülümseme attı. "Sorun yok. Dişlerim hala yerinde. Sanırım ben de sana bir

bir darbe almışsın. Sanırım burnun kırılmış."

"Evet. Benim hayalarım da. Sen bir kez başladığında tam bir cehennem kedisi oluyorsun."

"Teşekkür ederim. Şimdi bir dakika sabit dur. Yanlış iyileşip yakışıklı vampir yüzünü bozmadan bunu düzeltelim." Önümde çömeliyor ve burnumun kıkırdağını yerine oturturken yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Bu ilk kez olan bir şey değil ve muhtemelen son da olmayacak, ama hiç eğlenceli olmayacak.

Bir süre orada oturup birbirimizin yüzlerini inceledik ve sonunda o güldü. Güzel bir güldü; yüksek, saf ve samimi.

"Biz çok berbat durumdayız. Normal çiftler yatakta osurunca utanırlar, biz ise birbirimizi dövüyoruz ve şu halimize bak."

"Evet, doğru. Biz normal bir çift değiliz, değil mi?"

"Biz hiçbir şeyde normal değiliz," diyor. "Bir vizyon gördüm."

"Bulanık gözlerin, ürkütücü kazık tutuşun ve hayalarımın diz attığın gerçeğinden bunu anlamıştım. Sen genelde hayalarımı çok sevdiğini biliyorum."

"Evet, öyleyim. Onlar tüm testisler tarihindeki en sevdiğim testisler. Ama sanırım sen yoluma çıkmıştın." Bir an durakladıktan sonra devam etti. "Çağrıldığımda, tek görebildiğim şey bu. Bu, hiç yatıya kalma türünde bir ilişkim olmamasının nedenlerinden biri—bunu bir sivile açıklamak oldukça zor. Hâlâ hissediyorum. Kurt."

Bu isim sürekli geçiyor. Ona zarar vermek isteyen kişi o. Kanım kaynıyor ve ona sorular yağdırıyorum. "Ne dedi? Neye benziyordu? Neredeydi?" Öfke zihnimi bulandırıyor, çünkü elbette son soru en önemlisi. Eğer yakınlarda bir yerdeyse, savaşmaya hazırlanmalıyız. Ve o da ölmeye hazırlanmalı.

"Partridge Ailesi'nin kötü kuzeni gibi görünüyordu. Bilirsin, gençlerin sevdiği yetmişli yılların havası gibi. Charlie Manson tarzı."

Biliyorum. Saçlarının uzamaması bazılarını gerçekten rahatsız ediyor, bu yüzden onlarca yıl boyunca doğdukları zamanki halleriyle aynı görünmeye devam ediyorlar.

aynı görünmek için onlarca yıl geçiriyorlar.

"O benim orada olduğumu bilmiyordu," diye devam ediyor, kaşlarını çatarak. "Bu normal, bu arada — onlar benim orada olduğumu asla bilmezler. Bu yüzden o gece beni aradığında ve benimle konuşabildiğinde ve ..."

"Sana akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşattığım için mi?" diye soruyorum.

"Evet, onu." Gerçekten kızarıyor, bu da gördüğüm en sevimli şey. Bu kadına her şeyi affedebilirim, kırık burnu da dahil.

"O havaalanındaydı, Luca. Ve arkasındaki panolar... Kahire yazıyordu! Kahretsin! Paola'nın peşinde."

Ayağa fırlayıp yatmadan önce bıraktığı kullan-at telefonlardan birini kapıyor. Bir numarayı tuşlarken kaşlarını çatıyor. "Donatella, sen misin?" diyor.

Bardakların tıkırdaması, insanların kahkahaları ve yüksek sesli dans müziğinin üstüne bir kadın sesi duyuluyor. "Rosa! Ne oluyor sana? Tomasso herkese senin kaçırıldığını ve Pietro'nun kaybolduğunu, muhtemelen öldüğünü söyledi ve..."

"Donna, kes sesini. Bunun için vaktimiz yok. Hâlâ Kahire'de misin? Partide misin?"

"Evet, hala Kahire'deyim ve evet, tabii ki partideyim! Beni tanıyor musun?"

Rosa gözlerini devirdi ve ben bunun on yıllar boyunca gelişen, ömür boyu süren bir ritüel, bir alışkanlık olduğu izlenimini edindim.

"Partiyi bırak, Donatella. Paola'nın yanına git. O tehlikede. Kurt adında bir vampir ona doğru geliyor. O da bizim aldığımız bu çağrılardan birinin parçası. Daha fazlası da var ama şu anda açıklamaya vaktim yok. Paola'nın yanına gidip onu güvende tutmalısın."

Arka plan gürültüsü azalıyor ve Agostini Kahini'nin sessiz bir yere geçtiğini hayal ediyorum.

"Rosa, sakın ol lanet olasıca, Paola iyi. Bu sabah Cape Town'a gitti. Ailesi evine daha yakın olması gerektiğine karar verdi."

"Kahire'de değil mi?" Rosa, sesinde hem rahatlama hem de şaşkınlık duyuluyor.

"Hayır, az önce söyledim ya! O güvende." Uzun bir sessizlik olur.
"Peki ya sen? Tomasso dedi ki..."

"O biliyor mu?" Rosa sertçe sorar. "Onun taşındığını biliyor mu?"

"Hayır, kararı bugün verdiler ve Tomasso kafası meşgul görünüyordu. Onu rahatsız etmek istemediler. Cidden ama Rosa. Sen kaçırıldın mı ne?"

"Evet. Kaçırıldım," der Rosa ve yüzünde hüznün belirir. Elbette kaçırılmıştı; yakalanmış, uyuşturulmuş, bir minibüse atılmış, esir tutulmuştu. Ama bunu yapan ben değildim. "Ama durum karmaşık. Bak Donna, şimdi konuşamam ama görüşmeliyiz. New York'a gelebilir misin?"

O bir kelime daha söylemeden telefonu elinden kapıp yumruğumla ezip yere attım, sonra da iyice ezmek için üzerine bastım.

"Luca, ne yapıyorsun?" diye sorar, gözleri alev alev yanıyor.

"Ona güvenemezsin!" diye bağırarak karşılık verdim, yüzüne yaklaşıp, onu gölgede bırakarak. Onu zorbalık yapıyordum ama umurumda değildi çünkü yapılması gerekiyordu. "Neler olduğunu bilmiyorsun. İkimiz de bilmiyoruz. O da bu işin bir parçası olabilir."

Derin nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, ellerini yumruk yapmaktan vazgeçip parmaklarını düzleştiriyor. Savaşmaya hazırды ama kendini zorla sakinleştiriyor. Belki ben de aynısını yapmalıyım.

"Ne şeyi?" Masadan temiz bir külot kapar ve giyerken bir ayağından diğerine atlar. Eşofman altını giydikten sonra, parçaladığım tişörtün iki parçasını alır ve somurtur.

"Sana yeni bir tane alacağım," diye mırıldanıyorum.

"İyi. Birlikte alışveriş merkezine gidelim, bana da yeni bir telefon al. Giyin, olur mu? Kıçın gözümün önünde dururken konsantre olamıyorum."

Yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. "Seni çok mu rahatsız ediyor, bella?"

"Evet, onu tutmak mı yoksa tekmelemek mi istediğimi tam olarak bilmiyorum. Bak, daha ileri gitmeden önce konuşmamız lazım. Ve ondan önce,

Pietro'yu kontrol eder misin? Bir şeyler yemem lazım, on dakika sonra burada görüşürüz."

Onun bu odadan ayrılması, benim korumamdan uzaklaşması düşüncesi tüm içgüdülerimi harekete geçiriyor ve farkında olmadan kendimi onunla kapı arasına koyuyorum.

"Bırak artık, Luca," diyor kızgın bir şekilde, ama aynı zamanda... üzgün mü? Hayal kırıklığına uğramış mı? Bu duyguları hissetmeye hakkı var. Bunları ve daha fazlasını.

Eli göğsüme uzanıyor, parmakları tenimde nazikçe dolaşıyor. Bana bakar ve gülümser. Sadece bir gülümseme, ama kalbim paramparça olur.

"Beni korumak ve güvende tutmak istediğini biliyorum. Ama ben sadece yüz metre ötedeki otomat makinesine gidiyorum ve otomat makinesinin beni öldürmek için yapılan kötü bir komplonun parçası olduğunu sanmıyorum, tamam mı? Ayrıca, biraz hava almam lazım. Ara vermem lazım. Beni yine gizlice kaçırma."

Elini yüzüme kaldırıp avucunu öpüyorum. Bu küçük dokunuş bile kalbini hızla attırıyor ve ben bunu yapabildiğim için tekrar yapıyorum. Tabii ki haklı. Onu burada tutabilirim. Onu tekrar bağlayabilirim —bu sefer zevk için değil. Onu tutsak tutabilirdim. Ama bu beni onun ailesinden, düşmanlarından daha iyi yapar mıydı? Üstelik, tehdit ettiği gibi kaçırdı. Güçlü, becerikli ve zeki bir kız. Bir yolunu bulurdu.

Başımı sallayıp kenara çekiliyorum, kapıyı açtığında odayı dolduran yakıcı güneş ışığından kaçınmaya dikkat ediyorum. Kendime onun iyi olacağını söylüyorum ve üstüme bir şeyler giyiyorum.

Bitişik odada Pietro, çarşafların altında buruşuk bir yığın halinde yatıyor. O pisliğe tekrar yemek verme zamanı geldi.

Gözleri açık ve öncekinden çok daha uyanık. Üzerinde durduğumu görüyor ve homurdanıyor. Nefesi daha rahat, damarlarında oksijenin aktığını hissedebiliyorum. Durumu düzeliyor ve bunun hakkında ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Dün gece seni duydum, seni vampir piç," diyor, sesi boğuk bir fısıltı. "Kız kardeşimi siktiğini duydum."

"Öyle mi?" Derimi yırtıp bileğimi ağzına dayadım. "Kıskandın mı? Sence bu senin işin mi olmalıydı?"

Benim tutuşuma karşı direniyor, ama ben saçlarını tutup ağızını yaraya bastırıyorum.

"Senin ölmene engel olmam, sapık herif. Hatta, ölmene yardım etmekten zevk bile duyarım. Ama nedense Rosa hala seni seviyor ve seni hayatta tutmak için elinden geleni yapıyor. Ve o istediğı sürece, istediğini alacak, anladın mı?"

O benim kanımla boğulurken, ben onu bırakana kadar onun paniğinden zevk alıyorum. Başı yastığa düşüyor, çenesinden kırmızı damlalar akarken o hırıldıyor.

Elini yüzüne götürerek kanı silmeye çalışır ama başaramaz. Vücudu hala çok hasarlıdır. Benden uzaklara bakar ve benim gitmemi bekler.

Onu hayal kırıklığına uğratmaya karar veriyorum. "Dün gece ben de bazı şeyler duydum." Çenesini tutup yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. "Senin pişman olduğunu düşünüyor. Üzgün olduğunu düşünüyor. Ona yardım etmek istediğini düşünüyor. Bunların hiçbirisi doğru mu?"

"Hepsi," diye bağıırır. "Hepsi doğru. Kendimi öldürmeye çalıştım, lanet olsun, böylece bir daha ona karşı kullanılmayayım diye."

Yüzünü bıraktım, derisinde kanlı parmak izleri bırakarak. "Bundan pek emin değilim," dedim, sanki umurumdaymış gibi arşafirlerini üzerine örterken. "Bence kendini o balkondan attın çünkü aynada kendine bakmaya cesaretin yoktu. Omurgasın yok. Dürüstlüğün yok. Onurun yok. Sen zayıf, omurgasız, korkak bir pisliksin."

O çok öfkeli. Bir vampirin kendisine ahlak dersi vermesi, ailesinin savunduğı her şeye aykırı. O, onların iyi insanlar olduğuna inanarak büyütölmüş ve yanılmış olabileceğini fark etmek onun için büyük bir şok olmalı. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve onu daha fazla hor göremeyeceğimi düşünüyorsam, yanılmışım. Şimdi onu sonsuza kadar işkence etmek istiyorum.

"Haklı olabilirsin," diye mırıldanır. "Ama senin sayende, ben hala burada olan korkak bir pisliğim. Belki ben de sana, ona bir faydam olabilir. Onun güvende olmadığını biliyorsun, değil mi? O etrafta olduğu sürece, onu kullanmaya devam edeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ailelerinden biri Kahin'ini kaybettiğinde ne olur?" Don, Kahinleri her Vecchissime ailesinin kalbi olarak tanımladı, ama bu ailelerin üyelerinden daha iyi bir içgörüyeye sahip kimse yok. "Neden bu kadar önemliler?"

"Önemliler çünkü onlar her şeydir. Onlar olmadan, bizler diğer eski soylar gibiyiz. Bazılarımız Yaratmada iyidir, bazılarımız Şifacıdır, ama her şey Kahinlerle başladı. İnsanlarla vampirlerin arasında duran kadınlar. Anlaşma öncesinde, onlar sorumluydu. Kararları onlar verirdi ve bizi biz yapan onlardı. Anlaşma imzalandıktan sonra, şey... İşler değişti. Vampirler daha fazla kontrol altına alındı; cadılar bunu sağladı. Dünya devam etti."

"Ve erkekler kontrolü ele geçirdi," diye onun yerine ben tamamladım. "Görenler yararlı bir araç haline geldi, daha fazlası değil."

"Evet, aynen öyle. Vampirler uslu durunca, Yaratıcılar ve Şifacılar ön plana çıktı. Ama onlar hala... Hala özeller. Kahinler, kullanmak isterlerse, her şeyi geri alabilecek güce sahipler. Hüküm sürmek için. En azından benim anladığım kadarıyla öyle. Sen sonsuza dek buradasın, neden bilmiyorsun?"

Haklı, ama dönüştüğüm günden, Anlaşma'nın imzalandığı günden öncesini hiç hatırlamıyorum. O günden beri yüzyıllar yaşadım ve çok şey gördüm. Savaşlar, uzay yolculukları, cebinde taşıdığı minik bilgisayarlar. TikTok. Çok fazla değişiklik. Ama bunu yaşarken, bu sadece günlük hayatın bir parçasıyken, bir hafta, bir ay, bir yıl geçtikçe, bu değişiklikler yavaş yavaş gerçekleşiyor, büyük bir felaket gibi değil.

"Bilmiyorum Pietro. O yüzden soruyorum. Görüler diğer Vecchissime'lerden daha güçlü mü diyorsun?"

"Sanırım öyle. Tomasso bu konuyu benimle paylaşmıyor, biliyorsun. Bunları kendim bir araya getirdim, ama yanılıyor da olabilirim." Yorgun görünüyor, başı kan lekeli yastığa yana doğru düşmüş.

Onu dinlendirmeliyim. Ama dinlendirmeyeceğim. "O zaman tekrar sorayım, Vecchissime'ler Kahinlerini kaybettiklerinde ne olur?"

"Bu sadece birkaç kez oldu. En son Anna Lombardi'ye oldu. Kısmen keder, kısmen de... Bilmiyorum, sanki bir şey kırılıyor gibi. Serena öldüğünde bize de bu olabilir, ama bizde Rosa vardı, ilk ikiz Kahinler. Lombardilerde

buna sahip değildi ve bitti. Katıldılar. İtalya'da lanet bir gölün ortasındaki bir adada yaşıyorlar ve kimseyi görmüyorlar. Kapandılar, geri çekildiler. Diğer Kahinler boşluğu doldurdu ve diğer aileler işlerini devraldı. İşte olan bu, tamam mı? Lanet bir felaket."

"Yeni bir Kahin olamaz mı? Ailenin diğer üyeleri?"

Alaycı bir

şekilde güldü.

"Hayır." "Neden
olmaz?"

Cevabı, yüzündeki hayal kırıklığını açıklıyor. "Bilmiyorum, tamam mı? Bu karmaşık ve gizemli bir konu ve kimse tam olarak anlamıyor. Ama görünüşe göre, bir nesilde bir aileye bir Kahin doğduğunda, elimizde olan tek şey bu. Yani onları kaybedersek... Eh, kaybolmuş olarak kalırlar. Bu yüzden dedem Rosa'nın torun sahibi olması konusunda takıntılıydı."

"Seninle, kendi kardeşi," diye ekliyorum. Gözleri kapanıyor ve ben onun acısını ve utancını zevkle izliyorum. "Peki ya Tomasso? Senin değerli yaşlı nonnino'n? Onun da bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü ben öyle düşünüyorum. Anna Lombardi'yi onun öldürdüğüne inanıyorum ve şu anda Seers'lara olanların arkasında onun olduğunu düşünüyorum. Eğer şüphelerim doğruysa, kontrol etmek istediği kişi dışında hepsini öldürmek istiyor. Dünyayı yönetmek istiyor ve hiçbir Seers'ın ona meydan okuyamayacağından emin olmak istiyor."

Pietro'nun gözleri büyüdü. Yaşamak için öldüren ve öldürmek için yaşayan büyük, aptal bir canavardan böyle bir içgörü beklemiyordu. "Bence haklısın," diye mırıldandı. "Onun istediği bu."

"Peki ya istediğini elde ederse? Eğer ayakta kalan tek ailenin lideri olursa ve Rosa onun kontrolü altına girerse?" Daha da önemlisi, fark ettim ki, eğer istediğini elde ederse ve Rosa yeni bir Kahin doğurursa, ona hiç ihtiyacı kalmayacak. Artık ona faydası kalmadığında onu öldürecek.

Pietro başını sallıyor ve gözlerinde kendine acımadan başka bir şeyin parıltısı vardır. İlk kez, keskin zekalı, bir gizemi çözmeye çalışan bir adam görüyorum. "Bilmiyorum," der sessizce.

"Merak etme." Ayağa kalkıp yanağına hafifçe vuruyorum. "Çünkü bu asla olmayacak." Gözlerine bakıyorum

gözlerine bakıp irademi ona yöneltiyorum. "Şimdi uyu, pislik herif. Ve daha iyi bir adam olmayı hayal et."

Göz kapakları hemen kapanır, zayıf hali ve benim kanımla dolmuş olması nedeniyle, cazibeyi savuşturma yeteneği kaybolmuştur.

Rosa birkaç saniye önce pencerenin önünden geçti ve konuşmamız gerekiyor.
konuşmamız gerekiyor.

"Merhaba tatlım, ben geldim," diye seslenir, ben Pietro'nun odasının kapısını kapatırken içeri girer.

Kollarında tuttuğu bir sürü çikolata ve patates cipsi yatağın üzerine döküyor. Onun yediklerine daha fazla dikkat etmem gerekiyor, özellikle de bana yemek hazırlıyorsa.

"O nasıl?" diye sorar.

"İyi. İyileşiyor. Birkaç kelime konuştu ve şimdi uyuyor."

Yüzündeki mutluluk, onu hayatta tutmanın değerini gösteriyor ve onun diğer Capelli'lerle genetik olarak nasıl akraba olabildiğine tekrar hayret ediyorum. Belki doğumda değiştirilmiştir. Ya da Minnie'nin bu konudaki düşünceleri doğruysa, doğumda büyülenmiştir. Bu konuyu Rosa ile konuşmam gerek, ama daha fazla bilgi edinmeden olmaz. Zaten uğraşması gereken yeterince şey var, ona bir sürü olasılık yüklememeliyim.

Tomasso hakkında hiçbir yanılgısı olmadığını düşünüyor, ama o hala onun ailesi ve Pietro ile ben haklıysak, ona Tomasso'nun komplosunun derinliğini haber vermeyi hiç istemiyorum. Ama en önemlisi, onu güvenli bir yere götürmem gerekiyor ve bunun gecikmesine izin vermeyeceğim.

"Senin nakit paraların sayesinde ortadan kaybolduk - bu arada, aferin sana - ama artık harekete geçmeliyiz."

Çikolatayı bitirip omuz silkiyor. "Bir kız hazırlıklı olmalı. Ve bence haklısın. Harekete geçmemiz gerekiyor. Donatella'nın dediğine göre... biz kaba bir şekilde kesilmeden önce," diye ekliyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor. "Tomasso benim kaçırıldığımı duyurdu. Muhtemelen şu anda kim olduğunu bulmaya çok yaklaşımıştır. Kurt denen adamı elinde tutuyorsa, muhtemelen başka vampirler de vardır. Sorgulayabileceği insanlar olacaktır; oteldeki personel, benim binamdaki personel. Senin aslında bir doktor olduğuna ikna edemediğimiz herkes."

Gözlerini üzerime diyor ve ben nasıl göründüğümü biliyorum. Büyük, kaba ve kötü görünüyorum ve hayatımın herhangi bir aşamasında tıp fakültesinde okuduğum fikri açıkçası saçma geliyor.

"Senin doktor olman hoşuma gidiyor," diyor, bakışları ellerimde kalıyor.

Penisim hemen canlanıyor ve alaycı bir şekilde başımı sallayarak onaylamadığımı gösteriyorum. "Sana iç muayene yapmak çok isterdim Bayan Capelli, ama bazı planlar yapmamız gerekiyor. Sikişmek yerine konuşmamız lazım."

O başını sallar, yüzünü buruşturur ve bir sonraki çikolataya başlar. "Evet. Biliyorum. İşte benim düşüncem: Büyükbabam Anna Lombardi'nin ölümünden, Paola'ya yapılan suikast girişiminden ve diğer tüm berbat olaylardan sorumlu. Bence bu bir güç oyunu. Kahinleri öldür, aileleri yok et, her şeyi tamamen kontrol altına al. On yıllardır bunu planlıyor, bu arada da saygın bir devlet adamı gibi davranıyor."

Yatağımda patates cipsiyle çevrili, kıvrılmış bu ince kadına bakıyorum ve onu hafife almanın ne kadar kolay olduğunu bir kez daha düşünüyorum. Cehennemi yaşadı ve tek bildiği hayatı, tek ailesi olan yerden kaçıyor. Korkunç bir suç örgütünün eski patronuna ait kan emici bir canavarla baş başa kalmış ve vampirleri düşman olarak görmekten, beni parmaklarımla onu tatmin ederken uyluk arterini ısırmaya yetecek kadar güvendiği biri olarak görmeye başlamış.

Bu çok büyük bir değişiklik. Çok fazla hareket, çok fazla şey. Yine de her şeyi çözmüş durumda. Parçaları benim kadar çabuk birleştirdi ve şimdi burada oturmuş, sanki iş yerinde sıradan bir günmüş gibi sakın sakın konuşuyor.

"Sanırım asıl soru," diyor, parmaklarındaki çikolatayı yalayarak, "onu durdurmak için ne yapacağız?"

BÖLÜM 18

ROSA

Günün geri kalanında motelde kalarak planlar yapar, seçeneklerimizi tartışır ve hepsinin berbat olduğu sonucuna varırız.

Ağ üzerimize kapanıyor. Kredi kartlarını, ATM'yi veya Tomasso'nun partisinde kaybettiğim eski telefonumu kullanmamış olmamın bir önemi yok. Eğer büyükbabam - Tanrım, ona öyle demekten vazgeçmeliyim - vampirleri kullanıyorsa, onlardan birinin Brian veya Jed'i sorgulaması çok da zor değil. Onu büyüleyecekler ve Brian'ın benimle minibüs hakkında konuştuğumu hatırlaması çok uzun sürmeyecek. Yüzünde yanıklar olan, kollarında kardeşimle birlikte kaybolan büyük dövmeli adamla birlikte kaybolduğumu hatırlayacak.

Pietro'nun olması önemli değil. Kardeşim, Tomasso'nun teknik destek konusunda tamamen ona bağımlı olduğunu düşünüyor ve bir dereceye kadar bunun doğru olduğuna eminim. Tomasso teknoloji hayranı değildir. Teknolojiyi gerekli ama kaba bulur.

Ama Pietro yeri doldurulamaz biri değil ve Tomasso bir yaratıcı. Pratik, lojistikte iyi, bağlantıları görmede ve yaratıcı çözümler bulmada başarılı. Kendisine yardım edecek birini işe alacak ve Luca'nın bana anlattıklarına göre, tahmin ettiğimden daha fazla kaynağı var.

Normalde Vincenzo gibi bir vampir Don'un sözüne inanmazdım, ama Luca'ya söyledikleri mantıklı. Tomasso her zaman

ailemizin iş tarafına derinlemesine dalmıştır — sadece para kazanmakla kalmayıp, imparatorluğunu inşa etmekle de. Mirasını genişletmekle. Bu, benim bir varis üretmeme bu kadar kararlı olmasının nedenlerinden biridir. Tüm oyuncaklarını bir sonraki nesil Capelli'lerle paylaşmaya hevesliydi.

Şimdi neden güvenliğe bu kadar takıntılı olduğunu, neden bu şekilde yaşadığını biraz daha iyi anlıyorum. Neden Vecchissime ailesinin geri kalanının toplamından daha fazla koruması olduğunu. Hareketler yapıyor, dalgalar yaratıyor, sessizce etkisini genişletiyor. Şahsen, onun açgözlü, bencil bir pislik olduğunu düşünüyorum, ama eminim ki tüm bunları kendine "aile için" olarak haklı çıkarmıştır.

Her şey ne zaman başladı acaba? Ne zaman kendini kendi bölgesel fantezilerinin kahramanı ilan etti? Anna'nın öldürülmesinden önce olduğu açık, ama ne kadar önce? Serena ve ben doğduğumuzda ve iki yeni Capelli Kahini elde etme şansının iki katına çıktığını fark ettiğinde mi? Ondan önce mi? Hiçbir fikrim yok ve sanırım bunun bir önemi de yok. Neyse o, geriye bakmak bizi hiçbir yere götürmez.

En azından, Luca'nın uyumasını izlerken, bunu tamamen tek başıma yapmadığımı düşünüyorum. Bu karmaşık bir durum ve ne zaman kendimi fazla düşünmeye bırakırsam, ona güvenmemem gerektiğini anlıyorum. Dikkatli olmalı ve kendimi fazla kaptırmamalıyım. Ona karşı hissettiklerim zihnimi ve bedenimi bulanıklaştırıyor, dünyayı görme şeklimi bulanıklaştırıyor.

Yatağa uzanmış, uzuvları yayılmış, çıplak göğsü görünür halde dinleniyor. Bir bacağı açıkta, kaslı ve kalın, bir ayağı da dışarıda görünüyor. Nedense, çıplak ayağı beni etkiliyor ve yanına gidip alnını öpüyorum. Neredeyse hiç kıpırdamıyor, dudaklarım ona değdiğinde sadece küçük bir mırıldanma çıkarıyor. Bu çok tatlı bir hareket — ki bu, onun gibi bir erkek için kullanacağımı hiç düşünmediğim bir kelime.

Onu çarşafı örtüp Pietro'nun odasına giriyorum. Saatlerdir olduğu gibi hala uyuyor, ama uyanma vakti geldi. Omuzlarından sallıyorum ve yavaş yavaş kendine gelirken gülümsemeden edemiyorum. Hiçbir zaman sabahları erken kalkan biri olmadı. Annem her gün, okula gitmesi gereken saatten en az bir saat önce, tam olarak bunu yapmak zorundaydı. Saçlarını karıştırır ve ona uykucu diye seslenirdi, o da on dakika daha uyumak için yalvarırdı.

O zamandan beri her şey değişti elbette. Öncelikle, o öldü.

"Uyan ve güne başla, kardeşim! Luca bana iyi olduğunu söyledi, hatta birkaç kelime bile konuşabildiğini?"

Kuru bir kahkaha attı ve ben de o kelimelerin ne olduğunu merak ettim. İki adamın birbirlerine karşı hissettiklerini düşünürsek, muhtemelen kibar kelimeler değildi. Gözlerinin köşelerindeki uyku kabuklarını sildi. "Huh," dedi. "Artık ellerimi hareket ettirebiliyorum. Bu yeni bir şey."

"Bu vampir kanının etkisi. Ayrıca, kendi kanının da. Bacakların ne durumda? Yürüyeblecek misin?"

Konsantre olur, homurdanır ve sonunda iç çeker. "Olmaz. Onları hissedemiyorum bile. Bu kötü, çünkü gerçekten işemem lazım."

"Tuvalete gitmene yardım etmemi mi istersin, yoksa sana bir şişe bırakmamı mı?" Umarım ikincisi olur. Onun aletini bir daha görmek istemiyorum. Asla.

"şişe yeter. Planın ne?"

"Sorduğuna sevindim. Gizlice dışarı çıkıp bir araba çalacağım. Futbolcu annesi tarzı bir araba düşünüyorum, senin uzanabileceğin kadar büyük ama dikkat çekmeyen bir araba. Sonra Luca uykusundan uyandığında, hep birlikte bir yolculuğa çıkacağız."

"Nereye gidiyoruz?"

"New York, New York."

O bulmacayı çözmeye çalışırken ben sessiz kalıyorum. "O Cosca, değil mi?" diye soruyor sonunda. "Ve eğer New York'sa, o zaman Firenze'dir. Ve eğer Firenze'yse, Don Vincenzo'dur, ve o bir canavardır! Onunla ilgili hikayeler..."

Onun bu kadar çabuk sonuca varmasına ve Don Vincenzo hakkındaki bilgisine şaşırarak kaşlarımı çattım. Beyninin mikroçip hızında çalıştığını biliyordum, ama kardeşimin dünyasında tüm bunlar olduğunu hiç bilmiyordum.

"Her konuda haklısın. Sen bunu neden biliyorsun da ben bilmiyorum?" Genç Kahinlere, potansiyel müttefiklerimizi ve düşmanlarımızı daha iyi anlamamıza yardımcı olmak için vampir tarihinin ve geleneklerinin temelleri öğretilir. Ancak Coscaslar ders programında yoktu. Ya da o gün uyuyakalmış olabilirim, çünkü en çalışkan öğrenci değildim. O zamandan beri, Donatella gibi,

daha fazlasını bilmeme gerek kalmadı. Birlikte yaşama yetenekleri, bizim radarımızdan kaçmalarını sağlıyor.

"Çünkü alakalı değildi, sanırım. Coscaslar bize sorun çıkarmıyor. Oyunu oynuyorlar, kendi kurallarına uyuyorlar, kendi alanlarında kalıyorlar. Tabii onların alanı oldukça büyük, bazı çok şüpheli işler içeriyor ve her yıl milyarlarca dolar kazandırıyor."

Bana bir bakış attı. "Tomasso onlardan çok etkilenmişti, hepsi hakkında kocaman dosyalar tutmuştu ve ben de bu süreçte bazı şeyler öğrendim. Bak, bu Luca denen adama takıntılı olduğunu biliyorum, ama dikkatli olmalısın. Don Vincenzo ile uğraşılmaz ve Luca ona aitse, o da uğraşılmaz."

Çok geç. Onunla her türlü şekilde uğraştım bile. "Ona 'ait' demekle ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, bu kelime dikkatimi çekiyor.

"Tamam, ben uzman değilim, ama anladığım kadarıyla Coscas içinde farklı hizmet seviyeleri var. İnsan mafyasını biliyor musun?"

"Sadece *The Sopranos* dizisinden biliyorum."

O gülüyor ve bu ses beni gülümsetiyor. Eski bir içgüdü.

"Tamam. Peki, onu unut. Cosca'da Don şef, yani lanet olası yılanın başıdır. Sonra bir danışmanı vardır, genellikle doğumda başka bir klandan takas edilir."

"Doğumda takas mı edilir?"

"Evet. Nedenini sorma, gözlerinin daha net olması, aile geçmişinin yükünü taşımamaları gibi bir şeyle ilgili, her neyse. Sonra belki aile üyeleri olur, Vincenzo'nun durumunda bir kızı, ya evlatlık ya da biyolojik, eğer o küçük mucize gerçekleşmişse."

Vampirlerin doğal çocukları olması son derece nadirdir - teknik olarak mümkün, ama olasılık çok düşük. O olasılığın ne olduğunu bilmiyorum ama. Milyonda bir mi? Bin de bir mi? Tanrım. Bu koşullar altında, muhtemelen bu konuda daha fazla bilgi edinmeliyim.

"Sonra onun altında," diye devam ediyor, benim küçük paniğimi fark etmeden, "ikinci komutan olacak ve ikinci komutanın kendi adamları olacak ve bu böyle devam edecek, en alt kademede ki

. Büyük adamlar, tepeye yakın olanlar mı? Onlar genellikle bu ortamda büyütülürler. Çocukken satılır ve yemin ederler. Bazen daha da önce."

Bu yeni bilgiyi sindirip Luca'nın büyüdüğü karmaşık dünyayı hayal etmeye çalışıyorum. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi gelen tanıştığımız gece, öz annesinin onu satan bir hizmetçi olduğunu söylemişti. Artık onun neye satıldığını anlıyorum.

"Yani, satın alınabilir mi?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama zincirde yeterince yüksek bir konumdaysa, Don'a kanla yemin etmiş olacaktır. Ona güvenemezsin, Rosa."

Kardeşıme, çok uzun kumral saçları ve yorgun gözlerinin altındaki koyu halkalarla bakıyorum ve sözlerinin ironisini fark edip etmediğini merak ediyorum. Bana, yaptığı şeyden sonra kime güvenebileceğimi öğüt vermesinin ne kadar ikiyezli olduğunu fark ediyor mu acaba?

Gözlerini kaçırıyor, tavana bakıyor ve sanırım cevap evet, farkında.

Ona bir şişe su verip onu yalnız bırakıyorum. Çalacağım bir araba var ve gerçekten taze meyve almam gerekiyor. İçim kimya fabrikası gibi hissetmeye başladı. Şekerden bıkmaman mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama her gün kendim hakkında yeni şeyler öğreniyorum.

Ceketimin kapüşonunu çekip kasabaya doğru koşmaya başlıyorum. Çok geçmeden banliyö hayatının izlerini görmeye başlıyorum: bir benzin istasyonu, birkaç büyük mağazanın bulunduğu küçük bir alışveriş merkezi, köpek bakımı hizmeti sunan üç farklı işletme. Buradakiler köpeklerini gerçekten çok seviyor olmalılar.

Sonunda, sabah koşusunu bitiren genç bir kadınla aynı hızda yürümeye başlıyorum ve kapalı bir İrlanda pubının kapısında duruyorum. Tek kullanımlık telefonlardan birini çıkarıp Donatella'nın numarasını arıyorum.

Luca'nın ne düşündüğü umurumda değil; ona güveniyorum. Birine güvenmem gerekiyor. Cevap yok, ben de mesaj bırakıyorum. "Umarım yoldasıdır. Telefonu açık tutacağım. Beni bul ve Tomasso'ya hiçbir şey söyleme, özellikle Paola'nın nerede olduğunu."

İşimi bitirdikten sonra, dışarıda elma, armut ve patates kasaları bulunan küçük bir bakkalda duruyorum. El yazısı ile yazılmış tabelada "Çiftlikten Taze" yazıyor.

Birkaç parça meyve alıp içeri girip ödeme yapıyorum. Çıkarken, muska birden parlamaya başlıyor. Havayı kokluyorum ve tanıdık olmayan bir koku aldığımda tepki vermemeye çalışıyorum.

Çünkü tanıdık olmayan bir koku alıyorum.

Korkmuş görünmek istemediğim için, sokakta yavaşça yürüyerek, sulu elmamı yiyerek, vitrinlere bakarak ve küçük bir kafeye girip latte içerek vakit geçiriyorum. Bu sırada, vitrinlerdeki yansımaları dikkatlice kontrol ediyorum.

Hiçbir şey göremiyorum, bu çok sinir bozucu. Neyle karşı karşıya olduğumu bilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Sürekli gördüğüm tek kişi, sekiz ya da dokuz yaşlarında, sarı örgülü saçları olan ve tasmalı sevimli sarı bir labrador yavrusunu gezdiren küçük bir kız.

Hiç gördüğüm bir suikast timi gibi görünmüyorlar, ama koku ve içgüdülerim bana yakınlarda bir şekil değiştiren olduğunu söylüyor. Bu saatte vampir olamaz.

Tatlı bir kız çocuğu ve köpeğini kazığa oturtup sonra yanıldığımı fark etme riskini göze alamam. Başka bir kafeye girip köfteli sandviç sipariş ediyorum. Et kokusu ve lezzetli kokusu var, kasabanın kenarındaki bir sokağa doğru yürürken onu kemiriyorum.

Luca. Zihnimle ona sesleniyorum. *Orada mısın?*

Hiçbir şey. Lanet olsun. Sabahları erkekler hep aynıdır.

LUCA! diye bağırıyorum, tüm gücümle bağırırken, izleyenlere kayıtsız görünmeye çalışıyorum. *Uyan, seni tembel pislik.*

Kulaklarıma bir statik dalgası çarptı, ardından eğlenceli bir ses geldi. *Sana da günaydın, sevgilim. Neredesin?*

Sabah olabilir, ama o kadar da iyi değil. şehirdeyim. Sanırım peşimde bir şekil değiştiren var.

Sessizlik.

Onun oturup, somurtarak, parlak bir yaz gününde beni nasıl kurtaracağını düşünmeye çalıştığını hayal ediyorum.

Ben iyiyim. Her şey kontrol altında.

Sandviimden bir ısırık alıp inlerim. Tanrım, bu çok lezzetli. Ve Luca ile konuşurken ağzım dolu halde konuşmak zorunda kalmıyorum.

Hala orada mısın? Güvende misin, Rosa?

Evet,  z r dilerim. Köfteler dikkatimi dağıttı. Oraya arabayla geri döneceğim, sen ve Pietro eşyalarınızı toplayıp taşınmaya hazır olun, tamam mı?

Tamam, diye cevaplar. Dikkatli ol. Bunu sonra konuşuruz.

Evet, evet. Dersi sabırsızlıkla bekliyorum. Sokağın aşağısına doğru yürürken köfteli sandviçimin bir kısmını düşüncesizce düşürüyorum, sonra durup arkama bakıyorum. Köpek, genç sahibiyle birlikte bana doğru yavaşça yürürken kuyruğunu sallayarak sandviğin yanından geçip gidiyor.

Doğru. Bu bir köpek yavrusu değil. Sadece en iyi eğitilmiş köpekler, kaldırımda duran lezzetli bir köftesini koklamadan bırakır. Kaybettiğim sandviçimin yasını tutarak bir an pişmanlık duyarım.

Sonra elimdeki her şeyi – kahve, meyve, sandviç – bırakıp ceketimden iki kazıği çıkarırım. Kız komik bir şekilde korkmuş görünürken, ben onlara doğru hızla koşarım ve ona doğru atlarım. Çarpmanın etkisiyle kız yere düşer, tasma bacaklarına dolanır ve köpek yavrusu bana havlar ve ısırmaya çalışır.

Fazla vaktim yok, bu yüzden bir kazıği avucunun tam ortasına saplarım ve sonra tüm içgüdülerimi görmezden gelerek kendimi zorlayarak diğer kazıği köpeğin patisine saplarım. Köpek değil, küçük bir kız değil, diye tekrarlarım. Ama çıkardıkları sesler oldukça ikna edici.

Kahretsin, ya bir hata yaptıysam? Ya bu köpek köfteleri sevmiyorsa? Onu izlerken, burnu ve sarkık kulakları küçülmeye başlar ve havlamak yerine, çok insani bir "Siktir!" diye bağırır.

Küçük kız küçük bir kız gibi ağlıyor, ama örgüleri kaybolmuş, yerine askeri tarzda bir saç kesimi kalmış.

Yaralı oldukları sürece tamamen insan formlarına geri dönemezler, bu yüzden farklı kısımları dönüşmeye devam eder: pençe yerine el, kuyruk yerine kış, çocuğun devasa 46 numara ayakları. Evet. Kesinlikle şekil değiştirenler.

Onlara soru sormak istiyorum ama vaktim yok. Etrafta kimse yok ama burası küçük bir kasaba ve gürültü dikkat çekecektir. Kazıkları içlerinde bırakarak, Main Street'in kenarındaki küçük otoparka kadar koşuyorum, sonra yavaşlayıp rahat bir yürüyüşe geçiyorum.

Kamera görmüyorum ama her ihtimale karşı kapüşonumu yüzüme sıkıca geçiriyorum. Bir adam, tasmalı kabarık tüylü bir kanişle bana doğru yürüyor ve ben derin bir nefes alıyorum. İnsanlar, köpekler, hepsi

tamamen normal. Burnumu gıdıklayan parfüm kokusuna bakılırsa, çok sayıdaki köpek kuaförlerinden birinden dönüyorlar. Adam anahtarındaki kilit açma düğmesine basıyor ve büyük kahverengi bir Chevy Trailblazer'a binmek üzere.

Onu incitmek istemiyorum — ya da bir kaniş tarafından ısırılmak — ama bu riski göze almalıyım. Ellerimle yüzünü tutuyorum ve gözlerinin içine bakarak, irademi onun iradesine üstün kılıyorum. “Arabanıza ihtiyacım var ve siz de bana onu ödünç vereceksiniz. Gerçekten çok üzgünüm. Taksiye ihtiyacınız olursa diye size biraz para bırakacağım. Yarın bu saate kadar arabanızın kaybolduğunu bildirmeyin, tamam mı?”

O aptalca başını sallar ve ben de gömleğinin cebine birkaç banknot sıkıştırırım. Pudeli okşar, anahtarları alıp, atasözündeki yarasa gibi cehennemden kaçır gibi dışarı çıkarım. Motel'e varmam sadece birkaç dakika sürer ve arabayı durdurur durmaz Luca odamızdan çıkar, başı ve omuzları bir çarşafıla örtülmüş, Pietro kollarında.

Protest eden kardeşimi arka koltuğa atarken, motoru çalışır halde bırakıp, hazırladığım çantamı almak için içeri koşuyorum. Birkaç saniye etrafa bakınıyorum ve buraya garip bir sevgi duyuyorum. Berbat bir motel odası olabilir, ama burada harika orgazmlar yaşadım.

Dışarı çıktığımda, Luca ön koltukta, güneşten korunmak için tamamen örtünmüş durumda ve bu duruma rağmen gülüyorum. "Dostça olmayan hayalet Casper'a benziyorsun!" diye bağıriyorum ve SUV'yi sürmeye başlıyorum.

"Onları öldürdün mü?" diye homurdanıyor. "Onları öldürmüş olsan iyi olur." "Hayır. Bir köpeği öldüremezdim, onun gerçekten köpek yavrusu olmadığını bilsem bile. Nereye gidiyoruz?"

"Brooklyn," diye mırıldanır, çarşafının altından, açıkça hoşnutsuz.

"Tamam. Brooklyn'e kadar uyumayacağız o zaman."

BÖLÜM 19

LUCA

New York'un dış mahallelerine varmamız dokuz saat daha sürüyor, çünkü coğrafya konusunda bilgisiz birinin seçeceği türden bir rotayı izliyoruz. Ona dikkatli olmasını söylememe gerek yok. Kendiliğinden garip sapmalar yapıyor, rastgele yerlerde duruyor ve arka aynayı sürekli dikkatle izliyor.

Pietro, Tomasso'nun benim kim olduğumu ve nereye gittiğimi anladığını varsayarak, Chicago ile New York arasındaki hemen hemen her kasabaya gözcü göndermiş olacağını düşünüyor. Bu çok fazla varsayım ve o, büyükbabasının benim hangi Cosca'dan olduğumu bileceğinden emin değil.

"Senin Cosca olduğunu kesinlikle anlayacaktır," diyor arka koltuktan. "Çünkü gangster gibi görünüyorsun. Ama Batı Kıyısı'ndan ya da Kanada'dan da olabilirsin. Hatta Rus bile olabilirsin."

"Kanada mı?" diye soruyor Rosa, artık hava karardığı için benimle birlikte yolcu koltuğunda oturuyor. "Kanada'da organize suç var mı?"

"Evet," diye cevaplar kardeşi. "Orası akçaağaç şurubu karaborsasının küresel merkezi."

O gülüyor ve ben bu ikisinin bir zamanlar nasıl olduklarını, şakalaştıklarını görüyorum. Ben onların hayatlarına çatışma ve travma dolu bir dönemde girdim, ama eskiden paylaştıkları şeylerin izleri hâlâ var.

Onun tekrar rahatladığını, bunu istediğini, hatta belki de onu mahveden ailenin sahte rahatlığını ihtiyaç duyduğunu görüyorum.

Yoldaki bir çukurun üzerinden kasten hızlıca geçiyorum ve Pietro sallanıp çığlık attığında sırtıyorum. Hâlâ bacaklarında his yok ve dik durmak için yeterli üst vücut gücü yok, bu yüzden hareket onu, ipleri kesilmiş bir kukla gibi emniyet kemeri üzerinde sallandırıyor.

"Bunu bilerek yaptın!" diye bağırıyor ve kendini tekrar yukarı çekiyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Onun ülkenin her yerinde adamları olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nasıl bu kadar geniş bir alana yayılabilir ki?"

"Her yerde olması gerekmez. Teknolojiden nefret ediyor olabilir, ama lanet haritalarını seviyor. Bir odayı haritalarla doldurmuş ve sizlere karşı bir ilgisi var. ABD'nin her iki yakasındaki Cosca karargahlarının yerini tespit etmiş olmalı ve Meksika'daki Romas'ların, Milano'daki Milanos'ların yerini biliyor olmalı... Hâlâ Milano'dalar, değil mi?"

Sürerken kaşlarımı çattım. Tomasso çok fazla şey biliyor. Bunca zamandır bizi izliyordu. İnsan kanı taşıyan hiç kimsenin sahip olmaması gereken bilgileri öğreniyor, saklıyordu.

"Basit bir şekilde başlayacak," diye devam etti Pietro. "Chicago'dan New York'a, Chicago'dan San Francisco'ya ve Chicago'dan sınıra giden rotalara odaklanacak. Bu, kapsayacağı alan çok daha az ve elindeki her şeyi her yöne dağıtacak. Bu, neden sadece ikisi olduğunu açıklıyor, değil mi? Temellerini koruyor, yayılıyor. Ama şimdi..."

"Şimdi nereye gittiğimizi biliyorlar. Ya da en azından hangi yöne gittiğimizi," diye Rosa onun yerine cümleyi tamamlıyor, sesinde endişe var. Şimdi onun için endişeleniyorum. Kendini savunmasız hissettiği, onu güvende tutacak kadar bana güvenmediği için endişeleniyorum. Haklı olduğu için endişeleniyorum.

"Büyük Top Çuvalı," diye aniden duyurur. "Ne?"

diye sorarım, ona bakarak.

Gülümsüyor, parmakları muskasını sıkıca kavırıyor. "Bu onun yeni adı. Tomasso'nun. Büyükbaba ona fazla iyi geliyor. Bundan böyle, sonsuza dek, o Grand Ball Sack olarak anılacak. Bu kibirli pislik bundan nefret edecek."

Yüksek sesle gülüyorum ve uzanıp onun uyluğunu sıkıyorum. Evet, düşündüğümde daha iyi durumda. Büyük Top Torbası. Hoşuma gitti.

Yonkers'a kadar dolambaçlı yoldan geldik ve şimdi Bronx'tan tanıdık yollarda ilerleyerek köprüye doğru gidiyorum. Matteo bizimle Brooklyn'de buluşacak ve umarım Moonface de onunla birlikte gelir. Pitbull'un ıslak öpücüğü kadar gerginliği gideren başka bir şey yoktur.

"Burada kimse bizi bulmayacağından emin misin?" diye soruyor Rosa, ilk kez değil.

"Evet, eminim," diye tekrar cevap veriyorum. Eğer güvenceye ihtiyacı varsa, ona bunu vereceğim. "Çoğu zaman Vincenzo'nun sarayında yaşıyorum, ama sadece bana ait bir yer istedim. Yüzyıl önce kayıt dışı olarak nakit ödeyerek satın aldım. Don Vincenzo bunun hakkında hiçbir şey bilmiyor ve Grand Ball Sack New York'a gittiğimizi öğrenirse, Hell's Kitchen'a gittiğimizi düşünecektir."

"Hell's Kitchen mi?" diye tekrarlar, eğlenerek. "Vampir mafyasının merkezi Hell's Kitchen'da mı?"

"Evet, öyle. Don Vincenzo incelikle tanınan bir adam değildir. Etkileyici bir yer."

"Öyle mi? Nasıldır?"

"Büyük," diye cevap veriyorum, dikkatini başka yöne çekmek için. "İki blokun tamamı ona ait, ama dışarıdan bakınca bunu asla anlayamazsın. Dışarıdan her şey normal görünüyor: mağazalar, barlar, yoga stüdyoları, ne olursa olsun. Ama içeride her şey birbirine bağlı, sanki birbirine bağlanmış binalardan oluşan bir labirent gibi, ortasında meyve ağaçlarını yetiştirdiği büyük bir bahçe var. Aşağıda zindanlar, bir sinema odası. Çatıda spor salonu."

İkisi de buna bir şey söylemiyor.

"Ne? Meyve ağaçları mı? Yoksa spor salonu mu? Vampirler de spor yapar, biliyorsun. Vücutlarını değiştiremeyen yeniler bile eğlence için spor yapar."

Gözlerini kaslarıma kaydırıyor ve ben de bunun verdiği sıcak hissin tadını çıkarıyorum.

"Sinema odası mı?" Pietro arkadan seslendi. "Evet.

Bazılarımız filmleri sever."

"Bazılarınız Charlie Chaplin popülerken hayattaydınız," diye espri yapar. Ruhunu biraz geri kazanıyor ve ben bundan pek etkilenmiyorum.

"Sen de dahil, evlat, o yüzden bu konuya girmeyelim. Her şeyin işkence, kan ve karanlık ıstıraptan ibaret olacağını mı sandın, insanların canlı canlı

canlı canlı derileri yüzülecek mi sandın? Yalan söylemeyeceğim, bunlardan da var. Ama boş zamanlarımız da var. Hobilerimiz var."

"Seninki ne?" Pietro sorar. "Makrome? Sudoku?"

"Benim hobim, çok konuşan Capelli erkeklerinin taşaklarını koparıp boğazlarına tıkmak."

"Siktir git!"

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık veriyorum.

"Tanrım," der Rosa gülerek. "Siz ikiniz kendi YouTube kanalınızı falan açmalısınız. Daha var mı?"

Son sorduğundan bu yana en az on beş dakika geçti, yani en azından bu aptalca konuşma onun dikkatini biraz da olsa dağıttı.

"Evet, neredeyse vardık, bella," diye cevap veriyorum. "Matteo'ya olanları anlattım, seni bekliyor olacak."

"Matteo ise..." diyor.

"Sadık," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Onu ailemize ben kattım. O benim ikinci adamım ve ona güveniyorum. 'Kardeş gibi' diyecektim ama şu anda bu pek de iyi bir tavsiye gibi gelmiyor, değil mi? Her neyse, o mekanı hazırlayacak ve ona insan bokuyla stok yapmasını söyledim."

"Vay canına, kulağa çok iştah açıcı geliyor," diye Pietro araya girer.

"Kapa çenen!" Rosa ve ben aynı anda söylüyoruz. Birbirimize gülümsüyoruz ve keskin bir duygu parçası kalbimi deliyor, herhangi bir kazıktan daha keskin.

Siktir. Tek yapması gereken bana gülümsemek ve ben kayboluyorum. Onu seviyorum. Yüzde yüz. Ondan önceki hayatım boştu; onsuz hayatım anlamsız olurdu. Lanet olası Capelli Seer'e aşığım.

Bu düşünce beni ayıklaştırıyor ve korkutuyor. Onu seviyorsam, zayıfım demektir. Ve zayıf olursam, onu koruyamam. Onu koruyamazsam, benim ne anlamım kalır ki? Isabella'ya olan hislerim bunun bir parçasıydı ve o öldürüldüğünde yıkıldım. Rosa'yı kaybedersem, bittim demektir.

Ellerim direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki deri çatlamaya başlıyor ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. Gelecek hakkında endişelenmeden, önümdeki işe odaklanmalıyım. Bu ikisi vampirleri tanıdıklarını sanıyorlar. Beni tanıdıklarını sanıyorlar. Yıllar boyunca meditasyon, farkındalık, hatta

kristal terapisini denediğimi öğrenirlerse çok şaşıırırlar. Bizim kadar uzun yaşıarsanız, birçok aşamadan geçersiniz.

Çoğu benim için bir işe yaramadı, sadece zaman geçirmek için bir yoldu, ama meditasyon hala yardımcı oluyor. Nefesim insan nefesine benzemese de, onu yavaşlatmayı ve kontrol etmeyi öğrenmek faydalı. Om diye zikretmeye başlasam nasıl tepki verirler acaba?

Sonunda evden birkaç blok ötede arabadan iniyoruz. Vincenzo'nun bundan haberi olmadığını söyledim ve eminim haklıyım, ama dikkatli olmakta fayda var. Ayrıca bu bana Pietro'yu bir çuval bok gibi omzuma atıp yürürken sallamama bahane oluyor. Onu rahatsız etmekten asla bıkmayacağım galiba.

Yola çıkmadan önce, Chevy'den plakaları çıkarıyorum. Bizi arayanların işini kolaylaştırmamanın bir anlamı yok.

Sessiz mahallenin karanlık sokaklarında yürüyoruz ve köşedeki büyük bir kahverengi taş binaya doğru yöneliyorum. Rosa takdirle ısıık çalıyor. "Güzel. Vampir suç patronu olmanın avantajları var galiba. Bana bir köpek sözü vermemiş miydin?"

"Söz verdim. Ama seni uyarayım, bu büyük bir köpek. Özellikle de aptal beyinleri yemeyi seviyor, Pietro dikkatli olsa iyi olur."

"Ha ha ha," diyor ve şaşıırtıcı bir güçle kıcıma yumruk atıyor.

Başparmağımdan küçük bir deri parçası koparıp kapı kolundaki panele sürüyorum. Güvenlik sistemi sadece parmak izleri için değil, kan taramaları için de programlanmış. Sessiz bir klik sesi her şeyin yolunda olduğunu gösteriyor.

Kapıyı tekmelerek açıyorum ve onlar da peşimden içeri giriyorlar. Zemin katın tamamı bir sis perdesi gibi. Kanepeler ve televizyon gibi normal eşyalar var, ama burası temelde uzaktan kilitlenen kapıları, UV projektörleri, hareket sensörleri, çelik kapıları ve her yere saklanmış silahları olan bir ölüm tuzağı. Buraya girmemesi gereken kimse uzun süre hayatta kalamaz.

Rosa bir çekmeceyi açar ve içine saklanmış yarı otomatik silahı parmaklarıyla okşar, sonra kapılardan birine doğru yürür ve çerçevenin üst kısmında zar zor görünen sivri metal parçaya gülümser

Kontrol odasındaki bir düğmeye basıldığında, orada duran herkes şiş kebab olur.

"Burayı çok beğendim," diyor. "*Vampire House Beautiful* dergisinde yer alabilirsin."

Nefesi sakinleşir, kalp atışları düzelir. Rahatlamaya başlar ve bu tek başına bu düzenek için harcadığım tüm paraya değer.

Bizi bir üst kata çıkardım ve Moonface kapı açılmadan önce havlayıp kapıyı pençeliyordu. Kapı kolunu çevirir çevirmez, kaslı, dişli, benekli tüylü ve sevgi dolu bir top gibi dışarı fırladı.

Rosa hemen diz çöküyor, köpeğin koklaması için elini uzatıyor ve 50 kiloluk salya makinesi tarafından kıcına bir darbe alıyor. Bir dakika boyunca yuvarlanıyorlar, Moonface burnunu kadınımın her köşesine ve kıvrımına sokuyor ve karşılığında iyice okşanıyor. Şanslı köpek.

Matteo Moonface'i yanına çağırır ve o da hemen yanına gider, ona hayranlıkla bakar.

"Matteo, Rosa. Rosa, Matteo. Moonface'i zaten tanıyorsun."

Rosa dikleşir ve arkadaşımı temkinli bir bakışla süzer, eli muskasını sıkıca kavrar. Haklıdır. Yabancı bir ülkede ve kelimenin tam anlamıyla düşmanla yatmıştır. Ona otomatik olarak güvenmemesi anlaşılabilir bir durumdur.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rosa," diyor Matteo sessizce, olabildiğince tehditkar görünmemeye çalışarak, ki bu, 2 metre boyunda, dişleri ve servis tabağı büyüklüğünde elleri olan bir ölüm makinesi için zor bir şey. Dönüştürüldüğünde burnunun kırılmış olması da durumu kolaylaştırmıyor, o zamandan beri burnu eğri duruyor.

"Ben de," diye cevaplar Rosa, başını sallayarak odanın etrafına bakınır. Tüm katı kaplayan güzel bir odadır, kanepeler ve nadiren kullanılan tam donanımlı bir mutfak vardır.

Eğer içimizden biri böyle bir eğilime sahip olsaydı, burası havadar olurdu — büyük pencereler bolca ışık alırdı. Tabii ki, biz onları karartıyoruz. Duvarlarda sanat eserleri, taze çiçeklerle süslenmiş büyük bir masa ve yüzyılları kapsayan edebiyat eserleriyle dolu, taşan bir kitaplık var.

Rosa kitapları inceler, parmaklarını kitapların sırtlarında gezdirir ve gülümser.

"Shakespeare ve Danielle Steel mi?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Evet, şey. Ben karmaşık bir adamım."

Bana göz kırpmıyor. "Biliyorum."

O şey yine oluyor — sanki tüm dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettiğim şey. Ve onu kucaklayıp yatağıma götürmek ve onu orgazma ulaştırmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Hey, pislik!" Kardeşi bu anı bölerek yine yumruklarını bana indirir. Hâlâ omzumda asılı olduğunu unutmuşum. "Beni indirecek misin, ne yapacaksın?"

"Sen ne dersen o, güneş ışığı." Onu yere bırakıyorum.

O, bir gürültüyle yere düşer ve oturmaya çalışırken öksürür. Moonface bir bakış atar ve oyun zamanı olduğunu düşünür. Pietro'nun yüzünde derin bir tatmin duygusu belirir, dev pitbull odanın diğer ucuna uçar, pençeleri parke zemini tırmalar ve ben, Pietro'nun yüzünü bir buzlu şeker gibi yalarken gülerim.

Onu yeni arkadaşıyla boğuşmaya bırakıp, üçümüz büyük masaya otururuz. Matteo sandviçler hazırlamıştır ve ben ona durumumuzu anlatırken Rosa çavdar ekmeği üzerine pastrami sandviçini iştahla yer.

"Peki, bu Tomasso denen adam," diyor.

Rosa onu düzeltir. "Grand Ball Sack, lütfen, ona uygun unvanını ver."

Matteo ciddiyetle başını sallar ve devam eder. "Yani, bu Büyük Top Torbası denen adam..."

Don, Coscas'a hamle yapacağını mı düşünüyor? Bize mi? Deli mi bu adam?"

"Bence ikisi de biraz deli, dostum. Lanet dünyayı yönetmek isteyen iki yaşlı adam. Ama Vincenzo'nun söylediği mantıklı. Paranoyak bir pislik olabilir, ama bu kadar uzun süre iktidarda kalmasının bir nedeni var. Eğer Tom'un... pardon, Grand Ball Sack'in genişlediğini düşünüyorsa, belki de öyledir."

"Öyle!" Pietro yerden bağılıyor. Moonface onun üstüne uzanmış, pençeleriyle göğsünü sıkıştırırken onu öpüyor.

Pietro onun kulaklarını okşuyor, yani sanırım çok da umursamıyor.

"Bana her şeyi anlatmadı," diyor. "Ama adamın dijital güvenlik konusunda hiçbir fikri yok, olsaydı da, ben onu aşardım... Ama evet. Genişliyordu. O zamanlar mantıklı gelmeyen şeyler. Yurtdışında silah üreticilerini satın alıyor, normalden daha fazla pislik politikacıya rüşvet veriyordu. Summit Lord Solutions veya Lethal Logistics gibi maço isimleri olan birkaç şirket..."

"Cunts-R-Us?" diye öneriyor Rosa, Matteo'yu kahkahaya boğuyor.

"Paralı askerler," diye mırıldandım, parçaları bir araya getirerek. "Bir ordu kuruyor."

"Zaten bir ordusu var," diyor Pietro. "Bir istila hazırlığı yapıyor. Bir keresinde ona bunu sordum, ama beni başından savdı. Ailenin planının bir parçası olduğunu söyledi."

Artık hepimiz planın ne olduğunu ve Pietro'nun bu plandaki rolünün ne olması gerektiğini biliyoruz. Pietro sessizleşir ve ben oraya koşup botumla yüzünü kanlı bir hamur haline getirmek için kendimi zor tutarım. "Peki," der Rosa, yüzü biraz solmuş ama sesi sabit kalmış, "Vincenzo ve Grand Ball Sack savaşa girerse ne olur?"

"Sadece Vincenzo değil, bence," diyor Pietro. "Bu iş küresel boyuttaydı. ABD'den daha büyük düşünüyor olabilir."

Moonface'i, onun büyüklüğündeki bir hayvanı hareket ettirebileceği kadar nazıkçe itip, dik oturur. Bacakları hala kırık gibi görünüyor, ama benim için sorun değil. Yürüyemiyorsa, o pisliği takip etmek daha kolay olur. "Yardım edebilirim," diye yalvarır. "Bir şeyler biliyorum ve onun zihninin nasıl çalıştığını biliyorum. Kayıtlarına, takvimine, her şeye erişebilirim. Yardım etmek istiyorum çünkü... Şey, birçok nedenden dolayı. Ama bunlardan biri şu: Vincenzo ya da başka biri ile bir savaş çıkarsa, zarar gören sadece onlar olmayacak. Her zaman ikincil zararlar olur, masum insanlar zarar görür. Ben bunu istemiyorum ve siz de istemiyorsunuz, sırf bu sizi ifşa etme tehdidi oluşturduğu için olsa bile. Sırf işleriniz için kötü olduğu için olsa bile."

Bu konuda ona karşı çıkamam. Masumları düşünmek benim tarzım değil. Masumiyeti gördüğümde bile zor fark ederim ve zavallı küçük insanları büyük kötü kurttan korumakla ilgilenmem

ama Rosa endişelenir. O, varlığının her hücresiyle önemsiyor ve bu benim için yeterli. Ayrıca, o haklı. Bir savaş işler için kötü olur. Cosca, uzun hayatım boyunca tanıdığım tek şey ve Vincenzo'dan ne kadar nefret etsem de, Cosca benim bir parçam ve onu korumak istiyorum.

"Sen gittiğinden beri işler daha da rayından çıktı, Patron." Matteo ağzına bir avuç cips atar. Yemeği sever, ne kadar abur cubur olursa o kadar iyi. "Don daha fazla beceriksizleri getiriyor. Carlos bir general gibi ortalıkta dolaşıyor. Sanki savaş alanı gibi. Freya çıldırmak üzere."

"Freya kim?" Rosa kaşlarını çatarak sorar. İlginç... Kıskanıyor mu acaba?

"Onu tarif etmek biraz zor," diye cevaplar Matteo. "Temelde Vincenzo'nun sarayında büyüdü. Çocukken oraya terk edildi. Şimdi yirmili yaşların ortalarında mı? Emin değilim. O bir insan ve ben artık bu tür şeyleri pek iyi anlayamıyorum. Biraz tuhaf ama tatlı biridir ve yeni insanlar geldiğinde üzülür."

"Temelde insan formundaki Moonface gibi," diye ekliyorum. "Muhtemelen o kadar ağır değildir ama. Şu anda Freya için endişelenemeyiz Matteo. Bunu biliyorsun."

O başını sallar, ama aynı fikirde olmadığı bellidir. Kalbi bir gezegen kadar büyüktür ve her zaman zayıfları düşünür. Bu onu benden daha iyi bir insan, ama daha kötü bir asker yapar.

"Bakın çocuklar," diyor Rosa, tabağını itip sandalyesine yaslanarak. "Yaklaşan kıyamet hakkında sohbet etmek çok eğlenceliydi, ama ben yorgunum. Yarın da bugün kadar kolay olmayacak sanırım ve siz hayvanların aksine benim uykuya ihtiyacım var. Luca, beni yatağa götür." Bana doğrudan bakıyor, yeşil gözleri yorgun ama yaramaz.

Böyle bir emri kim reddedebilir ki? "Matteo," derim, ayağa kalkarken gözüm kadınıma takılı kalır. "Yerdeki dağınıklığı halledebilir misin?"

Pietro'ya bakıyor, Pietro kanepeye sürünerek ulaşmış, ona yaslanmış ve sanki derimi peynir rendesi ile kazıyormuş gibi bana bakıyor.

"Tabii patron," diyor Matteo, hırpalanmış yüzünde bir gülümsemeyle Rosa'ya ve bana bakıyor. "Tatlı rüyalar."

Tatlı olacak olan benim rüyalarım değil. Yanımda çıplak Rosa yatarken olmaz.

BÖLÜM 20

ROSA

Odası en üst katta, eskiden hizmetçilerin odalarının olduğu yerde. Tavanlar eğimli ve bazı yerlerde o kadar alçak ki kafasını çarpabilir. Bu kadar uzun boylu bir adam için masochistçe bir oda seçimi.

"Kaç kez?" diye soruyorum, koyu mavi duvarları, işlevsel mobilyaları, masanın üzerinde duran eski bir Agatha Christie polisiye romanını seyrederek.

"Kaç kez ne?" Etrafına bakınıyor, muhtemelen başka birine nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışıyor.

"Ne zaman eğilmen gerektiğini öğrenmeden önce kaç kez kafanı çarptın?"

"Oh, pek fazla değil," diyor neşeyle, elini kafasına götürerek. "İlk bin kadarından sonra alıştım. Ben... Normalde kimseyi buraya getirmiyorum. Bilirsin, kadınları."

Hiç şaşırmadım. Burası yatak odasından çok hapisane hücresi ya da keşişin inziva yeri gibi. Temiz, amaca uygun, kişisel süslemeler yok. Sadece yatak yerinden çıkmış. Eski moda pirinç çerçeveli ve ipek çarşafı, kocaman bir yatak. Siyah ipek çarşaf, beni yutkunmaya zorluyor. Bu adamın kafamı karıştıran erotik bir fantezi olduğu zamanlarda tam da böyle hayal etmiştim. Hâlâ öyle, ama artık o muhteşem dudakların meme uçlarımı ısırmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Öyle mi? Peki onları nereye götürüyorsun? Bodrumda seks zindanının mı var?"

Bana bakıyor, başı bir yana eğik, yüzünde hafif bir gülümseme var. "Kalp atışlarını duyabiliyorum, Rosa. Seks zindanı düşüncesi seni heyecanlandırıyor, değil mi?"

Kahretsin. O etrafta iken bir kız nasıl gizemli kalabilir ki? Bu konuda yalan söylemenin imkanı yok.

"Evet, belki de öyleyim. Her şey çok... kafa karıştırıcı." "Ne kafa karıştırıcı, cara mia?"

"Daha önce hiç ilgimi çekmeyen şeylerden nasıl bu kadar tahrik oluyorum? Benim kendime olan imajıma uymayan şeylerden. Ben bağımsız bir kadınam. Maddi açıdan güvendeyim, fiziksel olarak güçlüyüm ve kimse tarafından ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden nefret ederim. Peki bu durum neden benim için işe yarıyor?"

"Anlamaya çalışıyorum," diye devam ediyorum, "neden birdenbire bir tür BDSM seks manyağına dönüştüğümü. Neden beni bağlayıp becermeden hoşlandığımı, oysa ki her zaman üstte olmayı tercih etmişimdir."

Onun da tahrik olduğunu anlamak için kalp atışlarını duymama gerek yok. Göz bebekleri büyümüş ve pantolonunun içindeki sert penisinin hatlarını görebiliyorum. Ama ben büyük yatağın kenarına otururken o mesafesini koruyor ve dudaklarında hâlâ o küçük, eğri bir gülümsemeyle beni izliyor.

"Rosa, bence aynı anda birden fazla şey olmak mümkün. Uzun bir hayat birçok şey anlamına gelir ve değişim de bunlardan biridir. Ben bir asır önceki adam değilim. Bir hafta önceki adam bile değilim. Ve sen benim seni bağlayıp becermemi seviyorsun çünkü bu sana özgürlük veriyor."

"Bağlanmak bana özgürlük mü veriyor?" Bu bir çelişki, ama belki de haklıdır.

"Evet. Kontrolünün bir kısmını başkasına devredersin. Sadece ihtiyaçtan ibaret olursun. Treni sürmek yerine tren yolculuğunun tadını çıkarabilirsin. Ve bana güvenirsin, benimle güvende olduğunu bilirsin. Söylediğin veya yaptığın hiçbir şey utanç verici, kirli veya tuhaf değildir. Sen ucube değilsin. Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse, evet, bir zindan var, ama onu seks için kullanmadım. Bunun için Vincenzo'nun sarayındaki odalarımı kullanıyorum."

Onun başka kadınlarla birlikte olduğunu düşününce içimi kaplayan kıskançlığı görmezden gelip, söylediklerini düşünmeye başlıyorum. Bunda mantık var ve kontrolü bırakmak, ona kendimi teslim etmek güzeldi. O haklı, bu beni ucube yapmaz. Belki de sadece şanslı yapar.

"Peki onu ne için kullanıyorsun?" diye soruyorum, zihnim hala zindana doğru dolaşıyor. Orası, pamuk şeker makinesini sakladığı ya da kurtardığı köpek yavrularını sevdiği bir yer olmayacak.

Normalde kendine çok güvenen yüzünde bir anlık şüphe belirir ve ben eklerim: "Güven iki yönlüdür, Luca. Kötü bir adam olduğunu düşündüğünü biliyorum. Senin o yönünü görürsem bir şeylerin değişeceğini düşünüyorsun. Ama ben de aptal değilim. Naif değilim, senin ne olduğunu biliyorum. Sadece umursamıyorum. Senin de dediğin gibi, aynı anda birden fazla şey olmak mümkün."

Kollarını göğsünde kavuşturup, kaslarını şişirerek başını sallar. "Hayatta kalamayacak birinden cevap almam gerektiğinde kullanırım. Onlarla biraz zaman geçirmem gerektiğinde. Vincenzo'nun ne yaptığını bilmesini istemediğim durumlarda."

"Ah. Yani bu senin gizli işkence odan mı?" "Evet, sanırım öyle. Matteo da kullanıyor."

"Matteo?" diye tekrar ediyorum, aşağıdaki vampirin acımasız yüz hatlarını hatırlayarak. Yürüyen bir kabus gibi görünüyordu, ama onunla ilgili her şey bana onun nazik bir ruh olduğunu söylüyordu. Köpekler karakteri iyi değerlendirirler.

"Evet. O... tarif etmesi zor birisi. Ama karanlık bir yerden geldi. Onu bir mahzende zincirlenmiş halde buldum, haftalarca tecavüze uğramış ve işkence görmüştü. Onu ele geçiren vampir, onu dönüştürmeye zorlamıştı ve onu zincirlerinden kurtardığımda, aç ve vahşi bir haldeydi. Onun için uzun bir yoldu ve henüz tamamen başardığını sanmıyorum. Ayrıca bazı insanlara karşı aceleci davranmayı sevmiyor."

"Ne tür insanlar?"

"Zorbalar, istismarcılar, çocuk tacizcileri, tecavüzcüler. Kendi seçim prosedürü var."

Huh. Eh, dünyanın pisliklerinin kendi ilaçlarını tatmalarına hiç üzülmiyorum.

New York sokaklarını tek tek pisliklerden temizleyen bir intikamcı vampir fikrini seviyorum.

"Tamam. İyi sohbetti, ama yorgunum," diyerek kollarımı gererim. "Ve uyumadan önce gerçekten sevişmem lazım. Ama bu sefer, ben kontrolü ele alırken sen yatakta olmanı istiyorum."

Şaşkın, hatta biraz endişeli görünüyor ve başını sallıyor. "Sanmıyorum, Rosa. Bu işler öyle yürümez."

"Hadi ama, hepimiz değişimden yanayız, değil mi? Denemeden nasıl bilebilirsin? Hep beni arkadan sikmekten bahsediyorsun, peki ya ben sana aynısını yapsam?"

Bu görüntü, ne kadar istesem de, benim için pek işe yaramıyor. Daha önce pegging'den hoşlanan erkeklerle birlikte oldum ve bunu ilginç buldum ama daha fazlası değil. O zamanlar beni heyecanlandırmamıştı, muhtemelen şimdi de heyecanlandırmayacak, ama şakacı bir ruh halindeyim. Onu biraz zorlamak, ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

Yine mesafesini koruyor, ama bana ulaşmak için kıpır kıpır olduğunu neredeyse görebiliyorum. Beni tutmak, susturmak için... Siktir, tabii. Evet. Bu fikir beni çok heyecanlandırıyor.

"Benim dört yüz yıldan fazla süredir hayatta olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Evet." Omuz silkiyorum. "Yaşlı erkekleri severim."

"Güzel. Peki, bu dört yüz yıl boyunca her türlü seks türünü denemediğimi nereden çıkardın? Her pozisyonu, her sapkınlığı, her cinsiyet kombinasyonunu?"

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve kendimi aptal gibi hissederim. Luca'nın hiçbir özelliği sıradan olduğunu göstermiyor, ama ben bu tür olasılıkları hiç düşünmemiştim. Cevap vermek için kekelemeye başlarım, zihnimde hala onun her türlü muhteşem sapkınlıkta olduğu görüntüler dolaşırken, o çatı katının bir köşesine yerleştirilmiş dolaba doğru yürür.

Kapıyı açar, önünde durup bir şey arar ve şöyle der: "Bir bedenle yapılabilecek her şeyi yaptım - kendiminkiyle ve başkalarınıninkilerle. Bu da demek oluyor ki, neyi sevdiğimi ve neyi sevmediğimi öğrendim. Seninle ilgili olarak sevdiğim şey, tatlı Rosa, senin gücünü bir süreliğine elinden almak. Seni çılgılık attırmaya, orgazm olmaya, benim olmaya yetecek kadar uzun bir süre. Seni zincirlenmiş görmek istiyorum ve sana bazı oyuncaklar kullanmak istiyorum. Her şekilde bana boyun eğmeni görmek istiyorum. Ağzın tıkanmış, gözlerin bağlı, çaresiz. Daha fazlasını isteyen.

Ve Şu anda ne kadar ıslak olduğunu koklayabiliyorum, cara mia, o yüzden sen de istemiyormuŐ gibi davranma.

Kahretsin, haklı. Islandım. Burada, yatağının kenarında oturmuş, bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, ama klitorisim tüm bunları çok istediğini haykırıyor.

O, bir avcı gibi bana doğru yürüyor, elinde bir avuç kravatt tutuyor. Sanırım mafya vampirleri bile tuhaf resmi etkinliklere katılmak zorunda kalıyor.

Onları kucağıma atıyor ve soyunmaya başlıyor. Ve soyunmak derken, o kadar yavaş ve o kadar Şehvetli bir Şekilde soyunuyor ki, kafamda kendi burlesk müziği alıyor. Gömleğinin kenarlarını açarak altın rengi tenini, kaya gibi sert karın kaslarını ve dövmesinin kavisli kanatlarını ortaya çıkartıyor. Kot pantolonunun fermuarını açıp aşağı çekiyor. Penisini kalın ve dik, boxerının kumaŐına baskı yapıyor ve ben bu manzarayı görünce dudaklarımı yalıyorum.

Tamamen ıplak kaldığında, yatağa doğru yürür, sırt üstü uzanır ve üzerindeki piriç yatak çerçevesini kavrar. Çenesi koyu renkli sakallarla kaplıdır ve göğsünden kasıklarına kadar uzanan bir sa demeti vardır. Nefesimi tutarım. O kadar güzel ki.

"Peki," diyor, bana Şeytani bir gülümsemeyle. "Hadi bakalım." "Bunu sevmediğini söylememiş miydin?"

"Belki seninle yaparsam hoşuma gider, ve eğer denemek istiyorsan, ben hazırım. Beni bağla, Rosa. Beni sik."

Vücudum karışık, ama onun dediğini yapıyorum. Kravatlarını kullanarak bileklerini piriten yapılmış parçaya bağlayıp sıkıca sabitlenene kadar çekiyor. Ben kıyafetlerimi çıkarırken o tüm ihtişamıyla orada yatıyor.

zerine oturuyorum, kalçalarımı onun penisine doğru sallıyorum, ıslak merkezimi onun penisine srtyorum, ta ki o inleyene kadar. ne eğiliyorum ve onu öpüyorum — yumuŐakça, Şefkatle, çünkü bu sadece seksten daha fazlası. Bu aynı zamanda güvenle de ilgili.

"Merak etme," diye kulağına fısıldıyorum. "Sana nazik davranacağım." zerine eğilip ona meme uçlarını uzatıyorum, o da önce birini, sonra diğerini emiyor. Hareket ettiğimde çaresizce inliyor.

Boynuna öpücükler konduruyorum, kulağının altındaki bir noktaya dokunduğumda inliyor. Zaten yeni bir Şey Ğrendim. Adamım

o belirli noktaya dilimle dokunduğumda zayıf düşüyor. Artık bunu bildiğime göre, onu rahat bırakmayacağım.

Göğsünden aşağı doğru ilerliyorum, yalıyor, öpüyor ve keşfediyorum, meme uçlarını emiyor, dövmeli ejderha kanatlarının hatlarını ağızımla okşuyorum. Tüm bu süre boyunca, sertleşmiş penisinin bana bastırdığını, içime girmeye çalışırken pelvisinin titrediğini hissedebiliyorum.

Oturuyorum, bir elimle göğsünü tutarak onu yerinde tutuyorum ve ona sırtıyırım. "Luca, kuralları hatırlamıyor musun? Sen hareket edersen, ben dururum."

Bana hırladı, dişleri parlak ve keskin bir şekilde parladı. Islak bir sıcaklık anında içimi kapladı.

Onun bacaklarının karşısına oturmak için kayıyorum ve onun penisine bakıyorum. Tanrım, gerçekten muhteşem. Uzun ve kalın, ucundaki yarık zaten damlıyor, damarları arzuyla zonkluyor. Üstüne çıkıp beni doldurmasını istememden başka bir şey istemiyorum, ama bunun için henüz çok erken.

Başımı eğip ağızıma alıyorum. Dilim ucunu yalıyor, emiyor ve okşuyorum, yukarı aşağı, ileri geri. Onunla oynarken, nefes nefese çıkan seslerinden zevk alıyorum. Parmaklarımla ağır testislerini avuçlayıp dilimle de okşuyorum. Birini, sonra diğerini ağızıma alıp emiyorum, diğer elimle de titremeye başlayan penisini kavriyorum.

"Rosa..." diye mırıldanıyor, bana doğru uzanıyor. Sesi karanlık ve çaresiz, ve ben buna bayılıyorum. Onun tüm penisini ağızıma alıyorum, boğaz kaslarımı gevşeterek öğürmemek için, ve elimden geldiğince onu yutuyorum. Ellerimle kalçalarını tutuyorum, ama o hala kıvranıyor, itiyor, onu ağızıma o kadar sert sokuyor ki gözlerim yaşıyor.

Geri çekiliyorum ve o hayal kırıklığıyla bağırırken, muhteşem yüzündeki ihtiyaç ve öfke ifadesine gülümsüyorum. Evet. Nasıl bir his olduğunu gördün mü, koca adam? Neredeyse boşalacaktın, değil mi?

Dik bir şekilde diz çöküp, çıplak vücudumu izlemesine izin veriyorum. Ben am dudaklarımı ayırıp parmağımı içime kaydırırken, dişleri tamamen uzuyor. Diğer elimle klitorisimle oynuyor, hassas tomurcuğunu daireler çizerek okşuyorum. Kendimi tatmin ederken, içimi bir heyecan kaplıyor.

Çok uzun sürmez — kendi bedenimi tanıyorum ve bacaklarımın arasında bilinen evrendeki en seksi adamı tutsak etmiş durumdayım.

Başımı geriye atıp orgazm beni sararken inliyorum. Orgazmın etkisi geçmeden, duvarlarım hala kasılırken ve titrerken, kendimi onun penisine indirip inleyerek içime girmesini sağlıyorum. Tanrım, bu çok iyi geliyor — çok büyük, çok sert, her şeyiyle.

Tamamen dolu hissetmeyi severek inliyorum ve bir elim onun karın kaslarında, yavaşça üzerinde gidip geliyorum.

"Tanrım, amin çok sıkı," diyor, gözleri geriye dönüyor. "Ve çok ıslak. Durma bebeğim, lütfen durma."

Hızlanıyorum, kendimi onun üzerine atıyorum, testislerinin kalçalarımın çarptığını hissediyorum. Artan arzuyu, sinir uçlarının karıncalanmasını, içimde biriken ve içime boşalmak için hazır olan spermi hissedebiliyorum.

Üzerinden atıyorum ve basınç kaybolduğunda acı çekmiş bir ses çıkarıyor. Rahatlamak için çaresizce kalçalarını havaya kaldırıyor ve ben küçük bir kahkaha atıp, şişmiş sikinin zonklayan damarını parmak ucumla okşuyorum. "Unutma Luca, sen hareket edersen ben dururum."

O homurdanır, ani bir hareket olur ve kendimi sırt üstü yatarken bulurum. Üzerimde belirir, kolları yüzümün iki yanında, demir sütunlar gibi kaslı. Gözleri tamamen canlı, parlak gümüş rengi bir halka ile çevrilidir.

"Bu aptalca bir kural olduğuna karar verdim," diyor ve üç kalın parmağını birden içime sokuyor. Ben çılgık atıyorum, o da diğer elini boğazıma koyup hafifçe sıkıyor.

Vücudum hemen tepki veriyor ve parmakları boynumu sıkarken ona gülümsüyorum. Elbette bunun bir illüzyon olduğunu başından beri biliyordum. Birkaç parça kumaşın böyle bir yarattığı zapt edebileceği imkansızdı. Ben biliyordum, o da biliyordu, ama oynamak eğlenceliydi.

"Gerçekten aptalca bir kural." Parmaklarına doğru eğildim. "Bunu şimdi fark ettiğine sevindim."

Hırlayarak, parmaklarını içimden çıkarır ve beni karnımın üstüne çevirir. Yüzüm yastığa düşer ve o, bir avuç dolusu saçımı eline sarar ve başımı yukarı çeker. Dişleri

boynumu sıyrıyor ve ben beklentiyle titriyorum. Bu adamın ısırılmasının ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum — ağzı üzerimde, o şehvetli emiş, vücuduma yayılan ritmik nabız. Sanki her hücremde patlayan bir meteor yağmuru gibi.

Aniden ortadan kaybolur ve ben itiraz etmek üzereyken, arkamda olduğunu hissedirim, kalçalarımı yukarı çekip beni dizlerimin üzerine çöktürür, kışımı havaya kaldırır. Bir eliyle boynumu tutarken, diğer eliyle nazikçe yanaklarımı okşar. Bu yeni bir tür işkence, bir sonraki adımının ne olacağını merak etmek ve bunu kontrol etmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını bilmek.

Elinin avuç içi sertçe popomun etine iner ve ben protesto etmek için bağırırım. Beni görmezden gelir, beni tutmaya devam eder, ben çığlık atana kadar popomu tokatlar. "Bu popo," diye homurdanır, eliyle popomu tokatlarken, "benimdir. Bunu yapmaya hakkı olan tek kişi benim, anladın mı?"

Ağzımı yastığa bastırarak inleyerek başımı sallamaya çalışıyorum. Daha önce de şaplak yemiştım — aşağılayıcı ve acı verici bir şekilde. Bu farklı. Bu Luca. Bu, beni sahiplenmesi ve geçmişimi silip süpürmesi. Beni arındırması.

Bana tekrar tokat atıyor. Kalçalarım çok acıyor. Şimdiye kadar kıpkırmızı olmuş olmalılar. Birkaç tokat daha attıktan sonra, boynumun arkasındaki baskıyı gevşetiyor ve popomu yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. Hız değişikliği kafa karıştırıcı ve baştan çıkarıcı.

Parmağını yavaşça yarıklarımın içine kaydırıyor, ıslak bir ses çıkarıyor. Üzerine damlıyorum. Dilini bana değdirdiğinde irkiliyorum, ama utanmadan amımı ona doğru kaldırıyorum.

Dilini içime sokar, araştırır ve yoklar. Neredeyse hiç uyarı olmadan boşalırım, beynim şoktan karışır, vücudum titreyerek harap olur. Bu da nereden çıktı? Bir dakika önce tahrik olmuşum, bir dakika sonra dilinin içimdeki sihirli bir noktaya değmesiyle zevk dalgalarında boğuluyorum.

Onun adını haykırıyorum ve o benim sıvılarımı yalıyor, göz kapaklarım beklenmedik bir coşkuyla titriyor. Hareket ettiğinde, nefesi boynumda nazik bir okşama gibi. Vücudunun baskısı beni hapseder ve saçımı çeker, böylece ona bakmak zorunda kalırım.

"Yüzüme boşaldın," diyor. "Seninle sıırıslıkılam oldum."

Sıvılarıı onun sakallarıında parıldııyor ve o yavaşça dilini dudaklarıının üzerinde gezdiriıyor. Bir an utanç ve hatta utanç duyuyorum, ta ki o ekleyene kadar: "Tadın cennet gibi, bella. Seni her gün yüzüme boşaltacağım."

"Sanırım bununla yaşayabilirim."

Beni bırakıyor ama ben yatakta yatmaya devam ediyorum, henüz hareket etmeyi düşünecek kadar güçsüzüm. Elleri vücudumda yavaşça aşağıya doğru kayıyor ve kalçalarıımın kıvrımlarında duruyor. Avuç içlerini ağrıyan kalçalarıımın üzerinde gezdiriıyor ve "Çok güzel bir kıcın var, Rosa. Daha önce buradan sikildin mi?" diye mırıldanıyor.

"Evet," diye itiraf ettim, yüzüm kızardı. "Dünyada en sevdiğim şey değildi."

Emme sesi duyarım ve başımı çevirip onun işaret parmağını yaladığını görürüm. Bana şeytan gibi sırtıyor ve ben bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorum.

Kalçalarıımı ayırır ve o parmağını yavaşça içeri sokar. Nefesimi tutarım. Bu adamın parmakları, şimdiye kadar karşılaştığım bazı penislerden daha büyüktür. O, ben kıvrınmama rağmen durmadan parmağını içeri sokmaya devam ederken, sürekli cesaret verici sözler mırıldanır ve bana rahatlamamı söyler.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldanıyorum. "Kıçına parmak sokulan sen değilsin."

O gülüyor. "Gösterdim sanırım, ne oyun istersen oynarım, bella. Şimdi nefes al ve bırak da seninle oynayayım."

Söyleneni yapıyorum, çünkü gerçekte bundan zevk almaya başlıyorum. Acı, gerginlik ve dolgunluk hissi bana zevk veriyor ve orada daha fazlasının olması nasıl olurdu diye merak ediyorum. Her iki deliğimi de doldurması.

"Miyavlıyorsun, Rosa." Parmağını içime ve dışıma sabit bir şekilde pompalıyor. "Çaresiz bir kedi yavrusu gibi. Ne istediğini söyle bana, tatlım."

Yumruklarımla çarşafı sıkıca tutuyorum. "İki yerde de seni istiyorum. Aynı anda hem amımı hem de kıcımı sikmeni istiyorum."

Ve bunu gerçekten sert yapmanı istiyorum."

Saniyeler içinde, sikini içime sokuyor. Kıcıma bir parmak daha sokuyor ve duruyor, ben kıvranıp inleyip yeni hislere alışmaya çalışırken tamamen hareketsiz kalıyor. Lanet olsun, bu inanılmaz bir his — sanki gerçekten benim vücudumun içinde yaşıyor ve sonunda eve dönmüş gibi.

"İyi misin?" Bir elini kalçama koyarken, nazikçe ileri geri sallanıyor, sikiyle beni delip geçirirken aynı anda parmaklarını da içime sokuyor.

"Hayır, iyiyim değilim. Sert dedim, değil mi?"

Kıcımı o kadar sert tokatlıyor ki çığlık atıyorum, beni dengelemek için kalçamı tutuyor ve sonra başlıyor. Tanrım, başlıyor.

Bana giriyor, beni yatağın üstüne itiyor. Kafam yatağın çerçevesine çarpıyor. Nefesim düzensiz bir şekilde geliyor. Gittikçe daha sert, gittikçe daha hızlı, beni o kadar inanılmaz bir güçle sikiyor ki, sanki diğer taraftan çıkacakmış gibi hissediyorum. Hiç bu kadar dolu, bu kadar kullanılmış, bu kadar daha fazlasını istemiş hissetmemiştim. Bu tamamen lezzetli ve ben başka bir orgazmın eşiğindeyim.

"Dikkatli ol," diyor itişler arasında, "ne dilediğine dikkat et. Bir vampire sert olmasını söylemek, bir insana sert olmasını söylemekle aynı şey değildir."

Tanrım, o haklı, diye düşünüyorum, şimdi her çılgın kalça hareketinde, her yakıcı parmak hareketinde çığlık atarak. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir şey ve şoktan başım dönüyor.

Parmaklarını ve penisini içimde tutarken, diğer kolunu göğüslerimin altına sokuyor ve beni yukarı çekiyor, böylece sırtım onun göğsüne yapışık bir şekilde diz çökmüş oluyorum. Açının değişmesi yepyeni bir dizi his getiriyor ve ben çığlık atarken avucunu ağızıma kapatıyor.

Başımı bir tarafa çekiyor ve dişleri boynuma batıyor, ani ve keskin bir acı hissediyorum. Önceden temkinli ve nazikti, ama bu farklı. Bu ilkel bir şey.

Dişleri derime gömülüyor ve penisi ağrıyan amımın içinde bir piston gibi. Parmaklarını kıcıma sokup çıkarmaya devam ediyor, her seferinde beni daha da genişletiyor. Tüm zevk, tüm acı, tüm lanet hisler içimden akıyor,

Bir noktadan diğetine. Am, göt, boyun... Ben devasa, zonklayan bir üçgenim.

Kanımı emiyor ve kanım yüzeye çıkıyor, sıcak ve yoğun bir şekilde bekleyen ağzına akıyor. Penisini bana daha hızlı vuruyor ve ben onun kalın kolunu tutuyorum, kaslarına sarılıyorum, daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Ağzı derimden ayrılır, kan hala damlamaktadır. "Gel şimdi, Rosa— benim için gel!" diye talep eder, sesi alçak ve karşı konulmazdır. Boynumdaki yaraları yalar ve o narin dokunuş, dilinin kadifemsi dokunuşu beni uçurumun kenarına iter.

Onun adını haykırarak boşalıyorum, duvarlarım hala iten penisini sıkıca sarıyor. Aynı anda üç farklı yerde orgazm oluyorum sanki. Milyonlarca küçük parçaya ayrılıyorum, bu muazzam gücün içinde kendimi kaybediyorum.

O titrer, son bir darbe daha vurur ve içime boşalır — sıcak, sıcak, her yere. O öne doğru düşer ve ben onun altında kalırım, kocaman vücudunun altında sıkışmış halde. Nefes alabilmek için yüzümü çeviririm ve o içinden küfür ederken gülümserim. Daha iyi bir kadını utandıracak İtalyanca kelimeler.

Birkaç dakika öylece yatıyoruz, ikimiz de bitkin, kan, sperm ve terle kaplı. Parmaklarını ve penisini mahvolmuş bedenimden çıkarır ve ben kendimi yoksun hissederim. Yanıma yuvarlanır ve saçlarımı geriye doğru tarar.

"Özür dilerim." Dişlerinin bıraktığı acıyan yaraya nazikçe bir öpücük kondurur. "Sana zarar verdim."

Avuç içimi onun sakallı yüzünün yan tarafına koyuyorum ve o imkansız derecede koyu renkli gözlerine bakıyorum. Dudaklarına, o sihirli dudaklara, şimdi benim kanımla parıldayan dudaklara. Gülümsüyorum ve parmaklarımı onun kalın saçlarının arasına gömüyorum. "Bana zarar vermedin. Bana asla zarar vermedin. Beni hayata geri döndürüyorsun."

BÖLÜM 21

LUCA

Birlikte uykuya dalarken, onu kollarımda tutmanın ne kadar harika bir his olduğunu düşündüm. Enerjimin ne kadar azaldığını fark etmemiştim. Liverpool'a gönderildiğimden beri durmaksızın çılgın bir tren gibiydim: onunla tanışmak, Chicago'daki karmaşa, kaçmak. Vincenzo ile pazarlık yapmak.

Eve gidip onu o anda aklıma gelen en güvenli yere götürmek, en azından bazı içgüdülerimi devre dışı bırakmış olmalı, çünkü onu kollarımda tutarken, aşk acısı çeken bir aptal gibi uykuya daldım. Seks beni çılgına çevirdi, ama ona karşı hissettiklerim seksten çok daha fazlası. Onu seviyorum. Onun için öldürürüm, onun için ölürüm.

Yakın gelecekte pek huzur bulabileceğimizi sanmıyorum ve temel bir düzeyde bunu biliyordum ve kendimi dinlenmeye bıraktım. Tüm bunlar, Moonface'in aşağıda ulumasının ve Matteo'nun kapımı yumruklaması sesiyle uyanmamı özellikle rahatsız edici hale getiriyor.

Hala çıplak halde yataktan atladım ve kapıyı açtım. Arkadaşım beni baştan aşağı süzdü ve "Ön tarafta biri var, patron" dedi.

"İçeri girilmiş mi?" diye soruyorum, Rosa arkamda kıpırdanıyor. O da yatakta çıplak ve örtü kaymış, göğüsleri ortaya çıkmış. Matteo'nun beni çıplak görmesi bir şey, onu görmek ise tamamen farklı.

"Bakma, seni pislik herif!" diye bağırırım, kafasını omuzlarından koparmaya hazır bir şekilde.

O gülerek ellerini kaldırıp teslim olur ve ters yöne döner. "Gizlilik ihlali yok patron," der, sesinde eğlence vardır. "Her kim ise, kapı zilini çaldı. Çok kibar bir şekilde."

"Ne oldu?" Rosa uyukulu bir sesle sorar. "Bir sorun mu var?"

Yataktan kalkar ve ben de odada dolaşp iç çamaşırlarını ararken ona bakarım. Matteo'nun burada durduğunu umursamıyor gibi görünüyor. "Siktir," der, yatağın kenarına ayak parmağını çarptıktan sonra. "Bu sabah neyim var benim? Sanki bir kamyonet çarpmış gibi hissediyorum."

Matteo, söz konusu kamyonetin ben olduğumu varsayarak kıkırdar ve ben de onu sırtından sertçe iterim.

Onu takip ederek aşağı kata inip ana yaşam alanının dışında bulunan kontrol odasına giriyorum. Pietro yatak odalarından birinden bağılıyor ama onu görmezden geliyoruz. Onunla ilgilenmek için daha sonra zamanımız olacak.

Matteo'nun arkasında durup, omzunun üzerinden ön kapıyı gösteren ekrana bakıyorum. Ekrana bakarken, Moonface gelip ellerimi yalıyor, belli ki tedirgin. Kapı zilleri ve kapıyı çalan insanlar, dövüşmek için yetiştirilmenin travmasını hala atlatamamış köpek beyninin bir kısmını tetikliyor. Silah seslerine iyi dayanabiliyor, ama diğer birçok ses onu tedirgin ediyor.

Onun kocaman kafasını okşayarak, gizli sığınağımın önünde duran kişinin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Elbette bu tür şeyler olur: satış elemanları, komşuma paket bırakmak isteyen kuryeler, kurabiye satan izciler... Ama şu anda aşırı uyanığım.

Kapımın önünde duran erkek açıkça mutsuz, tuhaf bir şapka takmış ama gömleği yok ve binanın gölgesinde saklanmaya çalışıyor. Yanındaki çekici sarışın kadın, fark etmemesi gereken kameraya parmaklarını sallıyor.

Rosa'nın arkamda olduğunu hissediyorum, daha sonra elini kıcımda hissediyorum ve daha iyi görebilmek için ikimizin arasına eğilirken bana göz kırptıyor. "Oh. Bu Donatella," diyor neşeyle. "Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama. Sıcak bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla vampir gibi."

Haklı. Göğsünün çıplak derisinden hafif bir ısı yayılıyor.

"Ona nerede olduğumuzu mu söyledin?" diye soruyorum. "Lanet Agostini Kahini'ne adresimi mi verdin?"

"Teknik olarak hayır," diye omuz silkiyor. "Sadece telefonumu açık bıraktım, böylece beni takip edebilsin. Ve sakın ol, olur mu? Ona güveniyorum. O iyi adamlardan biri. Şimdi onu içeri alacak mıyız, yoksa arkadaşının kızarmasını mı tercih edersin?"

"Onların arkadaş olduklarını sanmıyorum," diye Matteo araya girer. "Az önce onun kolunu tutup doğrudan güneş ışığına tuttu. Şimdi de gülüyor gibi görünüyor."

"Siktir lan," diye mırıldanıyorum. Etrafım aptallarla çevrili.

"Onları içeri alın," diye bağıriyorum. "Ama onları öldürme odasında tutun. Ve biri gidip Pietro'yu sustursun lütfen, yoksa onu ben öldürürüm."

Hızla merdivenlerden aşağı iniyorum, Moonface peşimde, pençeleri ahşap zeminde kayıyor. Kapı zili tekrar çalarken, lanet olası Kahin parmağını zilde tuttuğu için uzun ve kesintisiz bir ses çıkararak kapıya doğru hırlıyor ve homurdanıyor.

"Lanet zili çalmayı kes!" diye bağırırım, Moonface'i yakasından geri çekerek.

Matteo savunma sistemini devreye sokar ve her kapıya metal parmaklıklar iner. Merdivenlerin altında, Moonface ve ben parmaklıkların diğer tarafında duruyoruz.

Ön kapının kilidi açılır ve kapı açılır. İlk giren vampir, yarı atılmış, yarı düşmüş bir halde, parkeye gürültüyle ve acı dolu bir çığlıkla iner. Buradan onun yanan etinin kokusunu alabiliyorum ve o yere çakılırken, tuhaf şapkası düşer ve yerde yuvarlanır.

Sırada Kahin var — uzun ve zarif, sırtına kadar uzanan sarı saçları, baştan aşağı tasarımcı saçmalıklarıyla giyinmiş ve 12 cm'lik leopar desenli topuklu ayakkabılar giyiyor. Hiç de ince değil.

"Merhaba, Rosa evde mi?" diyor, elleri ince belinde, başı bir yana eğik. Vampir'in göğsüne sivri topuklu ayakkabısını acımasızca bastırıyor ve yaralı etini deldiğinde yüzümü buruşturuyorum. "Ona bir hediye getirdim."

Etrafına bakıp savunma sistemlerini inceler ve yüzünde somurtkan bir ifade belirir. "Bu gerçekten çok kaba." Beni incelerken kaşlarını kaldırır. "Bütün misafirlerini sakin dışarıda mı karşılıyorsun, yoksa ben özel miyim?"

Kahretsin. Giysi meselesini tamamen unutmuşum.

"Şikayet ettiğimden değil," diye devam ediyor, yaklaşarak benim aletime bakıyor. "Yani, etkileyici bir alet." Hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyor - uluyan pitbull, metal parmaklıklar, ona hırlayan çıplak vampir. Çelikten bir cesareti olmalı.

Cevap vermek üzereyim ki Rosa arkamdaki merdivenlerden aşağı koşarak geliyor ve Matteo'ya "dalga geçmeyi bırak da beni içeri al" diye bağılıyor. Matteo benim onayımı almadan hiçbir şey yapmayacak, bu yüzden ön kapının hemen üzerindeki kameraya başparmağımı kaldırıyorum. Parmaklıklar yerine oturuyor ve Rosa arkadaşına doğru koşuyor.

Onların yakın olduklarından hiç bahsetmemişti, belki de değillerdi, belki de tanıdığı, vampir olmayan birini gördüğü için rahatlamıştı, ama yaz tatilinden sonra kız öğrenci yurdundaki kızlar gibi birbirlerinin kollarına atıldılar.

"Sizi baş başa bırakayım," diyerek Moonface'in tasmaını bıraktım. Zil çalmayı bıraktığı için, Moonface yine her zamanki tatlı haline dönmüştü. İki kadına doğru koştu ve dikkatlerini çekene kadar kocaman kafasını aralarına soktu. Donatella zarif bir şekilde çömeldi, kalçalarının kıvrımları kalem eteğinden çıkacakmış gibi görünüyordu ve köpeğin dilini her yerini yalamasına izin verdi.

Matteo arkamdan yaklaşır ve çarpık yüzünde aptalca bir gülümsemeyle bizi izler. "Görenlerin bu kadar seksi olduğunu kim bilebilirdi?" diye fısıldar. "Ve Moonface'i seviyorlar. Sanırım aşık oldum."

Ona uyarıcı bir bakış atarım. "Beş dakikaya dönerim. Vampiri gözden kaçırma, iyileşiyor ve tehlikeli olabilir."

"Tabii patron." Matteo, artık emekleyen adama doğru gider ve yüzüne o kadar sert bir tekme atar ki adam tekrar yere yığılır.

Onları orada bırakarak, merdivenleri üçer üçer çıkıp odama gidiyorum ve üstüme bir şeyler giyiyorum. Aşağı inerken, Pietro'yu merdiven sahanlığında ellerini kullanarak sürünerek ilerlerken buluyorum. İç çekerek onu kucağıma alıp aşağıya taşıyorum.

Fikrimi değiştirdim, bacaklarının bir an önce iyileşmesini istiyorum.

Onu yere bırakıyorum ve birkaç saniye içinde kaç felaketi atlattığımı merak ediyorum. ıtır ıtır vampir odanın köşesinde korkmuş bir şekilde duruyor. Moonface burnunu yalamaya çalışıyor, o da protesto etmek için kollarıyla ona işaret ediyor.

"O sadece dostça davranıyor," diyor Donatella. "Hadi, onu okşa biraz."

"Onu benden uzak tut," diye karşılık veriyor, güneyli aksanı yanmış eti kadar derin. "O bir canavar. Beni ldrecek!"

"O canavar değil." Matteo onu yanına çağırır ve ona öfkeyle bakar. "Ve o bir silah da değil. O benim küçük kızım ve ağzından çıkanlara dikkat etmezsen, pislik herif, kıından kalbine bir kazık saplarım."

Donatella, yüzünde açık bir ilgiyle izler, sonra sahne fısıltısıyla Rosa'yla konuşur. "Ooh, bunu sevdim. Onu alabilir miyim?"

Mızmızlanan vampirin yanına gidip kafasına hızlı bir yumruk atarak onu bayılttım. Sanki *The Three Stooges* dizisinin bir bölümünde yaşıyormuşum gibi hissetmeye başladım ve işler daha da çığırından çıkmadan kontrolü ele almam gerekiyordu. Bu adam da kim ve Donatella onu buraya neden getirdi? Daha da önemlisi, Rosa haklı mı, bu kadına güvenebilir miyiz?

"Pietro!" Donatella, merdivenlerin dibinde yığılmış halini fark ederek diyor. "Ne oldu sana?"

"Uzun hikaye, başka zaman anlatırım," diye cevapladı.

Bunu ona anlatmada bol şans, dostum. Bu onu pek de şerefli bir duruma sokmaz. Rosa'nın gülümsemesi sönüyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Elini elimle tuttuğumda parmakları biraz titriyor ve alnına bir öpücük konduruyorum. O yeşil gözlerini bana çeviriyor, umutla ve güvenle dolu. Benimle kendini güvende hissediyor ve bu beni çok etkiliyor.

Duygularımı gizleyerek, Matteo'ya güvenliği yeniden ayarlamasını söylerken elini tutmaya devam ediyorum. Rosa yanılmışsa, Agostini Kahini Tomasso'yu bize ynlendirdiyse, hazırlıklı olmalıyız.

"Paola nasıl?" diye sorar Rosa normalden daha yüksek bir ses tonuyla. Bazen insanların, hatta onun gibi yarı insan olanların bile birbirlerini ne kadar önemsediklerini unutuyorum.

Matteo'ya kötü bir şey olsaydı, intikam almak için dünyayı yakardım, ama hepsi bu kadar. Rosa'nın hissettiği gibi kalbimde hissetmezdim.

"İyi," diye cevaplar Donatella, rujlu kırmızı dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Bilinci yerine geldi. Sadece birkaç kelime konuştu, ama uyanık — ve onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorsun. Savaşmaya devam edecek."

"Bu harika bir haber, seni gördüğüme çok sevindim Donna. Ama benim bazı sorularım var, eminim senin de vardır. Öncelikle, köşedeki ezik kim? Ve o şapka neyin nesi?"

"O bir fes. Kahire'de aldım, sevimli göründüğünü düşündüm. Köşedeki ezik Kurt," diye kendini beğenmiş bir şekilde duyurur ve göğsümde bir öfke dalgası yükselir. Onu yumrukladığıma memnunum ve bunu tekrar yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Rosa'nın sürekli uğraştığı telefonların arkasındaki pislik bu. Onu yormaya, yıpratmaya, zayıflatmaya çalışan pislik, böylece onu ortadan kaldıracabileceklerdi. Şimdiye kadar hepsi söylenti, varsayımdı. Artık adamın kendisi elimizde ve bazı cevaplar alabiliriz. Ya da ben denerken o ölecek.

"Sen aradıktan sonra, o sabaha kadar Paola'nın kaldığı hastaneye gittim," diye devam ediyor Donatella. "Onun yatağına uzandım, onunmuş gibi davrandım ve yeterince yaklaştığında onu yere serdim. Görmeliydin, Rosa," diyor gülerek. "Komada olduğunu sandığı kız aniden ayağa kalkıp onu tekmelediğinde ödü patladı. Çok komikti. Sonra da bir uçak kiraladım ve Kahire'den kaçtım. Uçaktaki tüm pencereleri açtım, zavallı Kurt on iki saat boyunca tuvalette oturmak zorunda kaldı. O da çok komikti. Aslında, onunla birlikte olmak çok hoşuma gitti." Yine gülüyor, ama sonra ciddileşiyor. "Şimdi sıra sende, ne haltlar dönüyor?"

"Başka bir zaman anlatırım" diyerek kurtulabilir miyim?

"Hayır. Buraya gelmek için dünyanın öbür ucuna uçtum ve aileme yalan söyledim. Aileme yalan söylemekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Rosa başını sallar ve elimi sıkar. Pietro'dan kasıtlı olarak kaçındığını, ona bakmadığını, onunla konuşmadığını, yanına yaklaşmadığını fark ederim. Pietro da bunu fark eder, çenesini göğsüne dayar, yüzü acıdan buruşur. Bu hali ona yakışır.

"Peki Donna, kısa versiyonu. Tomasso..."

"Büyük Top Torbası," diye düzeltiyorum, ona gülümseyerek. O da gülümsüyor ve benim burada olmamın onu ne kadar mutlu ettiğini görüyorum. Onu desteklememin.

"Evet, bu onun yeni adı, tamam mı? Neyse. Grand Ball Sack bir tür geç yaş krizi yaşıyor ve tüm Vecchissime'leri ve muhtemelen Coscas'ları ele geçirmeye karar verdi."

"Coscas mı?" Donatella bana kaşlarını çatıyor. Dövmemi gördü. Ne olduğumu biliyor. "Tomasso vampir mafyasıyla ne halt ediyor?"

"Henüz tam olarak bilmiyoruz," diye cevaplar Rosa. "Hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyoruz. Ama Don Vincenzo, yani Luca'nın patronu, daha fazla bilgiye sahip. Grand Ball Sack'in harekete geçtiğini düşünüyor ve Pietro da aynı fikirde. Ve Donna... Anna Lombardi'yi öldüren oydu."

Donatella bu haberi duyunca gözleri bulanıklaşır, ama dudaklarını sıkıp sessiz kalır. "Emin misin?" diye sorar sonunda.

"Olabilirdi. Ve bence tüm Çağrılar o düzenliyor. Paola'ya yapılan saldırının arkasında o var ve sanırım sıradaki hedef sen olacaktın. Benim içinse... Benim için başka planları vardı. Bu gerçekten uzun bir hikaye ve kesinlikle başka bir güne kalmak zorunda."

Donna başını sallar, ipeksi sarı saçları hareketle sallanır. "Peki ya bu adam? Kurt? Sana bir faydası var mı, yoksa onu sokağa geri mi atayım?"

"İşimiz olacak," diye homurdanırım. "Bilmemiz gerekenleri bize söyleyecek, sana söz veriyorum."

"Belki." Bana ve ona bakarken küstah burnu kırışır. "Ama buraya gelirken onu yumuşatmak için elimden geleni yaptım, ama bana hiçbir şey vermedi. Belki sen daha ikna edici olursun."

"Olacak," diye Rosa heyecanla araya girdi. "Bodrumunda seks yapılmayan bir zindan var."

"Ha! Birisi orada seks yapana kadar seks yapılmayan bir zindandır, biliyorsun değil mi?" diye arkadaşı bana imalı bir şekilde bakarak söyledi. "Şahsen, cinsel birleşmede biraz kan olmasını severim."

Onun kışkırtmasına tepki göstermedim, ama Donna'nın gerçekte ne olduğunu anladım. Rosa bana bu Kahin'in dedikoducu, sosyetik ve sinir bozucu biri olduğunu söylemişti. Herkesin onu sevdiği, onun yanında rahatladığı ve herkesi güldürdüğü için bilgi kaynağı olduğunu söylemişti.

Rosa tüm bunları görebilir, ama ben oturma odamda duran birinci sınıf bir avcı görüyorum.

Onun meraklı bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum. Kurt'u bir çöp torbası gibi omzuma attıktan sonra, taş merdivenlerden bodrum katına iniyorum.

Biraz eğlenme zamanı.

BÖLÜM 22

ROSA

İşkenceyi sevmem, ama istisnalar yapabilirim.

Donatella'ya olan biten her şeyi anlatarak onunla biraz vakit geçirdim — seks kısmını da dahil ettim, çünkü o zaten anlamıştı — sonra onu yıkanması için bıraktım.

Sonra Luca'yı takip ederek bodruma indim. Onu bulmak zor olmadı. Çığlıklar ve ağlamalar, asansördeki fon müziği gibi evin her yerine yayılıyordu. Matteo'ya, her şeyin oldukça yüksek teknolojili olduğu halde evin neden ses geçirmez yapılmadığını sordum. Yani, iç kapı inşa etmişler, ama yalıtımdan tasarruf mu etmişler?

"Hayır, duvarlar ses geçirmez," dedi. "Yani, komşu ev ve yoldan geçenler duyamaz. Ama içeride pek öyle değil. Bizimle birden fazla kişi kalıyorsa, onları ayrı tutarız — biri üst kattaki bekleme odasında, diğeri ise tedavisini görür. Arkadaşlarının çığlıklarını duymak onları çok korkutur."

Yüzündeki memnuniyet ifadesi, burada insanlık dışı yaratıklarla uğraştığımı bir kez daha hatırlattı. Bunu hep biliyordum, ama bazen unutmak kolay olabiliyor.

Bodrumun kapısı sıradan görünüyor. Beyaz ahşap, pirinç kapı kolu. Sanki açıp bir çamaşır odası ya da film izleyen ve içki içen bir grup genç bulabilirmişim gibi.

gençlerin film izleyip içki içtiğini bulacakmışım gibi. İçeriden gelen sesler aksini gösteriyor.

Derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

Kurt bir makara cihazına bağlı, bilekleri kalın demir kelepçelerle bağlanmış. Duvardan tavanın ortasındaki et kancasına kadar uzanan ayarlanabilir zincirler var ve yeni arkadaşımız ona asılı duruyor. Şu anda, parmak uçlarında durmaya çalışarak kollarındaki baskıyı hafifletmeye çalışıyor. Kolu bir kez çekersem, sallanmaya başlayacak.

Luca beni asmak istediğini söylediğinde aklımda bu mu vardı? Cihazı inceliyorum ve ilgimi çektiğini, denemek istediğimi fark ediyorum.

Ama burada değil.

Burası acı, ıstırap ve ölüm kokuyor, havada kanın bakır kokusu ve bok kokusu asılı duruyor. Burada çıplak kalırsam tetanos aşısı olmam gerek.

Merdivenlerden inerken Luca bana bir bakış atıyor. Onun sinirli, öfkeli olmasını ve misafirine tüm öfkesini boşaltmasını bekliyorum. Ama o, sakin ve kontrollü bir tablo çiziyor, ki bu da onu daha da korkutucu kılıyor. Çıplak göğsüne kan sıçramış, dövme cildini lekelemiş ve eşofmanını ıslatmış. Elinde bir soyma bıçağı tutuyor, elma soymak için kullanılan türden. Ama o elma soymuyor.

Yüzünde bir anlık şüphe, pişmanlık belirliyor. Beni bu halde görmek istemiyor. Acı çektirmede ne kadar iyi olduğunu görmemi istemiyor. Bir profesyonel olduğunu. Onu bu kadar savunmasız görmek, her ne kadar saklamaya çalışsa da, beni çok etkiliyor.

Doğruca ona doğru yürüdüm, avuçlarımı yüzünün iki yanına koydum. Parmaklarım kanda kaydı ve kaydı, ama parmak uçlarımda durup dudaklarına sıkıca öptüm. "Kim olduğunu biliyorum," dedim sessizce. "Ve seni seviyorum."

İlk kez "seni seviyorum" demek için en romantik yer değil, ama bizim hayatımız diğer insanlarınki gibi değil. Doğru anı sonsuza kadar bekleyebiliriz. Gün batımında sahilde uzun bir yürüyüş, ikimiz için samimi bir akşam yemeği veya Paris'e bir tatil pek olası değil. Yarın ikimiz de ölmüş olabiliriz.

Bu yüzden bugün için yaşamalıyız.

Beni kollarına alır, vücuduna sıkıca sarar ve yüzünü boynuma gömer, oraya bir dizi öpücük kondurur. Koşullar ne olursa olsun - seks işkencesi yapılmayan bir zindanda yarı ölü bir vampir - vücudum tepki verir.

O da aynı şeyi söylemiyor, ama ben şaşırmadım. Hayal kırıklığına da uğramadım. Bunların hiçbirisi ona kolay gelmiyor ve yaptığı her hareketle bana ne kadar değer verdiğini gösteriyor. Bu tatlı bir an, ama sertleşmiş penisinin bana sürtündüğünü hissediyorum ve gülümsüyorum. Bazı şeyler hiç değişmiyor, şükürler olsun.

Geri çekilip etrafıma bakıyorum. Tam da tahmin ettiğiniz gibi: çıplak duvarlar, ortasında kanı akıtmak için bir drenaj bulunan taş zemin, sanırım UV ışığı yayan küçük bir kutu. Kapının yanındaki metal masada el matkabı, lehim lambası, çivili cop, şok kemeri ve farklı şekil ve boyutlarda her türlü bıçak var. Temel gereçler.

Bir kanepede de var, muhtemelen yorgun vampirler kurbanlarını uzun bir gün boyunca işkence ettikten sonra dinlenebilsinler diye. Kanepeye oturup bacaklarımı altına çekiyorum. "Ee, nasıl gidiyor?"

"Bana çok şey anlattı, ama her şeyi değil," diye cevaplıyor Luca.

Kurt toparlanır, harap olmuş yüzünü kaldırıp ona meydan okurcasına bakar. Onun ruhunu takdir ettiğimi söylemeliyim. "Sana her şeyi anlattım, seni sapık piç kurusu!"

"Sanmıyorum." Luca bıçağının ucuyla Kurt'un göğsünden bir deri parçasını kaldırır. Kurt'un tüm gövdesi birkaç santim uzunluğunda, parlak kırmızı ve kanayan bu deri parçalarıyla kaplıdır. Bazıları yarı iyileşmiş, bazıları ise taze. Yüzü hırpalanmış ve parçalanmış, bir gözü dışarı çıkmış, iğrenç bir et parçasıyla göz çukuruna bağlıdır.

"Sana söyledim!" Kurt, deri parçası geri çekilip yağ ve kaslar ortaya çıkınca çığlık atar. "Ona zarar vermememiz gerekiyordu. Diğerlerine evet, ama ona değil."

Kaşlarımı çattım. "Bana mı? Bana zarar vermemeniz mi gerekiyordu?"

"Hayır! Sen yasaktın. Daha önce de yaptığını söyledi, onlarca yıl önce Lombardi kaltakının ölümünü organize ettiğini söyledi. Şimdi de sen hariç, diğer Kahinleri ortadan kaldırmaya hazırdı."

"Ama ben de diğerkleri gibi aynı Çağrılarını alıyordum. Ben de aynı baskı altındaydım."

Kurt bana alaycı bir şekilde sırttı — tek gözlü, burnu kırık ve dudağı patlamış bir adamın sırtıabileceğı kadar. "İyi görünmesini sağlamalıydık. Diğerlerinin planlarını öğrenmesine hazır değildi, bu yüzden senin de hedef alındığını göstermeye çalıştık. Suçu vampirlerin üzerine atacaktı. Kontrolsüz olduklarını ve terbiye edilmeleri gerektiğini söylediğı Coscas'ların üzerine."

"Ve sonra ortalığı temizlemek için devreye girdiğinde tüm övgüyü topladı mı?" diye soruyorum.

"Sanırım. Bilmiyorum lan! Adam delinin teki. Ama iyi para ödüyor ve işim sabitti."

İş istikrarlıydı. Tanrım. Sanki hoş bir ofis işiymiş gibi, sanki bir meslekmiş gibi bahsediyor. Bu istikrarlı iş Paola Bianchi'yi neredeyse öldürüyordu ve kesinlikle onun değerli bebeğini öldürdü. Luca'nın bodrum tavanından sarkan bu bok parçasına bakıyorum ve sadece nefret hissediyorum. Nefret ve bir sürü öfke.

"Luca, gözü iyileşecek mi?"

"Sinirleri kesip tamamen çıkarırsam iyileşmez. Derisi sadece iyileşir."

"Tamam, ilginç. Neden bunu yapıp sonra diğer gözünü de almıyoruz? Ne kullanıyorsun, kaşık mı?"

"Dondurma kepçesi," diye sakın bir şekilde cevaplar. "Masada."

Zekice, diye düşünüyorum kanlı kepçeyi alırken. Günlük mutfak aletlerinin ne kadar çok işe yarayabileceğı şaşırtıcı. Pizza bıçağını fark ediyorum ve Kurt'un önüne geçerken onunla ne yapabileceğimi hayal ediyorum.

Benden uzaklaşmaya çalışır. "Sana daha fazlasını anlatabilirim!" diye bağırır, ağzından salya ve kan sıçrar. "Detaylar var. Tarihler ve isimler."

Kepçeyi avucuma vuruyorum. "Ona her şeyi anlattığını söylememiş miydin?"

"Evet, yalan söyledim! Daha fazlası var, söz veriyorum."

Luca'ya dönüyorum. "Konuşmak için gözlere ihtiyacı yok, değil mi?"

"Hayır, aşkım, ama benim tecrübelerime göre, iki gözünü de aldığında, savaşma isteğini kaybediyorlar. Yaşama isteğini. Bunu daha sonraya saklamak en iyisi olabilir

daha sonraya saklamak en iyisi olabilir, tabii konuşmazsa."

"Konuşacağım, tamam mı? Lanet olsun, konuşacağım!" Kurt ağlayarak bağıırır.

Bir zamanlar Grand Ball Sack'e duyduğu sadakat, saldırı altında açıkça solmuş ve ikimizin odada olması onu dürüstlüğe itmiş gibi görünüyor.

"Çağrılar alıyordum," diyorum yavaşça. "Yorgundum, bitkindim. Kayabilirdim, öldürülebilirdim. Benim için farkı neydi?"

"Diğerleri, sanki... vampir çeteleri gibiydi. Ya da yetenekli vampirler. Bianchi kızı gibi pusular. Sırada Agostini Kahini vardı, yaşadığı yere sızmıştı. Kahire'ye uçmak yerine evine gitmiş olsaydı, o da şimdiye kadar ölmüş olurdu."

"Paola ölmedi."

"Öyle sayılır. O... Şey, beklediğimizden çok daha fazla direndi. Ben orada değildim, yemin ederim ki orada değildim, ama tek başına dört vampiri alt etti ve onu balkondan attıklarında, işinin bittiğini sandılar."

"Ne yazık ki o güçlü ve iyileşecek. Ve iyileştiğinde..." Kafamı sallayıp düşük bir ısıklık çaldım. "Ona olanlara karışan herkese acıyorum."

Duraklayarak kaşlarımı çattım. "Yani aldığım tüm Çağrılar... Onlar neydi? Sahte miydi?" Sahte gibi gelmediler. Zor, kanlı ve yorucuydular.

"Sahte değil, hayır. Onlar sadece... kontrol altındaydılar. Vampirleri buldum ve onları cesaretlendirdim. Senin dikkatini çekecek kadar kötü şeyler yapmalarını sağladım. Ama fark etmiş olmalısın ki, hiçbiri A listesindeki isimler değildi. Hepsi kolay avlardı."

Geçen ayı düşününce, haklı olduğunu düşünüyorum. Hiçbiri gerçek bir zorluk oluşturmuyordu. Tehlikeli olan, sayılarının çokluğuuydu. Bu saldırının Grand Ball Sack için başka bir yararı daha olduğunu düşünüyorum: dikkatimi dağıttı. Bir sihirbaz gibi, sol eliyle beni kandırırken, sağ elime bakmamı sağladı.

"Neden sen, Kurt?" diye soruyorum, kanlı göğsünü iterek beni önümde sallandırıyorum. "Grand Ball Sack'in güvenini kazanmak için ne yaptın?"

Kafası karışmış görünüyor, ben de açıklığa kavuşturuyorum. "Tomasso. Lanet olası dedem."

"Bilmiyorum, gerçekten! Uzun zamandır kenarda kaldım. Venice Cosca'ya girmeye çalıştım, ama olmadı. Ben de kendi ekibimi kurdum, küçük ama iyi bir ekip. Cleveland'da bir adam için bir iş yaptık. İş iyi gitti ve senin... Grand Ball Sack'ten telefonlar almaya başladık. Bu, bilmiyorum, belki on yıl önceydi. O zamandan beri onun için işler yapıyoruz. Birkaç yıl önce, bunu planlamaya başladı. Çok fazla lojistik vardı, anlarsın ya? Çok fazla hareketli parça vardı. Her şey yolunda gidiyordu ta ki...

"Biz meraklı çocuklar araya mı girdik? Kurt, meraktan soruyorum, dönüşmeden önce ne yapıyordun?" Hayat boyu küçük suçlar işleyen biri olduğunu tahmin ederdim, ama "lojistik" dediği şekilde çok doğal geliyordu.

Yere kan ve bir diş tükürüyor. "Atlanta'da bir fotokopi dükkanı zincirini yönetiyordum."

Kurt, fotokopi dükkanı katili. Gülmeme engel oluyorum. Bir kez başlarsam, duramam. Histerik bir hale gelirim ve bu kimseye fayda sağlamaz. Kötü kalpli büyükbabam, Pietro'yu atlayarak Kurt'u kayıt dışı bırakarak aile dışına çıkarak zeki davrandığını sanıyordu. Ama Büyük Ball Sack bir dahiyse de, at boku kadar aptal olabilir. Yaş ve kibirle körleşmiş. Üstünlük duygusu.

Kancaya asılı et parçasına sırtımı dönüyorum. Yeter artık.

Luca'nın eli omzuma uzanıyor ve endişeyle kararmış gözleriyle eğilip alnımı öpüyor. "İyi misin?" diye sorar o kadar nazikçe, o kadar tatlı bir şekilde ki, nefesim kesilir. Burada, katliam ve şiddetin ortasında, kan, bağırsaklar, kanlı parçalar ve büyükbabamın ihanetinin açık kanıtlarının ortasında bile, Luca bana sevildiğimi hissettirme gücüne sahiptir. Değer verildiğimi. Ailem öldüğünden beri hissetmediğim bir şekilde güvende olduğumu. Serena'yı kaybettiğimden beri.

Kanlı parmaklarını sıkıyorum. "Evet. Ondan alabileceğin her şeyi al, bahsettiği tüm tarihleri ve isimleri. Diğer Vecchissime'lere tüm bunları anlatmam gerekecek ve bu

Kolay olmayacak. Onu taparcasına seviyorlar ve iddialarımı destekleyecek kanıtlara ihtiyacım olacak. Yukarıda olacağım, tamam mı?"

O, memnuniyetini belli ederek başını sallar. "Merak etme, bella, her şeyi halledeceğim. Ve ondan çok daha fazla keyif alacağım."

Onu bırakıp diğerlerini oturma odasında buluyorum. Büyük yemek masasına oturmak üzereler. Donatella duş almış ve kışının Juicy olduğunu tüm dünyaya ilan eden kadife bir eşofman giymiş. Uzun sarı saçları kabarık ve dağınık, ama yine de podyumda yürüyormuş gibi görünüyor. Moonface ayaklarının dibinde oturmuş, ona hayranlıkla bakıyor ve Pietro çoktan sandalyeye oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlamış.

Matteo telefonda konuşuyor ve konuşmasını keserek, "Minnie yolda. Hepinizin hangi dondurma lezzetlerini sevdiğinizi bilmek istiyor" diyor.

"Minnie kim?" Hala zindandan aldığım göz küreği kepçesini tuttuğumu fark ediyorum ve yüzümü buruşturarak onu bir kenara koyuyorum. "Ve fıstık."

"Ben çilek istiyorum," diyor Donna, Moonface'in yumuşak, yaralı kulaklarını kaşıyarak. Bir köşesi tamamen kopmuş, zavallı bebek.

"Vanilya," diye ekliyor Pietro, ekranından gözlerini ayırmadan.

Matteo, benim sorumu yanıtlamadan önce telefon görüşmesini bitirir. "Minnie bir cadı. Ama iyi bir cadı."

"Glinda gibi mi?" diye alay ediyorum.

"Ah... Pek sayılmaz. Vincenzo'nun sarayında yaşıyor ve onun için çalışıyor, ama aynı zamanda ondan nefret ediyor."

Kafamı sallıyorum. "Yani sen ve Luca gibi mi?"

"Aynen öyle," diye onaylar. "Neyse. O, Vincenzo'nun meşgul ve dikkati dağınık olduğunu, odasında bir tür savaş odası kurduğunu söylüyor. Hani, üzerinde haritalar ve küçük askerler olan, sopayla itip kakabileceğin büyük bir masa gibi."

"Bugünlerde bunun için bilgisayar programları olduğunu bilmiyor mu?" Pietro, parmakları klavyenin üzerinde uçarken diyor. Saçları yüzüne dökülmüş ve her yönüyle eskiden tanıdığım ve sevdiğim geek küçük kardeşim gibi görünüyor. Ama o artık öyle değil ve bir daha öyle olup olmayacağından emin değilim. Sanki hayatımın tektonik plakaları

değişti. Luca'yı kazandım ama çok şey kaybettim. Başım dönüyor, dengem bozuldu. Aç olduğumu fark ettim, dondurmamı sabırsızlıkla bekliyorum.

"Don, milyonlarca yıl önce doğdu," diye cevaplıyor Matteo. "Cep telefonu kullanmanın onu bir teknoloji sihirbazı yaptığını düşünüyor. O, dürtme çubuklarıyla daha mutlu olur. Ama bu, işlerin değıştiği anlamına geliyor. Oraya gidip, hala onun tarafında olduğumuzu, hala sadık olduğumuzu ona göstermeliyiz - sadık olmasak bile. Çünkü, insanlar onu ihanet ettiğini düşündüğünde, biraz öngörülemez hale geliyor."

Ha, diye düşünüyorum, kalkıp kendime bir kahve dolduruyorum. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum.

Oturup sohbet ediyoruz, ara sıra bodrumdan gelen çığlıklar sohbetimizi kesintiye uğratiyor, ta ki Matteo'nun telefonuna bir mesaj gelene kadar. Bize onun burada olduğunu söylüyor ve kontrol odasına gidiyor. Buraya yeterince kez gelmiş olmalı ki, kapıyı çalmaması veya zili çalmaması gerektiğini ve Moonface'i uyandırmaması gerektiğini biliyor.

"Heyecanlıyım," diye fısıldadı Donatella, bana doğru eğilerek. "Ben pek cadı tanımıyorum, ya sen?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum. "Yani, çiftçi pazarında falan tuhaf bir tanesine rastladım ve Vecchissime işlerinde birkaç tanesiyle tanıştım. Ama sosyal olarak? Hayır."

Cadılar genellikle kendi aralarında kalırlar. Genellikle eski moda hippie komünleri gibi olan cadı meclislerinde yaşarlar ve genel olarak kendi işlerine bakarlar. Güçlüdürler, bizden daha güçlüdürler, ama kenarda kalırlar. Kontrolü ele geçirmekle hiç ilgilenmiyor gibi görünüyorlar. Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü isteseler bunu yapabilirler. Grand Ball Sack, Vecchissime yerine eski bir cadı ailesinin reisi olsaydı, doğaüstü dünya çok daha büyük bir belaya bulaşmış olurdu.

Odaya girdiğinde Moonface'in kendine özgü coşkusuyla karşılandığında, hiç de beklediğim gibi biri olmadığını fark ettim. Minyon ve incecik bir kızdı, kısa saç kesimi güzel ve düzgün yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Her şeyi minion ve tamamen sıradandı.

Amuleti parmaklarımin arasında tutarak hafifçe nefes alıyorum ve Donna'nın da aynısını yaptığını fark ediyorum.

O bir cadı, tamam. Hafif bir bitki kokusu, çok hafif bir tütsü kokusu alıyorum. Altta yatan güç, nehir yatağına gömülmüş gibi.

. Ama esas olarak, dondurma kokusu alıyorum — lezzetli, muhteşem, orgazmik bir dondurma. Doğal ışığın kesildiği bir evde yaşadığımız için zaman kavramını tamamen kaybetmiş durumdayım, ama vücudum bana dondurma zamanının geldiğini söylüyor.

"Görünüşe göre aşağıda biri eğleniyor," diyor neşeyle, mutfak tezgahında kartonları açarken. Kaşıkla kaselere doldurup masanın etrafında dolaşarak kaseleri dağıtıyor, her bir lezzeti doğru tahmin ediyor.

Oturur ve minik çenesini ellerinin üzerine dayar. Güzel bir gülümsemesi vardır ve ona karşı inanılmaz bir çekim hissedirim. Bunun doğal bir çekim mi yoksa cadıların süper gücü mü olduğunu bilmiyorum.

"Merhaba," diyor, bana gülümseyerek. "Ben Minerva. Arkadaşlarım bana Minnie der. Sen Rosa olmalısın."

Nötr bir ifadeyle başımı sallıyorum, ama sonra dondurmayı tadıp inleyerek her şeyi mahvediyorum.

"Güzel, değil mi?" diye soruyor ve hepimiz aynı fikirdeyiz. Bakışları Donatella'da kalıyor. "Agostini Seer?"

"Aynen öyle. Nereden bildin?" diye arkadaşım neşeyle cevaplar. Donatella böyle biridir, sevimli, yumuşak başlı, çok şapşal görünür. Ama içten içe, kazma kadar keskin ve sert bir zekası vardır.

"Bir keresinde bir dergide senin fotoğrafını görmüştüm. Hamptons'ta evleri olan ve özel jetlerle, mesela Kahire'ye uçan insanlar hakkında yazan o parlak dergilerden birinde."

"Yüzde birin parçası olmak kesinlikle eğlenceli." Donna göz kırpar. "Ayrıca yararlı da. Sanırım neler olup bittiğini tam olarak biliyorsun?"

"Oh, tamamen," diyor Minnie, gözlerini Pietro'ya çevirerek, ağzı artık ince bir çizgiye dönüşmüştü. Belli ki biliyor. Arkamdan konuşulduğum için bir rahatsızlık hissediyorum, ama bunu bastırıyorum. Luca beni zor durumda bırakacak hiçbir şey yapmaz ve vampir en iyi arkadaşına ve cadı arkadaşlarına olanları anlattıysa, bunun nedeni onların bilmesi gerektiğini düşünmesidir.

Pietro hala dondurmasına dokunmamıştı ve yüzü kızarmış bir şekilde işine devam ediyordu.

"Ee," diyor Minnie, arkasını dönüp ellerini masanın üzerine koyarak, "bildiğiniz gibi, Vincenzo işleri hızlandırıyor. O daha fazla

askerler var ve bazıları vampir bile değil. Birkaç ekil değiştirenin kokusunu aldım ve başka bir cadının kokusunu da yakaladım. Erkek, gl ama genç. Bu, bir Cosca Don için normal bir davranış değil, özellikle de Vincenzo için. Genelde hepsi, "oooh, gizemimizi hisset, tarihimizi hisset, ne kadar özel ve tehditkar olduğumuzu hisset" derler. Anlarsın ya?

Onun ses tonuna gülüyorum, çünkü Luca'nın Don'u hakkında konuşurken kullandığı kibirli ve saygılı tavrını mükemmel bir şekilde yansıtır. Bu adamlar kendilerini çok fazla ciddiye alıyorlar.

Tam o sırada, adam kapıdan içeri girer. Belli ki temizlenmiş, temiz bir tişört giymiş, saındaki et parçalarını temizlemiştir. Vampir bakımının temelleri.

Durur ve Minnie'yi görünce yüzünde bir şey belirir - tam olarak öfke değil, ama onu görmekten memnun değildir. Başka kimse bunu fark etti mi bilmiyorum. Belki de onun ifadelerine özellikle duyarlıyım, ama bu ifade geldiği gibi çabucak kaybolur.

"ikolata parçacıklı," diyor Minnie, boş sandalyenin önündeki kaseyi işaret ederek. O, Minnie'nin işaret ettiği yere oturuyor ama kaseye dokunmuyor.

"Minnie bize son gelişmeleri aktarıyordu, Patron," diyor Matteo, Moonface'in kaşığı yalaması için kaşığı aşağı doğru tutarak. "Vincenzo asker getiriyor. Yalan olsa bile, bizim hangi tarafta olduğumuzu ona bildirmen gerekiyor."

"Yaptım," diye cevaplar Luca, ellerini nemli saçlarına geçirerek. "Ona mesaj attım. Gece yarısı geleceğimi söyledim. Kahin ve çok değerli bir rehineyi ele geçirdiğimi söyledim. Bana boktan bir şey gibi geliyor, ama Büyük Top Torbası onu geri isteyebilir." Pietro'ya sert bir bakış atar, Pietro ise laptopundan başını kaldırmadan ona parmak gösterir. Kardeşimin yem olarak kullanılması fikrini ne kadar sevdiğimden emin değilim, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor.

Luca, Minnie'ye bakar. "Yani askerler geliyor mu? şehir dışından askerler mi?"

O da başını sallayarak, bize daha önce anlattıklarını ona tekrar anlatır.

"Doğru. Savaşa hazırlanıyor," diye mırıldanır Luca, düşünürken kaşlarını çatarak.

"O... yataklara mı gidiyor?" Donatella'nın yüzü sevinçle parlıyor, elleri çenesinin altında birleşmiş. "Ben hep

bunu söylemek istemişimdir!"

"Bu şaka değil," diye bağırır Luca. "Bu bir Hollywood filmi değil. Kan, ölüm ve yıkımdan bahsediyoruz."

Ona dilini çıkarır. "Oyunbozan. Ve bunun ne kadar ciddi olduğunu biliyorum, testa di cazzo."

Donatella az önce odadaki en tehlikeli adama pislik dedi ve şimdi onun ne kadar yorgun olduğunu anlıyorum. Kıkırdamaları ve cazibesıyla bunu gizliyor ama benim gibi o da çok uzun süredir çok fazla Çağrı ile uğraşıyor ve üstüne üstlük Paola'nın durumunun stresini de yaşıyor. Luca o kadar affedici değil ve hakaret karşısında yüzü kararır.

"İkiniz de kesin şunu." O tepki veremeden masaya elimi vuruyorum ve Moonface irkiliyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Hemen kendimi kötü hissediyorum ve ondan özür diliyorum.

"Bakın, kendi aramızda kavga edecek vaktimiz yok," diye açıklıyorum. "Bazı parçaları bir araya getirmeliyiz. Kurt, Grand Ball Sack'in on yıl önce onu küçük işler için tuttuğunu söyledi. Ancak son birkaç yıldır, şu anda olanları planlıyorlardı: Çağrılarının artması, Paola'ya yapılan saldırı. Diğer iki Kahini ortadan kaldırıp, beni balodaki en değerli ve özel prenses olarak bırakmayı planlıyordu." Sesim acı dolu, ama bunun çaresi yok. Acı çekiyorum ve bu duygu bir anda geçecek gibi görünmüyor.

"Ayrıca," kimse sözümü kesmeden hızlıca devam ediyorum, "Coscas hakkında bilgi birikimini artırıyor ve sessizce devasa bir özel ordu ve silah stoğu oluşturuyor. Bütün bunlar, onun sadece Vecchissime'yi ele geçirmekle kalmayıp, onlara karşı da harekete geçmek istediğini gösteriyor. Vincenzo her şeyi öğrenmiş ve kendini savunmaya ya da onu ortadan kaldırmaya hazırlanıyor. Atladığım bir şey var mı?"

"Evet," Pietro dizüstü bilgisayardan başını kaldırarak araya girdi. "O burada."

New York'ta."

"Ne?" Luca homurdanır. "O burada mı?"

"Evet, öyle dedim. Günlüğüne baktım. Lanet şifresini bile değiştirmiş. Hala senin doğum günün, Rosa."

Kardeşıme bakıp üzülererek başımı sallarım. "Benim doğum günüm değil. Serena'nın."

Pietro tartışmak istiyor gibi görünüyor ama vazgeçiyor. Haklı olduğumu biliyor.

"Gizemli yangında ölen ikiz kardeşin mi?" Minnie kaşlarını çatarak sorar. "Gizemli" kelimesini vurgulayarak söylemesi beni sinirlendirir.

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Pietro'nun dikkati artık tamamen bu konuya odaklanmış durumda. Yangın onun da trajedisiydi ve o günden bu yana aramızda ne olursa olsun, her zaman bu korkunç bağı paylaşacağız.

"Gizemleri sevmediğim anlamına geliyor," diye cevaplar. "Yangının nedenini hiç bulamadınız, değil mi?"

"Hayır, ama o zamanlar soruşturmalar çok basitti. Tomasso, Büyük Top Çuvalı, yangının elektrik arızasından çıktığını düşündüğünü söylemişti. Bizim evimiz, bölgedeki elektriğe sahip ilk evlerden biriydi ve hala biraz yeni sayılıyordu. Ne demek istiyorsun, Minerva?"

Henüz arkadaş olmadığımızı göstermek için tam adını kullanıyorum ve kaşının hareketinden, bunu fark edip anladığını anlıyorum, ama ifadesi sakinliğini koruyor. "Sen ve kız kardeşin doğduğunuzda, Vecchissime ailesinde ilk kez ikiz kızlar doğmuştu. Capelli ailesi bir nesil atlayarak, birdenbire iki Kahin kazanmıştı. Bu konuda çok konuşuldu. İkinizin de birbiriniz kadar güçlü olup olmayacağınız, bir dengesizlik olup olmayacağı konuşuldu. İkinizin arasında paylaşılan tek bir Kahin'in gücüne sahip olup olmayacağınız konuşuldu."

Doğaüstü dünyada bu kadar çok fısıltının konusu olmak fikri beni biraz korkutsa da başımı sallıyorum. "İkimiz de güçlere sahiptik, ama bence o daha güçlüydü. O daha... incelikliydi, sanırım. Güçlerine daha uyumluydu. O aslında Kahin olmayı seviyordu, ben ise her şeyi unutmak ve eğlenmek istiyordum."

"Bir teori vardı, sadece bir teori," diyor Minnie dikkatlice, zaten kırılmış buzun üzerine bastığının farkında olarak, "eğer biriniz ölürse - mesela gizemli bir yangında - diğeri daha güçlü hale gelir. Güç, hayatta kalan çocuğa yoğunlaşır."

Bunu kafamda her açıdan inceleyip duruyorum ve bir türlü mantıklı gelmiyor. "O asla böyle bir şey yapmaz." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "O bile böyle bir şey yapmaz. Serena'yı çok seviyordu, onu iliklerine kadar seviyordu. Ve annem onun kendi kızıydı."

"Duyduğum kadarıyla," diye acımasızca devam ediyor, "Serena o gece orada olmamalıydı, değil mi? O evde olması gereken sendin. Peki ya ailen... Anna Lombardi hakkında bir şey biliyor olabilirler miydi, bir şey anlamış olabilirler miydi? Onun kamuoyuna açıklanmasını istemediği bir şey?"

Aniden nefesim kesilir, gözlerimi kuvvetlice kırpıştırırım. Luca bir anda yanıma gelir, beni sakinleştirmek için ellerini omuzlarıma koyar. Onu iteklerim. Sakinleşmenin sırası değil.

Kardeşim, pratik Maker zihniyle her şeyi düşünürken, ben şok içinde ona bakıyorum.

"Bu doğru olabilir, kardeşim," diyor, karşı koyamadığım sevgi dolu bir ifadeyle. "Sen Serena ile yer değiştirdin. Ben onun evinde yatıyordum. Bunu düşünmek istemiyorum, ama o zamandan beri yaptığı her şeyi göz önünde bulundurursak, o haklı olabilir."

Başımı sallayıp ellerimi dikkatlice kucağıma koyuyorum. Ellerim titriyor ve bunu saklamak için bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Şimdi dağılmamam lazım. Çökmem. O lanet olası kazanamaz. Serena'nın ölümünden hep kendimi sorumlu hissettim, hep ölenin ben olmam gerektiğini düşündüm ve aslında başından beri haklıydım. Peki ya ailem, Angela? Bir psikopatın yol açtığı ikincil zarar. Pietro, onu evinde güvende tuttu, muhtemelen onu beyin yıkayıp kendi suretinde şekillendirmek için planlar yapıyordu.

"Tamam," diyorum, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak. "Peki. Bu bir teori ve daha sonra inceleyebiliriz — tabii hepimiz hayatta kalırsak. Şu anda önümüzde duran sorunla ilgilenmeliyiz. Vincenzo savaşa hazırlanıyor, Tomasso şehirde ve biz de tam ortada sıkışıp kaldık. Onları durdurmalıyız. Eğer durdurmazsak, birçok insan ölecek ve ben onun sapkın oyununda bir piyon olarak son bulabilirim. Bu olmayacak. Şimdi, gizemli yangını bir kenara bırakıp, daha acil olan sorunla ilgilenelim, tamam mı?"

Çevremdeki herkes başını sallıyor ve belki de sandığım kadar sakin konuşamadığımı fark ediyorum. Luca kolunu omzuma atıyor

omzuma dolanıyor ve Donna, bir çocuğu teselli eden bir büyükanne gibi yanağıma dokunuyor. Moonface masanın altına girip parmaklarımı yalıyor. Köpek bile benim cesaretimin arkasında yatan gerçeği görüyor.

"Haklısın," diyor Minnie, küçük bir gülümsemeyle. "Seni üzdüğüm için üzgünüm. Halletmemiz gereken çok şey var ve sanırım bunlardan biri de kan büyüğü."

Luca'nın kolu beni daha sıkı sarar, parmakları acı verici bir şekilde etime batar. Ona bakarım ve o da bana üzüntüyle bakar. "Kan büyüğü mü? Ne kan büyüğü?"

BÖLÜM 23

LUCA

Onun peşinden merdivenleri tırmanıyorum, yol boyunca Minnie'yi boğazlama isteğiyle mücadele ediyorum. Ama bu Minnie'nin suçu değil. Benim suçum.

Orada, lanet olası dondurmalarla çevrili oturan cadıyı görür görmez, bir hata yaptığımı anladım. Rosa'ya kan büyüsünden daha önce bahsetmeliydim — ya da en azından Minnie'ye, ona kendim söyleme fırsatı bulana kadar sessiz kalmasını söylemeliydim. Ama ben, her zamanki gibi, ikisini de yapmadım.

Şimdi en kötü sonuçla başa çıkmak zorundayım ve bunun etkisi nükleer bir patlama gibi olacak. Minnie'nin bizi birbirimize bağlayan olası büyüyü kısaca açıklarken Rosa'nın sakın ve hareketsiz yüzüne bir bakış, onun ne kadar üzgün olduğunu bana gösterdi.

Grand Ball Sack hakkındaki konuşmadan sonra, bu sanki karnıma iki yumruk yemiş gibiydim.

Evet, yine Minnie'yi boğazlamak istiyorum.

Odamın dışındaki sahanlığa vardığımda, o çoktan içeri girmişti. Minnie'yi dinledi, başını salladı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan kaçtı. Sanki bu bir tür oyunmuş gibi, Moonface onun peşinden koştu ve ben de onu takip ettiğimde merdivenlerde önümü kesti. Pitbull'un üzerinden atlamak zorunda kaldım ve bu da Rosa'ya bir avantaj sağladı. Kilitli kapı, yavaş davrandığım için şimdi ödediğim bedel.

"Rosa!" diye bağıryorum. "Lanet kapıyı aç."

Burada saldırganlık en iyi yaklaşım olmayabilir, ama elimden gelen tek Anl şey bu.

adı

m. Ondan cevap gelmez, ayağımı kaldırıp lanet şeyi tekmelerim . Dengemi kaybederek odaya daldığımda, üç şey arka arkaya hızlıca gerçekleşir.

İlk olarak, beni ayağımdan çeliyor. Kapının yanında bekliyor, belli ki benden iki adım önde. Bacağını uzatıyor ve ben kışım önde halının üzerine düşüyorum. Ardından, tüm Vecchissime gücünü kullanarak kafama Agatha Christie'nin ciltli bir kitabını vuruyor. Kitabın sırtı kafatasıma çarptığında çatırdıyor ve ben yüzümden kan akarken sırt üstü yuvarlanıyorum. Sonra, ben yerde yatarken ve yıldızları görürken, üzerime çömelir ve göğsüme bir kazık saplar.

Tamamen sokmaz. Beni öldürmek istemiyor. En azından şimdilik. Ama kazık derimi delip etime giriyor ve kalbimin hemen üzerinde duruyor. O bir profesyonel ve işi batırmayacak. Birkaç santim daha bastırsa oyun biter.

Yeşil gözleri yırtıcı bir parıltıyla ışıldıyor, yüzünde hiçbir duygu yok. Onu şimdi, sayısız diğer vampirlerin görmüş olduğu gibi görüyorum: verimli, acımasız bir ölüm makinesi.

Onun bileklerini tutup sıkıca tutuyorum, sonra kazığı kendi vücuduma daha derine batırıyorum. "Yap şunu," diye hırıliyorum. "Beni öldürecekse, yap şunu lanet olasıca."

Burada risk alıyorum, biliyorum. Henüz benden o kadar nefret ettiğini sanmıyorum, ama emin olamıyorum. Kazığı yavaşça içime batırmaya devam ederken, çelişkili duygular güzel yüzünde beliriyor. O hedefi vurmadan önce, belki üç saniye kadar kas ve doku kalmış.

İki saniye sonra, kız hırlar ve benden uzaklaşır. Kazığı odanın diğer ucuna o kadar sert fırlatır ki, kazık yatağın üzerindeki duvara saplanır ve pirinç çerçeveye kan damlar.

Acı içimi parçalıyor, ama nefes alıp kendime bunu aşmam gerektiğini söylüyorum. Bu sadece fiziksel bir acı ve geçecek. İyileşecek. Şu anda halletmem gereken daha önemli şeyler var.

Kendimi zorla ayağa kaldırıp onun yanına sürünüyorum. Yere çökmüş, kollarını dizlerine dolamış, saçları yüzünü bir perde gibi örtüyor.

Elimi uzatıyorum, o perdeyi çekersem onun ağladığını göreceğimi biliyorum. Bunu biliyorum ve buna neden olduğum için kendimden nefret ediyorum. Bu kadını koruyacağıma yemin etmişim, ama şimdi ona zarar verdim.

"Bana dokunma lan!" diye bağılıyor. "Bana dokunursan Luca da Firenze, yemin ederim kazığa ihtiyacım olmayacak. Kokuşmuş kalbini çıplak ellerimle söküp çıkaracağım."

Ciddi olduğu belli ve ben de kendime, burada sıradan bir kadınla uğraşmadığımı hatırlatıyorum. Onun becerisi, tecrübesi ve şu anda hissettiği öfkeyle, bunu yapabilir. Yaramdan hala akan kanı görmezden geliyorum.

"Sana dokunmayacağım," diyorum. "Ama seninle konuşmam gerek, Rosa."

Nefes alır, kendini sakinleştirir. "İstediğin kadar konuş. Bu, dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmez. Yoksa beni dinlemeye zorlayabilir misin, Luca? Sihirli kelimelerle, kan büyüsüyle, saçmalıklarla beni dinlemeye zorlayabilir misin? Bunca zamandır kafamın içinde olup beni manipüle ettiğin gibi mi? Aynı şekilde beni... seni istemeye zorladığın gibi, seni istediğim gibi? Bütün bunlar benimle oynadığın lanet olası bir oyun muydu, beni ne kadar zorlayabileceğini görmek için? Kahini ne kadar düşürebileceğini görmek için?"

Onun sözleri kazıktan daha çok acıttı. "Hayır! Rosa, durum öyle değil. Bana inanmalısın."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Kan büyüsü beni sana inandırır mı? Hiç özgür iradem kaldı mı ki?"

Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Sakin kalmaya. Öfkesinin üzerime akmasına izin vermeye, çünkü bunu hak ediyorum. Hepsini. "Rosa, dünyada senin istemediğin bir şeyi yapmanı sağlayacak bir büyü olduğunu sanmıyorum. Ve bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz. Şu anda bu sadece bir teori, Minnie'nin seninle tanıştıgımda hissettiklerimi açıklayabileceğini düşündüğü bir şey. Lanet olası bir kan büyüsü olmayabilir. Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyoruz. Ben bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordum..."

"Mesele de bu, değil mi?" Bana sert bir bakış attı. "Gerçek olup olmadığını bilmiyordun, ama bunun mümkün olduğunu biliyordun, bu da benim bildiğimden daha fazla."

Ne zamandır biliyorsun? Ve bana yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirme, seni sinsi piç."

Ona ulaşma, acısını biraz olsun dindirme ihtiyacı içimi yakıyor. Ellerim onun ellerine doğru uzanıyor, ama o onları acımasızca itiyor. "Hayır," diyor kararlı bir sesle. "Bunu yapamazsın. Bana acı veren ve aynı zamanda beni teselli eden kişi olamazsın. O tren çoktan gitti. Şimdi konuş. Bu kan büyüünü ne zaman öğrendin?"

Düşünürken iç çekip iyileşen göğsümü ovuşturuyorum. Ona yalan söylemenin bir anlamı yok, eninde sonunda gerçeği öğrenecek. Zaten benim pisliğin teki olduğumu düşünüyor ve muhtemelen haklı da.

"Chicago'ya geldiğim ilk gün," diye cevap veriyorum. "O zaman ilk kez bahsedildi."

Saçlarından bana bakar ve gözlerinde gözyaşları parıldamaktadır. Bu tek başına, o kazığı kalbime saplamış olmayı dilememe yeter. Bu inanılmaz kadın çok şey atlatmıştır: kayıp, keder, hayal edilemez bir ihanet. Onu tanıdığım bu kısa sürede, her türlü travma ona yaşatılmıştır. Yine de tüm bunlara rağmen güçlü kalmıştır. Bütünlüğünü korumuştur. Onu nihayet kıran tek kişi bendim. Her zaman bildiğim gibi, ben lanet bir canavarım.

"Doğru," diye mırıldanıyor, zaman çizelgesini birleştirerek. "Bu yüzden beni aramayı düşündün. Beni gece yarısı sana getirmek ve kelimenin tam anlamıyla zihnimi sikmek için."

"Bu, bunun mümkün olduğunu düşünmemi sağladı," diye itiraf ediyorum. "Seni görmem gerekiyordu ve seni nerede bulabileceğimi bilmiyordum, bu yüzden denedim. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Ve çok kızmadan önce, Tomasso'nun evinde seni bulup oradan kurtarabilmemin tek nedeninin bu bağlantı olduğunu unutma."

"Evet," diyor, ağzı acı bir şekilde bükülerek. "Kahramanım."

Onun alaycı tavrından nefret ediyorum. Şu anda bana bakışından nefret ediyorum, sanki beni hiç tanımamış gibi. Sanki aramızdaki her şey yalanmış gibi. En çok da ona söylemediğim için kendimden nefret ediyorum. Onu bu duruma düşürdüğüm için. Yalnızlığa, sürekli kavga etmeye o kadar alıştım ki

önem verdiğim biriyle nasıl iletişim kuracağımı unuttum. Belki de hiç bilmedim.

"Bak, özür dilerim, tamam mı? Ben de çok korktum. Sana söylemeliydim." Daha fazlasını söylemeliyim. Onun önünde dizlerimin üzerine çöküp yalvarmalı, yakarmalıyım. Ama kelimeler çıkmıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi, sesi sert ama elleri gözle görülür şekilde titriyordu. "Bana söylemeliydin. Ne zaman söylemeliydim, Luca? Otelin banyosunda beni becermeden önce mi, sonra mı? Sana kanımı içirmeden önce mi, sonra mı? Sana güvenmeye başlamadan önce mi, sonra mı? Seni sevmeye başlamadan önce mi? Tanrım, ne kadar aptalım. Hiçbiri gerçek değildi."

"Hayır, lütfen. Sen aptal değilsin. Her şey gerçektir. Her şey gerçektir. Ben de oradaydım, her saniyeyi hissediyordum. Her şey gerçektir, tamam mı?"

Şimdi açıkça ağlıyor, tüm vücudu ağlamanın şiddetiyle sarsılıyor. Gözyaşları yanaklarından akıp boğazının dibinde birikiyor, aptal muskasına damlıyor.

Onu yakalıyorum ve tekmeler, yumruklar ve küfürlü tehditlerle karşılaşıyorum. Hepsini görmezden gelip onu kucağıma alıyorum. Onu sıkıca sarıp kollarımı etrafına doluyorum ve o bana tokat atıp ısırp kafasını vurmaya çalışırken ellerimi saçlarında gezdiriyorum. Kızgın, ama aynı zamanda üzgün ve bu da saldırılarını daha az etkili kılıyor. Tanrıya şükür.

Onu kollarımda, sümük ve öfke dolu bir top gibi tutuyorum, ta ki sonunda gücü tükenene kadar. En azından şimdilik. Saçlarını yüzünden çekip alıyorum ve alnını öpüyorum. Gözleri sıkıca kapalı ve gözlerinin köşelerinden yaşlar sızıyor ama hıçkırıkları dinmiş.

"Gerçektir, Rosa," diye mırıldandım. "Hepsi. Bunun yüzyıllar öncesinden kalma bir büyüye bağlı olduğuna hiç inanmadım. Her zaman bunun bizim sayemizde olduğuna inandım. Büyü biziz. Hala buna inanıyorum."

Şu anda zayıf, tüm mücadele gücü gitmiş. İşkence görmüş gözlerini bana çevirdiğinde, bunun alternatifinden daha kötü olduğunu anlıyorum.

"Bana söylemeliydin," diyor. "Bunun yerine, sana uygun olduğu için bunu sır olarak sakladın. Benim seçim hakkımı elinden aldın. Beni sevmeme izin verdin."

Sen, bırak da seni becereyim, tüm bunlar olurken sen, benim bu duyguları sadece bir büyüünün etkisiyle hissettiğimi, seni sadece bir büyüünün etkisiyle istediğimi biliyordun. Tüm özerkliğini elinden alınmış olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun, Luca?

Biliyorum. Tabii ki biliyorum. Doğmadan önce bir canavar ailesine satıldım ve iznim olmadan vampire dönüştürüldüm. Beni vampire dönüştüren kadın her gece beni becerdi ve o öldüğünden beri, her an kalbimi patlatabilecek başka bir yaratığın malı oldum. Seçimler mi? Onlar da ne lan?

Bunları söylemiyorum. Çünkü bu onun suçu değil. O bunların hiçbirinin parçası değildi. Bana neşe verdi. Bir amaç. Yaşamak için bir neden.

Ama şimdi benden nefret ediyor ve bu belki de en iyisi. İkimiz için de.

Ama ben onun saçlarını okşayarak şöyle derim: "Cara mia, sen içten içe benim kötü bir adam olduğumu hep biliyordun. Beni sevdiğini söylüyorsun, ama belki de sevmiyordun. Belki de dediğin gibi, hepsi bir büyüünün etkisindeydin. Bu, senin gibi bir kadının benim gibi bir adamı sevmesinden çok daha mantıklı. Ve istersen, Minnie ile konuşup büyüüyü bozabilir miyiz diye bakabiliriz. O zaman benden kurtulursun ve eğer istersen, beni bir daha görmek zorunda kalmazsın. Ama önce, içinde bulunduğumuz durumu halletmemiz gerekiyor. Vincenzo ve sana ihanet eden adamlarla ilgilenmemiz gerekiyor."

"Huh," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Beni ihanet eden erkekler mi? Sanırım Tomasso ve Pietro'yu kastediyorsun. Ama şu anda, hissettiğim tek ihanet seninki. Gerçek olsun ya da olmasın, Luca, sen benim kalbimi kırdın."

BÖLÜM 24

ROSA

Cadı bir saat kadar sonra beni bulur. Yedek yatak odalarından birine taşınmış ve duş almışımıdır. Ne kadar su kullanırsam kullanayım, olanların izini silebileceğimi sanmıyorum, ama elimden gelen tek şey bu.

Luca beni bırakmak istemedi, odasından çıkmamı istemedi, ama ben onun istediği şeyleri yapma günlerimin sona erdiğini açıkça belirttim. İstesem bile, duygularımın gerçek olduğuna ve ürpertici bir büyüün yan ürünü olmadığına güvenemezdim. Aldığım her karar, onunla tanıştığımдан beri hissettiğim veya yaptığım her şey artık kirlenmiş durumda. Zehirli bir ağacın meyvesi gibi.

Pietro ve Donna'dan, bir araya getirdiğimiz her şeyi gözden geçirmelerini, tüm bilgileri yeni bir bakış açısıyla incelemelerini, benim içgüdülerime veya daha önce emin olduğum şeylere güvenmeden her şeyi ayrıntılı olarak incelemelerini istedim.

Bunu yapmak zorundayım, çünkü ona güvenemiyorum ve kendi kararlarım da güvenemiyorum. Ve Eve'den tanımadığım bir cadıya güvenmeye de niyetim yok.

Kapıyı çalar ve kısa saçlı kafasını kapıdan uzatır, nazıkçe gülümser ve içeri girebilir mi diye sorar. En azından büyüyle ilgili bazı cevapları olabilir diye razı olurum. Ona güvenmesem de onu kullanabilirim.

"Sana ay getirdim." Yatağın yanındaki masaya buharlı bir fincan koyar. Havayı koklarım ve papatya ve tarđın kokusu alırım, başka bir şey yok.

"Merak etme," diye ekliyor, yavaşça gözlerini kırpıştırarak. "Hemlock eklemedim. Onu zel günler için saklıyorum. Nasılsın?"

"Bilirsin, onunla tanıştığımdan beri yaptığım her seçimi sorguluyorum. Büyü yüzünden ihlal edilmiş hissediyorum. Bana söylemediği için onun tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Genel olarak tüm evrene kızgınım."

"Ah. Tamam. O zaman çayın bir faydası olacağını sanmıyorum. Ama bu konuda benim de payım olduğu için zgnm. Böyle öğrendiğin için zgnm. Sana söylediğini sanmıştım, ama tahminlerde bulunurken ne olacağını bilirsin."

Kendimi tutuyorum. Bunların hiçbiri onun suçu değil. "Bu *bizi* aptal durumuna düşürüyor. Evet. Bak, seni suçlamıyorum Minnie. Bana söylemeliydi. Öğrendiği anda söylememesini anlayabiliyorum. İlişki henüz başlangıç aşamasındaydı, her şey kırılıandı ve sanırım onun da hala kafasında bir şeyler çözmeye çalıştığını kabul edebilirim."

"Matteo, bunu öğrendiğinde çok sinirlendiğini söylüyor," diyor. "Ona parazit dedi."

"Evet. Ben de öyle hissediyorum. Ama o... şey, aramızdaki ilişkiler biraz karmaşıklaştı diyelim. Kişisel olarak."

"Utanmana gerek yok. Seksin ne olduğunu biliyorum."

"Bu seksten daha fazlası gibiydi. Hayatımı değiştiren bir şeydi. Beni değiştirdi. Evet, seks akıl almazdı ama aynı zamanda ilk kez aşık oldum. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Kendimi hiç bu kadar açmamıştım... Ta ki onunla tanışana kadar. Ve şimdi bana bunun eski bir büyünün sonucu olduğu ve onun başından beri bildiği söyleniyor. Kendimi aptal bir küçük kız gibi hissediyorum. Kızgın ve ihlal edilmiş hissediyorum. O bundan faydalandı. Belki onun da kontrol edemediği bir şeydi, ama en azından o biliyordu. Ben ise karanlıkta bırakıldım. Bu yüzden ona karşı hala tüm bu sevgiyi besliyorum, hala ona çekiliyorum, ama aynı zamanda ondan nefret ediyorum ve onu kazığa oturtmak istiyorum. Gerçekten çok eğlenceli."

Minnie düşünceli gözlerle başını sallar, ama sessiz kalır. Sanırım söyleyebileceği pek bir şey yok.

Odayı dolaşarak, Luca'nın kanıyla lekelenmiş, attığım kirli giysileri topluyorum ve çamaşır sepetine atıyorum.

Çamaşır sepetine atıyorum. Bu yerde leke çıkarıcıya bir servet harcıyor olmalılar.

Acil durum fonumda kalan parayı sayarken, sonunda konuşmaya başlar. "Söylediğim şeyi söylemeden önce düşünmek istedim," diye açıklıyor, yüzünü buruşturarak. "Seninle tanıştığımdan beri bu konuda pek başarılı olamadım. Belki de söylediklerimin etkisini düşünmeden sana sözlü olarak kusmamı sağlayan bir kan büyüğü vardır. Her neyse, iki şey... Hayır, üç, belki dört, ama bunlar birbiriyle bağlantılı."

Yatağıın kenarına oturup, buharlı çayımı yudumluyorum. Hâlâ kafasında bir şeyler hesaplıyor gibi görünüyor ve ben sinirli bir ses çıkarıyorum. "Konuş ya da git, Minnie. Sabrım tükenmek üzere."

"Öncelikle," diyor, "büyü olup olmadığını henüz kontrol etmedik. Hepimiz aşırı tepki gösteriyor olabiliriz."

"Olabilir, ama doğru gibi geliyor. Birçok şeyi açıklıyor. Ve bunu ilk öneren sen değil miydin?"

"Evet," diye cevaplar. "Ama emin olmak için bazı testler yapmam gerektiğini de söyledim."

"Ne, bir tür cadı ultrasonu mu?" "Daha çok kan testi gibi."

Tabii ki kan testi olurdu. "Tamam, peki bunu yapabilir miyiz?" "Hem senin hem de Luca'nın onaylaması gerekiyor, ama eminim o da kabul edecektir."

Ancak sonuçlar temiz çıkarsa gerçekten çok şaşırrım. Matteo bana ilk kez Luca'nın İngiltere'de olduğunu, seninle tanıştığını ve sana hiç karakterine uymayan, tamamen açıklanamayan bir şekilde tepki verdiğini söylediğinde, hemen şüphelendim."

Şimdi anlıyorum ki, tam da şüphelenmem gerektiği gibi.

"Vincenzo aşağılık bir yaratık," diyor. "Ama halkının istese de istemese de kendisine sadık kalmasını sağlayan yöntemleri var. Luca ona itaatsizlik etmeyi düşündü ve bu çok büyük bir şeydi. Ben de bazı sorular sordum, bazı anıları, toplumsal cadılık folklorü gibi şeyleri ortaya çıkardım ve biraz araştırma yaptım. En uygun cevap, doğumunda ya da belki dönüşümünde yapılan ve onu bir şekilde sana bağlayan bir kan büyüğüydü."

"Ama o benden yüzlerce yıl önce doğdu. Bu nasıl işe yarayabilirdi?"

"O kadar spesifik olmayabilir. 'Bu büyü Luca ve Rosa'yı sonsuza kadar birbirine bağlar' gibi bir şey olmayabilir. Belirli koşullar altında tetiklenecek şekilde tasarlanmış olabilir. Belki de senin muska gibi belirli tehlikeler altında. Yüksek sesle düşünüyorum ama Luca, Anlaşma imzalandığı gün dönüştü, değil mi?"

"Evet, bundan bahsetmişti. Sanırım o zamanlar orada dünya çapında bazı cadılar dolaşıyordu."

"Kesinlikle. Aramızdaki en iyiler, en güçlüler, en bilge olanlar. İleriye bakan ve köşeleri gözetleme görevini üstlenenler."

"Ne?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak. Bu benim için yeni bir haber. "Cadılar geleceği görebilir mi?"

"Tam olarak değil. Bu doğrusal bir şey değil, çoğu zaman net değil ve sadece birkaç kişi bunu yapabilir. Ama bazı cadılar, gelecekte olacakların parçalarını görebilme yeteneği ile kutsanmış, ya da lanetlenmiş, her neyse. Eğer bu cadılardan biri, Bargain dönemindeki gibi gerçekten çok kötü bir şeyin olacağını görseydi, kan büyüsu yapması için bir nedeni olabilirdi. Cadılar uzun yaşamazlar, en fazla 150 yıl, bu yüzden ona soracak vaktim olmayacak."

Tüm bu belirsizlikten bunalmış bir şekilde başımı sallıyorum. Bundan nefret ediyorum. Asırlık bir gizemi çözmeye çalışmaktansa, dışarıda bir şeye kazığı saplamayı tercih ederim.

"Çok fazla soru var," diye mırıldanıyorum. "Yeterli cevap yok. Neden Luca? Neden ben - ve ben derken, tabii ki rastgele bir gelecek gören demek istiyorum, çünkü ben isimlendirilecek kadar özel değilim. Ve sadece... neden?"

"Cadılar barışı korumayı sever. Bizim için önemli olan dengedir. Ve şu anda olanlar dengeli değil. Vecchissime'ye Anlaşma ile güç verildi ve dört ailenin vampirlerin yükselen kötülüğünü dengelemesi gerekiyordu. O zaman olanların tekrarlanmasını önlemeleri gerekiyordu. Ölüm, yıkım, toplu katliam, potansiyel ifşa... Her şey denetim ve dengeyle ilgili."

"Doğru. Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Grand Ball Sack bir devralma teklifi yapıyorsa, diğer Kahinleri etkili bir şekilde ortadan kaldırmak ve

bu süreçte ailelerini yok etmek istiyorsa, o zaman bu denge ve kontrol mekanizmalarından biri ortadan kalkmış demektir."

"Ve Vincenzo'nun tepki verme şeklini de bu karışıma ekleyince —diğer Coscas'ların tepki vereceği şekilde—bu durum daha da tehlikeli hale geliyor. Cosca aileleri organize, iyi finanse edilmiş ve tamamen acımasızdır. Onlar ile Tomasso arasında tam anlamıyla bir savaş çıkması felaket olur. Tüm şehirlerin yok olacağı türden bir felaket. İnsanların fark edemeyeceği türden bir felaket. Her türlü dengeyi tamamen bozacak türden bir felaket."

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. "Anlıyorum. Ama Luca ve ben bu konuda ne yapabiliriz? Biz sıradan iki insanız."

Küçük, tiz bir kahkaha attı. Neyin komik olduğunu anlamadım ve yüzüne yumruk atmak istedim. "Sıradan mı? Sen ve Luca mı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Siz, tanıdığım en olağanüstü iki insansınız. Tüm cevapları bilmiyorum, ama Luca'da bu iş için doğru adam olmasını sağlayan bir şey olmalı. Soyu hakkında ne biliyor acaba?"

Omuz silkiyorum. "Ona sormalısın. Bana tek söylediği, biyolojik annesinin bir hizmetçi olduğu ve onu doğmadan önce Firenzes ailesine sattığıydı."

"Doğru. Belki bu doğrudur, belki değildir. Elinde sadece Firenzes'in sözleri var. Orada bir şeyler olabilir. Soyu hakkında bilmediği bir şeyler. Her halükarda, o özel biri. Bunu bilmelisin."

"Biliyorum sanıyordum," dedim. "Ama bu can sıkıcı kan büyüğü meselesi var, o yüzden emin değilim."

"Benim kan büyüğü yok ve eminim. O, insanları kendine çeken türden bir adam. Bir lider. O... ona ne atarsan at, onunla başa çıkacağını hissettiriyor. Böyle düşünen tek kişi ben değilim. Sarayda da destekçileri var. Tabii ki yeni gelenler değil, yıllardır orada olanlar, Vincenzo'nun giderek daha da yoldan çıktığını görenler. Kimse bunu yüksek sesle söylemiyor, ama Luca sevilen, saygı duyulan biridir, ayrıca insanlar ondan korkar. Vincenzo için bir tehdit olabilir."

Onun söylediklerini düşünüyorum ve keşke düşünmek zorunda kalmasaydım diyorum. Hayatımın artık mafya vampir politikasıyla bu kadar iç içe geçmiş olmasından nefret ediyorum.

hepsi çok saçma.

"Tamam. Eh, şanslı yaşlı Luca, sanırım. Bunun benimle hiçbir ilgisi yok

benimle hiçbir ilgisi yok."

"Saçmalama, Rosa. Her şey seninle ilgili. O, Donatella veya Paola'ya bağlı değil.

Donatella ya da Paola'ya bağlı değil. Sana bağlı. Sandığından daha güçlüsün. Teoriler doğruysa, iki Kahin'in gücüne sahip olabilirsin. Bunu konuşmak çok zor, ama Serena öldükten sonra herhangi bir değişiklik fark ettin mi?"

Evet, sanırım birçok değişiklik fark ettim. Sürekli yalnız hissetmek gibi. Ailemi kaybetmenin acısıyla yanıp tutuşmak gibi, her lanet günün her dakikasında suçluluk duygusunun bıçakları gözlerimi delip geçiyordu.

Ama onun demek istediği bu değil. "Emin değilim," diye cevap veriyorum. "Yani, o zamanlar hala gençtik ve aktif görevde değildik. Kesinlikle güçlüydüm, ama sanırım öfkeliydim ve bir şeyler öldürmeye hevesliydim, anlarsın ya?"

"Tahmin edebiliyorum. O zamandan beri, son birkaç hafta hariç, hiç zorlanmadın, değil mi? Ve senin vizyonların, tahminimce, diğer Kahinlerin vizyonlarından daha güçlü, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Yalan söylemenin anlamı yok; öyle. Ve kaç vampirle karşılaştığım ya da ne kadar acımasız oldukları önemli değil, öldürme konusunda hiç zorlanmadım. "İnsanları etkilemekte pek iyi değilim," diyorum zayıf bir sesle.

Elini küçümseyerek salladı. "Pah. Ne olmuş yani. Her açıdan, Rosa, sen şimdiye kadar yaşamış en güçlü Kahin olabilirsin, bu da seni şimdiye kadar yaşamış en güçlü Vecchissime yapar. Luca ile birlikte, dikkate alınması gereken bir güç olabilirsiniz. Bence o büyüü yapan cadı, olacakları gördü ve buna karşı koymak için bunu yaptı."

"Harika," diyorum, ayağa kalkarak. Harekete geçmek, bir şeyler yapmak, burada oturup eski bir oyunun piyonları gibi hissetmekten başka bir şey yapmak için can atıyorum. "Peki, gidip test edelim. Sen yapabilir misin, yoksa özel bir cadı falan mı lazım?"

"Bu çok incitici... Ben özel bir cadıyım, çok teşekkürler. Ama evet, şimdi yapabiliriz. Luca'yı bulalım."

O beni merdivenlerden aşağı takip ederken, "Senin sorunun ne ki? Cadılar genellikle kendi türlerini terk etmezler. Sen Vincenzo'yu açıkça

Vincenzo'dan nefret ettiğın açık. Neden bu kadar uzun süredir onunla birliktesin?"

"Bu biraz karmaşık bir konu, belki bir ara bir bira içerken anlatırım. Şimdilik, Vincenzo'dan nefret ettiğim kısmını aklında tut yeter, çünkü onu gerçekten, tutkuyla nefret ediyorum." Sesinin sert tonu, bu konuda hiç şüphe bırakmıyor. Sevimli ismi, tatlı saçları ve minyon yapısı açıkça aldatıcı. Minnie, kendimi onun düşmanı olarak bulmaktan nefret edeceğim, korkunç bir düşman olurdu.

Mutfaktaki sohbet, biz içeri girince kesilir ve Moonface koşarak bana selam vermek için havlar. Luca hariç, hepsi hala masanın etrafında oturmaktadır. O, odada volta atmaktadır ve hala ona sapladığım aynı tişörtü giymektedir. Yara iyileşmiştir, ancak kumaştaki kan hala kırmızı ve nemli bir şekilde parlamaktadır. Onun gözlerinden kaçınarak Donatella'nın yanına otururum.

"Yeni bir şey var mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Pietro, ekranını işaret ederek. "Grand Ball Sack'in Catskill Dağları'nda eski bir kamp satın aldığını öğrendim."

"Kamp mı?" diye tekrar ediyorum. "Çocukların yaz tatili için gittiği, belki bir göl kenarında, muhtemelen maske takan, bıçaklı bir seri katilin anılarının musallat olduğu bir kamp mı?"

"Aynen öyle," diyor. "Büyük, arazisi geniş ve orada inşaat yapıyor. Basit yatakhaneler."

"Barakalar mı?"

"Benim düşüncem bu. O burada ve belki ordusunun bir kısmı da burada. Diğer Cosca karargahlarının yakınlarında olası satın alımları araştırıyordum ve Meksika'da bir şey buldum. Eski bir uyuşturucu baronunun malikanesi, şimdi Grand Ball Sack'in mülkiyetinde. Lojistik konusunda her zaman iyiydi."

Bunu kafamda düşünürüm. Parçalarını yerine yerleştiriyor, büyük bir hamleye hazırlanıyor.

"Paola'nın babasıyla konuştum," diye ekliyor Donna. "Görünüşe göre Tomasso, onunla birkaç kez telefon görüşmesi yapmış ve güçlü bir yeni Şifacı bulduğunu, onu oraya gönderebilmek için yerini öğrenmek istediğini söylemiş."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu iyi sonuçlanmaz. Onlara ona söylememeleri konusunda uyardın, değil mi?"

"Tabii ki. Kafaları karıştı, herkes Tomasso'ya güvenir, bunu biliyorsun. Ama sonunda riski azaltmaya karar verdi. Tomasso'ya sahte bir adres verdi ve güvenilir muhafızlarını oraya göndererek ne olacağını izlemeye başladı. Eğer gerçek bir Şifacı dışında birini gönderirse, yalan söylediğini anlarlar ve oyun biter."

Ama bu bir oyun değil, diye kendime hatırlatıyorum. Bu bir savaş — Vecchissime'ye karşı Vecchissime, aileye karşı aile. Coscas saldırıya karşı savaşıyor. Vampirler, insanlar ve aradaki her şey şiddetin kara deliğine çekilecek ve masumlar acı çekecek. Daha fazla çocuk ebeveynlerini kaybedecek; daha fazla çocuk kardeşlerini kaybedecek. Erkekler ve kadınlar acı içinde ölecek.

Peki ne için?

Onlarca yıl önce ölmüş olması gereken iki yaşlı adamın güç düşkünü hayalleri için.

Şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam, ama bir şey yapabilirim. Üstümün kolunu sıvazlayıp kolumu masanın üzerine düz bir şekilde koyuyorum. Luca'nın gözlerinin bana dik dik baktığını hissediyorum ve kendimi ona bakmaya zorluyorum. Gördüğüm şey her açıdan rahatsız edici: öfke, korku ve üzüntü, onu ilk gördüğümünden beri sergilediği şiddetli sahiplenme duygusunun üzerine yığılmış.

Ona onu sevdiğimi söylediğimde neden karşılık vermediğini anlıyorum. Eğer karşılık verseydi, bunun sadece kan büyüsünün etkisi olabileceğini biliyordu. Belki de bu küçük merhameti için ona teşekkür etmeliyim.

"Otur yerine," diye ona homurdanıyorum. "Ve kan testine hazırlan. En azından bir sorunun cevabını hemen şimdi öğreneceğiz."

Bana öfkeyle bakar, kollarını göğsünde kavuşturur ve olduğu yerde kalır. "Ya cevap hoşuna gitmezse, bella? Ya tahmin ettiğimiz gibi büyü varsa? Onu bozmak mı istiyorsun? Bana en çok ihtiyaç duyduğun anda benden kurtulmak mı istiyorsun? Savaşın eşiğindeyiz ve elde edebileceğimiz her taktiksel avantaja ihtiyacımız var."

Acıtmaması gerekirdi, ama acıtıyor. Sanki parmaklarını zaten hassas bir noktaya, bir çürüğe, kırığa veya kurşun deliğine götürmüş ve tam oraya batırmış gibi. İşkence masasından tek bir bıçak bile almadan beni kesmeyi başardı. Gözlerimden yaşlar boşalınca dehşete kapıldım

Gözlerimden yaşlar boşalınca, göz kapaklarımı sıkıca kapatıp gözyaşlarımın akmasını engelliyorum. Ben onun için buyum, başından beri buyum: taktiksel bir avantaj. Akıllıca bir oyun oynadı ve sonunda en değerli oyuncusunu kaybetmek istemiyor.

"Beni taktiksel bir avantaj olarak gördüğüne sevindim, Luca. Yararlı olabildiğime sevindim. Şimdi otur lan. Bu şeyin var olup olmadığını bilmem lazım. Ama onu kıracağımı söylediğimi duymadın mı? Ben aptal değilim, en azından çoğu zaman. Şu an için bunun değerini anlıyorum. Bunun bizi hayatta tutmaya nasıl yardımcı olabileceğini anlıyorum. Yani, buna ihtiyacımız olduğu sürece, onu olduğu gibi bırakmayı düşüneneceğim. Ama bilmem gerek, tamam mı?"

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve her şeye rağmen — ya da belki de her şeye rağmen —

—Ona gitme dürtüsü hissediyorum. O güçlü kollarına kendimi bırakmak, parmaklarımı o kalın saçların arasında gezdirmek istiyorum. Eğilip, onu çılgına çeviren kulağının altındaki hassas noktayı öpmek istiyorum.

Eli boynuna, tam da o noktaya gidiyor ve kaşınıyormuş gibi tırmalıyor. Evet. Bu konuyu gerçekten halletmemiz gerekiyor.

Aynı sonuca varan o, bir kez başını sallar ve karşımda oturur. Diğerleri sorulmadan masadan kalkarlar, Pietro sandalyesini geriye doğru iter.

Bir dakika. Ne oluyor lan? "Ne zaman tekerlekli sandalye aldın?" diyo

rum. "Yaklaşık yarım saat önce. Matteo aldı." "Ne? Nasıl?"

Matteo bana tembel bir gülümseme atar. "Şey, Rosa, bu günlerde ama onu öldüremezsin ya da beceremezsin, bu yüzden senin için pek bir önemi yoktur."

"Ha. Ha. Stand-up yapmalısın. Tamam, Minnie, bu nasıl çalışıyor?"

Şu anda gaz ocağının alevlerine çok keskin görünümlü bir bıçak tutuyor, bu yüzden sanırım hepimiz sadece el ele tutuşup halk şarkıları söylemiyoruz.

"Bana kalbinizi açmalısınız. Zihninizi bana açmalısınız. Ve, evet, damarlarınızı da biraz açın."

Matteo'nun ona yaklaşırken geri çekildiğini fark ediyorum ve onun kontrolünün Luca'nınki kadar iyi olmadığını varsayıyorum. Minnie ön kolumu tutup

ve derimi iki inçlik dikey bir kesikle deldiğinde, odadan çıkıp Moonface'e onu takip etmesini çağırıyor.

Kimse gözünü bile kırpıyor ve çok geçmeden, aklımda başka şeyler var - acı ve Minnie'nin kanımı küçük bir kaseye döküp kötü kokulu bitkisel bir maddeyle karıştırması gibi.

Çalışırken derin ve uyumsuz bir şey mırıldanıyor ve yemin ederim, kısa saçlarının birkaç teli havada uçuyor. Cadılar tuhaf.

Luca'nın yanına gider ve ona da aynısını yapar. O, cadı onu keserken hiç irkilmez. Cadı, yarasını kasenin üzerine tutarken Luca bana bakar. Ben de onun kollarına bakarım, kaslı kolları ve altın rengi teni beni büyüler, masanın üzerinden atlayıp onun etinden kanını yalamak isterim.

Zihnimde hafif bir parazit var, kulağıma parmağımı sokmak istememe neden olan hafif bir uğultu ve kafamın içinde onun sesini duyuyorum. *Bu gerçektir, Rosa. O ne derse desin, benim için gerçektir.*

Çık dışarı, diye zihnimde cevap veriyorum. *Seninle konuşmuyorum.*

Beynimin kapılarını kapatıyorum, ama dudaklarındaki küçük sırtıştan anladığım kadarıyla, çok geç. Düşündüğüm şeyin, hayal ettiğim şeyin sonunu yakaladı. Pantolonumdaki küçük karıncalanma, onu ne kadar nefret etmek istesem de, onu istemekten vazgeçemeyeceğimi söylüyor.

Minnie ilahilerini söylemeye, karışımlarını hazırlamaya ve otlarını karıştırmaya devam ediyor, sonra masadaki bardaktan bir yudum su içiyor. Bıçağın ucunu kana batırıp, bıçağı döndürerek bıçağı kanla kaplıyor, sonra bıçağı dudaklarına götürüyor. Bıçağı yalayıp temizledikten sonra, ellerini kasenin etrafına dolayarak sandalyesine geri oturuyor.

İkimize de bakar ve daha önce hiç duymadığım bazı kelimeler söyler. Bana bakışları gerçekten kafamı karıştırıyor, ama gözlerimi ondan ayırmam imkansız. Cadılık işini yapıyor ve ben ona izin vermeliyim.

Birkaç saniye sonra, yüzünde neredeyse orgazm gibi bir mutluluk ifadesi belirir. Kıvrılır, pelvisi kıvrılır ve uzun bir nefes verir. Evet, doğru — belki artık "neredeyse" değil. Sanırım cadı az önce, tam burada, önümüzde orgazm oldu.

Başını geriye atıp tekrar iç geçirir. Fiziksel bir zevk dalgası baş dönmesi gibi vücudumu sarar. Sanırım hepimiz bunu hissediyoruz. Donatella doğrulur ve bir çığlık atar, Pietro ise yüzü kızarmış ve şaşkın bir halde sandalyesine yığılır. Luca'ya bakmayı reddederim. Bu bela aramak olur. Minnie kendini toparlayana kadar oturup, bu duygunun beni sarmasına izin veririm.

Ellerini yüzüne sürterek parmaklarının arkasından sırtarak dışarıya bakar. "Kusura bakmayın çocuklar. Kan büyüğü çok güçlüdür ve bu... Bu bambaşka bir şeydi. Neden birbirinize dokunmamak için bu kadar uğraştığınızı anlayabiliyorum."

Masaya bakarak, pes etmemeye kararlıyım. Bilgi için yalvarmamaya kararlıyım.

"Dalga geçmeyi bırak, Minnie," diye homurdanır Luca. "Ne buldun?"

"Kan büyüğü," diye cevaplar, ona ve bana bakarak. "Eski. Güçlü. Lezzetli. Bunu yapan kişi ne yaptığını çok iyi biliyordu. İkiniz tanışana kadar ikinizin içinde uykuda kaldı, sonra... Eh, patladı."

Kirpiklerimin altından ona hızlıca bir bakış atıyorum. O günahkar güzellikteki yüze, beni paramparça edebilen dudaklara. Vücudumun her santimini bilen parmaklara. Birlikte olduğumuz tüm anlar gözümün önüne geliyor: sevişmeler, emişler, dünyayı sarsan orgazmlar. Küçük nezaketler ve nazik okşamalar. Vücudumuzun ve zihnimizin her zaman bir bütünün iki yarısı gibi hissettirdiği anlar. Gerçekten de kaboom.

Harikaydı. Bir aydınlanmaydı. Ve hepsi bir yalandı. Şimdilik yaşamak zorunda olduğum bir yalan.

BÖLÜM 25

LUCA

Ayrılmamıza sadece bir saat kaldı ve bulduğumuz tek plan, böbreklerimin içinde azgın akrepler sevişiyormuş gibi hissettiriyor beni.

Pietro bazı uydu yayınlarını ya da başka bir tür Maker-smart saçmalığını hacklemiş ve Tomasso'nun seferber ettiği savaşçıların hala kampta olduğunu söylüyor. Ayrıca Tomasso'nun da hala orada olduğunu, çünkü uzun mesafeli yolculuklar için kullandığı arabanın hala dışarıda park halinde olduğunu söylüyor. Bana bu oldukça zayıf bir argüman gibi geliyor, ama Rosa da Grand Ball Sack'in o özel penis arabası olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini kabul etti. O alışkanlıklarının esiri bir yaratık, diye ısrar ediyor.

Minnie mahkemeye geri döndü ve ilgili her şey hakkında bizimle iletişim halinde olacak. Ayrıca, orada ne tür bir desteğim olduğunu görmek için gizli bir görev de yürütecek. Don olmak istemiyorum ve hiç istemedim de, Matteo bunun beni bu iş için mükemmel kişi yaptığını söylüyor.

Hâlâ öyle bir duruma gelmemesini umuyorum. Vincenzo'yu yenmenin tek yolu onu öldürmek olurdu, ama bu adam yüzyıllardır hayatta kalmayı başardı. Vücudu içten içe çürüyor gibi görünebilir, ama önemli yerlerde güçlüdür. Sadık adamları var, Carlos var, sadece on mil çapındaki bir alanda yüzlerce vampiri kontrolü altında tutuyor. Ve bedenim ve ruhum ona ait olduğu için, beni elinde tutuyor ve istediği an kalbimi demir yumruğuyla ezebilir.

Bunun olmasını engellemenin tek yolu, tüm mahkeme önünde ona meydan okumaktır. Coscas gelenekler, yapılar ve kurallar üzerine kuruludur ve bunlardan biri, herhangi bir ailenin Don'una, bunu yapacak kadar cesur ya da aptal olan herkesin meydan okuyabileceğidir.

Bu olur. Beyinlerinden daha büyük egoları olan vampirler, sevdiklerini kaybettikten sonra öfke dolu insanlar. Hatta bir keresinde bir şekil değiştiren, onu boa yılanı olarak alt etmeye çalıştı. İnsan formunda ona meydan okudu, şekil değiştirdi ve Don'un boynuna sarılmayı ve onu ezmeyi planladı. İşe yaramadı. Vincenzo onu pullu parçalara ayırdı ve eski karısı Felicia'ya çorba olarak yedirdi.

Çoğu, tanıkların önünde meydan okuma aşamasını geçemez. Kavga arayan biri ortaya çıkarsa, kapıdan girmeden patlatılırlar. Başarılı olanlar genellikle başka bir şey için orada olduklarını iddia ederler ve o veya Carlos gerçeği fark etmeden önce sözlerini söylerler.

Benim meydan okumayı kazanma şansım sıfır ile eksi bir milyon arasında bir yerde. Ama iş o noktaya gelirse, bana kalan tek seçenek bu olursa, o zaman kabul ederim. Eğer bu boktan durum ters giderse ve ona zaman kazandırmak için yapabileceğim tek şey buysa, o zaman yaparım.

Şu anda hepimiz oturma odasındayız ve Don'u görmeye gitmek için hazırlanıyoruz. Plan, Pietro'yu ve Pietro'nun Tomasso'nun planları hakkında sahip olduğu tüm bilgileri ona vermek. Rosa buna karşı çıktı, ama oy çokluğuyla reddedildi. Oy kullanıldığı için değil. Burası lanet olası bir demokrasi değil, tabii kazanacağımı bilmiyorsam.

Rosa'nın hayatı karşılığında Pietro ve oyuncaklarını sunmam gerekiyor, ayrıca Vecchissime'ye girmek için Rosa'yı kullanarak Tomasso'nun neyin peşinde olduğunu öğrenmelerini sağlamalıyım. Bu Vincenzo için iyi bir anlaşma. Pietro'yu dedesiyle pazarlık kozu olarak kullanabilir ve Tomasso'nun kaç adamı olduğunu, nerede olduklarını ve ne zaman hareket edeceklerini tam olarak öğrenebilir. Bu ona büyük bir avantaj sağlar ve savaş başlamadan bitirebileceği anlamına gelir. Risk almadan düşmanını ortadan kaldırma şansı.

Aynı zamanda, Rosa ve Donna diğer aile reislerine olanları anlattıklarında, Vecchissime ailesi

çatışmayı Vincenzo'nun başlatmadığını, her şeyin arkasında kendi değerli yaşlı devlet adamlarının olduğunu kabul edecekleri anlamına geliyor.

Vincenzo, her şeyden kokulu bir şekilde çıkıyor ve Grand Ball Sack'i ortadan kaldırma şansı yakalıyor. Karşılığında tek yapması gereken, barışı korumaya söz vermek ve Rosa'yı serbest bırakmak. Ayrıca Pietro'yu geri istememizi ısrarla talep ediyor ve Tomasso yakalanırsa onunla ilgilenmemizi istiyor. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim için kabul ettim. Pietro'yu yanında tutabilir, çocuk işe yarayabilir, ama Tomasso yaptığı şeyden sonra bir daha gün doğumu görme şansı yok.

Umurumda değil. İkisi de umurumda değil, savaşta kimin yaralanıp kimin yaralanmayacağı da umurumda değil. Tek umurumda olan şey o ve onu sağ salim oradan çıkarmak. Bunu söyleyenin ben mi olduğum ya da çok uzun zaman önce bir sigorta poliçesi olarak eski bir cadı tarafından yapılan bir kan büyüsü mü olduğu umurumda değil. Bu, vücudumun her hücresinde, iliklerime kadar hissettiğim bir şey.

O, Donatella ile odasında. Başka kadınlar olsaydı, belki kıyafet deniyorlar ya da birbirlerinin saçlarını yapıyorlar diye düşünürdüm. Ama bu ikisi kazıkları biliyor ve tılsımlarını parlatıyor olacaklar.

Pietro hala dizüstü bilgisayarına yapışmış, iğrenç bir enerji içeceği yudumlarken, ayak parmaklarıyla yere ritmik bir şekilde vuruyor. Bacakları iyileşiyor gibi görünüyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum ve ben de ona bunu söylemeyeceğim. Bu onu mutlu edebilir.

Matteo'yu, Moonface'e top atıp, Moonface topu kovalayıp parçaladığında her seferinde güldüğü kanepeden çağırıyorum. Bir kutu dolusu topu bitirmesi gerekiyor. Köpek çenesini sıkıp başını salladığında, ne kadar güçlü olduğunu ve birinin bu gücü kötüye kullanmaya çalıştığını hatırlıyorum. Matteo sayesinde bu hikayeyi anlatacak kadar yaşamadılar ve bana kalırsa, Tomasso da pitbull dövüşçüleri gibi sonunu bulacak.

Pietro'nun meraklı kulaklarından uzak, koridorda, bana fikrimi söylemem için işaret ediyor. "Her şey yolunda mı, patron?"

"Daha iyiydi dostum. Bak, bu plan berbat. Mantıklı. Lojik. Vincenzo'nun kabul etmesi gereken türden bir anlaşma. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor, kaşlarını çatarak. "Bu, sırf pislik olmak için her şeyi mahvedecek türden bir anlaşma olduğu anlamına geliyor. Ama ben öyle düşünmüyorum,

Luca. Evet, o bir deli, ama aptal değil. Bütün bu zaman boyunca Grand Ball Sack'e karşı temkinli davranan oydu. Onun ne olduğunu herkesten önce gördü ve bütün bu oyunu başlatan da oydu. Tamam, ona cesedini getirmiyorsun, ama kardeşini ve sadakatini getiriyorsun. Onu gerçek düşmanına karşı bir müttefik olarak sunuyorsun ve o, böyle tatlı bir fırsatı görmezden gelerek bugünkü konumuna gelmedi.

"Kendi kız kardeşini öldürmeyi planlayarak ve yüzyıllar boyunca kan banyosu yaparak bugünkü konumuna geldi. Mantık her zaman ilk tepkisi değildir. Ama... Umarım yanılıyordur. Umarım kabul eder. Umarım Tomasso ortadan kaldırılır, Vecchissime akliselim davranır ve hepimiz normal durumumuza geri döneriz; birbirimizi görmezden geliriz. Ama kabul etmezse, işler ters giderse, ne yapmanı istediğimi biliyorsun."

Yüzüne mutsuzluk bulutu çöküyor ve başını sallıyor. "Hayır, Patron. Benim önceliğim sensin. Sen benim adamımsın. Sen düşersen, ben de senin yanında düşerim."

"Sen benim adamımsın Matteo, ve sana şimdiden söylüyorum, eğer ben yenilirim, onu oradan çıkar. Eğer meydan okursam, kaybedeceğimi biliyorsun, ama bu sana zaman kazandıracak. Onun dikkati dağılacak. Onu yeterince uzun süre meşgul tutacağım. Bana söz vermen gerek, kardeşim. Onun için endişelenerek bu işe giremem. Ben yokken ona ne olacağını düşünürsem konsantre olamam. Bu çok berbat bir durum, ama onu seviyorum. Onu gerçekten seviyorum."

O sırtıyor ve ben de geleceğini bildiğim esprili sözleri bekliyorum. "Ah, ne kadar tatlı," diyor ve omzuma o kadar sert bir yumruk atıyor ki geriye doğru sallanıyorum. "O, senin en iyi halin olmanı mı istiyor?"

"Kapa çeneni ve yapacağını söyle. Ne olursa olsun, onu oradan çıkarıp güvenli bir yere götüreceğine söz ver. Söz ver bana."

Gözlerime bakar ve kabul ettiği anı görürüm. Gerekirse beni ölmeye terk etmeyi kabul ettiği anı. Bu, onun kişiliğine tamamen aykırıdır, ama yine de başını sallar. Ben istediğim için bunu yapacak.

"Tamam, patron. Anladım. Kahini kurtaracağım, tamam mı? Ama dinle, benimle değil de onunla konuşman gerekmez mi? Vaktimiz

. Git onu gör. Huysuz vampir pisliği olmayı bırak ve az önce bana söylediklerini ona da söyle."

Siktir, diye düşünüyorum, o beni bırakıp köpeğin yanına geri dönerken. Haklı. Eğer bu iş ters giderse, bu onunla son konuşmam olabilir. Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor ve gözlerimin arkasında garip bir batma hissi var. Neyin yanlış olduğunu merak ederek gözlerimi ovuşturuyorum ve parmak eklemlerim ıslak çıkıyor.

Ağlıyorum. Gerçekten ağlıyorum. Isabella'dan beri ağlamamıştım ve bu yeteneğimi kaybettiğimi sanıyordum.

Gözyaşlarımı silerim ve durana kadar gözlerimi sıkarım. Kimsenin bunu görmesine gerek yok, özellikle de onu aslanın inine götürmeden bir saat önce Rosa'nın görmesine.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra, merdivenlerden bir üst kata çıkıp, onun kullandığı yatak odasının kapısını çaldım. Donatella kapıyı açtı ve ben içeri girerken bana küçük parmağıyla el salladı. Tırnaklarını parlak kırmızıya boyamıştı ve ben gözlerimi devirdim.

"Ne?" diye sorar, tırnaklarına üfleyerek, "Senin dövüş öncesi ritüellerin yok mu?"

"Tabii," diye cevap veriyorum. "Ama benimkiler bıçak bilemek ve silahları denemekten ibaret."

"Ne olmuş? Benimki kişisel bakımla ilgili. Kendine gel, koca adam. Vampirler ne zamandan beri silah kullanıyor?"

"Her zaman. Senin işinde pek görmemiş olabilirsin, ama Coscas'ta işi halletmek için ne gerekiyorsa onu kullanırız. Diğer vampirleri öldürmez, ama kesinlikle onları yavaşlatır. Boynundaki o şeyler de ne lan?"

Rosa, tamamen siyah giyinmiş, kalın saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlamış, yatağın üzerine oturmuş. Hem o hem de Donna, muskalarını küçük siyah kadife keseciklerin içine koymuşlar.

"Gucci marka. Beğendin mi?" diye sordu sarışın Kahin, yüzümün önünde kendi kolyesini çevirerek. "Bu benim fikrimdi. Vampirlerin sığınağına gidiyoruz. Her yerde canavarlar olacak, her köşede tehlike ve bizi öldürmek isteyen bir sürü insan olacak. Bu yüzden tılsımlar çok çabuk ısınacak ve öyle kalacak. Bu, yanmamızı önlemenin bir yolu. Akıllıca, değil mi?"

Düşündüm de, haklısın, diye başımı sallıyorum. Rosa tüm bu konuşma boyunca sessiz kaldı, bacaklarını altına çekmiş, yerde farklı boyutlarda kazıklar duruyor. Hepsi de çok keskin görünüyor.

Rosa dikkatini benden başka bir yere verirken, "Donatella," diyorum. "Odayı bize bırakabilir misin? Rosa ile konuşmam lazım."

Arkadaşından izin ister gibi bakar ve Rosa ona hafifçe başını sallayınca rahatlarım. O kazıkları bana karşı kullanmak isteyebilir, ama en azından beni geri çevirmemiştir.

Donatella kapıda durur, ellerini beline koyar. "Gitmeden önce iki şey söyleyeceğim. Öncelikle, Rosa bana İskandinavya'da Coscas'ın benzerlerinin olduğunu söyledi. Viking vampirlerin var olduğuna inanmıyorum ve hiç biriyle yatmadım. Bu yüzden, tüm bunlar bittikten sonra, eğer hayatta kalırsak, beni onlarla tanıştırmamı istiyorum."

"Tamam, olur," diyorum. "Sorun değil. Axel adında, bunu seve seve yapacağına emin olduğum iri bir adam tanıyorum."

Axel, kötü huylu bir devdir. Onu bir dal gibi kırabilir ve sert sekse meraklıdır. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar.

"Yaşasın! Tamam, ikinci olarak, ikiniz de kafanızı kışınızdan çıkarmanız gerekiyor. Bebekler gibi davranıyorsunuz."

Rosa'nın ağzı açık kalır.

"Evet, sen de Rosa," diye alaycı bir şekilde Donna cevaplar. "Bak, anlıyorum. Büyük kötü kan büyüsü, cadı büyüsü, özgür irade kaybı, falan filan. Ne olmuş yani? İnsanların başına çok daha kötü şeyler gelmiştir. Birçok insan, suçlayacak bir büyü olmadan, hayatları boyunca özgür iradeye sahip olamamıştır. Yani kozmik bir kör randevuya ayarlanmışsın. Kimin umurunda? Bu, bir uygulamada eşleştirilmekten ya da arkadaşlarının sana uygun olduğunu bildikleri birini tanıtmamasından ne farkı var? Aşk, kontrolü kaybetmekle ilgilidir ve kontrolü kaybetmezsen, şey... doğru düzgün yapmıyorsun demektir. O yüzden sızlanmayı bırak, şans için son bir kez seviş ve sonra gidip birkaç pisliği öldürelim, tamam mı?" Mikrofonu bırakıyormuş gibi yapar, bize göz kırpar ve odadan çıkar.

Rosa'nın dudaklarında eğlence belirir ve ben ona doğru yürürken kalp atışları hızlanır. Dururum, nasıl tepki vereceğini görmek için beklerim. Bu onun tercihi olmalı.

Yataktan fırlayıp bana doğru koşar. Dudakları benimkilerle vahşice birleşir, dili dişlerimi yalar. Göğüsleri göğsüme bastırılır ve elleri doğrudan pantolonuma gider. Lanet olsun. Görünüşe göre kararını vermiş.

"Emin misin?" diye soruyorum, ona karşı çoktan sertleşmiş durumdayım.

"Kapa çeneni." Dizlerinin üzerine çöküyor ve sikimi çıkarıyor. Neredeyse acı verecek kadar sert emiyor, aşağısının demir gibi sertleştiğinden emin oluyor, sonra tekrar ayağa kalkıyor. Onun arzusu, tüm şüphelerimi ortadan kaldırıyor. Üstünü başından çıkarıyorum, giydiği sade spor sütyenini çıkarıyorum ve onu seyretmenin keyfini çıkarıyorum.

Eğilip muhteşem meme uçlarına ağzımı dayayıp birini, sonra diğerini ağzıma alıyorum ve ısırırken inlemesine neden oluyorum. Bu kadının meme uçları inanılmaz. Vücudunun geri kalanını kontrol ediyor gibiler ve ben doyamıyorum.

Elimi aşağıya indirip amını avuçladığımda, o da başımın arkasını bastırıp altımda kıvranıyor. Pantolonunun üzerinden bile ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Pantolonunu aşağıya çekip parmaklarımı bacaklarının arasına sokuyorum ve ikisini birden amına kaydırıyorum. Siktir, çok dar ve çok hazır. O inlerken dişlerimi meme uçlarına geçirip içine giriyorum.

Saçımı tutup o kadar sertçe çeker ki, ağzım ıslak bir sesle meme ucundan ayrılır ve gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. Yeşil ateş ve arzu. "Sik beni," der basitçe ve daha fazla teşvik etmesine gerek kalmaz.

Hırlayarak, pantolonunu bir bacağından çekerim ve külotunu yırtarım. Şimdi titriyor. Ellerimi mükemmel kıcının altına koyup onu kaldırıyorum ve o da bacaklarını bana dolandır. Sikim güdümlü füze gibi amına doğru yönelir ve ona sertçe girdiğimde çığlık atar.

Bizi duvara doğru yürütüyorum, onu duvara dayayıp içine giriyorum, saç bandını koparıp saçlarını çıplak omuzlarına döküyorum. Boynumu kanatacak kadar sert ısıyor ve yumuşak diliyle kanı yalıyor, bu çok heyecan verici. Parmakları kafatasımı tırmalıyor, çekiyor ve itiyor, kalçaları mükemmel bir ritimle benimkilere doğru geriye doğru sallanıyor.

Ellerini tutup başının üzerine çekiyorum ve duvara dayıyorum. Sert davranıyorum ve bu ona acı veriyor olmalı, ama o da bunu istiyor.

Ve bu kesinlikle benim ihtiyacım olan şey.

Onu sıkıştırıyorum, bilekleri benim tutuşumda tutsak, göğüsleri sallanıyor, amcığı sikiliyor, gözleri dönüyor ve nefesi kısa, çaresiz nefesler halinde geliyor.

Onun gözlerini arıyorum, benimkilerin gümüş rengi olacağını biliyorum çünkü şu anda ona karşı çok vahşiyim. Bileklerini daha sıkı sıkıyorum ve o çığlık atıyor, sonra beni teşvik etmek için topuklarıyla kıcıma tekme atıyor. "Bu kadar nazik olmayı bırak, seni lanet olası pislik!" diye bağılıyor, göz bebekleri büyümüş, yüzü ihtiyaç ve zevkle buruşmuş.

"Kapa çeneneni," diyorum, ona o kadar sert bir şekilde bağıyorum ki çığlık atıyor. "Yeni kural. Sen konuşursan, ben dururum." Dudaklarını sıkıca kapatır ve ben homurdanırım. "Aferin kızım. Ama sana güvenmiyorum." Bir elimle kollarını duvara dayalı tutarken, diğer elimle boğazını kavrarım. Çenesini kaldırır ve ben kavrayışımı sıkılaştırdıkça amının kasıldığını hissederim. Kalbi deli gibi atıyor. Yaklaşıyor.

Öne eğilip dişlerimi onun cildine sürüyorum. Ona beslenmeyeceğim çünkü gücüne ihtiyacı var, ama bu onunla oynamayacağım anlamına gelmez. Isırıyor, ısırıyor ve yalıyorum, öpüyor ve alay ediyorum, heyecanı arttıkça damarlarında kanın aktığını hissediyorum.

Nefesini kesene kadar boğazını sıkıyorum, sonra omzunu derisini parçalayacak kadar sertçe ısırıyorum. Damlayan kanı yalıyorum. Bu his doğrudan sikime yansıyor ve ellerini bırakıyorum. Ellerini kaldırdıktan sonra zayıf ve gevşek bir şekilde aşağıya düşüyorlar, ben de onları arkasına çekip belinin alt kısmında tutuyorum, vücudunu bana doğru yay gibi gerilmeye zorluyorum. Çığlık atıyor ama itiraz etmiyor.

Göğüsleri tam yüzümün önünde, sert meme uçları ve yumuşak göğüsleri, onu gittikçe daha hızlı siktiğimde sallanıyor ve ben de hızlıca tatmak için eğiliyorum. Onun cildine bulaşan kan, gördüğüm en güzel manzara. Meme uçlarının etrafındaki dudaklarımın izi, parlak kırmızı ve ışıltılı. Rosa Capelli benim ve onu asla bırakmayacağım. Bu mükemmel göğüsler benim. Bu sıcak, ıslak am benim. Onun sulu, yuvarlak kıcı benim. Hepsi benim.

Nefesi kesiliyor ve ellerine uyguladığım baskıyı artırıyorum, onu geri çekerek neredeyse yatay pozisyona getiriyorum, sadece benim desteğimle ayakta duruyor.

kavrar. Nefes nefese kalır ve inler, orgazmı yaklaşıır. Uyarı yapmadan, onu sert sikimden kaldırıp duvara yapıştırırım.

O itiraz ederek inliyor ama bacaklarını boynuma dolamamı emrettiğimde itaat ediyor. Ben yüzümü onun amına gömdüğümde elleri saçlarıma dalıyor. Onun kokusunu içime çekiyorum, ihtiyacını tadıyorum. Dilimi onun içine sokup, onu çıldırttığını bildiğim şekilde döndürüyorum. Dilimi çıkarır ve kıvrımlarını yukarı aşağı yalarım, onunla acele etmem. Sonunda şişmiş klitorisini bulur ve ağzıma alırım. Orada tutar, o lezzetli tomurcuğu emerim, tüm yüzüm onun sıvılarıyla kaplanır.

O sert bir şekilde boşalır, titreyerek üzerime sperm fışkırtır, orgazm onu sararken vücudu titrer. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi, birbiri ardına tatlı dalgalar gelir, o benim adımı inler ve saçımı çeker.

O kendine gelmeden önce, onu yatağa atıyorum. Sırt üstü düşüyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. Kanla lekelenmiş meme uçları hala dik, saçları ise başını bir bulut gibi çevreliyor. Spermle parlayan uylukları, aralık ve şişmiş dudakları, doğrudan sikime yansıyor ve ben de sikimin dibini sıkıca kavrayıp, elim bulanıklaşana kadar hızlıca mastürbasyon yapıyorum.

Ağzımda onun kanının ve amının tadı varken, kendimi onun mükemmel göğüslerine boşaltıyorum, ecstasy beni sararken inliyorum. Spermim göğsünden aşağı damlıyor, onu ıslatıyor ve o küçük bir iç çekiyor ve onu cildine sürüyor. Sonra parmağını dudaklarına götürüyor ve onu temizliyor.

Onu içime çekiyorum, utanmaz ve kanlı, spermimle kaplı, bacakları açık ve yüzü rüya gibi. Ne kadar da unutulmaz bir manzara.

Onu izlediğim için, değişmiş halinin kaybolmaya başladığı tam anı görüyorum. Gerçeklik gözlerine sızmaya başladığında. Yıpranmış, spermle ıslanmış vücudunu örtüyle örtüyor ve benden uzaklaşıyor. Duvara bakarak beni dışlıyor, beni siktiği hemen ardından reddediyor. Bu, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde canımı yakıyor.

Yorganı çekip onu çıplak bırakıyorum ve öfkeli protestolarını görmezden gelerek yatağa tırmanıp onu kollarıma alıyorum. Vücudu bizim sıvılarımızla ıslanmış, ben de gömleğimi çıkarıp cildimin hepsini emmesi için

. Göğsüme yumruk atıyor ama bu yarı yürekli bir hareket. Yapmak zorunda hissettiği bir protesto.

Kollarımı çelik bir kafes gibi ona doladım ve bir bacağımı kalçalarına dolayarak onu yere bastırdım. Mücadelesi aniden sona erdi ve yerini daha kötü bir şeye bıraktı: göğsümde ıslak gözyaşlarının acısı. O ağırlarken saçlarını okşadım ve yatıştırıcı sözler fısıldadım. Siktir et bu roller coaster'ı.

"Buraya seninle konuşmaya geldim, seks yapmaya değil." Sesim boğuk çıkıyor. "Ama biraz kendimizi kaptırdık."

"Çünkü kendimizi kontrol edemiyoruz, Luca. Bunların hiçbirisi gerçek değil."

"Sana bunu söylemeye geldim. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, bella. Evet, bir büyü var, ama Donatella'nın dediği gibi, ne olmuş yani? Aramızdaki her şeyin saçmalık olduğuna inanmıyorum. Buna inanmayı reddediyorum. Bu gerçek —Bunu iliklerimde hissediyorum. Hepsi gerçek, Rosa, ve sana büyüü söylemediğim için çok üzgünüm."

Bana karşı kıvranıyor ve gözleri benimkilere bakıyor. Parlak, güzel. Şaşkın. "Bu sefer gerçekten ciddi gibisin."

"Ciddiyim, carissima. Hatalıydım. Aptaldım. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bunu duymak ne kadar kötü oldu, tahmin edebiliyorum. Birbirimiz için ne kadar önemliydik. Bana güvendin ve bunun senin için kolay olmadığını biliyorum. Ve bu güveni boşa çıkardığımı düşündüğünü de biliyorum."

"Öyle yaptın, Luca," diyor sessizce. "Ve kan büyüü olsun ya da olmasın, bunu affedebileceğimden emin değilim."

"Peki, bu ilginç, değil mi? En azından onun güçlerinin bir sınırı olduğunu biliyoruz. Ve eğer beni affetmezsen, bununla başa çıkmak zorunda kalacağım, çünkü bunu kendim yaptım. Tek savunmam, senin kadar kafamın karışık olmasıydı. Uzun zamandır buradayım ve aramızda olan gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmedim. Beni mahvetti. Sen beni mahvettin. Bildiğimi sandığım her şey yanlıştı. İnandığım her şey sahte geldi. Benim için önemli olan tek şey, benim için önemli olan tek şey sensin. Büyü umurumda değil. Aşk her zaman bir tür büyü değil midir? Gerçek hayattaki sihir?

Parmakları dövmemi izliyor, onu çok büyüleyen ejderhanın dış hatlarını okşuyor. "Aşk mı?" diye tekrarlıyor, sesi zayıf.

"Evet. Aşk. Seni seviyorum, Rosa Capelli. Seni bu çirkin dünyada şimdiye kadar sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum ve bu asla değişmeyecek. Büyüyü bozabiliriz, ayrı hayatlar yaşayabiliriz, dünyanın iki ucuna taşınabiliriz, ama seni her zaman seveceğim. Sen benim kalbimsin, ruhumsun. Sen benim her şeyimsin ve aramızda olanlardan asla pişmanlık duymayacağım."

BÖLÜM 26

ROSA

Hepimiz, tahmin edilebileceği gibi camları koyu renkli büyük siyah bir SUV'ye binip Manhattan sokaklarından geçerek Don Vincenzo'nun malikanesine doğru yola çıkıyoruz. Etrafımdaki şehri, gökdelenlerin ışıklarını, restoranları, barları ve parti yapan insanları seyrediyorum. Bu, asla uyumayan bir şehir ve sakinlerinin çoğu, bu şehrin ortasında neyin yaşadığından habersiz.

Hell's Kitchen'da bir yan sokağa çekip arabadan iniyoruz. Etrafımızda her yerden sesler geliyor: yüksek sesle çalan hip-hop müziği, İspanyolca tartışan bir çift, akordeon çalan biri. Sarımsak, baharat, patlamış mısır, parfüm, benzin ve Hudson Nehri'nin hafif kokusu geliyor burnuma. Tüm bunların altında, başka varlıkların belirgin kokusu var: vampir, cadı, şekil değiştirenler, hatta tanımlayamadığım birkaç koku bile.

Sinirliyim, gerginim. Önümüzde bir kavga olabilir, ama ne zaman olacağını ya da kiminle kavga edeceğimi bilmiyorum. Luca ile yaptığımız barışma seksi yüzünden vücudum hala ağrıyor ve kalbim, fikrimi değiştirmek için ne derse desin, ona hala güvenemediğimi bilmekten dolayı daha da incinmiş durumda.

Ona karşı hissettiklerimin hangilerinin bana ait, hangilerinin doğaüstü müdahalenin sonucu olduğunu ayırt edemiyorum ve bunu anlayana kadar hiçbir şey güvenli değil. Bana sevdiğini söylediğinde parçalanan tarafım... O tarafın şu anda kontrolü ele almasına izin verilemez.

Mahalle hala çok canlı ve kalabalık sokaklarda ilerlerken, kompleksin yaklaştığını gösteren işaretleri görüyorum: sokak köşelerinde dolaşan küçük gruplar halinde kaslı vampirler, içinde gözcülerin bulunduğu park edilmiş arabalar, kucağında aslında kedi olmayan bir kedi ile oturan bir kadın. Attığımız her adım izleniyor ve bilgiler aktarılıyor.

Onların bölgesinin merkezindeki konağa vardığımızda, sırtımda o kadar çok gözün olduğunu hissediyorum ki tüylerim diken diken oluyor. Donatella'nın hazırladığı kadife kese içindeki muska, tehlikede olduğumu haykırıyor.

Luca sanki kazara bana çarpar ve tanıdık bir statik ses zihnimin kenarında uğuldar. Kendimi zorlayarak onu içeri alırım. Bu bir avantaj ve elde edebileceğimiz tüm avantajlara ihtiyacımız var.

Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Rosa. Buna inanmalısın. Ama içeri girdikten sonra, sana olan hislerimi kimsenin görmesine izin veremem. Bu zayıflığı görürlerse, onu kullanırlar. Bunun sadece gösteriş için olduğunu unutma, tamam mı?

Ciddiyetle başımı sallayıp öfkemi kabul ediyorum — ona, etrafımızı saran vampirlere, tüm lanet olası dünyaya karşı. Ben onun evcil hayvanı değilim. Avcının eğlencesi için bir oyuncak da değilim. Ve onların kurbanı da değilim. Ben lanet olası Capelli Kahin'im ve bu saçmalıkların bunu benden almasına izin vermeyeceğim. Ondan sonra oldukça hızlı bir şekilde uzaklaşır — belki de tüm öfkem, müstehcen bir arayanla telefonda konuşurken düdük çalmakla eşdeğer bir zihinsel tepkiydi.

"Aferin kızım," diyor Donna. "Şimdi kızgın görünüyorsun. Korkmak utanç verici bir şey değil, ben de korkuyorum, ama korkumuzu göstermiyoruz. Sırtımızı dönmüyoruz. Asla kaçmıyoruz."

Bu sözlere gülümsüyorum. Bunlar, çocukken eğitilirken bize aşılanan kurallar. Donna'nın annesi Flavia bu rolü üstlenmişti, ki bu muhtemelen Tomasso ve kemeriyle karşılaştırıldığında çok daha iyiydi — ama o işini iyi yapıyordu ve ben bunu unutmadım. Hiç korku göstermedim, hiç sırtımı dönmedim, hiç kaçmadım — ve şimdi de başlamayacağım, ne kadar Cosca askeri boynumu izliyor olursa olsun.

Evin önünde durduk ve kimse kapıyı çalmadan, kocaman kırmızı kapı açıldı. Kapıya çıkan beş geniş basamak vardı ve Pietro arkamda küfrediyordu. Görünüşe göre vampirler tekerlekli sandalye erişilebilirliği konusunda bilgilendirilmemişlerdi. Matteo tek kelime etmeden Pietro'yu ve sandalyesini kocaman göğsüne kaldırdı ve bizi kapıdan geçirdi.

Etrafıma bakıyorum, gördüklerime hayret ediyorum. Luca bize anlatmıştı, ama gerçekten de çok etkileyici. Dışarıdan bakıldığında, bu sokak diğer sokaklardan farksız görünüyor

—uzun bir sıra şehir evleri, aralarına serpiştirilmiş bodegalar, restoranlar ve barlar. Sanırım bir tür büyü normal insanları uzak tutuyor, ya da belki de bu bölge sadece doğaüstü varlıklara ait.

İçeride ise durum tamamen farklı. Etrafımda geniş bir alan var — tüm binalar yıkılarak devasa bir resepsiyon alanı oluşturulmuş. Koridorlar her yöne uzanıyor, geniş bir merdiven yukarı çıkıyor ve her yerde güvenlik görevlileri duruyor.

Bunu sindirirken, bol pembe hippie eteği ve çok büyük, soluk Nirvana tişörtü giymiş zayıf bir kız bize doğru uçuyor. Kendini Luca'nın kollarına atıyor ve Luca onu orada tutuyor, kirli sarı saçlarını geriye doğru düzeltiyor ve kafasına öpücük konduruyor. Onu çok dikkatli, çok nazik bir şekilde davrandığı için kıskançlık hissetmiyorum, ilişkilerinin ailevi olduğu açık.

"Çok uzun süre yoktun!" diyor, kahverengi gözlerini kocaman açarak. "Çok uzun! Minnie bana tüm Percy Jackson kitaplarını okudu!"

"Öyle mi? Güzel miydiler?"

"Çok güzeldi! Bir kız vardı, sihirli bir şapkası vardı ve onu taktığında görünmez oluyordu! Şimdi benim de bir tane var!" Şapka takıyormuş gibi yapar ama hiçbir şey olmaz.

Ama Luca şok olmuş gibi görünüyor ve "Tanrım! Nereye gitmiştin?" diyor.

Kız kıkırdar ve hayali şapkasını çıkarır. İnanılmaz derecede zayıftır, elmacık kemikleri belirgindir, kolları kas ve sinirlerden ibarettir. "Geri geldim!" der ve ona tekrar sarılır. "Aslında buna gerek yok. Kimse beni görmez, bunu biliyorsun!"

Matteo'nun yüzü kararır. Ona doğru yürür ve o da coşkuyla sarılır. "Seni görüyoruz bebeğim, her zaman görüyoruz. Freya, Moonface'i benim için alabilir misin? Eğer daha sonra dönmezsem,

onu Minnie'ye götür, tamam mı? Sen ve Minnie ona iyi bakarsınız." Ona tasmayı uzatır ve ben onun en kötü senaryoya hazırlandığını ve köpeğinin bakılacağından emin olmak istediğini anlarım.

Boğazıma bir yumru geliyor ve bu yaratıkları gerçekten anlamadan nasıl bu kadar uzun süre yaşadığımı merak ediyorum. Hayatım boyunca birçok vampirle tanıştım ve her zaman sopanın sivri ucunda değillerdi. Onlarla tanıştım, ama hiçbirleriyle arkadaş olmadım, yakından bakıp onların da bizim gibi çeşitlilik ve karmaşıklık arz ettiklerini görmeye zahmet etmedim. Matteo kaba birine benziyor, ama tanıdığım en tatlı ruhlardan biri.

Luca, gardiyanlardan biriyle sohbetini bitirince beni yakalayıp önüne itti, o kadar sert bir şekilde ki sendeleyip düştüm. Halının üzerine düştüm, gardiyan gülünce aşağılanmış hissettim. Hemen doğrulup yüzüne yumruk atmak için elimi uzattım.

Luca yumruğumu eliyle yakalar, sıkıca sıkar ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla hafifçe ovuşturur. Hepsi gösteriş için, diye hatırlatırım kendime. Hepsi lanet olası gösteriş için.

"Ona göz kulak olmalıyız," der, dişlerini tamamen gösteren muhafızlara. "O vahşi bir kedi. Geçebilir miyiz? Don bizi gördüğüne sevinecektir."

Muhafız bana hırılıyor, ben de ona hırlıyorum. Şu anda düşman topraklarındayım ve tüm içgüdülerim bana öldürmeye başlamam için bağırıyor.

Sakin ol lan, Luca endişeli bir sesle zihnimde mırıldanıyor. *Vincenzo'nun müttefiki gibi görünmek için pek de iyi bir izlenim bırakmıyorsun.*

Ona sertçe bakıyorum, sonra Donna'ya bakıyorum. O da acı çekiyor. Yüzü solgun, ama gözleri vahşi, etrafına bakınıyor, parmakları muskasını sıkıca kavırıyor. Yine de dudaklarında hoş bir gülümseme var ve onu tanımayanlar için muhtemelen tamamen rahat görünüyor.

Başka bir büyük ahşap kapıya ulaşıyoruz ve bu kapı dört vampir tarafından korunuyor. Şimdiye kadar gördüklerim arasında en tehditkâr olanlar değiller, ama hepsinin Eski Dünya'dan olduğunu söyleyebilirim. Luca'ya başlarını sallayarak gerçek bir saygı gösteriyorlar. Görünüşe göre Minnie haklıymış, burada destekçileri var.

"O nasıl, Stefano?" Luca, kapının diğer tarafında bulunan kişiyi işaret etti.

"Oh, bilirsin. Her zamanki gibi," diyor Stefano, yüzünü buruşturarak. Film fragmanlarını seslendirmek için kullanılması gereken, çok derin ve çok boğuk bir sesi var.

"O kadar mı kötü?"

Stefano durumun gerçekten o kadar kötü olduğunu onaylar ve sonra geçmeden önce tüm silahlarımızı kendisine teslim etmemizi rica eder. Donna, sütyeninden parmak uzunluğunda bir kazığı çıkararak büyük bir gösteri yaparken, ben gülmekten kendimi alamıyorum. Vampirler büyülenmiş gibi görünüyorlar, ama ben kanmıyorum. Bu adamlar profesyonel ve onların dikkatini dağıtmak için dekolte görmekten daha fazlası gerekir. Yine de, bu gerginliği biraz azaltıyor ve kapıdan geçerken, sinirlenmeme ihtimalim çok daha az hissediyorum.

Temiz gece havasına geri döndüğümüzü fark edince derin bir nefes alıyorum. Burası Luca'nın bahsettiği avlu. Geniş, döşeli meydan, kompleksin diğer bölümlerine açılan girişlerle çevrili. Yıldızlar, mürekkep gibi siyah gökyüzünden parıldıyor ve ben bankları, piknik masalarını, peri ışıklarıyla süslenmiş küçük ahşap kabinleri ve turuncu alevlerle titreyen şömineleri inceliyorum. Bu... Aklıma gelen tek kelime "güzel" ve bu, beklediğim bir şey değildi.

Hepsinin ortasında ağaçlar, çalılar ve çiçeklerle dolu yemyeşil bir bahçe var. Bazıları büyük, bazıları küçük, bazıları meyve dolu, bazıları ise henüz tomurcuklanmaya başlamış. Tüm alan bir projektörle aydınlatılmış, ancak bitki örtüsü o kadar yoğun ki onu görmek bir dakika sürüyor.

Aslında, önce kokusunu alıyorum. Açık bir yaradan sızan çürümüş et gibi ekşi, bozuk bir koku. Kusma hissini bastırıyorum ve Donna elini ağzına götürüyor.

Elinde limonlarla dolu tahta bir kaseyle meyve ağaçlarının arasından çıkar. Burada olduğumuzu biliyor, bir süredir geleceğimizi biliyor, ama yine de şaşırmış gibi davranıyor, beklenmedik ama hoş misafirler tarafından hazırlıksız yakalanan eksantrik bir yaşlı adam gibi davranıyor. "Oh, misafirimiz var! Ne harika. Lütfen, lütfen ışığa gelin, gözlerim eskisi gibi değil."

Luca beni pek de nazik olmayan bir şekilde ileri itti ve ben de kötü şöhretli Don Vincenzo ile yüz yüze geldim. Sinirlenerek arkama baktım.

Luca'nın vücut dilinde ani bir değişiklik olur — bir şekilde küçülür, daha önce hiç görmediğim bir şekilde itaatkarlaşır. Matteo da aynıdır, başını selamlar gibi eğmiştir.

Karşımdaki adam kısa ve zayıf, sanki omurga rahatsızlığı varmış gibi vücudu kendi üzerine kıvrılmış. Yağlı saçları kel kafasının üzerinde sarkık sarkık duruyor ve kağıt gibi, karaciğer lekeli cildi, boğumlu ellerinin üzerinde grotesk bir şekilde gerilmiş. Terli pantolonu yere sürtünerek, yıpranmış ekose terlikleri taşları kazıyarak ilerliyor.

O sadece eksantrik bir yaşlı adam. Luca neyden bahsediyordu ki? Herkes neden bu kadar korkuyor? O korkutucu değil. Güçlü değil. Hiçbir tehdit oluşturmuyor. O, gece bahçeciliği seven bunak bir yaşlı adam.

Bu sonuçlara vardığımda, o başını bir yana eğip gülümsüyor. Dışlerinde ay ışığının çarpık parıltısını görüyorum ve kendimi büyülenmiş hissediyorum. Islak bir köpek gibi kendimi silkiyorum ve elimden geldiğince sesime güven katarak gülümsüyorum. "Neredeyse beni kandırıyordun, Don Vincenzo."

"Neredeyse, değil mi, bella? Uzun zamandır zihnini bükemediğim biriyle karşılaşmamıştım. Neyse. Mütevazı evime hoş geldiniz. Luca, bana bir teklifin olduğunu söyledi." Gözlerini grubumuzun üzerinde gezdirdi.

Donna onun bakışlarını karşıladı, ama Pietro kaçındı. Bu en iyisiydi; o ahlaksız ve kadim zihnin baskısı karşısında hiç şansı yoktu.

"Evet. Tomasso Capelli'yi ortadan kaldırmak istiyorsun ve biz sana yardım edebiliriz. Kardeşim Pietro, rehine olarak değerli, ama varlık olarak daha da değerli. Tomasso'nun izini sürüyor ve nerede olduğunu, kaç adamı olduğunu biliyor. Uzun zamandır onun senin bölgeni ele geçireceğini tahmin ediyordun ve şimdi o zaman geldi, ama biz sana, o ilk hamlesini yapmadan onu ortadan kaldırma fırsatı sunuyoruz. Ben ve Donatella Agostini, bunun sonucunda Vecchissime'den herhangi bir tepki gelmemesini sağlayabiliriz. Ailelerimizle sizin aileniz arasında bir çatışma çıkması bizim çıkarına değil."

Kaşlarını kaldırır ama hemen cevap vermez. Yine, cep telefonu kullanmayı öğrenmeye çalışan kafası karışık bir yaşlı adamdan başka bir şey gibi görünmüyor.

"İlginç, canım," der sonunda. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

"Tabii ki, ölmek bir başlangıç olur. Ayrıca, Pietro sana istediğini verdiğinde onu bırakırsın ve Tomasso'yu canlı yakalarsan, bundan sonra olacaklara ben de dahil olmak isterim."

"Emin misin, çocuğum? Durum pek hoş olmayabilir ve o sonuçta senin nonnino'n."

Onun ne kadarını bildiğini veya ne kadarını anladığını bilmiyorum, ama bu aşamada kartlarımı masaya koyarak kaybedecek hiçbir şeyim yok. Don Vincenzo benim ölmemi istiyorsa, ben zaten ölmüşüm demektir. "O benim nonnino'm değil," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. "O bir çocuk katili, bir Kahin katili. Anna Lombardi'yi ve muhtemelen ailemi ve kız kardeşlerimi öldürdü. Paola Bianchi'yi öldürmeye çalıştı ve Donatella'yı öldürmeyi planladı. Beni kaçırdı, böylece kendi kardeşim bana tecavüz edip yeni ve tek Kahin'i dünyaya getirebilsin. Tüm Vecchissime ailelerini ele geçirmek, bana hükmedip bana karşı bir tehdit oluşturmamamı sağlamak ve Cosca topraklarına girmek istiyor. Önceliklerini neye göre belirlediğini bilmiyorum, ama o ve ordusu çok yaklaştılar ve biz onu durdurmana yardım edebiliriz. Birbirimize yardım edebiliriz."

Vincenzo dinlerken, dişleriyle limonlardan birini ısırır. Acı meyve suyu gri çenesinden aşağı akar ve o yüzünü buruşturur. "Ekşi," der ve meyve kasesini yere bırakır. "Yüzeyde tatlı görünen pek çok şey gibi. Pekala, Rosa Capelli. Söylediklerini düşüneceğim. Danışmanlarımla konuşacağım ve bir saat sonra mahkemeyi toplayacağım. Ama şimdilik yollarımızı ayırmadan önce, tesorina, sana şunu soracağım: Pietro burada, tam önümde, değil mi? Bu 'değerli rehineyi' alıp bana yardım etmesini zorlamamı engelleyecek ne var? Neden benimle pazarlık yapabilecek konumda olduğunu düşünüyorsun, ufaklık?"

Luca zihninde belirir. *Onur*, der, sesi fısıltı gibidir, ama kimse onu duymaz. *Ona, onun onurlu bir adam olduğunu duyduğunu söyle. Bu onun için hâlâ bir anlam ifade ediyor.*

Vincenzo'ya bakıyorum, bu saf kötülüğün buruşuk kalıntısına, ve bazı yalanların söylenemeyeceğine karar veriyorum. Luca bundan hoşlanmayacak, bu yüzden onu dışarıda bırakıyorum.

"Şey, bunun bir onur meselesi olduğunu söyleyebilirim," diye sakın bir şekilde cevap veriyorum. "Senin sözünün eri bir adam olduğunu ve bize adil davranacağını biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bence bu saçmalık. Bence sen onurun ne olduğunu çok uzun zaman önce unuttun. Ama bence gücü tanıyorsun, Don Vincenzo."

"Bunu bende ve Donna'da fark ediyorsun. Bizi alt etmenin kolay olmayacağını biliyorsun. Lütfen, diğer Vecchissime ailelerinin şu anda nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı tam olarak bildiklerinden emin ol. Yani, soruna cevap vermek gerekirse, bir savaşı başka bir savaşla değiştireceksin. Ve hayatım sadece beş dakika daha sürse bile, seni yok etmeyi hayatımın misyonu haline getireceğimi garanti ederim. Pietro sana isteyerek yardım edecek. Ben de isteyerek sana yardım edeceğim. Ama bize herhangi bir şeyi zorla yaptırmaya çalışırsan, anlaşma iptal olur."

Don'un yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir ve Luca'nın sıkılmış yumrukları bana bunun iyi bir şey olmayabileceğini söyler. Aptal ağzımın tüm planı mahvettiğini düşünerek kendimi savaşımaya hazırlarım. Şimdi düşününce, bu zaten çok kötü bir plandı.

"Şey, konuşabilir miyim?" Pietro'nun sesi küçük ve tereddütlü, eli sınıfta bir çocuk gibi havada. Vincenzo ilk kez ona doğru düzgün bakıyor, ama Pietro doğrudan göz teması kurmayacak kadar akıllı.

"Evet," Don soğukkanlılıkla konuşması için işaret ettikten sonra devam ediyor. "Söylediği her şey doğru, Don Vincenzo. Ama ayrıca, şu anda dışlerimin arasında bir siyanür hapi var ve beni etkilemek, ona zarar vermek veya bize bir şey yapmaya zorlamak için tek bir hamle yaparsanız, ölürüm. Ve tüm bilgilerim benimle birlikte ölür." Dudaklarını geri çekerek, ağzının içindeki küçük kapsül şeklindeki nesneyi gösterir.

Lanet olsun, bunu nereden buldu? Ne tür bir insan yanında siyanür kapsülü taşır ki? Luca'ya zihnimi açıyorum ve soruyorum: *Bu sen misin? Ona bunu sen mi verdin?*

Hayır, yemin ederim, diye fısıldayarak cevap verir, yüzünde Don'una itaat etmekten başka bir şey belli olmaz. *Ama akıllıca bir fikirdi. Belki de o kadar da işe yaramaz biri değildir.*

Don Vincenzo heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırpıyor. "Siz ikiniz harikasıınız! En son ne zaman bu kadar

Luca, ne düşünüyorsun? Bunu yapacak mı? Ve bu küçük Kahin görüldüğü kadar pervasız mı?"

Luca bana bakar ve dudakları tiksinti ile kıvrılır. Bunun sahte olduğunu biliyorum, ama yine de bu durumdan hoşlanmıyorum.

"Onun hakkında bir fikrim yok efendim, ama bana göre bütün aile sorunlu görünüyor. Ve sen onu bulmam için beni gönderdiğinden beri başımın belası oldu. Benden iki kez kaçtı, neredeyse beni kazığa oturtacaktı ve itiraf etmek istemediğim kadar çok kez beni köşeye sıkıştırdı. Akli başında değil, bu da onu tehlikeli yapıyor. Ayrıca, biliyorsun, arkasında destek var. Sarışını sığ biri olarak görme."

"Oh, teşekkürler," der Donna, ona dudak bükerek. "Bu çok tatlı."

Vincenzo hepimize sırayla bakar, benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre Luca'ya bakar. Şüpheleniyor mu? Luca'yı aldatamayacak kadar iyi tanıyor mu? Bana onun Luca'yı "sahiplendiği" söylendi, bu onun gerçeği görebileceği anlamına mı geliyor?

Sonunda başını sallar. "Tamam, mesajı aldım ve anladım. Luca, lütfen misafirlerimi yerleştir ve bir saat sonra onları mahkemeye getir. Onlara görgü kuralları hakkında da bir şeyler söylemek isteyebilirsin, Carlos'un ne kadar ters olabileceğini biliyorsun."

Luca başını sallayarak onaylar ve kollarını belime dolayarak, ona yumruk attığım halde beni görmezden gelir. Odanın dışına doğru geriye doğru yürürken, Don'a dönük kalmamı sağlar. Matteo'nun da aynı şekilde hareket ettiğini, tekerlekli sandalyeyi öne doğru tuttuğunu görünce, bunun bir tür görgü kuralı olduğunu anlarım. Görünüşe göre Vincenzo'ya sırtını dönmemelisin, ki şimdi düşününce bunun sadece bir görgü kuralı olmadığını anlıyorum. Bu sağduyu meselesi.

Gevşeyerek, onun beni odadan yarı yarıya taşımasına izin veriyorum. Kurtulabilirim, ama gerçekten savaşmam gerektiğinde gücümü saklamalıyım.

Yine koridorda, Stefano kaşlarını kaldırır ve gözlerini üzerimde gezdirir. "Don Vincenzo'nun onurunu gerçekten boktan mı buldun?" diye fısıldar, o kadar sessiz ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Evet, ne olmuş? Gördüğümü söyledim. Bahis paramı geri alabilir miyim?"

Benim tavrımdan şaşırırsa da, bunu belli etmiyor.

"Alabilirsin. Kendi güvenliğin için onları kompleks içinde yanında tutabilirsin, ama Don'un huzurunda değil. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," diye cevap veriyorum, silahlarımızı toplarken. Donna uzaklaşırken ona göz kırpmıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

"Ne?" diye homurdanır. "Neden sadece sen dünyayı sarsan vampir seksini yaşayabiliyorsun? Ben de parlak yeni oyuncaklarla oynamak istiyorum anne!"

"Kapa çeneni!" Luca tıslar ve kızın yüzü buruşur. Özür dilercesine ellerini kaldırır, ama geç fark eder ki, akıllı ağız hepimizi belaya sokabilirdi. Tek dikkatini veren kişi Stefano'dur ve tek tepkisi kaşlarını kaldırıp Luca ile doğrudan göz teması kurmaktır. Luca da ona hızlıca başını sallar.

Luca bizi asansöre doğru yönlendirir ve asansörden çıktığımızda iki koridoru geçip ayrı bir ev gibi görünen bir yere gireriz. Kapı kapandığında, Luca dönüp bize bakar. "Burası benim odalarım. Ses geçirmezler, ama lanet olsun, daha dikkatli olmalısınız. Bu plan zaten İsviçre peyniri gibi delik deşik ve yanlış vampir yanlış şeyi duyarsa, oyun biter. Onları küçümsemeyin, genç olanları bile. Anladınız mı?"

Öfkesini kontrol altında tutmak için çok çaba sarf ediyor ve bu oldukça çekici. Parmaklarını saçlarında gezdirdiği için saçları dalgalı, gözleri keskin ve siyah tişörtü omuzlarında o kadar gergin ki her kasının çizgilerini ve çıkıntılarını görebiliyorum. Ayakta durup bana dik dik bakarken, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, belli ki bir şeyi ısırmaya ihtiyaı var.

O muhteşem ve bir parçam, beni bu adama bağlayan büyüü neden bozmak isteyeyim diye merak ediyor.

"Beni izlediğini görüyorum, Rosa," diyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve birdenbire odada sadece ikimiz kalıyoruz. "Beni izlediğini görüyorum ve ne düşündüğünü biliyorum. Ve bunu kesmelisin, çünkü o zaman ben de aynı şeyi düşünmeye başlarım ve Don'un önünde kocaman bir ereksiyonla durmam kadar 'ifte oyun'u anlatan başka bir şey yoktur."

Gölerek, bir an daha onun çekiciliğine karşı koyamayıp kollarına atılıyorum. Onu o kadar derin öpüyorum ki, onu kapıya doğru iterek yere düşürüyorum. Elleri saçlarıma gömölüyor ve dili benimkine dokunuyor, sahiplenici ve heyecan verici. İnliyorum ve o da bacaklarını açarak bana daha yakın olabilmemi sağlıyor. Evet. Gerçekten de çok sertleşmiş. Kendime onu bir kez sürtünme izni veriyorum ve bu küçük sürtünme, vücudumda zevk dalgaları yaratıyor.

Ondan uzaklaşıp gözlerine bakıyorum, ellerimi omuzlarında tutuyorum. Şaşırmış görünüyor ve konuşmamı bekliyor.

"Neden yaptığımı bilmiyorum," diyorum ona, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Bunu ben mi yaptım, kan büyüğü mü, yoksa tehlikeli durumlarda ortaya çıkan o tuhaf gerginlik mi, bilmiyorum."

"Neden yaptığın umurumda değil, cara mia. Yaptığına sevindim." Parmaklarımı ağzına götürüp tek tek öper. Kahretsin. Bu bile beni heyecanlandırır ve kendimi yine onun penisinin hatlarına yaslanırken bulurum.

"Ahem!" Donatella araya girer. "Böldüğüm için özür dilerim, başka bir zaman seve seve izlerdim, ama belki de sevişmek yerine konuşmalıyız? Ve sanırım Pietro siyanür kapsülünü kusmak üzere."

Hiç utanmadan arkanı dönerim. En azından suçlayacak bir kan büyüüm var.

"Bu bir Tic Tac," Pietro sırtarak diyor. "Taze bir nefesin zararı olmaz."

Huh. Çok becerikliymiş. Kafamı sallayıp Luca'nın oturma odasına bakıyorum. Brooklyn'deki gizli evi kadar sade. Tek lüksü kitaplar ve yan odaya kafamı uzattığımda gördüğüm, devasa bir yatak. Buraya sevgililerini getirdiğini söylediğini hatırlıyorum ve çarşafalarını parçalamak ve belki de onu birazcık kazığa oturtmak için güçlü bir dürtü duyuyorum. Belki de bir balta bulup o yatağı küçük parçalara ayırmak istiyorum.

Bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatarak, oturma odasına geri dönüyorum.
Herkes oturmuş, Luca ise telefonuyla uğraşıyor.

"Minnie'ye ulaşamıyorum," diyor birkaç saniye sonra, yakışıklı yüzünü buruşturan bir ifadeyle.

"Bu normal değil mi?" diye soruyorum.

"Bugün öyle. Ulaşılabilir olacağını söylemişti."

Omuz silkiyorum. "Belki de sadece... Bilmiyorum, duş alıyor falan olabilir mi?"

"Belki öyledir. Neyse, bir şey ister misiniz? Yemek, içecek, kan?"

Sonuncusu Matteo'ya yöneliktir, Matteo minnetle başını sallar ve Donna da elini havaya kaldırır. Matteo tekrar telefona geçer ve sipariş verir.

"Az önce Cosca genel merkezinin oda servisini mi aradı?" diye sorar Pietro, dizüstü bilgisayarından başını kaldırarak. Hiç vakit kaybetmeden bilgisayarını çıkarıp işine geri dönmüştür.

"Sanırım," diye cevaplar Donatella. "Hayatın seni götürdüğü yerler ne komik.

Haber var mı?"

Pietro başını sallar. "Hayır. Tomasso hâlâ orada. Askerlerden hareket yok, en azından burada. Meksika'daki yer ise daha hareketli görünüyor. Son bir saat içinde iki büyük kamyon geldi ve kırk kadar askeri giyimli siyah giysili adam indi."

"Yani hem Firenzes hem de Romas'a aynı anda saldırı yapabilir mi?" Kaşlarımı çattım. "Bu çok pervasızca. Kendini aşırı zorlamak onun tarzı değil."

Pietro bana bakıp başını sallar. "Haklısın. Ben de anlamıyorum. Belki Luca tüm oyuncaklarını elinden aldığı için kızgındır — seni, Kurt'u, beni. Umarım öfkesi onu dikkatsiz yapıyordur. Ve bu da Vincenzo'ya sunabileceğimiz daha fazla şey verir. Bu, Tomasso'nun kesinlikle Coscas'ı ele geçirmek istediğinin kanıtıdır."

Haklı, öyle — ve Coscas'ın güç yapısının nasıl işlediğine dair uzman olmasam da, Vincenzo Romas'a ulaşp onları uyarabilir ve ittifaka dahil edebilir. Bu fikir hoşuma gitti, Tomasso'yu sonsuza kadar yok edebilecek bir konumda olmamız da.

Kapı çalınır ve Luca açmaya gider. Genç bir vampir, yiyecek ve içeceklerle dolu bir el arabası ve birkaç torba kanla dışarıda beklemektedir. Her şey dahil catering. Bize bakıyor,

belli ki meraklı, ama Luca ona teşekkür edip kapıyı kapatmaya gider. O kapıyı kapatırken, Freya sıska vücudunu birkaç santimlik boşluğa sıkıştırır.

"Selam bebeğim," diyor Matteo, bir kan torbası alırken. "Moonface nasıl?"

"Moonface iyidir," diye mırıldanır Freya. "O en iyisidir, baş belası değildir."

O bir kraliçe, kötü değil. O lezzetli, berbat değil."

"Evet, anlıyorum Freya, ama şu anda nerede o, tatlım?"

"Oh. Minnie'nin odasında. Orada rahat, suyu ve yemeği var, ayrıca yok edemeyeceği büyük Kong oyuncaklarından biri de var. Seni görmeye geldim çünkü gideceğini düşündüm. Eğer gidersen, beni de yanında götürebilir misin diye sormak istedim. Bagajına ya da paltının altına sığabilirim, ya da istersen sihirli şapkamı kullanabilirim. Ama ikiniz gidiyorsanız, kalmak için çok üzülürüm."

Luca ve Matteo birbirlerine bakışır ve Luca nazikçe şöyle der: "Freya, meleğim, neden gideceğimizi düşünüyorsun? Ne duydun?"

"Her şeyi duyarım, bunu biliyorsun!" Onun göğsüne hafifçe vurur ve kıkırdar.

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Peki bizim gideceğimizi nereden duydun?"

"Hiçbir şey. Carlos'un büyük bir kavgaya hazırlandığını söylediğini duydum ve böyle bir şey olduğunda sizler hep uzaklara gidersiniz, değil mi? Siz uzaklara gittiğinizde burayı hiç sevmiyorum. Her zamankinden daha da kötü oluyor. O asla uzaklara gitmez."

Don'un savaşa hazırlandığını doğrulaması, Luca'nın içinde tuttuğu gerginliği serbest bırakır.

Matteo onu kucaklayarak sarılır. "Biliyorum, Freya. Berbat bir durum. Ne olacağını bilmiyorum, tamam mı, ama seni unutmayacağız, söz veriyorum. Şimdi gidip Moonface ve Minnie'yi kontrol et, tamam mı? Ona bizimle iletişimde kalmasını söyle."

Küçük bir kız gibi gülümser, başını sallar ve Luca'nın ona açtığı kapıdan dışarı çıkar. Matteo'nun bakışlarıyla karşılaşır ve başını sallar. "O bakışı biliyorum, Matteo. Şimdi zamanı değil."

"Hiçbir zaman doğru zaman olmaz! O, kız çocukluğundan beri peşinde. Burada ne olursa olsun, ona kaçmasına yardım edeceğine söz ver."

"Çocukluğundan beri ona takıntılı olan kim?" Donna sorar.

"Vincenzo," Matteo tükürürcesine söyler. "Sapık herif."

Donna yüzünü buruşturur ve atıştırmak üzere olduğu elmayı masaya bırakır. "Tanrım. Onun tuhaf olmasına şaşmamalı. Mümkünse onu buradan çıkaracağım, söz veriyorum. Tabii, hala hayatta olursam."

Matteo'nun yüzündeki şaşkınlık ve ardından minnettarlık ifadesini fark ediyorum, Pietro da bunu fark ediyor. Neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyorum: Vampirler ve Kahinler müttefik ve sevgili oluyorlar, ne halt yiyorsun sen?

Haklı.

"Öyleyse," diyorum, "Vincenzo Tomasso'yu alt etmeye hazırlanıyor gibi görünüyor. Belki Pietro'dan bilgi bekliyor ve sonra Büyük Top Avı'na çıkacağız. O zamana kadar ne yapacağız?"

"Saygı göstermeyi öğren, Rosa," diyor Luca ciddiyetle. "İçten gelmese bile, bu senin hayatını kurtarabilir."

Kabul etmiş gibi görünüyorum ama içimden başka bir ses geliyor. Vincenzo gibi bir canavara saygı gösterir gibi davranmak hayatımı kurtarabilir ama bununla yaşayabileceğimi sanmıyorum.

BÖLÜM 27

LUCA

Rosa'nın diz çökmüş hali genellikle en sevdiğim manzaralardan biridir, ama onu Don'un tahtının önünde görmek içimde bir şeyi öldürme isteği uyandırıyor. Tercihen onu.

Etik kuralları dersini pek iyi almadı ve asla doğal bir itaatkar olamayacak, en azından yatak odası dışında. Ve orada bile, aldığı kadarını veriyor.

Ancak bu tamamen farklı bir dünya. Bu, psikopat bir büyücü tarafından yönetilen, yozlaşmış, arkaik, son derece tehlikeli bir pandomim sahnesine itilmesi.

Vincenzo tam bir toplantı çağrısı yaptı, yani bu kompleksde yaşayan tüm vampirler burada olmalı, ama burası olması gerektiği kadar dolu değil. Belki daha fazlası devriyede. Belki'lerden nefret ediyorum.

Tanıdık yüzler arıyorum, birkaçını görüyorum, diğerlerini göremiyorum. Don'un danışmanı Aidan Flynn'den hala iz yok. Kızı Sophia da yok. Onlar akli başında kişiler, bu yüzden bu bir darbe, ama işler yolunda giderse, önemi kalmaz.

Bu seansları düzenlediği oda, yüksek tavanlı ve sallanan avizeli bir balo salonu gibi çok geniştir. Genellikle odada sadece o, Carlos ve Carlos'un o gün oynadığı oyuncaklar vardır. Sadece üçü vardır, çığlıklar devasa odada yankılanır, ahşap zeminler kanla kaplıdır. Vincenzo

tahtında oturur, zavallı bir adamın beyzbol sopasıyla ölümüne dövülmesini ya da eğlence ve kahkaha için canlı canlı derisinin yüzülmesini izler ve gülümser.

Kendi odaları var, ama bence kendini en güvende hissettiği yer burası ve son günlerde bu odadan neredeyse hiç çıkmıyor. Bütün mekan onun kokusuyla dolu, burun deliklerini tıkayan çürümüş et kokusu ve mangallarda yanan hiçbir bitki bu kokuyu gizleyemiyor.

Bugün, odanın üç tarafı, herkesin görebilmesi için eğimli platformlara dizilmiş sandalyelerle doldurulmuş. Sandalyelerin sırtları kırmızı kadifeyle kaplı ve devasa pencerelerin perdeleri de aynı renkte — Don dramatik süslemelerden hoşlanıyor.

Her yüzeyde, her köşede ve oyukta karmaşık şamdanlar var ve sessiz kalabalığın bekleyen yüzlerine titreyen ışıklar saçıyor, herkes dramının başlamasını bekliyor.

Odanın ortası boş bırakılmış, uzun dikdörtgen alan, dansçılar için bir performans alanı veya dövüşçüler için bir gladyatör çukuru gibi, yumuşak kırmızı bir halıyla kaplanmış. Tüm bu saçmalıklar, mahkeme salonunun önündeki Vincenzo'nun sahnesine doğru uzanıyor. Yerden altı fit yüksekliğindeki platform, oda kadar uzun ve her iki yanında siyah üniformalı Eski Dünya muhafızlarının bulunduğu basamaklar var. İçeriye alındığımızda Rosa, "Vampir Oscarları burada mı düzenleniyor?" diye mırıldandı.

Ortada Don'un gösterişli tahtı duruyor. Taştan oyulmuş tahtın yüksek sırt kısmı, ölü bir kaya değil, canlı bir beden gibi dalgalanıp kıvrılan devasa ejderha kanatları şeklinde oyulmuş. Bir sanat eseri olarak muhteşem, ama bir güç gösterisi olarak pek işe yaramıyor.

Onu ejderha gibi göstermek için yapılmış, ama o kadar küçük ve buruşuk ki, tüm etki bir şaka gibi. Ya da belki de amaç budur. İnsanların kafasını karıştırmayı seviyor ve ne kadar hasta görünürse görünsün, hala bu binadaki en güçlü yaratık.

Şu anda yukarıda, diz çökmüş Rosa'ya bakıyor, vücudunun hatlarında gerginlik ve direnç açıkça görülüyor. Ve bu sorun değil, çünkü ondan tam da bunu bekliyordu.

Pietro tekerlekli sandalyesinde onun yanında, ama ayakları sürekli hareket ediyor. Hareket etme yeteneğini geri kazanmış olabilir, ama nedense

bunu belli etmiyor. Yine, bu sorun değil. Kız kardeşi gibi, kendisi de hafife alınmasına izin veriyor.

Agostini Seer, dizlerinin üzerinde en doğal haliyle görünüyor, uzun sarı saçları ince omuzlarına dökölüyor, elleri dizlerinin üzerinde alçakgönüllü bir şekilde birleştirilmiş. Sakin ve zarif görünüyor, sanki porno filmdeki masum bir acemi rahibe gibi. Beklenmedik bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. O çok tehlikeli bir kadın.

Carlos, kırmızı kadife blazer ceketıyla çelişen vahşi kızıl bukleleriyle Don'un yanında duruyor ve gözlerini Donatella'dan ayıramıyor. Donatella, onu fark etmemiş gibi davranırken, gözlerini hafifçe büyütüyor, dudaklarını yalıyor ve göğüslerini biraz daha dışarı çıkarıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor: onun dikkatini dağıtıyor.

Carlos otuzlu yaşlarının sonlarında ve yüzü sanki hızla bir dökme demir tavaya çarpmış gibi görünüyor. Palyaço gibi görünmesine rağmen hepsine ona karşı dikkatli olmaları konusunda uyardım.

Matteo ile birlikte sahnenin bir tarafına geçiyorum, görünüşte Don'un koruma ekibinin bir parçası olarak. Umarım bu gece yapmam gereken tek şey budur.

Vincenzo, bu tür olayların başlangıcında her zamanki gibi bir şeyler anlatıyor ve konuşmasını sürdürürken pantolonumun paçasını hafifçe çekiyor. Omzuma bakıyorum ve Freya'yı görüyorum. O kadar küçük ki, arkamda tamamen gizlenmiş durumda.

Don mahkemeyi yönetirken bu kadar yakına gelmemesi gerekirdi, ama sanırım haklı. O gerçekten görünmez. Buradaki herkes onun varlığına o kadar alışmış ki onu görmüyorlar.

Bana işaret ediyor ve ben eğiliyorum. Konuşmak yerine, avucunda tuttuğu bir kağıt parçasını açıyor. Çocuk boyama kitabından koparılmış gibi görünüyor ve bir sürü balonun arka planında şu kelimeler yazıyor

"Min bir ziyaretçi olduğunu söylüyor."

Anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum, ona açıklama bekliyorum, ama o işini yaptığı için mutlu ve çoktan kalabalığın içinde duman gibi kayboluyor. Tamam, Freya okuryazarlık konusunda pek iyi değil - vampir yerleşkesinde bir çocuk için pek eğitimsel bir ortam sayılmaz - ama sanırım bana burada yeni birinin geldiğini haber vermeye çalışıyor.

Sahneye geri dönüp Rosa ile iletişim kuruyorum.

Ben *burada diz çökmüşken kışıma mı bakıyorsun?* diyor
hemen, belli ki gerginliğini gidermeye ihtiyacı var.

Tabii ki öyleyim, bella. Hala onu düzgün bir şekilde sikme fırsatı bulamadım.

Yüzündeki ilgiyi fark etmemin tek nedeni, ona bakıp tepkisini gözlemlemem.

Bak, ne anlama geldiğini bilmiyorum ama Minnie bir ziyaretçi olduğunu söyleyen bir mesaj gönderdi, diyorum ona.

Kim? diye soruyor.

Hiçbir fikrim yok. Söylemediyse, bilmiyor demektir ve bilmiyorsa, hazırlıklı olmalıyız. İyi misin?

Sıkıntıdan patlıyorum. Her zaman bu kadar uzun sürer mi?

Bazen, evet. Diğer zamanlarda ise sahnenin yanına bir giyotin koyar ve Carlos'un kafaları kesilen insanları sikmesine izin verir.

Bir anlık sessizlik. Onun bunu ciddiye almasını istiyorum. Sonra diyor ki, *Tamam. Peki. Sanırım benim seçeneğim daha iyi. Git şimdi, dikkatimi dağıtıyorsun.*

Beni kafasından kovuyor ve bir an soğukluk hissediyorum. Büyüden bahsetmediğim için beni affetmemiş ve bana karşı olan duygularına güvenemiyor. Her şeyi tamamen anlaşılabilir, tıpkı beni zihninden kovma hakkını savunması gibi. Ama yine de bundan nefret ediyorum.

Gözlerimi hareket ettirmeye devam ediyorum, odayı tehditler için tarıyorum ve etrafımda hepsini görüyorum. Tehlike dolu bir ortamdayız ve Minnie hala haber vermedi.

Vincenzo'nun monoton ses tonundaki değişiklik dikkatimi çekiyor ve şöyle diyor: "Ve şimdi, sevgili dostlarım, sevdiklerim, sadık askerlerim, size bir değil, iki Vecchissime Kahin sunuyorum. Ayağa kalkın, güzel Rosa; ayağa kalkın, sevgili Donatella! Şimdi, hangimiz evimize böyle misafirlerin geleceğini tahmin edebilirdi? Onları kendi aileniz gibi sıcak bir şekilde karşılayın, ailem."

İki kadın da ayağa kalkar ve Rosa etrafındaki kalabalığa bakar, hafif bir kaş çatması endişesinin tek işaretidir. Donna arkasını döner ve kalabalığa el sallar. Eğilip selam verir

, kasıtlı olarak Carlos'a kıcını gösterir. Bu iyi. Bu yardımcı olur. Eğer işler ters giderse ve ben meydan okumak zorunda kalırsam, o şeytani herifin başka tarafa bakması yardımcı olacaktır.

"Hepinizin bildiği gibi," Vincenzo konuşmasına geri dönerek devam ediyor, "ben çok uzun bir hayat yaşadım. Yüzyılların geçip gitmesini gördüm. Ulusların yükselişini ve çöküşünü gördüm, toplumun bazen bana inanılmaz gelen kadar çok değiştiğini gördüm. Sadece insan toplumu değil, bizim toplumumuz da. Anlaşma'dan bu yana hepimiz değiştik. Dünyamız sonsuza dek değişti ve biz de modern hayata uyum sağlamak zorunda kaldık.

"Çok şey öğrendim, amici miei, ve öğrenmeyi asla bırakmamayı umuyorum. Kalbime kazındığı en önemli derslerden biri şudur: Hepimizin arkadaşlara ihtiyacı vardır. Hepimizin müttefiklere ihtiyacı var. Ve hepimiz bu müttefiklerin kimler olabileceği konusunda açık fikirli olmalıyız. Bazen, eskiden düşman olarak gördüğümüz kişiler en değerli dostlarımız haline gelebilir. Bazen, hedeflerimize engel olarak gördüğümüz kişiler bize yardım eli uzatan kişiler olarak ortaya çıkabilir. Hatalı olduğumda bunu kabul edecek kadar alçakgönüllüyüm ve bu da o anlardan biri."

Eğrilmiş ellerini kalbine götürür ve ayağa kalkar, Rosa, Pietro ve Donna'ya gülümseyerek bakar.

"Bu iyi görünüyor, Patron," Matteo yanımda mırıldanıyor. Ben o kadar emin değilim. Doğru sözleri söylüyor ve doğru sesleri çıkarıyor. Vecchissime'ye gülümsüyor ve el kol hareketleri yapıyor, sanki ortaklıklarını duyurmak üzereymiş gibi, belki de onları sahneye davet etmek üzereymiş gibi, ama bir şeyler yolunda değil. Ne olduğunu bilmiyorum ve belki de paranoyak davranıyorum, ama tüm içgüdülerim bana bağıırıyor.

Rosa'nın beni yokladığını hissediyorum ve ona izin veriyorum. *Bu doğru gelmiyor*, diyor, benim düşüncelerimi yineleyerek. *Bu çok fazla. O bir şeyler planlıyor.*

Ben de öyle düşünüyorum. Hazır

ol. Neye hazır?

Hiçbir fikrim yok, diye cevap veriyorum. *Ama hazır olun.*

Dikkatimi hala Rosa'ya gülümseyen Don'a çeviriyorum. "Ve böylece, Firenze'nin sadık hizmetkarları," diyor, "ailemizin yolculuğunun bir sonraki aşamasına geçme zamanının geldiğine karar verdim. Bizi daha da yüksek zirvelere taşıyacak yeni bir ittifak kurma zamanı geldi.

daha da büyük başarılarla ulaştıracak yeni bir ittifak kurmanın zamanı geldi. Size yeni arkadaşımı, yeni ortağımı tanıtmama izin verin: Tomasso Capelli'nin ta kendisi."

Şoktan donakaldım, nefesimi tuttum. Rosa'nın öfkesi ve korkusu zihnimi kapladı. Bir duraklama olur, kalabalıkta bazı karışık bakışlar görülür, ama sonra tüm oda alkışlarla patlar. Saraydaki herkes ayağa kalkar, alkışlar, ayaklarını yere vurur ve bağırır. Burası lanet olası bir hayvanat bahçesi gibidir ve ortasında, artık bir katliam alanı gibi görünen yerde sıkışıp kalmış olan Rosa vardır. Benim Rosa'm.

Aşağı atlayıp onun yanına gitmek için harekete geçiyorum, ama Matteo kolumu yakalayıp beni geri çekiyor. Onu alt edecek kadar güçlüyüm, ama o da beni geciktirecek kadar güçlü ve o birkaç saniye yeterli oluyor.

Rosa benimle konuşuyor, sesi sakın olmaya çalışıyor ama daha çok ölümcül bir tona yakın. Sakın yapma, Luca! Seni görüyorum. Sakın buraya gelmeye kalkışma. Bunun bizi nereye götüreceğini görmemiz lazım. Sakın olmalıyız. Zamanı geldiğinde, bu iki eski pislği de öldüreceğiz.

Tüm bunlar birkaç saniye içinde gerçekleşir ve bu sırada Grand Ball Sack, Vincenzo'nun iki muhafızı tarafından sahneye eşlik edilir. Onu ilk kez şahsen görüyorum ve Don gibi o da hayal kırıklığı yaratıyor. Üç parçalı çizgili takım elbise ve eski moda bir cep saati takıyor ve Vincenzo ile uzun zamandır görmemiş arkadaşlar gibi kucaklaşıyorlar. Birbirlerinin sırtlarını okşuyorlar ve İtalyanca içten sözler söylüyorlar ve ben kendimi ileri atıp ikisinin de lanet kafalarını koparmamak için zor tutuyorum.

Vincenzo, o hain yaşlı piç. Bu spontane bir şey olamaz. Son bir saat içinde gerçekleşmiş olamaz. Planlanmıştı; bu onun küçük şakasıydı. Onu buraya getirerek güvende tuttuğumu sanıyordum, ama aslında onu yem olarak sunuyordum. Bir ödül olarak. Onu, kendine büyükbabası diyen o kötü piçe geri veriyordum.

Don kalabalığa dönüp, cemaatine vaaz veren bir vaiz gibi kollarını açtı. "Bugün yepyeni bir dönemin başlangıcı. Firenze'nin hakimiyetinin başlangıcı! Yarın, hep birlikte Romas'ı alt edeceğiz. Sonra da diğer aileleri. Onların zamanı geçti. Bizim zamanımız geldi!"

Daha fazla tezahürat var, ama yeterince şaşkın yüz görüyorum ki, bu lanet olası hayali sadece ben duymadığımı biliyorum. Tehlikeli bir hayal. Tomasso diğer Vecchissime'leri ortadan kaldırmak istiyor. Vincenzo diğer Coscas'ları ortadan kaldırmak istiyor. Sonra muhtemelen birbirlerini öldürmek için geriye sadece birbirleri kalacak - çünkü bu ortaklığın devam etmesi imkansız.

Ama o zamana kadar binlerce kişi ölecek ve bizim dünyamız ile insan dünyasının dengesi bu iki ahlaksız, egomanyak pisliğin elinde olacak. Bu olumsuzluğu gören tek kişi ben değilim, ama Carlos kalabalığın içinde muhalefet belirtileri arıyor.

Ben de alkışlıyorum, bir yandan da Rosa'ya ulaşmak için ne kadar zaman harcayacağımı hesaplıyorum. Rosa, gardiyanlardan biri tarafından sahneye çıkarılırken yüzünde hiçbir ifade yok, zihninde neler olup bittiğini gösteren hiçbir dış belirti yok.

Onu öldürmeye çalışma, diyorum ona. Şimdi doğru zaman değil. Ona ulaşmadan ölürsün.

Belki de en iyisi budur. Onun tarafından kullanılmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Lütfen, Rosa. Yapma. Gerekirse, seni kendim öldüreceğime söz veriyorum.

Gardiyanlara karşı mücadele ediyormuş gibi yapar ve kendini kurtarır. Bu anlık dikkat dağınıklığı, gözlerime bakıp başını sallamasına olanak sağlar. Donatella onun yanındadır ve Pietro yarı sürüklenerek, yarı taşınarak sahneye çıkarılmıştır. Bir elini Donna'nın omzuna koyarak dik durmaktadır, ancak dengeli görünmemektedir.

Vincenzo sahnenin önüne geçip, yıllar boyunca iktidara gelen kana susamış diktatörlerin ağzından çıkabilecek türden, Firenze'nin üstünlüğü hakkında çılgınca bir konuşma yapıyor. O her zaman böyle değildi ve onun bu hale gelmesi ve deliliğe bu kadar düşmesi beni bir an için pişmanlık duyuyorum.

Evet, Romas'ı sürpriz unsuruyla alt edebiliriz. Ama sonra diğer iki Cosca'yı da alt etmeyi ummak? İmkansız. Bunu başarsak bile, diğer aileler - İrlandalılar, İskandinavlar, Ruslar - bizi bir tehdit olarak görecektir ve onları da alt etmemiz gerekecek. Bu ya yenilgi ya da soykırım için bir reçete ve ben bunun mantığını göremiyorum.

Belki de benim hatam budur. Mantık yokken mantık aramak.

Don konuşmaya devam ederken, Carlos ışıklar ve müzikle bir tür görsel-işitsel gösteri düzenlemeye başlar. Mahkeme salonunun etrafına ejderha kanatları yansıtılır ve duvarların gölgeleri üzerinde uçarlar. Her strobo ışığı ve bas sesiyle "megaloman deli" diye bağırır, tamamen abartılı bir moral mitingi gibidir. Vincenzo'nun dikkati dağılmışken, onu alt etme fırsatım olup olmadığını merak ediyorum.

Aynı şey senin için de geçerli, Rosa beynime fısıldıyor. Şansını hesapladığını görüyorum. Şimdilik özgürsün, Luca. Başka seçenek olmadığından emin olana kadar bu avantajı koru.

Tomasso'ya dönüyor, Tomasso şimdi tam önünde duruyor. Kalın topuklu botlarla bile, ondan biraz daha uzun. Birbirlerine şeytani bir gülümseme atıyorlar.

"Sana yeni bir lakap taktık," diyor, Don'un evrenin efendisi konuşmasının altında kalmak için sesini alçaltarak. "Artık Grand Ball Sack olarak biliniyorsun."

Dudaklarını kıvrıp elini salladı. "Her zamanki gibi acınası ve çocukça. Bir Kahin çocuğu doğurduğunda, senin çöküşünü izlemekten zevk alacağım. Ve o çocuğu doğurduğunda - sanırım kız kardeşinin anısına ona Serena adını vereceğim - itaat etmek ve görevini yerine getirmek için yetiştirilecek. Benim aracım olmak için yetiştirilecek. Kendi gücünü, Kahin'in potansiyelini hiç anlamadın ve artık da asla anlamayacaksın. Her zaman çok yavaş, çok aptal oldun. Çok *kendin gibi*."

Rosa yüzünü tarafsız tutmak için çabaladı. Onun sözleri onu öfkelenmişti, ama aynı zamanda incitmişti de. Seni sevmesi gerekenler kadar, seni incitebilecek başka kimse yoktur.

Pietro'nun yanına yaklaşır ve sevgi dolu bir hareketle onun yüzünün yan tarafına hafifçe vurur. "Ah, Pietro. Cucciolo. İlk başta seni öldürdüklerini sandım. Hatta bunun için üzül müştüm. Ama sonra yeni teknoloji müdürüm — kendini yeri doldurulamaz mı sandın? — seni sistemlerimde dolaşırken gördü. Bu benim umduğum şeydi ve bu yüzden şifreleri aynı bıraktım.

"Sana görmek istediğim şeyleri görmene izin verdim. Sen aptal yaşlı adama gülerken, Don Vincenzo bana ikinizi de ele geçirdiğini söyledi. Ondan sonra, bir anlaşma yapmak için çok az bir adım kaldı.

ikimiz için de uygun. Birçok ortak noktamız var. Güçlerimizi birleştirmek çok daha mantıklı iken düşman olmak için gerçek bir neden yok. Etrafına bir bak. Bu yeni bir dünya düzeni!" Kendini beğenmiş sesi ve kıvrılmış dudağı, etrafında sergilenen gösterişli güç ve hırsı onaylamadığını, tüm bunları biraz kaba bulduğunu gösteriyor. Öne eğilip ekliyor: "Ve tahmin et ne oldu? Buraya başka bir arabayla geldim."

Öfkemi görmezden geliyorum, Carlos ve Vincenzo'nun odada kışkırttığı sonsuz tezahüratları, alkışları ve çılgınlığı duymazdan geliyorum. Tomasso ve Rosa'dan ve ikisini birbirinden nasıl ayırabileceğimden başka her şeyi görmezden geliyorum. Onunla birlikte olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylerken ciddiydi.

Şu ana kadar, Tomasso'nun kim olduğumu veya bu olaydaki rolümü bildiğine dair hiçbir işaret yok. Bana doğru bir bakış bile atmadı. Ben sadece efendisinin emrinde bekleyen bir başka vampir infazcısıyım. Bu küçük bir avantaj ve müzik yavaşladığında bunu nasıl kullanacağımı düşünüyorum. Arka planda bir gürültü, bir bas kalp atışı kalıyor ve sahne ışıkları, mekan koyu kırmızı bir ışıkla kaplanana kadar kısılıyor. Carlos'un yüzü bu ışıkla aydınlanıyor ve bana gülümserken her zamankinden daha şeytani görünüyor.

Carlos neden bana gülümsüyor?

Arkadan yakalanıyorum, kollarım arkamda bükülüyor, bileklerim kelepçeleniyor. Hızlı bir yumruk yan tarafıma, bir tane omurganın dibine, bir tane de kulağıma geliyor. Bir insana ölümcül olabilecek tüm bu darbeler beni yere sermeye yetiyor. Ardından tekmeler ve yumruklar hızla geliyor, hepsi vücudumun en savunmasız yerlerini hedef alıyor, acı ve kafa karışıklığıyla beni kör ediyor.

Ağzımdan kan sızıyor ve kafamdan damlıyor, Matteo arka planda kavga ediyor, Rosa zihnimde ve dışında çığlık atıyor.

"Karşınızda bir hain var," diyor Don, sesinde biraz pişmanlık var. "Bir zamanlar güvendiğim, ama sadakatsizliğini kanıtlayan bir oğul. Onu sevdim ve onurlandırdım, ama o bana ihanet etti. Şimdi bunun sonuçlarına katlanmak zorunda."

Kulağımdan kan akıyor, pek iyi duyamıyorum ama bazıları alkışlıyor. Herkes değil ama, umursasaydım bu beni biraz rahatlatırdı. Tek umursadığım Rosa ve son anlarımı anlamlı kılmak. Benim için her şey bitti ama Matteo ne yapacağını biliyor. Onu hala kurtarabilir. Hala bir şansı var.

İki gardiyan beni dikleştirip, bükülmüş kollarımdan sarkıtıyor ve doğal olmayan bir açıyla bir kemik kırılıyor. Vincenzo önümde duruyor, küçük, kıvrılmış, iğrenç ve sırtıyor. "Mio figlio," diyor ve sararmış tırnaklarından birini yüzümün yanından geçirip kanatıyor. "Beni kandırdığını mı sandın? Seni insan olduğun zamandan beri tanıyorum. Seni sen yapan benim. Sen benimsin. Beni kandıramazsın. Ayrıntıları, ince noktaları bilmiyor olabilirim, ama çekici Rosa ile tanışır tanışmaz sende bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Ve şimdi ikiniz için de yine değişecek. Ama merak etme, onu öldürmeyeceğiz. Tomasso'nun değerli varisini doğurduktan sonra, Seer'e binme sırası bana gelecek. Umarım o zamana kadar çok yıpranmaz."

Hırlıyorum, dişlerimi gösteriyorum ve yüzüne kan tükürüyorum, ona ulaşmak için kendi kollarımı koparmaya bile hazırım. Zihnimde beni sakinleştirmeye çalışan sesini duyuyorum, ama nafile. Bu adamın neler yapabileceğini, ona ne kadar acı çektirebileceğini hiç bilmiyor. Bunun olmasına izin veremem. O benim ve kendime verdiğim söz hala geçerli. Onu seviyorum. Onun için öldürürüm. Onun için ölürüm.

Kasıtlı olarak alçak sesle, kasıtlı olarak belirsiz birkaç kelime mırıldanıyorum. Muhafızlardan biri saçımı avuçlayıp başımı geriye doğru sertçe çekiyor, bir şey kopuyor. Yine mırıldanıyorum.

"Ne dedin Luca, bir zamanlar Floransa'lı olan?" Don kaşlarını çatarak bana sorar. Belki de affedilmeyi dilememi bekliyordur. Geleneksel olarak bu aşamada böyle olur.

"Sana meydan okuyorum." Kelimeleri zorlukla çıkarırım, her biri ağızımda biriken kan ve kırık olduğundan şüphelendiğim çenemle bir savaş gibidir. Çok acıyor, ama o kelimeleri çıkarırım. Muhafızların ve ön sıraların duyabileceği kadar yüksek sesle. Vincenzo eğlenmiş gibi görünmeye çalışır, ama ben görüyorum, solgun, yağlı cildinde bir şüphe parıltısı belirir.

"Sana meydan okuyorum!" Bu sefer bağırmayı başardım. "Seni lanet olası deli pislik. Floransa mahkemesi önünde sana meydan okuyorum!"

BÖLÜM 28

ROSA

O güzel, kırık ağzından bu sözleri çıkarır çıkarmaz, oda sessizliğe büründü. Müzik hâlâ çalıyordu, düşük, gerilim dolu bir ritimle, yarışmacıların cevap beklediği bilgi yarışmalarında kullandıkları türden, ama kalabalığın içindeki yüzlerce vampirin sesi çıkmıyordu.

Ne olduğunu bilmiyorum, ama önemli bir şey olduğu belli. Luca'yı tutan muhafızlar şaşkın bakışlar atışirlar ve onu bırakirlar. Luca sendeler ama ayakta kalır.

Palyaço saçlı adam ses sisteminin arkasından atlar ve şaşırtıcı bir zarafetle Luca'nın tam önüne iner. O bir insan ama gözünü diktiği alfa avcıdan hiç korkmuyor gibi görünüyor.

Belki de, diye düşünüyorum hıçkırarak, bunun nedeni Luca'nın çok kötü durumda olmasıdır. Onu ne kadar kötü dövdüklerini, organlarını hedef aldıklarını ve kemiklerini kırarak şekilde büküklerini gördüm. Ağzından ve kulağından hala kan damlıyor ve omuzu, acı verici bir şekilde çıkmış durumda.

Buna rağmen, yüzünü kaldırıp Carlos'a hor görerek bakıyor. "Çok geç, gerzek," diye mırıldanıyor. "Meydan okuma yapıldı bile. Artık yapabileceğin bir şey yok."

"Bu muhafızlara seni hemen öldürmelerini emredebilirim," diye öfkeyle cevaplar Carlos.

"Sanmıyorum." Luca bir dişini tükürüyor. "Herkes duydu. Reddedemez."

"O ne isterse yapabilir!" diye bağırır Carlos, Luca'yı göğsünden iterek. "O Don, sen ise sadece bir pisliksin. Sen bir hamamböceğisin, bir kurtçuk, bok içinde sürünen bir solucansın..."

"Evet, evet, evet," diye inler Luca. "Seni dinlemekten bıktım artık, seni sapık herif. Bu gece öleceksem, seni de yanımda götüreceğim." Elini uzatır, Carlos'un kafasını yakalar ve yüzüne doğru çeker. Aniden vahşice saldırır ve boynunu parçalar. Birkaç saniye sonra Luca onu iter. Karotisinden fışkıran kan yüksek bir yay çizerek püskürür, Carlos ise acınası bir şekilde kanamayı durdurmaya çalışır. Luca'ya inanamayan gözlerle bakar, sonra yere yığılır, bir süre seğirdikten sonra hareketsiz kalır.

Luca bana sırtıyor, dişleri ve köpek dişleri kırmızılarının arasında beyaz parlıyor ve bana göz kırptıyor. Carlos'un kanı onu güçlendirmeye başlamıştır.

Tüm bunlar olurken Don Vincenzo soğukkanlılığını korumuştur. Carlos'un cesedine bakar, bir kez başını sallar, hiçbir duygu göstermez. Yavaşça taş merdivenleri tırmanarak tahtına çıkar ve kurumuş bedenini tahtına yerleştirir.

"Neler oluyor?" Matteo bize doğru koşarken Donna sorar. Dinliyorum, ama aynı zamanda Grand Ball Sack'i de gözlüyorum. Bir yerlerde kendi muhafızları vardır. Onlara ulaşırsa kaçabilir ve beni de yanında götürmeye çalışabilir. Bu olmayacak.

Grand Ball Sack'in takım elbisesinin yakasını tutup onu kendime doğru çekiyorum. Her zamanki gibi kokuyor — kolonyası, hafif tütün kokusu — ve ona bu kadar yakın olmak midemi bulandırıyor. Bu kadar çok zarar vermiş ve daha fazlasını yapmayı planlayan bu adama.

"Onları sen mi öldürdün?" diye soruyorum, gözlerime bakmasını zorlayarak. "Annem, babam, Angela... Serena? Hepsi senin eserinin miydi?"

Bana alaycı bir şekilde sırtıyor ve zayıf konumuna rağmen, bir şekilde üstün görünmeyi başarıyor. İnkâr etmiyor, sadece bakıyor. "Sen ölmeliydin," diye tıslıyor. "O değil."

"Evet, biliyorum. Bunu daha önce de söylemiştin." Ona o kadar sert bir kafa atıyorum ki yere düşüyor. Artık hiçbir yere gidemez. Acı veriyor, ama yararı daha fazla. Bunu yıllar önce yapmalıydım.

Odadaki garip sessizlik, Luca Vincenzo'nun tahtına doğru sendeleyerek ilerlerken, karışık konuşmaların düşük seviyeli uğultusuyla yerini aldı. Daha önce onu tutan muhafızlar şimdi onu koruyor gibi görünüyor, etrafında dolaşıyorlar. İçlerinden biri çıkık omzuna hafifçe vuruyor.

"O, Don'a başarıyla meydan okudu," diyor Matteo, başını sallayarak. "Pervasız piç kurusu."

"Bu ne anlama geliyor?" Pietro, Donatella'ya destek olmak için yaslanarak soruyor, bacaklarından biri şiddetli bir şekilde titriyor.

"Öleceği anlamına geliyor! Siktir, siktir, siktir..." Matteo mırıldanıyor. "Onun bunu yapacak kadar aptal olduğunu düşünmemiştim."

"Ne yapacağını?" Vincenzo'ya gözlerini kısarak bakıyorum. "Bir tür düello mu? Çünkü o sandalyesinden kalkacak gibi görünmüyor."

"Onunla dövüşmek zorunda," diye açıklıyor Matteo, acı dolu yüzünde acı dolu bir ifadeyle. "Bu bir onur ve saygı meselesi. Herhangi bir Don meydan okumayı reddederse, uzun süre hayatta kalamaz, halkını kaybeder."

"Luca'nın şu anda berbat durumda olduğunu biliyorum, ama yine de onu yenebilir, değil mi?" Donna, aptal tahtında oturan, ifadesiz yüzlü, buruşuk yaşlı adama bakarak sorar.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun," diyor Matteo üzüntüyle. "Vincenzo, Luca'nın sahibi ve Vincenzo, gezegendeki en yaşlı vampir. O, hepimizin toplamından daha güçlü. Luca'nın hiç şansı yok."

"Ne yapabiliriz?" Umutsuzluk içimi kaplar. "Nasıl yardım edebiliriz?"

Kocaman elleriyle yüzünü siler. Kahretsin. Gerçekten ağlıyor. "Benimle gelerek yardım edebilirsiniz. Onun istediği buydu. Bunun amacı bu, dikkatleri başka yöne çekmek. Kaçabilmemiz için yeterince kaos yaratmak istedi. Ne olursa olsun sizi buradan çıkarmamı söyledi."

"O bunu yapamaz," diye homurdanıyorum, öfkemi yanlış kişiye yönelttiğimin farkında olarak. "O benim adıma bu kararı veremez! Kendini feda edemez." Ben de ağlıyorum artık, Matteo beni yakalıyor, kaya gibi sert göğsüne sıkıca sarıyor

ve beni orada tutuyor. Kollarını bana doluyor ve birbirimize sarılıyoruz.

"O seni seviyor, bebeğim," diye kulağıma fısıldadı. "Senin için her şeyi yapar, ölmek dahil. Hadi, gidelim, yoksa tüm bu lanet olası şey boşa gidecek."

Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum ve Luca'yı bulmak için etrafımda dönüp duruyorum. Adamımı bulmak için. Hayatımın aşkını. Kan büyüsü ya da yalan söylemiş olması umurumda değil. Hiçbiri önemli değil. Önemli olan tek şey ona ulaşmak ve onu hayatta tutmanın bir yolunu bulmak.

Muhafızlar onunla birlikte sahnenin yanındaki merdivenlerden aşağı indiler ve üçü şimdi ortadaki kırmızı halının üzerinde duruyorlar. Artık her zamankinden daha çok gladyatör arenasına benzeyen meydana.

Diğer dört vampir kalabalığın içinden sıyrılıp Luca'yı küçük bir düzen içinde çevreliyor. Onlardan birini, daha önce Vincenzo'nun bahçesinin dışında duran muhafız Stefano olarak tanıyorum. "Meydan okuma yapıldı," diyor o boğuk Marlboro Man sesiyle, "gerekli olduğu gibi tanıklar huzurunda. Don Vincenzo, Luca da Firenze'nin haklı meydan okumasını kabul ediyor musunuz?"

Resmi, yapılandırılmış, belirli şeylerin söylenmesi gereken formel bir tören gibi hissettiriyor. Luca, kanlı ve hırpalanmış bir halde, hafifçe sallanarak ama Don'a doğru bakarak tüm bunların merkezinde duruyor. Bana sürekli onun "sahibi" olduğu söylenen adama.

Luca'ya uzanıp onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Onunla geçirdiğim her saniyeyi boşa harcadığımı için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Düşüncelerimi onun düşünceleriyle birleştirmek ve onu bir daha asla yalnız bırakmamak istiyorum.

"Yapma." Pietro elini omzuma koyar. "Onun dikkatini dağıtma. Matteo'yu dinle, bu bizim şansımız. Aşağıdaki adam senin kaçman için ölmeye hazır. Bu şans boşa harcama." Kardeşim son birkaç günde on yıl yaşlanmış gibidir ve Tomasso'nun onu kandırmış olması uzun süre içini yakacaktır.

Elini okşayıp gülümserim. "Aşağıdaki adam benim için ölmeye hazır olabilir, ama ben onun bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğim. Sen ve Donna gitmek istiyorsanız, şimdi gidin. Matteo sizi buradan çıkarsın. Gidip diğer Vecchissime'leri ve belki diğer Coscas'ları uyarın.

Hazır gitmişken Tomasso'yu da alıp Hudson Nehri'ne atın. Ama ben hiçbir yere gitmiyorum Pietro. Hiçbir yere."

Onu itip, hepsini engelleyerek sahne kenarından sahneye çıkıyorum. Kimse bana bakmıyor, tüm gözler Luca ve ifadesiz Don'un üzerinde. Merdivenlerden aşağı inip kırmızı halının kenarına geçiyorum. Gerekirse Don'la kendim dövüşürüm, ama beni seven tek adamın hayatını öylece sonlandırmasına izin vermeyeceğim. Benim sevdiğim tek adamın.

Ona güç vermek için zihnimle ona ulaşmaya çalışıyorum. Enerjimin bir kısmını paylaşmak istiyorum. Ama tek bulduğum kapalı bir kapı ve kulaklarımda tinnitus gibi bulanık bir çınlama. Ya beni dışarıda bırakıyor ya da bağlantıyı sürdürmek için çok ağır yaralanmış. Önemli değil. Yine de hiçbir yere varamıyorum.

"Don Vincenzo," Stefano yüksek sesle tekrarlar, arkasında gürültülü kalabalık huzursuzdur. "Meydan okumayı kabul ediyor musunuz?"

Don tahtında öne eğilir ve parmaklarından birini yukarı doğru kıvrır. Hemen arkasında bir grup muhafız belirir. Dördü onu çevreler, diğerleri merdivenlerden aşağı iner. Kalabalığın mırıldanması güçlenir ve kesinlikle onaylamama duygusu vardır.

Neler olduğunu hiç anlamıyorum, ama Vincenzo insanları kızdırıyor gibi görünüyor. Muhtemelen, şimdiye kadar çukura inmiş olmalıydı.

"Korkak!" diye bağırır Luca, sahneye doğru ilerlerken. "Gel de benimle yüzleş

! Yoksa çok mu korkuyorsun?"

Bu hafif hareket karşısında herkes aynı anda nefesini tutar ve Don güler. Bu, zevkten yoksun, sadece acı ve zulümle dolu, çarpık bir sestir. "Luca, evladım, sen asla hayal kırıklığına uğratmazsın. Sonuna kadar öfke ve kinle dolu. Bu meydan okumayı kabul etmene gerek yok, çünkü meydan okuma falan yok. Sen benimsin, kanla yemin ettik. Benim olduğun halde bana nasıl meydan okuyabilirsin? Tek yapmam gereken bu iken?" Vincenzo kıpırdamaz. İfadesini değiştirmez, elini kaldırmaz. Tamamen hareketsiz, tamamen kendini beğenmiş bir şekilde durur ve Luca iki eliyle göğsünü tutarken onu izler.

Gözleri buluşur ve Luca'nın tutuşu güçlenir. Dişlerini sıkar ve ayakta kalmak için büyük bir çaba gösterir. Gözlerinde kırmızı lekeler belirir

Kan damarları patlayarak gözlerinde kırmızı lekeler belirir. Düşmüyor ama zorlanıyor.

Ne oluyor lan? Don bunu nasıl yapıyor? Luca neden karşı koymuyor?

Matteo yanıma koşar ve Luca'nın yanına koşmak üzereyken belimden tutar. "Yapma. İşe yaramaz. Bitti."

"Ne? Nasıl bitti olabilir? Bu bir meydan okuma değil! Bu bir kavga değil, bu ne? O sadece... Onu öldürüyor!"

Matteo'nun kollarından kurtulmaya çalışırken o cevap veriyor: "Evet. Biliyorum. Don, Luca'nın sahibi, sana bunu anlatmaya çalışıyordum. İsteddiği zaman bunu yapabilir. Kalbini patlayana kadar sıkacak."

"Ne? Hayır! Neden bana söylemedi? Ve insanlar buna nasıl razı oluyorlar?"

"Kabul etmiyorlar," diyor Matteo, etrafımızı işaret ederek. "Onlara bak. Kimse bunu kabul etmiyor. Don'un meydan okumayı reddetmesinden kimse memnun değil."

Derin bir nefes alıp onun dediğini yapıyorum. Odadaki vampirlerin çoğu kızgın. Diğerleri şok olmuş durumda. Hiçbiri mutlu değil. Vincenzo bu savaşı kazanabilir, ama itibarını kaybediyor ve bunun farkında değil. Ya da belki umursamıyor. Kendi heyecanıyla sarhoş olmuş ve kazanamayacağı bir dünya hayal edemiyor.

Matteo'dan kurtulup merdivenlere doğru koşuyorum. Hâlâ burada olup olmadığını bilmiyorum, ama Donatella'nın adını haykırıyorum ve sahnedeki muhafızlardan birine tekme atarken sarı saçlarının dalgalandığını görüyorum. Öfkemle haykırarak, öfkeyle yanarak önündekilerin üzerine atılıyorum. Karşı koyuyorlar, karşı koymak zorundalar, ama onları arkamda bırakıyorum, bükülmüş, kırılmış ve kanlar içinde, ve bunu nasıl yaptığımı hatırlamıyorum.

Son adımları atıp sahnede Donna ile buluşuyorum. Elinde bir kazık tutuyor, sanki bir sandalyenin ayağını kırmış gibi. Kazığı bana fırlatıyor, ben de havada yakalıyorum ve Don'a yaklaşırken adımımı kesmiyorum. Luca'ya acı çektirmekle o kadar meşgul ki, beni fark etmeden birkaç adım önündeyim. Luca'nın kalbini tam anlamıyla kırmakla meşgul.

Kazığı kaldırıp öldürmek için koşuyorum ve bana gülümsediğini fark ettiğimde hızımı kesmiyorum. Çürümüş dişleri düzensiz ve

sarı, gri dili dişlerini yalıyor. Sıska göğüs kafesi titriyor. Gülüyor.

Birdenbire, göz kamaştırıcı beyaz bir acı kafatasımı vurur. Kazığı düşürürüm ve ellerim başıma gider. Gürültülü, parlak ve tüm beynimi uğultuyla doldurur, onu parçalar ve yeniden düzenler. Zihne bir şok tabancası.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, saçlarımı tırmalayıp tutunuyorum, bunu durdurmak için çaresizce çabalıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım ve yakıcı acı tüm bilinçli düşüncelerimi alıyor. Kaçmaya çalışarak yuvarlanıyorum ve sahneden düşüyorum.

Yerde bir top gibi kıvrılıyorum, gözlerimi kafamdaki matkabın ışığından korumak için sıkıca kapatıyorum. Luca, diyorum kendime. Luca'ya yardım etmeliyim.

Kendimi ona doğru sürükleyerek ilerliyorum, her santimetre işkence gibi, her hareket beynime bıçak gibi saplanıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Kalbim çok hızlı atıyor. Yerçekimine karşı mücadele ediyorum. Kafamdaki beyaz gürültü her saniye artıyor ve gözlerim yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Luca şimdi dizlerinin üstünde, teni solgun. Elimden geldiğince ona yaklaşıp elini tutuyorum. Parmaklarımı sıkıca kavırıyor, yanına uzandığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Rosa," diyor boğuk bir sesle. "Gitmeliydin. Gitmeni istedim."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, ona tutunarak, ikimiz de acı çekiyoruz. "Biliyorum. Ama benim yerim burada, seninle birlikte. Eğer sadece birkaç dakikam kaldıysa, onları seninle geçirmek istiyorum. Seni seviyorum, Luca."

Kafatasımdaki bıçaklarla mücadele ederek daha da yaklaşıyorum ve başımı omzuna yaslamayı başarıyorum. Kollarını bana doluyor ve tüm bunlara rağmen - gürültü, kan, ıstırap - iç çekiyorum. Evimdeyim.

"Ben de seni seviyorum, bella," diye fısıldıyor, neredeyse duyulmayacak kadar. "Benim için her zaman gerçektir." Titriyor, nefesi uzun, yavaş ve acı dolu, kollarının gücü her saniye zayıflıyor. Gücü ondan akıp gidiyor ve vücudu titriyor. Onu kaybediyorum.

Geri çekilip, yüzünü ellerimle tutuyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerine bakıyorum. Saçlarını yanaklarından çekip düzeltirken, başımdaki keskin ağrı aniden kesiliyor. Yeni gerçekliğe alışmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Bunun ne olduğunu ya da neden kesildiğini bilmiyorum ve düşünmem gereken daha önemli şeyler var.

Saldırıdan kurtulduğumda, etrafımızda kaosun patlak verdiğini fark ettim. Farklı gruplara ait muhafızlar birbirleriyle savaşıyorlardı; kan, dişler ve acımasız tekmelerin gürültüsü, uzuvlar o kadar hızlı uçuyordu ki, birbirine karışmış bir bulanıklık oluşturuyordu. Kalabalıktaki insanlar çığlık atıyor, bazıları kapılara koşuyor, diğerleri şiddete katılıyordu. Genç bir adam havada uçuyor ve yanıma düşüyor, kafası yere çarpıyor, boynu onarılamayacak şekilde bükülüyor. Cadı, duyularım bana öyle söylüyor. Ölü cadı.

Donna'nın İtalyanca çığlıklarını, Moonface'in gürleyen homurtularını ve bir yerlerde birinin silah ateşlediğini duyuyorum. Sahne gürültü, ışık, ölüm ve katliamla dolu, camlar kırılıyor, savaş çığlıkları yükseliyor, etrafımızı korkunç bir dans sarıyor. Vincenzo tahtında oturmuş, öne eğilmiş ve aşağıya bakıyor. Her anın tadını çıkarıyor ve saraydaki kargaşadan habersiz görünüyor — tek odaklandığı şey Luca. Onu olabildiğince yavaş ve acı verici bir şekilde öldürmek.

Sahnenin yanındaki korumalar, daha önce Luca'yı çevreleyenlerle tam bir çatışmaya girmişler. Stefano birinin kafasını koparıyor. Saçından tutup havaya kaldırıyor, çığlık atıyor ve sahneye fırlatıyor. Kafası sahnede yuvarlanıp duruyor, kan ve kemikler etrafa sıçrıyor. Donna Matteo'nun yanında savaşıyor ve küçük bir kadın kalabalığı Carlos'un kanlı cesedini sahneden aşağı indirip parçalara ayırıyor. Etrafımda çok şey oluyor ama hiçbirini umursamıyorum.

Kimin savaştığı, kimin kazandığı, kimin hayatta kalacağı umurumda değil. Tomasso bile umurumda değil. Tek umursadığım, yere düşen Luca. Başını kucağımda tutuyorum. Parmakları benimkilerde gevşemiş durumda.

Öne eğilip, çok geç olduğunu bilerek, ama yine de umut ederek, çaresizce, öfkeyle onu öpüyorum. Bir masal olmasını çok istiyorum. Peri tozu serpilmesini istiyorum. Tanıştığımızdan beri bizi çevreleyen büyü'nün bir parçasını görmek istiyorum.

Yüzünü ellerimle tutuyorum ve dudaklarını öpüyorum. "Beni terk etme Luca," diye fısıldıyorum. "Lütfen beni terk etme!"

Göz kapaklarını açmayı başarır ve irisleri mozaiklerden oluşmuştur. —gözlerinde katılaştan minik kristaller gibi. Bana bakıyor ve

fısıldayarak, "İstemiyorum, bella. Ama buna değdi. Sen buna değdin. Seni seviyorum."

Gözleri kapanır, başı bir yana düşer ve ben ağlarım. İçimde o kadar çok ham duygu var ki, patlayacak gibiyim. Güçlü, hakim ve karşı konulmaz bir şekilde büyüyor. İçimden dışıma doğru yanıyorum, kanım derimin altında kaynıyor, gözlerim yanıyor.

Birini öldüreceğim. Herkesi öldüreceğim. Lanet olası dünyayı yok edeceğim. Luca benden alındı ve bunun bedelini hepsi ödeyecek. Kafasını yere koyup katliama hazırlanıyorum.

Tam ayağa kalkarken, öfkeyle bağırırken, Luca büyük, titrek bir nefes aldı. Yanına çöktüm, hayal mi gördüm diye merak ettim. Kafasını tuttum, yanaklarına tokat attım, adını bağırdım. Sonunda, yine aynı şey oldu — bir nefes daha aldı, göğsü bu çabayla titriyordu.

Aniden dik oturur, elini göğüs kemiğine koyar, gözleri normale döner. Kahverengi, kırmızı halkalı. Çok güzel. Onun kollarına düşerim, ağlayarak ellerimi onun üzerinde gezdiririm, bunun gerçek olduğunu bilmek için çaresizce, bana geri döndüğünü bilmek için çaresizce.

Onu öperim ve biraz daha tokatlarım, sonunda o da kollarını bana dolayarak beni sakinleştirir.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Gittiğini sandım!"

"Öyle sayılır. Belki bir iki saniye kalmıştı. Sonra, şey, durdu. Baskı azaldı. Vincenzo..." Ayakta durmakta zorlanıyor ve beni yanına çekiyor. Hâlâ ürkütücü kırmızı ışıkla yıkanan sahneye bakıyoruz, şimdi kanla da yıkanmış, cesetler, silahlar ve Stefano'nun oraya fırlattığı kafa ile dolu. Her yerde savaşın izleri var ve tüm bunların ortasında, hâlâ ejderha kanatlı tahtında oturan Don Vincenzo var.

Ölmüş. Sırtından göğsüne saplanmış bir kazık.

Onun yanında duran, bize el sallayan ve gülümseyen Freya. Kimsenin görmediği kız.

BÖLÜM 29

MINERVA

Kısa sürede çok şey oldu. Bir gecelik katliam bir devrime dönüştü ve şimdi dünya belirsizlikle kaplı.

Bunu seviyorum.

Uzun zamandır hayatım bir hapishaneydi; bir canavarın ihtiyaçlarının hakim olduğu, öngörülebilir bir hapishane. Şimdi ise bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ve bu durum bana hafiflik ve neşe veriyor. Varlığını unuttuğum bir özgürlük.

Vincenzo öldü ve bu çok da geç olmadı. Luca, en azından şimdilik yeni Don oldu. Tomasso Capelli, kendi torunlarından ve artık onun hakkındaki gerçeği bilen intikam peşindeki Vecchissime ailelerinden kaçıyor. Pietro, onu bulmayı hayatının işi haline getirmeye yemin etti. Grand Ball Sack kurnaz ve becerikli olabilir, ama şansının yüksek olduğunu sanmıyorum.

Luca ilk duruşmasını yaptı ve Cosca için yeni bir başlangıç vaat ediyor. Romalılara ulaşarak olanları ve neden küçük bir ordunun karargahlarının yakınında kamp kurduğunu açıkladı. Askerler saldırı emri almamışlardı, ama Roma Donu çok öfkeliydi.

Luca bir zeytin dalı uzattı: Vincenzo'nun kafasını buzda. Şu ana kadar barış devam ediyor, ama kırılgan. Aidan Flynn sürgünden döndü ve consigliere olarak kalmayı kabul etti, ama Sophia henüz Toronto'dan dönmedi

ve babasının ölümüne nasıl tepki vereceği bilinmiyor.

Birçok tehlike, birçok tehdit var. Luca yeni. Zayıflık belirtisi arayan köpekbalıkları suya dalacak. Yırtıcı hayvanlar gibi kan kokusunu alacaklar.

Rosa onun yanında olduğu sürece, onun savunmasız olduğunu hayal etmek zor, ama Rosa her zaman onun yanında olmayabilir. O gece onu izledim — beynini eriten cadıyı ortadan kaldırdıktan sonra — ve Luca'nın öldüğünü sandığında kemiklerine işleyen sevgiyi, ihtiyacı ve ıstırabı gördüm. Ve onun öldüğünü sandığında onu gördüm. Enkazın ortasında ayağa kalktığında ve güçle parladığında. Kelimenin tam anlamıyla, bir fener gibi parladı.

Bunu gören tek kişi ben miydim bilmiyorum, ama onunla ilgili her şey değişmişti — yeşil gözleri parlıyordu, saçları elektriklenmiş gibi dalgalanıyordu ve yemin ederim parmak uçlarından kıvılcımlar çıkıyordu. Kahinler hakkında bilmediğimiz çok şey var. Rosa Capelli hakkında bilmediğimiz çok şey var — muhtemelen onun bile bilmediği şeyler. Sorular için zaman ayırmamız gerekecek.

Ancak şimdilik tek bir şeye odaklanıyoruz: onları birbirine bağlayan kan büyü.

Vincenzo'nun ölümünden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve çok yoğun geçti. Donatella bir süre kalacak ve Freya'yı himayesine aldı. Manikür ve pedikür yaptırdılar, Freya'nın yeni bir saç kesimi yaptığı bir salona gittiler ve Freya çok fazla televizyon izleyerek insan kültürünü öğrenmeye çalışıyor.

Şahsen, onun bir terapist de ihtiyacı olduğunu düşünüyorum, ama bu özel durumla ilgilenebilecek nitelikli birini bulmak zor olacak.

Rosa, Tomasso'yu takip edip yok etmek için planlar yapıyor ve Luca da güç tabanını oluşturuyor, ama sevişmek için bolca zaman buluyorlar. Gürültülü, sürekli, muhteşem sevişmeler. Başkalarının zevklerine ve acılarına karşı duyarlıyım. İkisi de mükemmel bir şekilde harmanlanmış, etraflarında olmak zor oluyor. İkinci elden bile olsa, seksleri akıllara durgunluk veriyor.

Şimdi ise, Brooklyn'deki Luca'nın evindeyiz. Mutfak masasında yan yana oturuyorlar ve birbirlerinden ellerini çekemiyorlar.

ellerini birbirlerinden çekemiyorlar. Sanki birbirlerine dokunmadıkları zaman bedenleri tam olmuyor gibi.

"Emin misin?" diyorum, ilk kez değil. "Bu büyüü bozmaya çalışmak istediğinden emin misin? Sizin sahip olduğunuz şeyi bulan çok az insan var. Bunu bir kenara atmaya düşünmek biraz delice geliyor."

Rosa bana gülümsüyor ve Luca kolunu onun omzuna atıp onu kendine doğru çekiyor. Elleri onun göğsüne giderken arzuyla parlıyor ve sanki biri dilime bal damlatıyormuş gibi beni kaplıyor. Tanrım.

"Eminiz Minnie," diyor, sesi derin ve kısık. "Onun bilmesi gerekiyor, ben zaten biliyorum. Bu bir kan büyüü değil. Bizimki bundan daha güçlü. Bu aşk."

Rosa başını sallıyor ve umarım haklıdır.

Otlarımı yakıcıda yakıp dumanı etrafıma yayıyorum.

Kendimi o ana bırakarak, ilahi söylemeye başlıyorum.

Büyüyü buluyorum ve onu bozuyorum.

Rosa ve Luca'nın aşkı gerçek miydi, yoksa eski bir lanetin sonucu muydu? [Unbound'da](#) öğrenin. Şimdi [ön sipariş](#) verilebilir.

SADIE KINCAID'İN DİĞER ESERLERİ

Sadie'nin en çok satan paranormal/fantastik serisini henüz denemediniz mi? Sahiplenici, melankolik vampirleri, cadıları, kurtları ve tüm sihirli şeyleri seviyorsanız, Broken Bloodlines serisini buradan deneyin.

[Forged in Blood](#)

[Promised in Blood](#)

[Bound in Blood](#)

Sadie'nin son serisi Manhattan Ruthless'in 1, 2, 3 ve 4. kitapları çıktı. Manhattan'ın kalbinde geçen beş bağımsız milyarder aşk romanında James kardeşlerle tanışın, belki de orada Ryan kardeşlerden birine rastlarsınız.

[Broken](#)

[Promise Me Forever](#)

[Rebound](#)

[Played](#)

[Made](#)

Ünlü Ryan kardeşler ve eşi Jessie hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, New York Ruthless serisinin tamamında onlar hakkında her şeyi bulabilirsiniz. Amazon ve Kindle'da mevcuttur.

Sınırsız [Ryan](#)

[Kuralı](#)

[Ryan'ın Kurtuluşu](#)

[Ryan'ın İntikamı](#)

[Ryan'ın Hükümdarlığı](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye ait tüm kısa öyküler ve novellalar tek bir koleksiyonda mevcuttur

[A Ryan Recollection](#)

En çok satan Chicago Ruthless serisinin tamamı şimdi satışta.
Bu seri sizi duygusal bir rollercoaster yolculuğuna çıkaracak.
Endişe, aksiyon ve bolca heyecanla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ederseniz, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da ve Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ olarak mevcuttur.

[Şiddetli Kral](#)

[Şiddetli Kraliçe](#)

[Şiddetli İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Serilerden ziyade tek başına bir kitabı tercih ediyorsanız, neden Sadie'nin en çok satan kitabı
Why Choose Billionaire Romance'ı denemiyorsunuz?

[Mükemmel Uyum](#)

Londra'nın en popüler çifti Gabriel ve Samantha hakkında okumak isterseniz, Amazon'da
Sadie'nin London Ruthless serisini inceleyin. Kindle Unlimited'da ÜCRETSİZ.

[Karanlık](#)

[Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

Süper baharatlı kısa hikayeleri seviyorsanız, Sadie'nin Mack ve Jenna'nın başrollerini
paylaştığı Bound serisini de yazıyor. 1, 2, 3 ve 4. kitaplar şu anda satışta.

[Bağlı ve](#)

[Evcilleştirilmiş Bağlı](#)

[ve Paylaşılmış](#)

[Bağlı ve Hakim](#)

[Bağlı ve Aldatılmış](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

